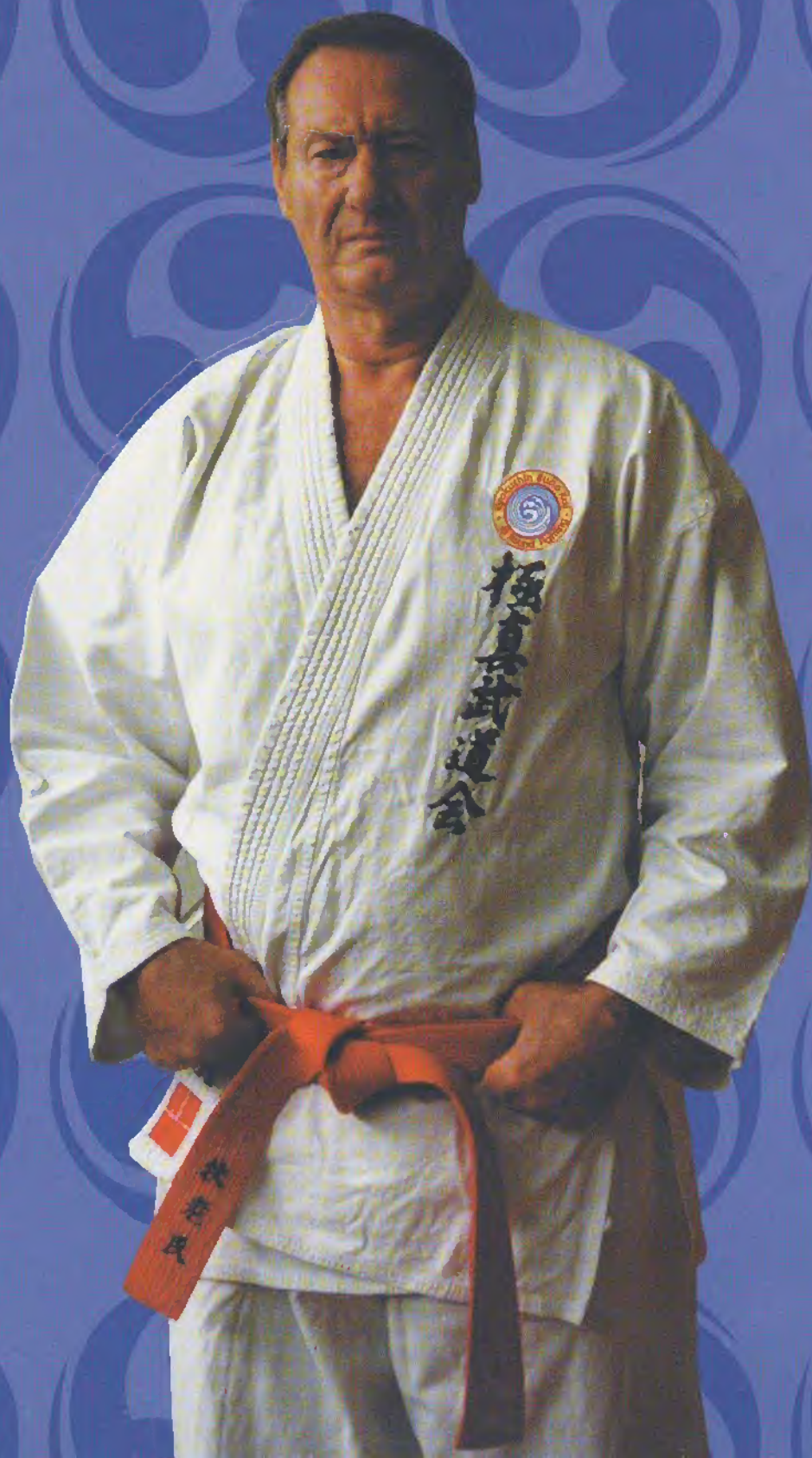

The history of:

Jon Bluming

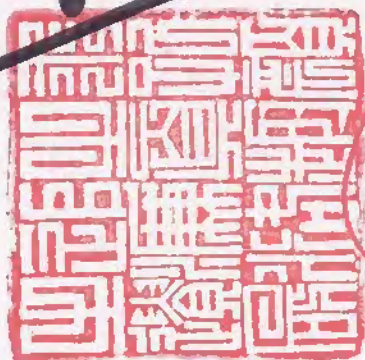
Van straatschoffie tot 10e Dan

MAY the GODS smile
upon you.

OSU

~~Yon Blum~~

Jon Bluming

Van straatschoffie tot 10e Dan

Mijn speciale dank gaat uit naar: Z.K.H. Prins Bernhard.

Met het diepste respect, bewondering en dankbaarheid voor alles wat hij voor de veteranen heeft gedaan als soldaat onder de soldaten en veteraan onder de veteranen.

En persoonlijk voor de interesse in mijn sportcarrière en zijn genegenheid tegenover mij in al die jaren sinds 1963 waardoor ik ook de uitzonderlijke eer had enige malen bodyguard te mogen wezen tijdens de viering van Z.K.H. zijn verjaardag voor de strijdkrachten op paleis Soestdijk.

Voor mij was het een enorme morele steun vooral in die moeilijke jaren van 1978-1980.

Uit het diepst van mijn hart, bedankt Hoogheid, en nog vele, vele jaren in goede gezondheid.

Prof. Jon Bluming 10e dan.

My special gratitude is for: His Royal Highness Prins Bernhard of the Netherlands.

With my deepest respect, admiration and gratitude for everything he has done for the war veterans as a soldier among soldiers and a veteran among veterans.

And personally for his interest in my sportcareer and his affection towards me since 1963 which also resulted in the exceptional honour of being his bodyguard during a few times during the celebration of HRH his birthday for the Veterans of the Armed forces at the palace grounds in Soestdyk.

For it was and still is a great moral support especial during the difficult years 1978-1980.

From the dept of my hearth, Thank you very much your Royal Highness and many, many more happy returns in good health.

Prof. Jon Bluming. 10th dan.

Special thanks.

To do everything in ones life alone without the help of others is an almost impossible feat.

There are too many facets in ones life one has no control of.

The Chinese call it , JOSH , and the Indian calls it , KARMA , but without plain , LUCK , you cannot really live.

Besides that there are always people in ones life who put you on the right track , help you out a tight spot or worse, or show you a way which gives you a better and more interesting way of life.

As far as that goes I had more than a fair share of , JOSH , in my life and still have so today and I hope sincerely that that will continue for those years still left.

First of course my lovely Mother who not only gave me life but fought like a tigress to feed us during those dark days just before and during the 2 WW , who had to work day and night for us and still had presents during the holidays and a Christmas tree , how she did that is still a mystery to me and for me she is a Saint and if there is a God I am sure she sits there in his shadow for she sure deserves that place.

Then my former Comp. Cmdt former Captain , now General, Bill Clumpkins , who saw to it that I could go with him to the Korean war, and being there, looked as much as possible after me so that I also came back in one piece.

He did that together with my mentor, Bob Bais (passed away) and my Sgt. Frans Vogelzang.

The third is my old judo Sensei Dr G.F.M. Schutte who picked up a totally out of control warveteran and made him almost look human but certainly turned him in a real fighter.

The fourth is my life long buddy BILL BACKHUS now a 8th dan of the Budokai, who offered me, the day I arrived at the Kodokan , the begin of febr 1959, half of his house in Tokyo for half the rent (which was very cheap) because he got divorced just before I arrived, anyway.

It was the start of an unbelievable friendship that is even stronger today than before mostly because we grow old together and have seen it all.

Without Bill I could have NEVER stayed that long in Japan and would certainly not have had that much fun as we had , for it was our late student years with all the facets of that word. Ha. Ha.

We laughed and cried and fought together at the Kodokan and the Kyokushinkaikan where we were the first foreigners ever to practice overthere.

He is my brother , not by bloodline but by choice and all we went thru together made that friendship strong as the best steel of a Samurai sword.

From the bottom of my soul OLD FRIEND thanks for everything and especially your wonderful friendship which went above and beyond the call of real friendship.

Donn Dreager (posthumous 10th dan van de Budokai)

who introduced me to his weighttraining program to make my judo stronger and my body from 79 to 102 kilo without losing my speed.

Who was there for me all those years with his wonderful friendship , teaching and advise.

I love you Donn for all you did for me.

He was only 61 years of age when he left us to teach above the rainbow.

Then of course my karate Sensei " Mas Oyama " who put me on a path which would totally change my life from then on and brought me much happiness.

I only want to remember him as he was in the years from 59 until the end of 61 as a most caring human being who looked after me and helped me as much as he could.

Kenji Kurosaki 10th Dan , who showed me the way how to fight and the real spirit behind all that Budo.

He was and still is my real example of Budo and a real samurai who was a most feared fighter in his days despite his 75 kilo (there is still no one who really wants to make him angry) .

Also in all those years he helped me on my way to the highest grade with advise and his fine friendship so that in the end I now know the truth of what happened is those long ago wonderful days in the Honbu.

Ichitaro Kuroda Sensei who also showed me the spirit in another discipline , the kind old Sensei who always was there for me with advise and showing me what Budo was all about and never tired of showing the way of the Bo or his sword , he is 88 years or older now. (passed away)

The KODOKAN with his wonderful and famous old Judo sensei who gave me the opportunity to excel in judo and made me a KENSHUSEI member and who taught me real judo not only in fighting but also in teaching.

They gave me hospitality for over three years.

The Korean Yudo Association who also helped me on my way with their instruction and friendship during those years.

Of course my present wife Albertine Overink who found me at a most difficult time but always stood behind me and fought like a tiger for me when the chips were down and I in a steep low point of my life.

We are married now for 29 years and I have not regretted one second of that time.

Of course my fantastic shihandais and co founders of the first karate union in Europe, Jan the 2nd 1962, also the founding of the BUDOKAI , Rinus Schulz and Henri Seriese both now 8 th dans of the Budokai Masseltof dear friends.

My new found friends in Japan the former champ Takashi Azuma of the Daido Juku and Hidetake Aso of SAW both 8th dans of the Budokai thanks for your help and being on the same line as far as Budo goes.

Akira Maeda 8th dan of the Budokai from Rings , who tried to get me back to the KKK honbu and was sent to me by Oyama sensei in 1993.

Last, but CERTAINLY not least , my new shihandais and co founders of the new INTERNATIONAL BUDO KAIKAN, Jan the 9th 1996 , DAVID COOK 8th Dan and DAVE JONKERS 8th Dan.

May the GODS keep smiling on you and thereby bless you all.

Jon Bluming 10th Dan.

Speciale dankbetuigingen.

Niemand in zijn leven kan alles alleen doen en een ieder is vaak afhankelijk van vele facetten in zijn leven waar hij vaak geen controle op kan uitoefenen.

De Chinezen noemen het: JOSH, de Indiër: KARMA, maar hoe dan ook zonder GELUK vaart niemand wel.

Doch buiten dat zijn er altijd mensen in je leven die veel voor je betekenen en je of op de goede weg of op een andere, betere levensweg zetten, wat dat betreft heb ik mijn JOSH meer dan veel ontvangen in de vorm van een aantal geweldige mensen die mijn leven totaal zouden veranderen.

De eerste vanzelf mijn moeder, die ondanks haar harde werken en armoede toch steeds weer ons verbaasde met haar inzicht en doorzettingsvermogen om toch een gezellig huis te waarborgen zeker tijdens de feestdagen. Zij was een rots van vertrouwen en liefde voor ons.

De tweede dateert terug naar 1950 - 1951 mijn Co. Cmdt toen Kapt. Bill Clumpkens die er op letten (redelijker wijze mogelijk) dat ik de Koreaanse oorlog mocht meemaken en goed overleefde, hij deed dat samen met o.a Bob Bais, mijn mentor, en Sgt. Frans Vogelzang.

De tweede was mijn oude leraar judo Dr. G.F.M. Schutte die een losgeslagen oorlogsvrijwilliger opving en er BIJNA een net mens van maakte doeh zeker een vechter.

De derde is mijn levenslange vriend BILL BACKHUS 8e dan van de Budokai, die mij opving de dag dat ik in Tokyo kwam, begin febr. 1959 en aanbod de helft van zijn huis over te nemen tegen de helft van de huur, want hij was toch net gescheiden.

Dat was het begin van een ongelofelijke vriendschap die tot heden nog steeds sterker wordt door onze leeftijd.

Zonder Bill had ik NOOIT zo lang in Japan kunnen blijven en had ik ook nooit zoveel plezier gehad want het was onze verlate studententijd met alle facetten vanden Ha.Ha.

Wat hebben wij gelachen en gehuild samen en gevochten

in de Kodokan en de Kyokushinkaikan Honbu hij is mijn broer niet door bloedverwantschap maar door alles wat we samen hebben beleefd en wat we voor elkaar konden berekenen.

Uit het diepste van mijn hart OLD FRIEND bedankt voor alles vooral je fantastische vriendschap.

Dan natuurlijk mijn leraar karate Mas Oyama die mij op een ander pad stuurde wat de rest van mijn leven zou gaan beheersen.

Ik wil hem alleen herinneren zoals hij was in die jaren '59 - '61 een geweldige leraar die zich echt om mij bekommerde en mij in alles hielp.

Vanzelf Kenji Kurosaki 10e Dan die mij leerde vechten en die voor mij een voorbeeld was van een echte samurai die ondanks maar 75 kilo te wegen de meest geduchte vechter was in die tijd (nu heeft nog niemand lust met hem te stoeien) en mij de echte spirit achter het Budo liet zien.

Ook de vele jaren daarna heeft hij met zijn geweldige vriendschap en goede raad altijd achter me gestaan zodat ik ook eindelijk de waarheid kwam te weten uit die rumoerige jaren.

Ichitaro Kuroda Sensei die mij een andere facet van het Budo liet zien wat er allemaal gedaan kon worden met het zwaard en de stok en die nooit moe werd het te laten zien een geweldige samurai in techniek en spirit.

Hij is nu zeker 88 jaar. (overleden jan. 1999)

Donn.F.Draeger (postuum 10e dan van de Budokai) die mij van 79 kilo naar 102 solide kilos bracht met zijn wetenschappelijk beleid tussen gewichtstraining en judo en mij in die mooie jaren met raad en daad terzijde stond. Ik denk nog veel aan hem, een geweldige mens die veel te vroeg van ons heen ging op 61-jarige leeftijd.

Vanzelf mijn huidige vrouw Albertine Overink die me opving in een zeer rumoerige tijd van mijn leven en me door dik en dun altijd heeft gesteund en voor me gevochten heeft toen ik het even niet meer zag zitten. Wij zijn nu 29 jaar getrouwd en ik heb daar geen seconde spijt van gehad.

De KODOKAN die mij liet antplooiën in judo op hun unieke manier en mij meer dan drie jaar gastvrijheid hebben verleend en alle sportieve hulp via hun geweldige leraren vooral in de KENSHUSEI 1959 tot aug 1966.

De Koreaanse Yudo Associatie die mij ook een eind op weg hebben geholpen met hun instructie en vriendschap door de jaren.

Dan Rinus Schulz en Henri Seriese mijn twee onvolprezen shihandais en medeoprichters van de eerste karatebond in Europa, 2 jan 1962 en de oprichting van de BUDOKAI. Masseltof vrienden. Beidde zijn nu 8e dan van de Budokai.

Ook mijn nieuwe vrienden zoals de oudkampioen Takashi Azuma 8e dan van de Budokai en Hidetake Aso 8e dan Budokai hebben mij geholpen doordat wij alle op dezelfde golflengte zitten.

En vanzelf Akira Maeda 8e dan Budokai, die heeft geholpen om mij weer bij Oyama te brengen.

Dan als laatste maar zeker niet in daden mijn twee nieuwe shihandais DAVE COOK 8e Dan en DAVE JONKERS 8e Dan, mijn twee medeoprichters van de Internationale Budo Kaikan op 9 jan 1996.

Moge de Goden blijven glimlachen naar jullie en je daarmede zegenen.

Jon Bluming 10th Dan.

律典

Copyright & Publisher Jon Bluming may 2000

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means,
without written permission from the Publisher.

Copyright & Uitgever Jon Bluming mei 2000

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel
van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord.

Het is moeilijk om een fotoboek in elkaar te draaien over al die jaren. Voornamelijk omdat zoveel foto's zoek zijn geraakt over de jaren, vooral aan de pers die ondanks vele beloftes vaak de foto's niet terugsturen en alles in het vergeetboek raakt.

Ook zijn op vaak zeer belangrijke momenten geen foto's genomen om vele redenen vooral omdat in die oude tijd er vaak geen toestel voorhanden was door geldgebrek ect.

Ook foto's die verloren gaan door verkeerde instelling van het toestel en dan is het cruciale moment al voorbij.

Toch geloof ik dat er nog een redelijk fotoboek is uitgekomen en ik hoop dat jullie er net zoveel plezier aan beleven als dat ik heb beleefd om zo een mooi leven tot nu toe geleefd te mogen hebben.

Foreword.

It is difficult to make , after all those budoyears, a photobook.

Mostly because so many pictures have been lost because of the press , who often did not return them and so you forget about them and because at crucial moments the camera does not work or you are to late and the moment gone.

Also because of a chronic lack of money.

Despite all that I believe that a reasonably book has come of it and I hope that you have as much pleasure of the book as I had during that wonderfull life I had in the past and still have.

1.

2.

3.

4.

Korte geschiedenis van het Kyokushin Karate in Nederland

Jon Bluming kwam terug in Nederland na een verblijf van 1 jaar in Canada en drie jaar studie in Japan en Korea. Dat gebeurde door toedoen van Opa Schutte die hem een kontrakt aan bood als coach voor de Ned. Amateur Judo Associatie voor 1 jaar met optie van verlenging. Dat was eind nov. 1961. Tijdens zijn werk als judoleraar begon hij voor en na de judolessen ook les te geven in Karate in alle dojo's van de NAJA. Het karate in Nederland en Europa is dus ontstaan in de judodojo's van de NAJA. De NAJA is later door bemiddeling van de pas opgerichte Ned. Sport Fed. opgegaan met andere judo organisaties in de Judo Bond Nederland na een mislukte fusie met andere budo organisaties in de z.g.n. Budo Bond Nederland die maar enkele jaren heeft bestaan. De eerste karatebond in Europa werd opgericht in de Tung Yen dojo op 2 jan. 1962 door Jon Bluming en zijn twee karate assistenten Henry Seriese en Rinus Schulz beidde nu 8e dan van de IBK. Tevens werd de eerste voorzitter van de Nederlandse Karate Associatie en de Nederlandse Karate Kyokushinkai, de heer Wiekevoort Crommelin, een tandarts uit Leiden. Jon Bluming werd door Oyama benoemd tot president van de Eur. Karate KKK zoals afgesproken en voorgesteld door Oyama reeds in nov. 1959 tijdens een vergadering waar o.a. Kenji Kurosaki (toen shihan-dai) en als tolk Bill Backhus, nu 8e dan, aanwezig waren. In 1964 werd de NKA, Kon. goedgekeurd. Eind dec. 1963 werden de eerste zwarte banden uitgereikt aan Rinus Schulz, Harry Seriese, Jan Kallenbach, Jan Bruins en Peter v.d. Markt (overleden). Op 27 jan. 1965 werden de eerste Nederlandse karate kampioenschappen gehouden in het Krasnapolsky hotel te Amsterdam. J.Tighele werd licht gew. kampioen en Jan Kallenbach zwaar gew. kampioen. 25 Febr. 1966 werden de 2e Ned kampioenschappen gehouden wederom in Krasnapolsky nu in 3 gew. klassen, lichtgew. werd G.Jonkman, mid. gew. R.Bosch en zw. gew. Jan Kallenbach. De eerste zomerschool werd gehouden in Ermelo in 1968. En niet door Hollander maar door Bluming zelf die zijn tijd gedurende de zomerscholen van Opa Schutte nog hoog in zijn vaandel had. Later is het verplaatst naar Papendal. Tussendoor werd de Eur. Karate Kyokushinkai samengebracht en werd in veel Eur. landen les gegeven en de

bonden opgericht door Jon Bluming en Branchiefs aangesteld. In 1966 begon de Wado Ryu met zijn eerste les in de dojo van Tonny Wagenaar (een judoleraar) onder leiding van Kono een 6e dan uit Japan. In die tijd kwam Kase naar Nederland en richtte de Shotokan op, een echte heer en integer sportman. Ook in 1966 kwam Kenji Kurosaki naar Nederland om les te geven in plaats van Jon Bluming die weer voor 7 maanden naar Japan ging om bij te tanken. Kono beging de stomme fout om Kurosaki te beledigen en die maakte hem duidelijk tijdens een snel bijeen geroepen vergadering dat er geen plaats was voor hun tweeën, Kono die de reputatie van Kenji goed kende vertrok toen naar Duitsland waar hij nog steeds is. Kono werd uitgedaagd via lichtgevende posters door heel Amsterdam om aan te treden tegen Kurosaki en Bluming waardoor een brandtelefoon van Wagenaar de vergadering bijeen bracht. De eerste interland in Europa was tegen Engeland onder leiding van Steve Arneil en werd door Nederland gewonnen in 1967. Steve kwam eind jaren '60 terug uit Japan en meldde zich bij Bluming die hem verder hielp. In 1970 op de zomerschool schreef Oyama een vergadering uit en maakte Jon Bluming bekend dat hij niet langer president van de Eur. KKK kon blijven gezien zijn werk buiten het karate, in de Casino's. Hij stelde voor dat Loek Hollander de nieuwe President zou worden en dat Bluming verder toezicht zou houden. Oyama was daar absoluut op tegen en wilde Bluming op die post houden doch deze hield voet bij stuk en uiteindelijk gaf Oyama toe. Jon Bluming zegt nu dat dat de grootste fout is geweest die hij ooit in zijn leven gemaakt heeft want vanaf die tijd werd Hollander miljonair en deed zelf niets meer dan verdelen en heersen wat het begin werd van het einde van de KKK. (zie profiel Loek Hollander). Eind jaren '60 werd de Budo Bond Nederland opgericht door de Judobond nadat deze de NSF attent maakte op het GROTE gevaar van karate ZONDER goede leiding en dat karate onder de judobond hoorde omdat het ook een Japanse vechtsport was. Heerlijke logica van hypocrieten die het met de waarheid niet echt nauw namen. Nadat Jon Bluming coach werd in België werd er via de pers druk uitgeoefend op de BBN (waar de Kyokushinkai als karatestijl bij aan was gesloten) om Bluming terug te halen en coach te maken om zo het Ned. team voor te bereiden op de a.s. WK in Parijs. Bluming bleef 2 jaar coach en de KKK won de meeste titels en zijn eigen dojo teams vchten voor de eerste en tweede plaats voor de Nat. team titel van Nederland. Daarna was de stijl voor hem te slap en het was zijns inziens niet echt karate meer maar schijfschieten zonder de roos te mogen raken en hij nam ontslag. De BBN ging kapot door inzicht van de judoleraars. Dat een samenwerking zeer slecht was voor de judoafd. Het waren vooral Bontje een 2e hands judoleraar die nog nooit een wedstrijd had gemaakt en veel Kuchi-waza (mond budo) deed in zijn z.g.n. carrière, Jan Kallenbach, inmiddels geroyeerd bij de dojo Jon Bluming, dus de Budokai, en Rob Zwartjes door vele beschouwd als een uiterst irritant persoon wiens karate volgens hen ook veel uit Kuchi-waza (praattechnieken) bestaat. Nadat deze personen zich even terugtrokken in een kantoorje kwamen zij terug en waren Kallenbach en Zwartjes ineens 6e dan en Bontje 5e dan en

werd later 6e dan als ERE graad waarop Bluming reageerde: "hoe kan een man die geen eer bezit een eregraad krijgen?" Het was in die tijd geen wonder dat een vechter als Jon Bluming met deze mensen nooit kon samenwerken. Hij ging zelf door met de ontwikkeling van all round karate waarbij worpen en grondwerk werden toegestaan zoals hij in 1966 al liet zien aan zijn leraar Oyama in Tokyo die er toen niet aan wilde. In 1976 tijdens een bezoek van Jon Bluming aan Korea en Japan had Oyama nog een vergadering met Bluming doch Bluming weigerde pertinent om samen te werken met Hollander. De laatste vergadering was tijdens een uitnodiging van de Koreaanse Veteranen Associatie aan Jon Bluming die toen van de President van de KVA Koreaanse Veteranen Associatie, Generaal Chi, hoorde dat Oyama ook in Seoul was. De daarop volgende vergadering vroeg Oyama, Bluming terug te komen en nu president van de Wereld Org. KKK te worden doch alles viel weer in het water (zie profiel Loek Hollander). In 1988 kwam Bluming een oud leerling tegen, Piet Polder, in Rotterdam die hem vertelde dat Hollander de meest walse verhalen vertelde over Jon Bluming en dat eigenlijk niemand meer wist wat er echt gebeurd was. Piet stelde voor dat Bluming als afgevaardigde van zijn dojo naar de vergadering zou gaan, met Piet, in Papendal en tijdens de rondvraag dan de aanwezige zou inlichten wat er echt gaande was. Toen dat gebeurde en enkele oud leerlingen bevestigde dat Bluming de waarheid sprak viel de Tokyo groep van Hollander zo hard uiteen dat hij ongeveer 40% overhield en zo werd de z.g.n. Oyama groep geboren die aansloot bij Shigeru Oyama (geroyeerd door de Honbu Tokyo) uit New York. Nadat deze enkele jaren de groep grote sommen geld had afgepakt en steeds meer wilde viel ook deze groep uiteen en werd de nw. N.K.A. doorgezet in 1993 die nu nog bestaat. Laatste vergadering was met Akira Maeda van Rings, die door Oyama naar Nederland was gestuurd in nov. 1993 om met Bluming te praten om de KKK en de Honbu uit het slop te halen, deze stemde uiteindelijk toe toen zijn eis royatie van Hollander werd ingewilligd. Doch Oyama overleed vrij onverwachts op 70-jarige leeftijd aan longkanker op 28 april 1994, en het was Chris Dolman, zijn beste all round leerling, die Bluming de fax toestuurde met deze verbijsterende mededeling. Oyama was zo teleurgesteld en kwaad op de buitenlandse branchiefs dat hij op zijn sterfbed een bevel uitvaardigde dat er over geen enkele buitenlander geschreven mocht worden want die hadden hem allemaal bedonderd en waren opportunisten en zo zag men in geen enkel budotijdschrift direct na Oyama's dood iets over de Gajins behalve over Jon Bluming waar vele pagina's over geschreven werden en die toen tot 10e dan werd gepromoveerd. Dit gebeurde mede en vooral door het lobbyen van Chris Dolman bij de grootste prof. vechtorganisaties in Japan en Kenji Kurosaki 10e dan die alle eigenlijk uit de oude KKK kwamen. In geen enkel blad iets over Hollander, Arneil of zijn oud vriendje Bobby Lowe (een van de grootste charlatans samen met diens vriend Loek Hollander in de karate geschiedenis van de KKK). Steve heeft dat niet echt verdiend want hij heeft veel gedaan voor de Honbu. Kyokushinkai is nu een naam door vele gebruikt en in groot verval en dat is jammer want het begon als de beste

Foto's:

1. Eerste TV optreden bij Noordhof 1963 links Rinus Schulz (nu 8e dan) en rechts Henri Seriese (nu 8e dan).

first TV show at Noordhof 1963 left Rinus Schulz (now 8th dan) right Henri Seriese (now 8th dan)

2. Naar R.: een Engelsman, Jon Bluming, Ton Hewman, Jan Plas

3. Opa Schutte, zoals zoveel in het judo hem kennen 70 jaar oud

Granddad Schutte, who so many came to know in Judo, a terrific personality 70 years old

4. Trainen in Zee 1. Jon Bluming r. G.Reus

Training in the Sea 1. Jon Bluming r. G.Reus

1.

2.

3.

4.

5.

Foto's:

1. Net een paar dagen oud Amsterdam oost febr. 1933.
Just a few days old Amsterdam East 1933

2. Mijn Moeders trots 5 maanden oud.
Mij Mothers pride just 5 months old

3. 1938 kleuterschool in de pijp en 4 jaar oud

1938 kindergarten school in the Amsterdam district The Pipe and 4 years old

4. 1938 voor het onderlijk huis in de Kuiperstraat met mijn zus, "de Pijp" Amsterdam

1938 in front of our house in the Kuiperstreet, the Pipe district in Amsterdam with my kid sister

5. Met mijn Moeder en zus in het Aambos van Heerlen in 1937

With my mother and sister in the Aambos forest Heerlen Limburg 1937

6. derde klas van de Jan Lievevsschool 1942

3th class of the Jan Lievevss elementary school Amsterdam 1942

7. Laatste schooldag eindfoto achterste rij 4e van links met mijn jeugdvriend Hans links naast mij en natuurlijk weer dollen 1946

Last elementary school day backrow 4th from left with my schoolfriend left of me and of course horsing around 1946

8. Naar de U.L.O.School 1947.

To Jr. High School 1947

9. Voor het huis van mijn jeugdvriend met overal op de LTS Timorplein 1948

For my friends house in coveralls for the Lower tech school Timorplein Amsterdam 1948

10. Mijn Moeders broer op zijn trouwdag 1943 links onder:

On the weddingday of my Mothers Brother 1943 left under

6.

7.

in de wereld en de sterkste, doch ging niet mee met de karate evolutie waar Jon Bluming Oyama al voor waarschuwde in 1966 en toen Oyama het doorhad en wilde veranderen was hij al stervende zonder dat hij dat zelf wist, de rest is geschiedenis. In 1989 werd de Kyokushin Budokai opgericht door Bluming en het all round systeem ingevoerd. Bluming ging met zijn beste all round leerling naar Tokyo waar Chris Dolman aan zijn Freefight carrière begon en in 1993 wereldkampioen werd, zijn 4e WK titel op 48-jarige leeftijd en zijn eigen dojo begon onder de naam Rings en ook nog promotor werd bij de grote Japanse vechtgroep Rings. Daarna werd de Int Budokaikan opgericht door Jon Bluming David Cook en Dave Jonkers die nu goed loopt. Door een samenwerking met de Daido Juku ging Sem Schilt naar Tokyo en won daar, na eerst een keer derde te zijn geworden, twee maal de Japanse open KO wedstrijden all round karate. Tevens werd in 1994 de Honbu van Mas Oyama, na diens overlijden, in drieën afgescheiden n.l. de Osaka groep, de weduwe groep en de Matsui groep. Scharrenberg en Wedel gingen terug naar de weduwe en Wedel is nu lid van de IBK en traint bij Dave Jonkers. En nu Oyama niet meer aanwezig is tijdens de z.g.n. wereldkampioenschappen werd een Australiër eerste en een Nw. Zeelander tweede, de Matsui groep kwam er niet aan te pas. Hoe een 4e dan de leiding moet geven aan het wereldgebeuren van de nieuwe Honbu is Bluming een raadsel en hij voelt er niet veel voor om ze te helpen. Hollander wel en wat een geweldige hulp zal dat zijn. Wel gaat Blumings hart nog steeds uit naar de weduwe. Jon Bluming is nu 67 jaar oud met vele oude blessures doch vecht nog altijd met de jonge kampioenen die nog steeds een goed pak slaag kunnen krijgen van de oude meester.

6 febr 1933

Op 6 febr. 1933 bracht mijn Moeder mij ter wereld in Amsterdam Oost, en ondanks dat ze

zeer gelukkig was liet ze me toen niet graag zien aan anderen want ik was nogal lang, dun en zeer mager, niet echt iets voor een schoonheids wedstrijd. In 1936 verhuisde wij naar de Amsterdamse Pijp wat vooral in die tijd een ouwe smerige en zeer arme buurt was en groeide daar op. Eerst in de Kuiperstraat en in 1938 in de Carillonstraat de z.g.n. nette buurt van oud zuid waar vooral veel Joodse burgers woonde die kleine winkeltjes hadden of diamantbewerker waren. Toen de tweede wereldoorlog uitbrak was ik 7 jaar en leerde in die jaren een zeer goede les n.l. dat slechts weinig mensen echt te vertrouwen waren (in latere jaren zou men niet denken dat ik echt iets geleerd had) een dilemma was ook dat de helft van mijn familie met Duitse mannen getrouwd waren die vanzelf opgeëist werden door het Duitse leger en de andere helft, daarvan zaten vele in het verzet en ik heb de oorlog altijd ervaren als een spannende tijd waar de angst en avontuur altijd vlak over mijn schouder mee loerde. Mei 1940 stond ik op de twee wielige groentekar van de winkel op onze hoek en keek omhoog naar de Duitse vliegtuigen die Schiphol bombardeerde. Toen ik wat verder naar voren stapte kantelde de kar en ik viel als een zak meel, hoofd eerst, op de straat en was KO. Zo begon voor mij de oorlog. Een paar dagen later stonden mijn vriend Hans, mijn zus en ik op de Berlagebrug in Amsterdam en zagen de Duitse troepen binnen komen. Mei 1945 zagen wij daar ook de Canadezen en Engelsen binnen komen wat een stik plezieriger was. Een jaar later, voorjaar 1941, werd alles een soort nachtmerrie onder het z.g.n. Herrenras en voelde ik overal de angst onder de mensen wat niet bepaald een hart onder de riem is voor een 8-jarige jongen. Wat vooral onuitwisbaar in mijn kop staat gegraveerd is het weghalen van alle Jodenbewoners van Oud Zuid dus ook al mijn vriendjes en buren waarvan er precies 1 terug kwam, Harry v.d Kar, de rest is allemaal vermoord. Op weg naar onze kerk tegenover Artis kwamen wij altijd langs de Joodse Schouwburg

en hoorde ik enkele buurtkinderen naar ons roepen hetgeen een grote angst teweeg bracht vooral bij mij. In 1943 zag ik op de Amstel het oppakken van Joden en tot mijn verbijstering werden er mensen uit de derde verdieping gegooid die niet konden lopen, ik had er goed nachmerries van. In 1944 tijdens de hongerwinter in Amsterdam liep ik met mijn zusje langs de betere buurten te bedelen voor een snee brood, een suikerbiet, tulpenbollen of wat voor eetbaars dan ook om mijn opa, oma en moeder in leven te houden terwijl mijn vader dwangarbeider was in Frankrijk. Toen deze ontsnapte en onderdook kreeg ik die er ook nog bij want eetbonkaarten kreeg hij niet omdat hij deserteur was volgens de Duitsers. Vanzelf werd ik een begaafde dief van levensmiddelen en stookspullen voor ons gezin want het was een tijd waar honderden mensen langs de weg stierven van honger en ellende. Ik trok er iedere dag op uit met mijn zus. Wat ook weinig hielp was het feit dat het tevens een van de koudste winters was in de geschiedenis. Toen de oorlog eindelijk over was, was ik 12 jaar en vanzelf geen lid van de catechisatieschool maar danig losgeslagen na deze woelige jaren. Voor het eerst zag ik bananen (1 per baby in 1945) en pinda's, en kreeg ik een reep chocolade van een Canadese soldaat, de

1.

2.

rejakkes). Dit alles voor een hongerloontje. GOD ZEGENE JE OUDJE je was een geweldenaar en vooral in latere jaren was het voor mij een raadsel hoe ze toch telkens weer de Pasen, Kerstdagen, Oud- en Nieuw gezellig wist te maken met altijd weer een kerstboom ect. en zelfs van haar arremoe, cadeautjes, ongelooflijk !!! Mijn moeder bracht me voorlopig onder bij een priester van haar kerk, het Apostolische Gemeenschap, en die priester was ook adj. van de kinderplicht aan het HB te Amsterdam. Deze probeerde mij op het rechte pad te krijgen door mij iedere woensdag en zaterdagmiddag op het politiebureau

3.

eerste van mijn leven. Van de lagere school eerst naar een jeugdkamp in Mierlo om bij te komen van een geweldige ondervoeding en na 6 weken vandaar weer naar school om de zesde klas af te maken waar ik door ziekte en bedelen vanzelf was blijven zitten. Vandaar in 1946 naar de toenmalige ULO wat echt geen sukses was want de buitenlucht bleef trekken en de school met zijn mufte klassen na de oorlog zeker niet. Toen de meester dan ook mijn moeder tegenkwam en vroeg hoe het met de jongen ging (hij wist niet beter of ik had een zeer valse ziekte) zei mijn moeder: "dat weet

U toch wel, U heeft hem net nog in de klas gehad." Klein misverstand aan beide zijden want Jon was al in geen 6 weken op school geweest en toen ik thuis kwam en nonchelaant mijn schooltas op een stoel gooide vroeg mijn moeder waar ik vandaan kwam en toen ik zei "van school" had ik op mijn rechterwang meteen een pond vlees meer en besloot wijze-lijk de waarheid te vertellen. Mijn moeder was een heilige want ze werkte voor ons vanaf vier uur 's morgen om kantoren schoon te houden o.a. het scheepvaarthuis, en in de middagen nog werkhuizen bij de beter gesitueerde (har-

aan te laten treden voor het schrijven van opstellen over goed en kwaad en meer van die prettige zaken die de pest zijn voor een jonge jongen. Toen ik eens lief naar hem lachte kreeg ik een stevige lel voor mijn bol wat niet echt de vriendschap bevorderde van mijn kant. Er werd besloten dat Jon naar de aanbacht-school zou gaan op het Timorplein en daar het beroep van automonteur zou gaan leren. Het was inmiddels juli 1947. Dat was ook de tijd dat ik lid werd van de bekende boksschool van Cosman (in 1993 hebben wij de oude boks sensei begraven in de Jodenhouttuinen) en al

gariw een geduchte tegenstander werd in de jeugdklasse en prompt mijn eerste gebroken neus overhield wat niet echt een verbetering was aan de voorgevel. In 1949 kwam ik met een zeer goed rapport van school waaronder achten en negens o.a. voor meetkunde en algebra en natuurlijk een 10 voor gymnastiek wat een zucht van verlichting opleverde voor mijn moeder en vooral ook de priester, adj. Hage (al jaren overleden) die zei: "ik heb altijd gezegd dat de jongen goed kan leren mits hij iets heeft waarvoor hij zich kan inzetten en in dit geval was het de belofte dat ik met een goed rapport bij het korps Mariniers kon komen als beroeps met een goede toekomst en vanzelf, de hoofdprijs, uitzending naar Nederlands Oost Indië en verder gitaar in de bruggenbouw dus genie en vraag niet waarom want dat weet ik zelf ook niet meer. Juli 1949 kwam ik voor een eerste keuring op Kattenburg Mariniebasis met 2500 andere gegadigde. Slechts 30 gingen door voor de grote keuring naar Voorschoten die 14 dagen in beslag nam. Daar werden twee man gekozen voor de Marine en slechts 1 voor de Mariniers 'Jon Bluming'. Vandaar naar het Mariniers opleidingskamp in Doorn waar een aanvang werd gemaakt een echte marinier van hem te maken. Dat viel niet mee, van beide kanten niet en de aanvaringen met het gezag waren legio en de weekenden naar huis zelden. Ik heb nog nooit zoveel psalmen gezongen in mijn korte leventje als in Doorn. Psalm zingen bij de mariniers is met een steen en veel seherp zand de hard houten vloeren van de wapenkamer weer van olie te ontdoen en dat zonder handschoenen. Exerctie met een volle noringsbepakking doch dan vol met stenen en dat een paar uur onder toezicht van een enkele onder off. was ook bijna wekelijks koek, ik werd daar wel sterk van doch de mariniers zag ik steeds minder zitten want op alle slakken werd zout gelegd en die lange Amsterdammer, met zijn grote mond en enorme spirit was altijd prijs voor pesterige korporaals die zelf ook nog niets hadden meege maakt met als hoogtepunt Korp. Stiphout die later in 1952 voor de krijgsraad kwam en met een rood paspoort de dienst werd uitgeschopt voor bewezen lafheid in het zicht van de vijand in Korea 1952 waarvoor hij zich had opgegeven voor de glorie doch afging als een gieter. Het Korps is gelukkig enorm veranderd in de jaren daarna, een onderdeel waar men trots op kan zijn. Eind nov. 1949 werd het

heel duidelijk dat de reclame voor uitzending via de mariniers naar Ned. Oost Indië een leugen was want de hele mispoge kwam terug na de overdracht aan Indonesië (zoals het ook hoort) en Jon kwam in opstand want hij had voor 6 jaar getekend wat gezien de omstandigheden levenslang leek en ik vroeg een gesprek aan met de Cmdt Kamp Doorn. Na Jon aangehoord te hebben keek de Cmdt. zijn adj. aan en sprak de onsterfelijke woorden: "De jongen heeft gelijk we worden allemaal belazerd," en dat was dat. Dec. net voor de Kerst was ik weer thuis met een cervol ontslag getekend door Gen. de Bruyne, vriend en adviseur van de toenmalige Koningin Wilhelmina in Londen gedurende WO 2. Daar er toen geen voorzieningen waren zoals soe. dienst waar je even geld gaat halen als je aan de grond zit moest er dus snel werk worden gevonden en na lang zoeken werd dat garage Peereboom aan de Amstel. Ik verdiende 14 gulden per week. Doch midden in de strenge winter van '49 was olie verversen van vrachtwagens zonder handschoenen in 12 en meer graden onder nul niet bepaald vakantie en toen de dop te snel los kwam en recht op mijn oog viel waarna de dikke straal rotte olie de bult probeerde te wassen werd het mij zeer duidelijk dat ik daar niet mijn hele leven zou blijven. Toen de baas, een zeer nerveus type en absoluut rijp voor een eigen kamertje met leren muren in het zenuw ziekenhuis, dan ook tijdens het lassen van kleine garagaboxen mij de stripjes van ong. 5 cm liet vasthouden om het elektrisch aan te pikken en dan vast te lassen kreeg ik steeds een flinke schok wat een rot ervaring was en ook niet bevordelijk voor de horizontale vreugde en liet vanzelf dan het plaatje vallen waarop de baas begon te vloeken en te tiëren. Na een paar maal vertelde ik hem kort wat hij allemaal kon doen met zichzelf, natuurlijk in zijn vrije tijd, trok mijn jas aan en ging naar huis. Dat was de laatste keer in mijn leven dat ik beroepshalve in een garage kwam. Via enkele andere werkzaamheden als leerbewerker, bezorger ect. brak de oorlog uit in Korea en werd er om vrijwilligers gevraagd om deel te nemen aan het pas opgerichte leger van de Verenigde Naties. Juli 1950 was ik in Den Haag, Alexander kaserna, voor de keuring en overhoorde een woedende dokter vragen aan de wervings kapitein of er ook kinderen mee mochten naar het front waarop de

kapitein zei: "Jouw taak is om te zien of de jongen gezond is en wij bepalen of hij meegaat." Zeker 25 jaar later hoorde ik van Gen. Clumpkens toen Kapitein en wervings officier en in 1950 - '51 mijn Comp. Cmdt. en nu mijn vriend, dat zij alle 16 en 17 waren in WO 2 en dus vonden dat deze jongen ook een kans moest hebben. Zo werd het aug. en sept. 1950 en in opleiding voor een echte oorlog in een land waar wij niets van wisten, zelfs niet het bestaan daarvan een paar maanden eerder. Omdat het vooral Amerika was samen met de Engelsen en Canadezen die ons bevrijd hadden voelde ik mij in die tijd geroepen ook mee te doen plus vanzelf zoals bij iedere jonge jongen in die rumoerige tijd het grote AVONTUUR. De opleiding stelde totaal niets voor en was een lachertje, doch de sfeer was puik en de kameradschap voortreffelijk wat uiteindelijk leidde tot een inval bij de communisten pers van de 'Waarheid' want die hadden lelijke dingen over ons onderdeel geschreven dus gingen wij die afstraffen. De pers werden goeddeels vernield en er werd vlot gebeukt op de tegenstrevers en later werd er goed twee dollar per maand ingehouden van het gehele batiljon om de schade te vergoeden. Okt. 1950 schepte het Ned. Bat Ver. Naties in te Rotterdam voor de reis naar Pusan, Korea en kwamen daar tegen einde nov. '50 aan. Van Pusan per trein naar Taegu en vandaar per GMC legertrucks naar Suwon voor een korte training in Amerikaanse wapens en ik kreeg een BAR licht mitrailleur op eigen verzoek want dat stond stoer nietwaar, wat een pisser !!! Ondertussen werd het heel duidelijk dat er een klein misverstand was gerezen zowel bij de legerleiding als de CMDT van ons batiljon, n.l. het verschil tussen tropisch en SUB tropisch. Het laatste betekent harde winters en bloedhete zomers en veel regen tussendoor want dat is zo goed voor de rijstvelden en slecht voor je voeten en je kruis. Helaas werd het heel snel winter en vroom het al 15 graden s' nachts en door het kleine misverstand over het weer zaten wij met ZOMERkleding. De trein die het Bat vervoerde zag er ook heel anders uit bij aankomst in Taegu, het interieur was bijna helemaal opgestookt en de wielen waren zichtbaar, dat er geen ongelukken zijn gebeurd is een raadsel. Het eerste bat. waren voornamelijk rode en groene baretten die alle actie hadden gezien in de Grote oorlog en/of in

Foto's:

1. Marinier 3e klas zonder enige vooruitzichten aug 1949 opleidingskamp Doorn

Dutch Marine without a future for the Marines Bootcamp Doorn 1949

2. Oorlogs vrijwilliger bij het Ned Bat Ver Naties van Heintz regiment voor uitzending naar Korea. Den Haag aug 1950

Volunteer for the war in Korea Dutch Bat Ver Naties the Dutch regiment van Heintz aug 1950 the Hague

3. Pusan Korea nov 1950 de treinreis naar Taegu ik sta 3e van links

Arrival in Pusan Korea and the trainride to Taegu in nov 1950 I stand 3th from left

4. Tijdens de opleiding voor BAR schutter in Den Haag rechts de held aug 1950

During the Bar instruction in the Hague the hero stands on the right

Twee Nederlandse vrijwilligers ergens in Korea zijn op zoek gegaan naar hetop moeten om 's avonds tenminste iets te hebben om op te slapen. Het

In reserve achter het front voor de 2e Us Infanteriedivisie waarbij wij werden ingedeeld in het 38th reg Kerstmis 1950 Hwanggamui Korea.

In reserve for the 2nd Infantry div 38th reg in wich we were stationed during the war Christmas 1950 Whanggamui Korea

Indië. Tijdens het verblijf in Suwon vielen de eerste doden tijdens een patrouille liepen zij tegen een groep partizanen op, achtergebleven Noord Koreanen die burgerkleding aandedden en overvallen en sabotage acties ondernamen. Het was de A com en ik zat bij de B.com van Kapt Bill Clumpkens. Dat gebeurde op 3 jan. 1951 bij Chohyonni. Op 9 jan. 1951 was het volop front en echt oorlog bij een temperatuur van 20 onder nul en 's nachts ietsje kouder. Slapen was er niet bij of af en toe een uurtje in elkaar zakken. Toen wij 9 jan. naar voren gingen en er tegen aan moesten zagen wij tiental-

len Zuid Koreaanse gewonden van de bergen af vallen en naar achteren kruipen en toen wij een klein riviertje, deels bevroren, overstaken werd er achter ons soldaat Sour neergeschoten en was gesneuveld, onze eerste. Wij waren regelrecht in een enorme strijd geraakt tussen de Zuid Koreanen en de Chinezen. Terwijl onze groep o.l.v. Lt. Theo Oostendorp (hij was met 21 de jongste officier en ik met 17 de jongste soldaat) naar voren trokken langs een bergpad linksom, zag ik plotseling een Chinees al vurend met zijn machinegeweer wat hij op een tak van een smalle boom had

geplaatst en ik dacht, jij bent voor mij. Ik richtte mijn geweer op hem en wilde vuren en op dat moment viel mijn hele mechanisme er uit in de sneeuw. Ik bukte om het op te pakken en zag allerlei opspattende sneeuw toestanden om mij heen. De Luit kreeg spontaan een woede aanval van schrik gaf rae een lel om mijn kop en sloeg mij toen terug achter de kromming van de heuvel en redde in feite mijn leven. Vele jaren later vertelde hij overal steeds weer op reunies wat een malkees ik was in die tijd, helaas is hij veel te vroeg gestorven. Angst had je toen nog niet want je

wist eigenlijk niets van oorlog en vond het wel een beetje flink staan frontsoldaat te zijn, het was wat later dat je constant schoon ondergoed bij de hand moest hebben vooral na je eerste verwonding en rondkijken in het hospitaal wat er allemaal met je kan gebeuren als je geluk op is. Als er een hiemamaals is hoop ik mijn beschermengel te kunnen omhelzen en eens goed met hem of haar (nog liever) door te zakken, want die (en nu nog) heelt me altijd geholpen vanaf mijn schouder meekijkend hoe stom ik kan zijn. Die nachten zal ik nooit vergeten en is in feite de nachtmerrie van ieder frontsoldaat, in strenge vorst in een kaal schuttersputje de hele nacht doodmoe te turen in de zwarte verte of die honderdduizenden Chinezen er al zijn om dwars door de gelede- ren heen te rennen blazend op hun trompetten waar ze hun opdrachten mee doorgeven aan verschillende van hun onderdelen zoals voor- heen afgesproken en daar waren ze zeer knap in. Ik kreeg in die tijd een enorm respect voor de Chinese soldaten die het niet te vergelijken moeilijker hadden dan wij. De Chinezen ver- loren meer dan een miljoen soldaten in Korea. De honger, de vermoeidheid en de kou waren funest voor het moreel en toch bleef dat hoog. Door het kleine misverstand tussen sub- en tropisch zaten wij tot begin febr. 1951 zonder winteruitrusting en zelfs de geweren bevroren en als je piemelde dan hoorde je de laatste druppel neerkomen met een hoge pieng want die was bevroren voor hij de grond raakte. Het was ook grappig te zien hoe je maten in die kou probeerde te piemelen en hoe hun vingers krom trokken, gevoelloos werden, hoe ze graaide in hun kruis door al die kleren heen en dan spontaan in hun kleding en over hun han- den zeken. Ze keken dan of iemand het had gezien waarop je je duim opstak van 'netjes gedaan jochie'. Die hele maand jan. tot 12 febr. zaten wij in het Wonju - Hoengsong front gebied, de direkte toevoerweg naar het noor- den en het zuiden. De Chinezen moesten die

weg onder con- trole hebben voor hun laatste aanval op Pusan en de z.g.n. eind overwinning. Er lag ook meters sneeuw en soms zakte iemand meters naar beneden omdat daar een diepe geul liep of zo en een gele druppelstrep gaf vaak aan waar hij een stap te veel had gedaan. Vlak voor de grote klap in Hoengs- ong en heuvel 325 liep ik een patrouille mee met Lt. Theo Oostendorp (later mijn boe- zem vriend). Wij hadden de opdracht uit te vissen in een uitgestrekt nie- manderland of er al Chinezen zaten om dan terug te trekken en rapport uit te brengen. Na twee dagen in de bergen hoorde ik de Luit hikken toen hij van de top van een berg de vallei in keek, hij haalde zijn Sgt. erbij en alle waren zeer opgewonden. Ik vroeg of ik ook even mocht kijken en tot mijn verbazing kreeg ik de kijker en zag tot mijn grote onstel- tenis duizenden Chinezen naar voren marech-

ren in wat ze noemen een diamant formatie, de hele vallei was zo vol het leek wel een mie- renhoop. Pas lange tijd later wist je niet beter meer je zag nou eenmaal zelden een paar Chi- nezen er waren er te veel en ik moest aan het verhaal denken van de Chinezen kunnen alleen maar kezen en gaf de kijker terug en

Aanval op de bergen rond Inje de vallei ligt zwaar onder vuur 30 mei 1951 / Attack on the hills around Inje the vally is under heavy fire May the 30th 1951

wilde zo gauw mogelijk weg want dat kon nooit goed gaan. Wij waren met krap 40 man. Toen wij een dag later terug waren moesten wij meteen naar het vliegveld van Wonju als laatste opvang tegen de Chinezen om het 8 leger en de 2 divisie gelegenheid te geven terug te trekken en wij kregen de opdracht de Chinezen zo lang mogelijk tegen te houden met een z.g.n. achterhoede gevecht eventueel. Het was zeer spookachtig alles stond in de brand en behalve het knetteren van het vuur was alles zo stil dat je rillingen kreeg want ergens in die donkere verte in die metershoge sneeuwbergen zaten 500.000 Chinezen door heel Noord-Korea die naar ons toe kwamen. Weer kregen wij een opdracht een vallei te verkennen en met Sgt. Vogelzang als patrouille Cmdt. gingen wij met 18 man op weg een spookachtige brede vallei in met links en rechts in de verte hoge bergen.

Alle waren doodmoe en toen wij bij een klein dorpje kwamen wat voor een deel in brand stond stopte wij om even op adem te komen. Ik liet mij op een soort veranda zakken en viel

prompt in slaap. Ik werd wakker gemaakt door een zeer oude Koreaan die met zijn wandelstok in mijn kruis prikte de oude baas heeft nooit geweten hoe weinig het scheelde of ik had hem afgeschoten. Met diezelfde stok wees hij naar de weg in de verte. Ik schrok zo dat ik er misselijk van werd want ik was buiten die oude baas HELEMAAL alleen in dat brandende dorp en de patrouille nergens te bekennen. Ik rende de weg op met mijn BAR op seherp en begon akelig te schreeuwen naar de verte waar ergens Sgt. Vogelzang naar Chinezen liep te zoeken. De schreeuw kwam vele malen terug in de echo en ik was goed in paniek. Na een uur gelopen te hebben had ik me al als krijgsgevangene voorgesteld en werd echt pisserig vooral toen ik in de verte een vuurtje zag bij een brug met een tank erbij. Vrolijk werd ik nog steeds niet toen ik de hoofdbedekking zag van de omzittende die sterk leek op de Chinezen. Ik sloop langs de kant naderbij om hun stemmen te horen en na een poosje hoorde ik duidelijk Engels praten en ik stak mijn handen omhoog met mijn bar en riep zo luid mogelijk dat ik een Dutchy was. Als door wespen gestoken vlogen de heertes in dekking en de tank liet mij zijn mitrailleur zien en ik moest zwaar windjes laten. Ze lieten mij naderbij komen en een riep: "het is een jochie" en ik was safe. Ze hadden de Sgt. voorbij zien komen en ik kon met hun mee, over een paar uur moesten ze de brug opblazen en terugtrekken. Een hele poos later hoorde we stemmen en zagen een groep mensen aankomen en het was de Sgt. en de patrouille. Ik was woest en schreeuwde: "jullie hebben me achtergelaten in de kampong", waarop Vogelzang zei "ouwehoer niet zo en sluit achter aan" en dat was dat en ik was 10 jaar ouder. Toen begon de grote terugtocht en wij liepen in die stilte door de valleien met patrouilles links en rechts in de bergen een hele week om te ontsnappen. eten was er bijna niet en van slapen kwam bijna niets en de oorlog begon zeer snel zijn charme te verliezen voor mij. Toen ik staande op mijn geweer leunende weer in slaap viel en hard op de grond belandde wist ik het zeker deze oorlog was een groffe fout en het was mijns inziens een

zeer slecht iets dat er op me geschoten werd. Toen wij er eindelijk uit waren kregen wij opdracht terug te gaan naar Wonju en rond het stadje Hoengsong in te graven ter verdediging. Ik was inmiddels ordonnans geworden bij Kapitein Clumpkens een ijzervreter uit WO2 en oprieter van het parakorps in Ned Oost Indie, in opdracht van Koningin Wilhelmina en van Sgt. toen 1e Luit werd na een opleiding op het beroemde Engelse Sandhurst. Een geweldig mens die strikt eerlijk maar keihard de discipline handhaafde en mijn nootjes redde toen ik het niet meer zag zitten en door mijn voegen ging van vermoeidheid, ik werd ordonnans want dat was iets minder gevaarlijk. De kapitein raakte ernstig gewond door een schot in zijn enkel en 1e Luit Monterrie nam het commando over. 12 Febr. 1951 brak de hel los nadat wij in de namiddag al vuur hadden gekregen uit de heuvels boven Hoengsong wat bevriende troepen moesten wezen doch later bleek dat de Chinezen die knap hadden verslagen en de wapens hadden overgenomen. Het was een zeer verwarde

Foto's

1. 'De eerste aanval op heuvel 325 nadat Chinese commandos het bataljon alsmede de staf groep hadden overvallen en het bataljon in de nacht mit een wand geslagen en de Commandant sneemde op 12 febr 1951 was ik ook voorlopig ingeschakeld met twee binnengang kogels in mijn rechterdij op 13 febr 1951 en ging naar het Tokyo hospitaal deze foto kreeg ik 30 jaar later van Bob Bois die hem op Manyong station had gemaakt

The first attack on hill 325 after Chinese commandos sneaked through the lines and attacked first HQ and then the battalion from the rear and sent them all over the place the Commander was KIA on the 12th of febr 1951 and I was out of the running with two hipgun bullets in my right thigh and went to Tokyo Hospital this photo was given to me 30 years after the war by a friend Bob Bois who took it at Manyong station

2. Begin juni 1951 in hospital voor de tweede keer gewond nu door handgranaat splinters in mijn enkel

At the begin of June 1951 again in hospital MASH this time with small handgranaat fragments in my ankle

situatie die duurde tot de 13e en toen brak s' avonds alle hel los en werd de staf overvallen door Chinese commando's van het scherpe zwaarden bataillon die al de hoogste Chinese onderscheiding voor dapperheid hadden ontvangen en terecht (zie het boek Enter the Dragon van Russell Spurr). De Cmdt. Overste den Ouden sneuvelde en de Luit schreeuwde "Bajonetten op" en er brak een driftig uurtje vuurgevecht los in het donke. Om mij heen zag ik steeds weer kameraden vallen die gewond of gesneuveld waren maar alle vochten als duivels. Vele staaltjes van dapperheid zijn die nacht en de daarop volgende dagen vertoond en er zijn drie Militaire Willems ordes verleend in Hoengsong en de dag daarop heuvel 325, een record in de annalen van het MWO voor een bataillon van halve sterkte in het buitenland. Zelf heb ik het beleefd als een opwindend avontuur maar toch trillend van ellende om er maar levend uit te komen. Een commando van de oude school Korporaal Sjeng Wunnik vond een weg en leidde ons uit de hinderlaag naar de achterhoede. Hij kreeg een bronzen ster en een hoge Koreaanse onderscheiding daarvoor. De andere dag werden wij naar heuvel 325 gebracht die absoluut behouden moest blijven anders had de vijand de hele vallei onder vuur en kon niemand er meer uit van de 2e divisie USA. Bij de eerste aanval moest ik met de Luit terug onder dekking van de terugstootloze vuurmond en een mitrailleur naar het enigste hutje in de vallei wat onbegrijpelijk niet in brand stond. Een klungel had vergeten de radio te vernielen die bestond uit een berg witte stekertje die ik volledig stuk trapte. Wij rende terug naar een kleine heuvel en wilde omhoog klauteren en gaven een prachtige Charlie Chaplin voorstelling want steeds gleden wij halverwege terug en kregen goed de pest in want de Chinezen waren nu overal en het was licht. Toen wij eindelijk toch boven kwamen zagen wij aan de overkant van de smalle vallei de Chinezen meelopen en ik kan mij nog voor de geest halen dat ik tegen de adj. die wij gezien zijn ouderdom het kersmannetje noemde, "verrek dat zijn Chinks kijk ze nou wuiven naar ons" iets wat ik hondsbrutaal vond van die klantjes maar wel knap. Op dat moment schoten ze alle met die kleine machinepistolen en ik voelde een scherpe pijn als een brandende naald in mijn rechterdij en keek verbaasd naar mijn

sneeuwparka en zag de watten cruit komen en die werden langzaam rood. Adj. Vonk schreeuwde dat er niets aan de hand was en ik liep al vurend achter hem aan tot wij drie mijl verder op Manijong station aankwamen waar een first aid post was die mij na verzorging in een Rode Kruis auto zette en dat was het einde van mijn aanval op 325. Mijn maten gingen er nog twee keer op en uiteindelijk veroverde 6 gillende Hollanders de heuvel en liepen de Chinezen weg die toch ver in de meerderheid waren.

Foto's:

3. De terugtocht na het debacle van het Hwachon water reservoir na zware gevechten van tanks en de Chinks in de vallei onder ons 24 april 1951

Revert from the fighting around the Whachon water reservoir after the tanks fought heavy combat under us in the valley april the 24 th 1951

4. Op rust July 1951 met veroverde luitpauze

On rest July 1951 with captured Chin Burpgun

5. De laatste looies op de berg de Tulusan van 15 juli tot 6 aug 1951 en een nieuwe ontwikkeling van de oorlog "loopgraven en vaste lijn": met bunkers en patrouilles rond de 1179 meter hoge berg

The last duties and attacks on the mountain the Tulusan 1179 m high and a new styl of war fare with trenches, bunkers and patrouilles around the mountain from July the 15 th until aug the 6th 1951

Foto's:

1. Voor de tweede maal terug in Korea aug 1952 , wederom de bunkerwar en iedere nacht patrolles. Mitailenrschutter op de punt 30 en punt 50 in de C Comp.

Back in Korea for a second tour of duty aug 1952 and again the bunkerwar and every night patr., Point 30 and 50 gunner in the C.Comp.

2. Mijn Punt 30 opstelling op de voornitgeschoven post Nidue winter '52 - '53 niet weer 20 onder nul

My point 30 post on the outpost Nidue in the winter of '52 - '53 and again about 20 c. below zero

3. Patrolle in niemandsland zomer '53 patrol in no mans land summer '53.

4. Voor de tweede maal terug in Nederland Nov 1953 en liet jochie is volwassen geworden

5. De plaats waar ik voor de derde keer gewond raakte op de voornitgeschoven post (50 mtr. van de Chinese stellingen af)

The place where I got hit for the third time the outpost Arsenal about 30 mtr from the Chinks by the T Bone ridge okt 1952 a mortar fragment behind my left knee and again 7 weeks in mash

2.

Een Koreaanse munitie drager hoorde ze zeggen dat die kerels gek waren en ze hadden gelijk wij waren allemaal gek anders waren we niet in Korea. Ik ging naar het MASH hospital en werd plotseling op een vliegtuig gezet naar Tokyo want de Chinezen waren nu zo dicht bij het drielandje van de Ver. Naties in zee te stoten dat de MASH ziekenhuizen ontruimd werden en alles richting Tokyo ging, het waren zeer sombere dagen voor de VN. Ik bleef 6 weken in Tokyo niet dat ik zo zwaar gewond was maar ze vonden dat gezien mijn toen 18 jaren en het feit dat de toestand beter was en het bat. op bijstand stond, doordat de helft gewond was en wij 30 kameraden hadden verloren in die paar dagen het beter dat ik in Tokyo wat uitrustte en ik vond dat ze groot gelijk hadden. Er waren in feite aan echte frontsoldaten bij het eerste Bataillon iets minder dan 300 man dus 10% sneuvelde toen. In Tokyō zag ik voor het eerst wat de uitwerking van oorlog kan zijn als je geluk het heeft opgegeven. Mensen met halve gezichten en armen en benen eraf, ik werd toen echt doodsbang en dacht met afschuw aan de dag dat ik terug moest want voor mij was de echte lol eraf. Gedurende een van die dagen was er voor de meute een rondtoer door Tokyo en bezoek aan diverse toeristische attracties o.a. een bezoek aan het judocollege genaamd Kodokan. Daar gaf een oudere man genaamd MIFUNE een demonstratie en bezat de hoogste judo graad 10e dan. Dat deze judomeester later een belangrijke rol zou spelen in mijn leven had ik toen niet kunnen dromen. Toen kwam de dag dat ik in het vliegtuig zat en ik keek naar beneden en zag Tokyo met zijn miljoenen lichtjes en neons als een feestvierende in de nacht en voelde mij van God en iedereen verlaten en kon niet stoppen met huilen. Ook het feit dat ik inmiddels via een Japanse ceremony aan een lief Japans meisje was gekoppeld die ik in het Ziekenhuis PX (soort supermarkt voor Militairen) had ontmoet deed daar natuurlijk weinig goed aan. Later op weg naar huis zou ik haar nog een maal ontmoeten in de "Rose of Sharon" een bar, zij was zeer duidelijk zwanger (NIET van mij) en haar POOIER was daar ook werkzaam. So much voor de liefde en ik heb altijd een gezonde afkeer overgehouden aan hoeren en vooral aan pooiers. De troep ving mij lijn op en na een paar dagen was ik weer de oude maar toch niet helemaal. Begin april gingen wij weer frontwaarts, richting Inje de Noord-Koreanen en de Chinezen zaten ingesloten na goede acties van het 8e leger, dus groot was onze consternatie toen wij bericht kregen dat wij als de donder terug moesten naar rendez vous punt zo en zo want wij zaten ingesloten. Door rivieren en hoge bergen hebben wij toen zonder eten, drie

dagen gelopen om er niet te komen en in de Amerikaanse stellingen te geraken. Halverwege kwam een klein piperubje over en dropte een kokker waarop de Cmdt ons mededeelde dat aan de andere kant van de berg de Chinezen net zo hard vooruit gingen als wij maar gelukkig niet wisten waar wij waren dus even er aan trekken wat een geheel overbodige order was, tjee wat waren wij snel. Toen wij eindelijk in de stellingen kwamen kregen wij eten en konden slapen doch midden in de nacht waren de Chinks daar en de ellende begon weer van voren aan. Weg wezen voor de geweldige overmacht aan mensen. Na enkele dagen was de toestand tot staan gebracht en zaten de heertjes nu zelf in de val bij Inje dus de opmars voor ons naar Inje begon.

echte vrienden zoals Paultje Ruck en v.d Wal, de populaire Sgts Breeman en Schoenmaker, wij verloren 9 man daar. Na een periode van rust weer naar het front en voor de z.g.n. Ouwe hap de laatste loodjes want onze tijd zat er bijna op. De strijd was compleet veranderd en nu was het een loopgraven oorlog met bunkers geworden, dus vaste frontlijnen en iedere nacht patrouilles en kleine aanvallen en grote van de Chinezen die probeerde om tijdens de vredesonderhandelingen zo veel mogelijk grond te veroveren wat nooit gelukt is en tienduizenden doden kosten maar de Chinezen en kezen he? Wat maakt hun die mensen uit ze hebben er zoveel ik heb ook diep respect voor die soldaten die daar vchten onder erbarmelijke omstandigheden en toch hun plicht deden, geweldige soldaten. Op 26 juli de verrassing, de nieuw gevormde C comp die een aanval moest uitvoeren op de Chinese stellingen samen met eenheden van het 38e reg. US

Het regende veel en daarbnaal je erg gauw van als je volledig doorweekt door moet persen. Toen wij weer eens lagen te slapen in kleine pup tentjes in een grote vallei onder het gebulder van de 105 howitzers waar je van uitputting gewoon doorheen sliep kwam de volgende klap voor het Bat. Toen braken de Chinks weer door en overvielen de howitzers en de slapende troepen, hoe weet ik niet maar ik hoop dat de verantwoordelijke generaal vanaf die tijd acuut zeer strenge maatregelen heeft gekregen en die in zijn graf meeneemt. Ik schoot mijn schoenen aan groep mijn hietele spullen en mijn karabijn en rende de vallei in naar de weg waar het een rotzooi was van jewelste, iedereen lopend en op jeeps en karens race de vallei uit beschoten door Chinezen en Noord-Koreanen die op de heuveltoppen meeliepen en veel plezier hadden. Menige soldaat werd verrast in zijn slaapzak en afgeemaakt door die snelle gele rakkers die vlak verblifende staaltjes uithaalde. Ik dacht weer slim te zijn en ging de weg af en liep door een beekje onder de heuvel richting weg wezen toen ik enige lieden zag met gestikte kakiemutsen op en mijn hart stopte een paar slagen en ik pisto primpt in mijn broek, het waren Chinks en ze hadden mij ook gezien en gooide enige handgranaten naar beneden waarvan een mij splinterjes bezorgden in mijn rechterenkel ik wist niet hoe snel ik naar de weg moest klauteren. Hoe ik daar gekomen ben weet ik niet maar wel dat ik op een jeep mee reed en de nacht door bracht bij Amerikanen die op een heuvel de vallei onder schot hielden en kernelijk plezier in hun werk hadden, met daglicht liep ik de weg op en werd opgevangen door MP die me in een kleine Rode Kruis auto zette en zo kwam ik weer in MASH nu rond Yong dong Po en verbleef daar weer bijna 6 weken. Kreeg nog even voor de massel schurft erbij. In Inje verloor ik enige van mijn

hadden al enkele doden en meer gewonden en zaten vast dus de tit nude hip gepromoveerde jongens van de Zuiderkruis moesten nog even de broek opbinden en een handje helpen. Gevechtspakking uit de mottenballen gehaald en antreden ook Kapt.Clumpkens was aanwezig en zijn gezicht stond grimmig dus de barometer van zijn markante kop vertelde ons dat het weer eens menens was, enige Generaals vonden dat de TAESUN 1197 meter hoog, moest worden veroverd ondanks dat de Chinezen er goed ingegraven zaten in een prachtig steilbunkers onder de berg door. De tocht alleen was heel lang want de berg was goed wixest zoals de gehele omgeving, als natuur geheid ademloos, om in te vechten, SHIT !!! Toen wij boven kwamen zag ik tussen de dennen door rechts voor de loopgraven van de Chinks al enige van onze jongens liggen die gesneuveld waren en zag handjes met handgranaten en burpguns de bekende machine pistolen van de Chinezen die zo snel schoten dat ze iemand echt doormidden konden schieten. Weinig opwekkend voor iemand van

Foto's:
1. Trug in Nederland okt 1951 en de eerste jeugd is er duidelijk vanaf 18 jaar.

Back in Holland oct 1951 and the youthful appearance is defuinitely gone .sill 18 years .

2. Tenu in Hoangsang waar wij gedurende de gevechten 27 kameraden verloren en een 60 gewonden waaronder ikzelf .iwtleen is zichtbaar omvered en in ge .dachten terug in febr 51 . Korea sept 1976 .

Back in Hoangsang where we lost 27 comrades during the fighting and 60 wounded included me . everybody is very emotional and mostly in tearfull deep thoughts about that dreadful dark cold night in febr 12th 1951 .

18 jaar die dacht dat hij nu veteraan was en naar huis kon vol met mooie medailles en een paar centen in zijn zak. Er werd verzocht een vlammenwerper naar voren te komen om de aanval te openen en achter mij werd iemand geraakt door een kogel uit een geweer van een sniper, een smerig 'flats' geluid als hij doel treft verder weet ik niet wat er met de man gebeurd is want ik had het een beetje te druk met mezelf. Er werd eerst vliegtuigsteun aangevraagd en toen kwamen een paar propeller soort mustangs aanvliegen van de Zuid Afrikanen (zij hadden met hun luechterew de meeste gesneuvelden in Korea percentage gewijs gezien) recht op ons aan en ik dacht, de klootzakken denken dat wij Chinks zijn en nu krijgen wij de genadeslag en daar kwamen de rockets recht op ons aan. Ik verstijfde en dacht dat ik gek werd doordat je niets kan uitrusten. Met donderend geweld sloegen ze recht in de Chinese stellingen boven ons hoofd, rechts. Op dat moment kwam de order terug te trekken want de verliezen vooral bij de Amerikanen waren erg hoog. Een boy, trok ik terug, ik verdiende toen een gouden Olympische terugtrekmedaille. Door al die onzin waren wij 8 kameraden verloren die gesneuveld waren en intriest. 2 van de oude hap. Wel, 7 uitg. gingen de oude jongens naar Yong dong Po en vandaar naar huis. Het was eindelijk over. Ik was deze tour twee maal gewond geraakt en had geleerd op mijn eigen benen te staan en mijn peleton uit den Haag tijd 8 man gesneuveld, dat is 20% dus teveel. En in Hoengsong toen ik mijn bajonet op de karabijn zette en mijn maten zag sneuvelen in die donkere angstige nacht heb ik gezworen dat niemand meer aan mijn familie of aan mij kan komen (althans niet ongestraft) en dat ik ook nooit meer voor iemand opzij zou gaan, tevens dat de oude bijbel goed genoeg is voor mij n.l. oog om oog, tand eruit. (de versie van mijn vriend Rijk de Gooier) Verder dat ik zelf wel zou uitmaken wat goed is voor mij en wat wel en wat niet kan. Nog veel meer zaken gingen door mijn hoofd en de jongen was een man geworden die nog veel moest en ook zou leren doch desalniettemin een MAN. Terug in Holland werd het een mooie tijd van relaxen op het oude Rembrandtsplein bij Heck waar altijd twee bands speelde in die echte goeie orisve tijd en op de oude Zeedijk waar alles toen oergezellig was en SAFE. (nu lijkt het wel klein Korea) Toen ik cindelijk met groot verlof ging eind dec. 1951 moest ik natuurlijk werken en dat viel niet mee in die tijd. Garages was UIT!!! Ik kwam in aanmerking voor steun en

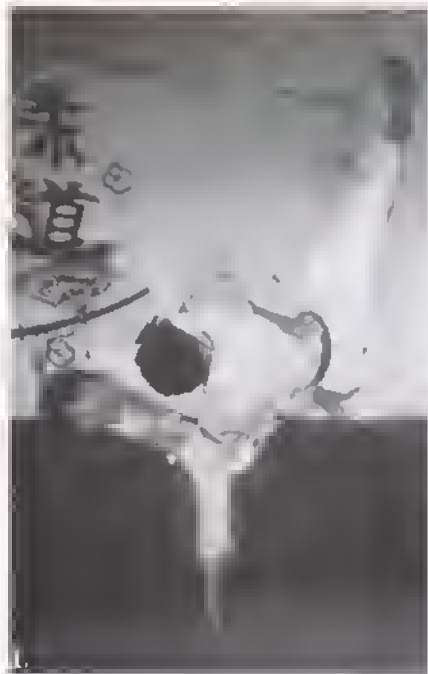
kreeg 8 gulden per week waar ik dus weinig mee kon doen zelfs niet in die tijd. Om te zorgen dat je niet stiekem werkte moest je iedere ochtend en middag een stempel halen bij het Steunlokaal. De berichten in de krant schreven dat de vrede er aankwam en dat de troepen bezettingstroepen zouden worden. De oorlog was over. En ik meldde mij weer aan, nu in Rozendaal, bij de Commandotroepen waar nu ook het Van Heitz reg. ingedceld was. Febr. 1952 was ik weer in actieve dienst helast o.a met de opleiding van een Surinaamse groep als dienstdoend SGT doch in feite nog steeds gewoon soldaat. In juli 1952 scheepte wij weer in te Bremerhaven en ik arriveerde in aug. '52 weer in Korea. Toen wij halverwege op weg waren naar Korea hoorde wij aan boord dat alle besprekingen waren afgebroken en de oorlog weer in volle hevigheid was uitgebroken. wij en ik vooral, luisterde verbijsterd naar de verliezen op de nu zo beruchte bergtoppen als de Old Baldy, White Horse, T.bone, Alligator, Porchop ect. Ik was spinijldig dat ik zo verneukt werd en in plaats van bezettingstroepen weer de ellende inging. Toen wij met truks arriveerde bij het loopgraven en bunkerstelsel van de C comp waarbij ik werd ingedeeld, vielen meteen de eerste twee doden door een paar inslagen van mortieren en ik wist dat ik er weer volop inzate en kon wel huilen. Wij zaten nu bij de Chorwon en de z.g.n. IJzeren driehoek. Onze sektor heette Nudae en outpost Arsenal ongeveer 15 meter van de Chinese heuvel en 200 mtr. van hun stellingen af verbonden door een oude loopgraaf stilgelegd met prikkeldraad en landmijnen. De oorlog was compleet veranderd in nachtenlang patrouilles lopen of in hinderlaag liggen of een korte aanval om te proberen een krijgsgevangen te maken waarvoor je 5 dagen vakantie Tokyo kreeg en een bonus. Als je de nachten op wacht stond in de loopgraven keek ik toen uit op de old baldy waar hevig werd gevochten en waar de heuvel vele malen in andere handen overging soms per nacht. En ik dacht gelukkig zit ik hier. In sept. ging mijn peleton naar de outpost Arsenal en toen was het uitkijken geblazen. Op een dag kregen wij steeds snipervuur en wij hadden kijkgaatjes gemaakt om te zien wie en waar vandaan er steeds gevurd werd. Hans Crebas mijn maatje, samen hadden wij met Gerard Meyers en Korp. Frits Bugel de punt 30 en de punt 50 mitrailleur's. Wij zagen gelijktijdig waar het vandaan kwam en ik zag een klein zandgat aan de overkant en het loopcinde van een geweer. Wij overlegde koortsachtig hoe wij

het ventje konden pakken en ik opperde het idee een zandzak half te vullen met zand en half met kranten om die tegen mijn schouder te zetten waardoor ik een geweergranaat zou kunnen afschieten. recht vooruit. Een geweergranaat kan normaal gesproken alleen met de kolf van het geweer op de grond worden afgevuurd zoals bijv. een mortier vanwege de enorme terugslag o.a. Ik dacht als ik die zandzak met de kranten en de zandkant tegen de kolf tegen mijn schouder heb dan kan ik richten en is het over met het ventje. Voorzichtig richtte ik door een smal kijkgat in de zandzakken en haalde de trekker over en donderde dwars door de loopgraaf op de grond. harses eerst en had een uur later een paarse schouder en kon een paar weken mijn linkerarm amper bewegen. Maar een juigende Mit groep deelde mij mede dat de sniper was bevorderd tot hemelse wachter van het grote Chin. rijk. Een paar dagen later zouden de Amerikanen een aanval doen op de heuvel voor ons door die van links aan te vallen. Doordat wij daar regelmatig patrouilles liepen werd Hans Crebas uitverkoren om de Amerikanen de weg te wijzen want die waren pas gearriveerd dus nieuw in het terrein. Hans ging in de vooravond weg en de Amerikanen liepen achter hem aan met een Compagnie sterkte doch toen ze bij de aanvalsplaats arriveerde geloofde ze niet dat dat de heuvel was waarop Hans, die alles behalve laf was, voorop ging naar boven en ze halverwege de heuvel wees waar de Chinezen konden zitten. Door het grote rumoer was de nieuwelingen maakte toen ze de vallei al doorkwamen wisten de Chinks dat ze kwamen waarop ze aan beide kanten van de heuvel afdaalden en om de heuvel heenliepen en zo achter de Yankees kwamen. Toen die op de heuveltop aankwamen gaven ze lachend door dat er geen vijand te bekennen was en de heuvel was genomen. Op datzelfde moment kwamen de Chinezen achter de Amerikanen aan de heuvel op en die dachten dat het eigen troepen waren waarop de pleuris uitbrak. Ik zat in mijn stelling want iedereen was paraat want wij wisten dat dat nooit goed kon gaan. Na een uur of wat en steeds geen Hans ging ik naar Li. Bos, en vroeg of ik naar beneden mocht om Hans te zoeken. Deze wilde er eerst niets van horen doch een poosje later vond hij het een goed idee en stond erachter. Ik pakte een karabijn, veel munitie houders en mijn 45 pistool, handgranaaten en draalde de heuvel af richting vallei en begon hard te vloeken waarom ik weer zo gek was, met in de verte lawaai van allerlei soorten wapens, tanks die ondersteuningsvuur gaven en allerlei inslagen van beide kanten van mortieren en artillerie plus het huiveringwekkend geluid van de vele snelvurende Chinese Burpguns waarvan ik al een souvenir in mij rechterdij had zitten. Maar Hans en ik hadden al het een en ander meegemaakt met kleine aanvallen en patrouilles dat ik hem niet in de steek kon laten. Halverwege de vallei langs een klein riviertje zag ik in de verte een grote Chinese patrouille in hun gewatteerde uniformen afsteken tegen het licht van de ontploffingen en de lichtkogels en zoeklichten van onze kant en ging gauw in dekking tot ik ze hun eigen berg zag opgaan en verdwijnen. Na een poosje rondgedwaald te hebben begon ik, eigenlijk zeer dom, te roepen: "Crebas, Crebas", en tot mijn stomme verbazing kwam hij een poosje later "Blumming" schreeuwend uit een kleine zijkant langs de heuvel met een gewonde Amerikaan

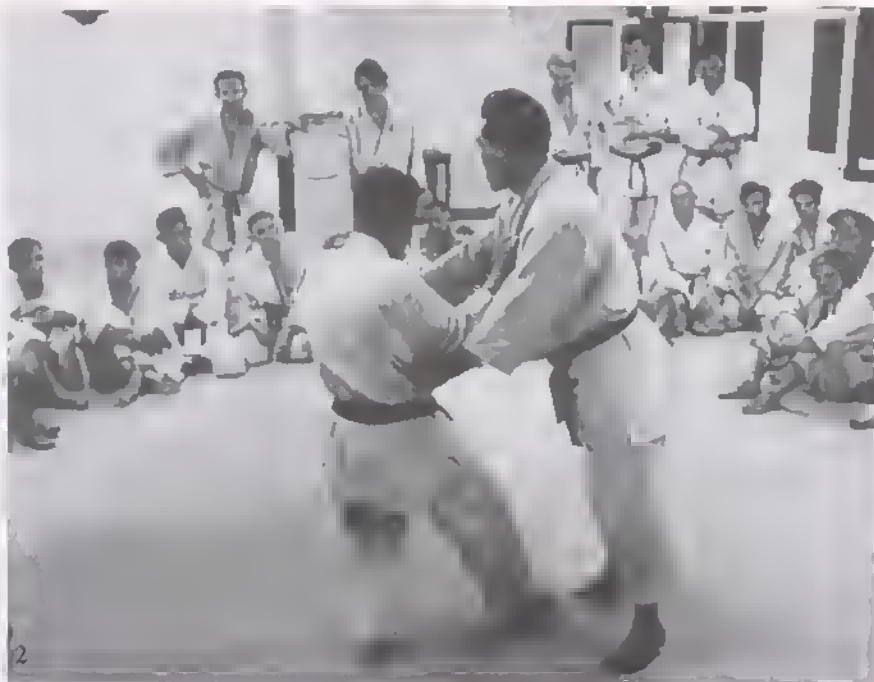
Foto:

1. Onderscheiden door het Koreaanse leger tijdens de eerste reünie sept 1976 H.k.v Leger in Seoul.

Decorated by the Korean army during the first reunion in HQ Seoul sept 1976.

door en kwamen weer in de lijn rond Mei 1953 en weer in de IJzeren driehoek, sektor Chungmokil. Weer patrouille lopen ect. Op 26 juli 1953 vroeg Lt. Douna mij of ik mee wilde lopen met zijn eerste patrouille omdat ik inmiddels veel ervaring had daarin en ik ging liever op patrouille dan 4 uur wacht te staan in de loopgraven. Echter de Comm, C comp. Kapt. Schusler, Ridder MWO, gaf geen toestemming want ik was ouwe hap ofstewel mijn tijd zat er op en dan mocht er geen risico meer worden gelopen of je moest eerst bijtekenen en dat zag ik ECHT niet zitten. Schusler, nu mijn vriend, vertelde mij dit enige jaren terug op zijn 60ste verjaardag. Ik was blij en kon niet meteen slapen en zat op de bunker de donkere vallei in te staren en te mijmeren over de afgelopen maanden en dat ik er weer goed vanaf was gekomen. Plotseling werd er hevig gevuurd in de inktzwarte vallei en tussendoor hoorde je de snelvuur burpguns van de Chinezen die als gekke schoten, het was dus duidelijk dat onze jongens in een hinderlaag waren gelopen. Ik hoorde Hampel achter elkaar doorschieten met zijn lichte Mitrailleur en dan was het plotseling stil. Via de draagbare telefoon werd er gevraagd wat er was gebeurd doch het was al te laat. Een hulppeleton werd uitgestuurd en die kon alleen nog dode en gewonden meenemen, Lt Douna, sgt Vreeswijk, Hampel mijn vriendje Samuels (wij hadden samen de enige platenspeler uit Japan, met platen, van het peleton) en Beierink

Foto's:

1. Mijn hamigoshi begint te werken in 1955

My horaigoshi starts to work in 1955.

2. Les van Jon Joon Bhark toen 7 e dan im 9e dan in de Tung - Yen dojo tijdens hun bezoek.

Lesson from Jon Joon Bhark then 7 e dan now 9 dan in the Tung - Yen dojo during their visit.

3. 1 e dan van het Ned Amateur Dan College op 19 dec 1954 in de Tung Yen foto met Wim Jansen (overleden).

1st Dan of the Neth Amateur Dan College on the 19th of Dec 1954 the picture with Wim Jansen (passed away).

4. De gezellige oude Tung Yen op een door de weekse avond .L. Kees V Elk, 6e van L., Jonmetje sept 1954

The cozy old Tung Yen on a weekly night .Left, Kees V.Elk and 6th from Left Little old me .Sept 1954.

waren gesneuveld en de rest gewond en twee man krijgsgevangenen. Wij waren dubbel verbijstert toen bleek dat de dag daarop de wapenstilstand een feit was en de jongens dus op de valreep voor niets gesneuveld zijn en de Chinezen vanuit de bergen tegenover ons met vlaggetjes zwaaiden en leuzen riepen. Nogmaals het waren meer dan waardige tegenstanders en ze hadden het veel zwaarder gehad gehad dan wij met hun meer dan een miljoen gesneuvelden en toch is het wrang ze te zien wuiven terwijl een paar uur daarvoor mijn groep is uitgemoord. Wederom bedankt, beschermengel. Eindelijk naar huis en begin okt. was ik weer in Holland en moest mij plotseling onmiddellijk melden in Bergen op Zoom. Daar aangekomen werd ik vast gezet en zat een hele week in streng arrest en hoorde dat ook Dogger daar vast zat. Van een vriendelijke wacht cmdt mocht ik op zondag even met Dogger praten en dat was dat. Ik heb Dogger nooit meer gezien en ik moest nog een week wachten in het kamp op uitslag van de auditeur Militair en moest toen bij de commandant komen die mij vertelde dat alles in orde was (niemand heeft ooit gezegd wat er aan de hand was) en dat ik even een zootje papieren moest tekenen om beroeps te worden waarna ik naar Weert zou gaan want ik was aangenomen op de Ond off opleiding. Ik had een week de tijd in het kamp om de zaak te bekijken en zag alleen maar stinkende barakken, rommelig voedsel, vieze ongeschoren soldaten die zich gek rookte en de ganse dag zaten te kaarten in zuur ruikende slaapverblijven en dacht, nee dank U, dat moet niet de rest van mijn leven worden en vertelde de CMdt dat hij die papieren maar op die plaats moest opbergen waar de zon niet schijnt en stapte op en ik dacht dat de verbijsterde CMdt in zijn ellende een wind liet. Ik was weer burger en dacht aan de voor-

Foto's:

1. Tijdens een demonstratie met Tokyo Hirano in Antwerpen tussen de wedstrijd Ned - België okt 1956.

During a demonstration with the famous Tokyo Hirano between the team fight Netherlands - België Oct 1956 in Antwerp.

2. De Tiung Yen na de verbouwing najaar 1956 rechs Rinus Elzer.

The Tiung Yen dojo after reconstruction works autumn 1956 to the right Rinus Elzer.

3. Grondwerk met Lee Sok To was een ervaring voor een 2e kyu.

Groundwork with Lee Sok To was a terrible experience for a 2nd Kyu.

den van Capt Clumckens enige jaren daarvoor toen hij mij zei: "dat je geen beroeps kan worden is het beste wat jouw ooit kan overkomen" en hij had gelijk ik heb er er ook geen seconde spijt van gehad.

De grote telenstelling

In september 1989 las ik in de krant dat de eigenaar van een obscuur Museum te Schagen een schedel en botten van een gesneuvelde Engelse militair uit de eerste wereldoorlog tentoonstelde in een loopgraaf. Mijn bloed liep weg en een posse was gauw georganiseerd en de overblijfselen van deze onbekende soldaat in ons bezit. Doch toen begon de ellende pas en de Officier van Justitie de infamously Joseph Jitta en zo geliefd en capabel dat hij op leeftijd nog steeds bij de lage rechtbanken diende wilde dat wij deze overblijfselen bij hem inleverde en dan zou hij geen vervolging instellen. Dat deze wazige figuur zich toen niet realiseerde dat hij FOUT was door niet in te grijpen toen deze soldaat in het museum lag is niet te filmen. Hij had dus nog nooit van de oorlogsconventie van Geneve gehoord waar het toch zeer duidelijk staat omschreven. Dus ik belde de Lt. Generaal TIT Meines op want dat was een echte onder soldaten en voorzitter van het veteranen legioen. Dat was pas lachen. Met een stem waar een hete aardappel in vast zat vertelde hij dat hij zeer bons was en er niets mee te maken wilde hebben want het was onrechtmatig verkregen. Dat het onrechtmatig en onwettig opgegraven was door de louches eigenaar van Museum Schagen en daar al jaren lag zonder dat iemand iets deed deed de goede man niet en ik diende onmiddellijk mijn ontslag in bij zijn legioen. Verdere informatie bracht aan het licht dat de man altijd achter een bureau had gezeten en in geen enkele oorlog iets in woede had horen vuren. Op een reünie later ontmoette ik hem en zag zijn neus en wist toen wat zijn absolute hobby

was. Toen onze groep uiteindelijk voorstelde naar de Tweede kamer te gaan met de spullen en als dat niet lukte naar Londen en daar de pers laten zien hoe een generaal en de rest van die broeders met onze bevrijders omspringen werd er haastig verteld dat wij dan per Gods gratie de botten en schedel bij de Engelse ambassade mochten brengen. Aardig he, en weer een goede les hoeveel hypocrieten Nederland telt. Tweede leger ellende was de dag dat Hans Crebas (overleden april 2000) als oud marinier voorstelde om de gesneuvelden mariniers van de Korea oorlog te herdenken door mee te doen aan de kranslegging ieder jaar in Rotterdam en een krans vanuit de Ver.Oud Korea strijders er bij te doen. Uiteindelijk na een gezellige reünie in Doorn werd mij gevraagd te bellen met Gen. Spiekerman van Wezenburg. Deze liet eerst weten er totaal niets voor te voelen hetgeen later werd omgezet dat er twee oud Korea strijders van de Mariniers aanwezig mochten zijn bij de herdenking in Rotterdam en dat er geen krans mocht zijn en toen de klap in het gezicht: ZIJ MOCHTEN DAARNA OOK NIET NAAR DE KOFFIE KAMER. Het vroor toen een graad of 9 dus dat was leuk aangeboden. Ik vertelde toen dat hij dat wel in de Telegraaf zou lezen de ander dag en daar werd braaf om gelachen tot de andere dag toen het op de voorpagina stond, breed uitgemeten. Toen werd er driffig gebeld dat de generaal wilde praten doch Hans, een zware oorlogsinvalide, en ik zagen daar niets meer in. Dat is dezelfde Gen. Spiekerman die in febr. 2000 weigerde om de oud KNIL soldaat de Boer, die in het toenmalige Oost Indië enkele duizenden mensen heeft gered in een geweldige commando raid zijn Ridder MWO weigert en, weer een klap in het gezicht van de familie, het geheel afdoet met de ongelooflijke belediging: "dat zijn allemaal padvindders verhalen." Dat is dan leuk verteld voor een kantoor marinier die tijdens de Molukse trengijzeling het bevel had

1.

2.

3.

over de mariniers die daar hun plicht deden. Hij gaf dus opdracht met een punt 50 op de trein te schieten toen deze jongens bij elkaar stonden in een bepaalde ruimte en schoot ze alle 9 dood. Hij kreeg daarvoor e.o.a. Oranje Nassau medaille want hij stond achter zijn mariniers, absoluut, zeker twee KM achter ze. Het Korps Mariniers is een elite onderdeel dus is het jammer dat een Generaal zich zo laat gaan. En dat bedoel ik met kantoor Generaals want een echte veteraan die in het echte oorlogsgewoel zijn sporen heeft verdiend zal zich NOOIT zo gedragen. Eigenlijk moet je medelijden hebben met dat soort mensen want iedereen weet nu hoe ze in elkaar zitten. Hans Crebas heeft het nog allemaal mogen meemaken voor hij uitstapte op eigen verzoek want hij kon er niet meer tegen.

Bedankt Generaal Spiekerman.

Start van mijn Judoperiode

Daar stond ik dan als 2e hands oorlogsheld met toen der tijd 14 medailles. De Combatriple (voor meer dan 6 weken frontdienst en actie), ik had 371 frontdagen opgebouwd in die jaren het kruis voor recht en vrede 2x, de Koreaanse bronzen oorlogsmedaille 2x, de Ver. Naties medaille 2x, het Amerikaanse Purple Heart 3x, de Presidential Unit Citation van Amerika 2x (voor heldhaftig optreden van

Foto's:

1. De Oude TUNG in 1957.
The old TUNG in 1957.

2. Ellende in paradijs een knie operatie op de ouderwetse manier 6 weken na de operatie gooide ik tijdens wedstrijden in Haarlem 20 zwarte banden in een serie speciaal met een fietsband om mijn knie herfst 1957.

Trouble in paradise a knee operation in the old fashioned way 6 weeks after that I threw 20 black belts during championship in Haarlem in a competition special with a rubber bicycle tube around the knee autumn 1957

3. Mijn ierelstrijd tegen Broekhuizen, Zilveren kaas toernooi Alkmaar.

4. Mijn eerste persbericht in de sport na het behalen van het Europese teamkampioenschap in Belterne Amsterdam waar ik Captain was van het Tung Yen team sept 1956 en maakte in de finale het winnende punt.

My very first presswriteup after the Tung Yen won the European team championships in Belterne Amsterdam I was Captain of the team and made the winning point in the finals, sept 1956

5. De Oude TUNG in 1957.
The old TUNG in 1957.

6. Met Opa Schmitte, Mijn leraar, naar Zweden waar wij de Zweedse judobond oprichtte en daarna de Deense Opa's grondwerkdemonstratie links achter Kees v. Elk (overleden) en Willem Giesberts Beidde roemruchte judoka in de dagen van de Ken-Am-Ju Opa's Judoklub in Haarlem.

With my teacher Opa (granddad) Schmitte in Sweden where we made the first judo union and after we did the same in Denmark, Granddads superior groundwork demonstration, to the left Kees v. Elk and Willem Giesberts both famous judoka in those days of the Ken-Am-Ju opa's judoklub in Haarlem.

6.

het bataillon in Hoengsong .325 en Inje) en de Pres Unit citation van Korea 2x. 40 Jaar later zou ik eindelijk ook mijn gewonden kruis krijgen van de Ned. regering die zich nooit veel van zijn soldaten heeft aangetrokken, vraag maar aan de KNIL Ambonezen o.a. Maar geen werk. Ik had in die tijd verkering in de Jordaan en haar vader (een communist) was voorman bij een oud papierverwerkingsbedrijf in Amsterdam. Hij gaf vanzelf erg af op mijn achtergrond en beging toen de fout mij te vertellen dat, als ik echt wilde werken, dan moest ik me maar eens bij hem melden en hij zou me werken leren. Vanzelf was hij weer dronken en toen ik mij die maandag morgen presenteerde viel zijn mond akelig open. Hij stuurde mij naar Wessels oud papier verwerkingsbedrijf in de Vierwindenstraat en ik begon aan mijn nieuwe burgerleven met heimwee in mijn hart naar de zon en het vrije leven.

Foto's:

7. Zilveren kaas toernooi in Alkmaar tegen Henk Broekhuizen de zwaarste judoka van de NAJA 145 kilo ik was toen 79 kilo en het werd onbeslist herfst 1956 (zie foto 3.)

Silver Cheese tournament in Alkmaar against Henk Broekhuizen who was the heaviest judoka in the NAJA 145 kilo I was 79 kilo at the time and I held a draw against him Autumn 1956 (the same on picture 3.)

8. Mijn schamele prijs Middelr. Opa, die ik nog steeds mis
My sober price In the Middle, Granddad, who I still miss very much

9. Les van de beroemde Tokyo Hirano (toen 7 e dan en in 1994 overleden) een van de beste die Japan ooit heeft voortgebracht 3 e dan rechts Jan Blunning, zomerschool 1957

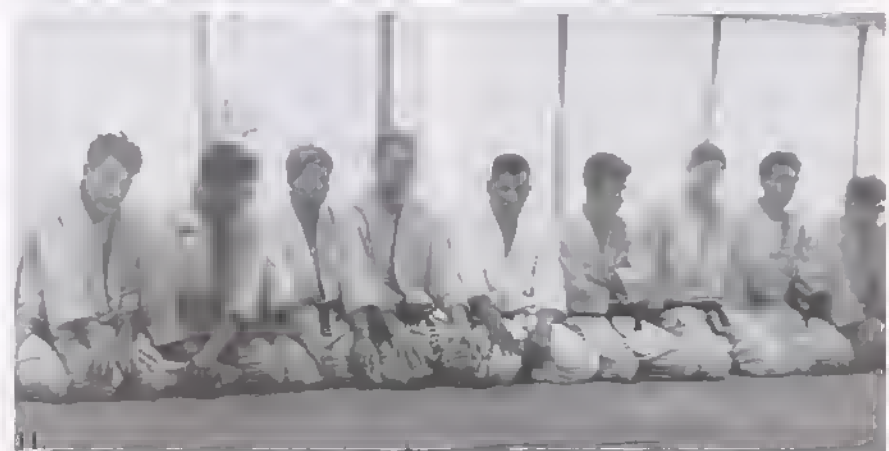
Instruction from the famous Tokyo Hirano one of the best judoka ever to come out of Japan (than 7 e dan passed away summer 1994) 3th from right Jan Blunning, summerschool 1957

10. Les middag in de Tung Yen, het Dan college, links Opa Schutte, Jan Blunning en Ge Giebels die mij de eerste schreden bijbracht in de Tung Yen Maart 1955.

Instruction afternoon at the Tung Yen Dojo, to the left Opa Schutte, Jan Blunning en Ge Giebels who give me my very first lesson when I started Judo March 1955

11. De zomerschool in Ermelo in 1957 en het Dan college vanaf links Ge Giebels, Jan Blunning, Annetje Schrikker, de enigste 3 e dan in Europa in die tijd, en Opa Schutte toen een van de drie 4 e dans in Nederland uit Japan of Korea, rechts van Opa uit Tokyo Hirano 7e Dan

The summerschool in Ermelo in 1957 the Amateur Dan College in session from the left Ge Giebels, Jan Blunning, Annetje Schrikker in those days the only 3 e dan in Europe Ladies en Opa Schutte in those days one of the 3 Japanese or graduates of Korea judo, to the right of Opa is Tokyo Hirano 7e Dan.

En mijn salaris was 25 gulden per week. Toen ik op een avond naar huis liep vanuit de Jordaan naar Ond Zuid (geld voor de tram, toen 15 cent, had ik natuurlijk niet) zag ik in een winkel in de Jordaan een reclame biljet hangen van een judoclub met een grote foto van een buikworp er op en zo kwam ik op een regenachtige woensdag avond eind nov. 1953 terecht bij de later beroemde TUNG - JEN Judoclub. De volgende avond was ik terug voor mijn eerste les en de leraar was Ge Giebels 1e dan en schoonzoon van de beroemde Opa Schutte, medeoprichter van de eerste Judobond in Nederland in 1946 en enkele jaren later oprichter van de Nederlandse Amateur Judo Associatie toen de eerste bond te corrupt

werd voor zijn smaak. Na de les was het altijd de gewoonte bij de NABA dat de leraar een serie speciaal maakte tegen alle leerlingen van die avond maar daar ik beginner was en niet kon valbreken kreeg ik als laatste in de serie een staande verwurging en voor het eerst gingen mijn lampen uit op een judomat. Het veranderde vanaf die tijd mijn hele leven en ik leefde verder alleen nog voor judo, ik at judo, ik sliep met judo, droomde er van en met mijn judomaatsjes van ons team, praten we alleen over judo en vanzelf gaf mijn verloofde na een tijdje de pijp aan Maarten hetgeen zich later nog vaak zou herhalen. Na mijn werk, meteen naar de club en trainen en in de kortste keren werd ik enige maanden later van 6e kyu meteen 4e kyu. Het was vooral Opa Schutte die zich opwierp als mijn beschermheer en het op zich nam om het losgeslagen schoffie in een mens te veranderen. God zegene mijn ouwe vriend en

Sensei, hij stierf op 17 juli 1978. Mijn eerste officiële wedstrijd was tegen een boom van een Duitser uit Berlijn 110 kilo die ik gooide met een heupworp en ik was toen 2e kyu en wong met mijn 1.96 cm, net 78 kilo. Ook kwam in diezelfde tijd zo rond sept. 1954 het

Foto's:

1. 3 e dan van Tokyo Hirano na een serie speciaal tegen 75 judoka van 4e kyu tot 3 e dan die ik alle gooide in 26 minuten met een gebroken grote teen van mijn staart been dus rechterbeen. Vanzelf een trotse Blumling op de foto met de legendariese meester Tokyo Hirano zomerkamp 1957

3th Dan from Tokyo Hirano after throwing 75 judoka ranging from 4 kyu until 3 e dan in 26 minutes with a broken toe of my standing leg, my right foot. After the promotion of course a picture with the famous master Tokyo Hirano summercamp 1957

2. Met de bekens gewonnen gedurende mijn tijd als captain van de Tung Yen vlak voor mijn vertrek naar Canada eind 1957

With the cups won as captain of the Tung Yen just before I left for Canada end of 1957

3. Mijn eerste baan als prof judoleeraar in Berlijn okt 1957 in de Berlijnse dierentuin

My very first job as full prof judoteacher in Berlin oct 1957 the Berlin Zoo

4. A Hei winnende punt in de Euro Team wedstrijd in Bellevue Amsterdam tegen Kees v. Elk Tsuru konji goshi en daarna een arukem. (1956)

The winning Ippon against Kees v. Elk Tsuru konji goshi and an arukem, during the European team event in Amsterdam. (1956)

5. Met een vriend in Berlijn

With a friend in Berlin

Koreaanse goodwill team naar Nederland en voor het eerst zag ik Aziatische judo. Toen ik met Lee Sok To 5e dan ging stoeien was het voor mij zeer duidelijk dat, buiten een goeie techniek ook kracht belangrijk was. Lee was niet zo groot maar enorm sterk gebouwd met een biervat als borst en een stieren nek. Als ik mijn heupworpen aanzette werd ik gewoon met een hand in mijn kruis opgepakt, boven zijn hoofd omgekeerd, en daarna in crosslanding op de mat gesmeten en vond het nog leuk ook. Vanzelf gingen de andere worpen ook meer dan gemakkelijk zodat ik zeker 25 minuten vliegless kreeg en me voornam ook sterk te worden. 19 Dec. 1954 werd ik 1e dan na drie zwarte banden te hebben gegooid op een examen. Het jaar daarop werd ik uitgeroepen als Captain van de Tung Jen dojo. Opa Schutte zijn eigen dojo was de Ken Am Ju uit Haarlem die door heel Europa een bloedstreek trok en nog nooit had verloren in die tijd. Tot de Europese Team kamp in 1956 in Amsterdam Bellevue. Ik kwam in de finale te staan tegen de Captain die toen een van de beste judoka van Europa was en speciale leerling van de beroemde Tokyo Hirano en tot grote consternatie gooide ik Kees van Elk, toen derde dan, met een heupworp en meteen een amiklen en won de partij en tevens de Europese team titel voor de Tung Jen. Ik kreeg het idee dat ik ergens vooruit kwam. Inmiddels was ik papier man af en werd aangenomen bij de IBM als machine reparateur. Eerst wilde men mij niet hebben maar toen ik de directeur te spreken vroeg en mijn medailles op tafel gooide met de vraag of dat de hulp was die aan de veteranen beloofd was kon ik meteen beginnen. Het was niet het grote geld, ik kreeg 28 gulden per week als start geld en later werd dat 35 gulden, de oorlog was ik nog niet vergeten, het organiseren dus ook niet. Iedere dag nam ik in mijn z.g.n. pijptabaksdoos 4 versleten bronzen lagers mee die mijn stiefvader verkocht voor 8 gulden dat deed me goed vooral toen ik in het IBM blad las dat de grote baas in de USA per seconde honderde dollars in zijn koffers liet rollen hetgeen dus ook nooit eerlijk geld kon wezen. In de zomer van 1956 kwam ik als leerling tegelzetter te werken bij de vader van een van mijn leerlingen op de Tung, waar ik inmiddels toen hoofdleraar was geworden. Dat kwam doordat ik naar La Baillie, Frankrijk, ging liften met Pietje Vega samen, om daar deel te nemen aan een judozomerkamp georganiseerd door Ichiro Abe toen 6e dan (nu al jaren een topoffieel van de KODOKAN). Ik gooide daar bijna alle deelnemers waarvan

vele Fransen 3e dan waren. Ik deed examen en werd 2e dan van de KODOKAN aug. 1956 als eerste in Nederland, getekend door Risei Kano. Het examen werd afgenomen door Ichiro Abe Sensei. Mijn Moeder die de Tung Yen al enkele jaren schoonhield tegen vanzelf een vergoeding kon het niet meer aan en moest ophouden van haar man (niet mijn vader) en zo nam ik het over zonder dat iemand dat eigenlijk wist. Het geld spaarde ik om mijn reis te kunnen betalen naar Canada wat ik al als springplank naar Japan in mijn gedachten had. Grappig was dat toen ik een afscheidsavondje kreeg van de Tung, vlak voor mijn vertrek naar Halifax, Canada, ik een bos bloemen meekreeg voor mijn moeder omdat ze de dojo zo geweldig schoon had gehouden. Pas toen ik jaren later coach werd bij de NAJA heb ik verteld wie hun WERKSTER was. In juli 1957 organiseerde Opa Schutte vanuit de NAJA wederom zijn geweldige zomerkamp dit maal met Tokio Hirano 6e dan als speciale gastdocent. Opa was inmiddels 5e dan geworden van de Koreaanse Judo Associatie. Tijdens de training brak ik het kapsel van mijn rechter grote teen die drie maal zo dik was met alle kleuren van de regenboog. Kees van Elk maakte een serie tegen een aantal judoka op zijn spectaculaire manier en Opa zei tegen mij "Jammer he Jonnie dat die teen er zo kleumijk bijstaat anders kon jij dat ook proberen." Ik was pismijdig en zei dat de teen geen probleem was en als het dan toch moest dan maar allemaal en dat waren er toen 75 die trek in mij hadden van 4e kyu tot 3e dan. Ik gooide ze allemaal met verschillende worpen in 26 minuten en Hirano vond dat zo mooi dat ik mijn derde dan kreeg van hem, in die tijd een grote eer. Hirano (overleed in Tokyo op 70 jarige leeftijd in 1993) wilde dat ik naar Japan ging om mij verder te ontwikkelen maar dat had ik al in mijn hoofd vanaf de laatste keer dat ik in Tokyo was in mei 1953 toen ik op rust en recreatie ging, dus verlof van het front naar Tokyo voor 5 dagen en sinds ik verslaafd was geraakt aan Judo zat Japan constant in mijn hoofd en ik piekerde me gek hoe ik dat voor elkaar moest stomen. Op de zomerschool kreeg ik een aanbieding om les te gaan geven in Berlijn aan de politie en een privé club en ik accepteerde dat aanbod. Aug. en sept. 1957 gaf ik voor het eerst les als beroeps en toen vormde mijn plan pas goed in mijn bolletje. Toen ik terug kwam was mijn baas vanzelf woest en wilde mij niet meer zien wat mij een worst was want ik ging naar de Canadese ambassade en melde mij aan voor emigratie naar CANADA. Daar werd ik de deur uitgelachen want Judo leraar was GEEN beroep volgens hun en ik kon gaan. Ik was goed nijdig en ging naar huis en stak wederom mijn medailles in mijn zak en stormde terug. Ik werd nu binnengelaten bij de secr. van de ambassade en gooide toen met een zeer verongelijkt gezicht mijn medailles op tafel. Op dat moment kwam een keurig geklede heer naar binnen en vroeg wat er aan de hand was. De secr. vertelde toen dat de jongen beloofd was dat hij voortaan alle medewerking zou krijgen gezien zijn inzet voor de vrede en all that jazz. Dat bleek toen de ambassadeur te zijn en die zei: "de jongen heeft gelijk, maak zijn papieren in orde want dat zijn de kerels die we willen hebben." En zo was ik klaar voor mijn nieuwe avontuur wat ik kon betalen want daar was het geld van Berlijn voor. Inmiddels had mijn rechterknie het begeven en ik ging voor 10 dagen het ziekenhuis in voor een operatie. Toen ik er uit kwam was het even rusten maar met een peper in mijn togus. Toen er in Haarlem een toernooi was en ik ging kijken vroeg Opa hoe het ging. Of ik een serie tegen 10 man wilde

1. Sayo Nara partij bij mijn vriend en leraar Choi in Do zijn huis van 1 naar R Henk Hoek, Jon Bluming, Opa en Oma en Marinus Schutte Kerstmis 1957

Sayo nara party at th home of my Korean friend and teacher Choi in Do front Left to right Henk Hoek, Jon Bluming, Granddad and grandma and their son Marinus Schutte Christmas 1957

2. een afscheidsfoto met vriend en trainingspartner Rinus Elzer met de cup van het Eur Team Kampioenschap dec 1957

A last picture with my friend and trainingspartner Rinus Elzer with the Cup of the European team championship dec 1957

3. Jon Bluming 3e Dan in Judo gi

4. Vertrek vanuit mijn ouderlijk huis naar Canada links mijn moeder.

Leaving from my home to Canada on the left my mother.

maken. Ik draaide een binnenband van een fiets om mijn knie en gooide ze alle 10 en dat was mijn laatste optreden voor de NAJA voor de volgende 4 jaar. Begin jan. 1958 scheepje ik in voor Halifax en na drie keer de eerste klas uitgeflikkerd te zijn met een laatste waarschuwing, kwam ik in HALIFAX aan. Ik dacht dat ik 800 gulden zou krijgen als start kapitaal doch dat bleek alleen voor de gehuwde te wezen dus ik had nog drie dollar en daar kon ik geen huis van kopen laat staan de inboedel.

Ik liep met mijn schamele koffer naar de YMCA en kreeg een kamer voor 2 dollar en bestelde een soep en een stuk appelgebak en ik was straat stervensleeg en voelde mij ook zo. Bij de boot stond ook mijn oude verloofde uit de Amsterdam tijd en die kwam de andere dag naar het hotel om te babbelen. Ik zag weer wat licht in de situatie en na een gesprek bracht ze mij naar haar broer waar ik op de bank kon slapen en als ik wat verdiend had kon ik meebetalen aan de huur ect. Ik ging meteen naar Dalhousy Universiteit en vroeg of ik daar les mocht geven aan studenten die judo wilde leren. Dat mocht en zo begon ik mijn carrière als beroepsleraar, voor 2 dollar per uur privéles geven. Kort daarop kreeg ik mijn eerste echte dojo van de Stadacona Navy base die een lokaal in de stad hadden die de Seagull club heette en waar ik een flinke zaal mocht huren voor weinig geld. De dollar in die tijd was 4.05 gulden. Een oude worstelmat kocht ik voor weinig geld van Dalhousy en ik was in business. Mijn verloofde (ex) vroeg ik om samen te gaan wonen want dat scheelt in alle kosten maar dat was in die tijd zeer moeilijk in Halifax en als men er achter kwam werd ze zeker ontslagen ect ect. EN ik deed weer iets stoms, ik TROUWDE, en meer officieel dan in 1951 in Tokyo, maar toch? Wij kwamen overeen dat ik absoluut naar Japan zou gaan om er minstens twee jaar te studeren en dan zouden we wel verder zien en zij knikte en knikte en dacht natuurlijk, als hij hier eenmaal zijn dojo heeft lopen vergeet hij het verder wel. In sept. 1958 organiseerde ik met andere dojo's in Nova Scotia de eerste judo wedstrijden. Mijn jongens wonnen alle klassen in Halifax en ik werd Alle Cat en zw. gewicht kampioen ondanks mijn 79 kilo. Daarna richtte ik de Maritime Judo federatie op en hielden met de andere dojo's, in St John, New Brunswick de eerste kampioenschappen. Wij wonnen wederom alle titels, ook het teamkampioenschap. Later was er een Catch worstelaar van meer dan twee meter en 152 kilo die wat wilde oefenen. Hij pakte elkaars nek, zoals gebruikelijk niet hun spelletje en voor ik er erg in had hing ik boven de man zijn hoofd in zijn beide kolenschoppen. Toen wilde hij mij hard wegmijten en ik kon nog net met beide scherp gedeeltes van mijn polsen zijn keel omklemmen waardoor hij niet kon gooien of hij zou op zijn minst zijn adamsappel en nek zwaar blesseren. Hij bleef even hikken en ik kon goed en hard verder werken en heel zachtjes zette hij mij terug op de grond en was paars en wankelde waarop ik hem hard gooide met een beenworp links (osotogari) boven op zijn bol en het was over. Onder gejuich van mijn jongens en het publiek. Dat was tevens mijn eerste ervaring met dat soort sporters, later had ik daar veel plezier in net als Chris Dolman, mijn beste all round leerling. Ik werkte overdag bij een tuinman die mij 1 dollar per uur gaf en in de zomer twee maanden als strandwacht aan de zeebaai. Jan 1959 kwam mijn vrouw thuis tussen de middag voor de lunch en struikelde over mijn koffer. Diezelfde avond vertrok ik met een oud leerling in zijn grote truck op weg naar Japan en in mijn zak meer dan 3000 Can \$ de rest kreeg mijn vrouw. Die was niet vrolijk en in maart was zij nog even in Tokyo, snoof de lucht op in mijn kamertje en zei: "ze is zeker net weg he," ze bleef een week of zo en dat is de laatste keer dat ik haar heb gezien. De andere dag kwam ik in Maine aan en belandde op de vliegbasis 'Peace Airbase' op uitnodiging van Robey Reed de judo instructor een goed geboren neger en een geweldig mens. Ik gaf daar les en mocht op de basis eten en slapen mede vanwege mijn papieren van de 2e USA divisie en mijn purple hearts. (gewondenkruizen). De

ene chauffeur gaf mij door aan de andere en na twee dagen was ik op weg naar New York in een sneeuwstorm en vandaar naar Chicago. Via het telefoonboek kwam ik in de Boedhisten dojo terecht, gerund door Japanners en Nisei's 2e generatie Japanners. Ik vocht een good will match tegen James Colgan 2e dan en ook 2e in de USA zw.gew kampioenschappen. Een beul van een kerel die 120 kilo woog tegen mijn 79 kilo en na een paar minuten had ik hem met een heupworp tegen de grond en verwurgde hem daar. De andere Japanners had ik mij veel meer van voorgesteld zeker gezien hun hoge graad als 4 en 5e dan voor die tijd, ik kon ze redelijk gooien en op de grond wurgde ik ze allemaal. Ik werd meegenomen naar een optreden van Jimmy Dorsy (waar Frank Sinatra bij zong) en werd voorgesteld aan het publiek als een big shot Judoka uit het klompenland en moest dansen met een lelijke dikke vrouw. Daarna op weg naar Salt Lake city waar weinig te doen was. Wel werd ik uit de mormonenkerk gedonderd omdat ze duidelijk zagen dat ik geen lid was en ondanks dat ik ook zeer geïnteresseerd was in 5 of 6 mooie vrouwen om mee te leven, (maar je kan niet alles hebben in het leven ook al vraag ik me af, WAAROM NIET !!!) mocht ik niet in de tempel. Ik reisde nu met de Greyhound bus wat eigenlijk best plezierig was want je kon in elk klein plaatsje uitstappen, rondkijken en een uur later weer met de volgende bus verder. Zo kwam ik via Reno terecht in San Francisco waar ik uitgenodigd werd in de dojo van de beroemde Mitch Kimura 7e dan oud kampioen van Japan. Ik gooide er weer lustig op los tot ik de schrik van mijn leven kreeg in de gedaante van Miki Tchuichida 4e dan Kampioen van Amerika EN mijn gewicht toen. Ik kreeg een gevoelig pak slaag op een technisch hoogstaand niveau zoals in Japan later en weni steeds weer gegooid in een razendsnelle Hane Goshi, een beenhef heupworp. Ik kreeg hem een enkele keer weg met mijn worpen doch ik voelde me hevig in mijn kruis gefast. Kimura wilde mij in Amerika houden maar zag de lichtjes van Tokyo in mijn ogen en gaf mij gelijk. De hele dojo deed mij uitgeleide naar de boot die mij naar Hawaii bracht waar ik o.a het oorlogsmuseum bezocht van de US Navy, Pearl Harbor, en vandaar naar Yokohama en het BELOOFDE land. Eind jan 1959 kwam ik in Tokyo aan en meldde mij bij de KODOKAN. Daar kreeg ik een kamer voor 4 gulden per nacht en schreef in voor de lessen. Ik liep daarna naar het restaurant en terwijl ik

Fixo's:

1 Aan boord van het schip wat mij naar Canada zal brengen Links Choi In Do toen 5 e dan oud kampioen van Korea. Wat zal de toekomst brengen.

On board of the ship what will bring me to Canada left Choi In Do at the time a 5 th dan and former champ of Korea. What will the future bring me.

2. Mijn sportschool in Halifax Canada filmavond met een japans judofilm voor mijn leerlingen juni 1958

My judo dojo in Halifax Canada during a judofilm review voor my students, June 1958

3. Strandwacht aan de baai in Halifax gedurende de twee zomermaanden alle 79 kilo van mij

Lifeguard at the bay beach in Halifax during the two summer months all 79 kilos of me

4. Mijn eerste pasfoto voor mijn residentie vergoeding febr 1959 Tokyo

My first passport for my residence permit febr 1959 Tokyo.

het menu bestudeerde kwam een man aan mijn tafel zitten die tot vandaag de dag mijn beste vriend zou worden. Die mij zou helpen door dik en dun en mijn verblijf extra luister zou bijzetten. Het was Bill Backhus, toen 2e dan Kodokan en 21 jaar ik was inmiddels 26 een paar weken later. Hij bood mij aan bij hem in huis te komen daar hij pas gescheiden was en een grote kamer over had plus gebruik van keuken, huiskamer, badkamer ect. Alles in die tijd voor een spotprijs. Na de maaltijd gingen wij kijken in de grote dojo en daar waren honderden judoka meest van de universiteiten aan het trainen en het ging er ruig toe. Ik dacht hier moet ik doorheen en dan ben ik thuis. Ik leerde Donn Draeger kennen door Bill en die vroeg of ik mee wilde doen met een experiment om sterker te worden zonder je snelheid te verliezen. Ik dacht aan Lee Sok To en stemde gretig in. Later gingen Donn en ik zwaardvechten en stokvechten leren van de beroemde politie instructeur Shimizu 10e dan en Kuroda 8e dan. Vooral om de achtergronden van het Bushido beter te begrijpen. Ik deed er later ook nog kendo bij. Een normaal schema tussen voorjaar 1959 tot eind najaar 1961 was: maandag, woensdag en vrijdag 9 uur tot 10.30 gewichtstraining in Korakuen gym, vroeger de oude Kodokan. Dan eten en van 14.00 tot 15.00 uur les in Bujitsu in de Tomisaka politie dojo of later de politie opleidingsschool de Daigo Kidotai. Dan een uurtje rusten en om 16.30 de Kodokan dojo in en vechten tot 18.00 of later. Dan wat eten en naar de

Foto's:

1. De eerste slagen in de grote dojo van de Kodokan waren de moeilijkste want iedereen wilde die lunge met zijn armpen 80 kilo graag te hij febr 1959 Tokyo

The first days in the main dojo of the Kodokan were hard because everybody wanted a piece of the toll not even 80 kilo Dutch burst

2. De dagelijks routine in de Kodokan van 16.30 tot 18.30 gewoon er in slinken met 1959 Tokyo

The daily routine in the Kodokan from 16.30 until 18.30 just dive into it may 1959 Tokyo

3. De gewichtstraining van Donn Draeger werpt vruchten af Kodokan Gym opgericht door Donn sept 1959

The weighttraining program gave good results Kodokan Gym Donn's Idee Sept 1959

4. Zelfde Sinne

Kyokushinkai Honbu dojo rond 19.30 tot 21.00 uur waarna Bill en ik vaak ook afspraken hadden met Amerikanen van de Strijdkrachten om verzekeringen of encyclopedie's te verkopen om in ons onderhoud te voorzien. Ook in de weekenden gingen wij regelmatig op stap naar de USA basissen rond Tokyo. Dinsdag en donderdagochtend van 9.00 tot 10.30 judo in de politie dojo waar alle leraren en vechters van de Tokyo politie dagelijks trainde. Dan naar de Tomisaka politie dojo van 13.00 tot 14.00 Iai Jitsu, de kunst van het zwaard plus kendo bij Kuroda 8e dan. Een uurtje rusten op de grond van de Kodokan kleedkamer en om 16.30 tot 18.30 weer trainen in de grote dojo van de Kodokan. En vanzelf na het judo snel wat eten in het Kodokan restaurant en dan naar de Kyokushinkaikan dojo. Zaterdag ochtend naar de Kyokushinkai honbu dojo van 10.00 tot 12.00 en dan naar de Kodokan en daarna weer werken voor ons dagelijks brood. Zondag de zelfde routine. Bill en ik gingen de dag nadat ik was aangekomen eerst mijn kamer opzeggen en mijn spullen overbrengen en toen was de grote dag daar, mijn eerste dag in de grote dojo van het toentertijd beroemdste walhalla van het judo in de wereld, de KODOKAN. Ik voelde mij goed maar had toch dat gevoel in mijn maag als in het voorjaar als je voor het eerst weer het buiten zwembad in gaat en weet dat het water ijskoud zal zijn. Ook dat andere buitenlanders lachend zeiden "maak je borst maar nat, sinds Geesink zijn ze niet zo gek met Hollanders. Op dat moment was ik niet echt blij met Toontje, in de jaren daarop zou dat nog veel minder worden. Toen wij binnen kwamen en Bill, die al enkele jaren in de Kodokan trainde mij voorstelde aan enkele leraren en vechters, meest Universiteits en politie judoka, had ik veel bekijks door mijn lengte maar ook doordat ik uit Nederland kwam en vergeleken werd met Geesink die zijn stempel toen al op het Japanse judo had gedrukt door de WK in 1958, waar hij genaaid werd door de scheidsrechter en als 3e eindigde. Bill liep naar een kleine Sensei toe in een groezelige judogi. Hij had een paar enorme bloemkooloren die hij duidelijk niet had verdiend met naar de radio luisteren en was rond en stevig gebouwd. Als kleine jongen was hij door Jigoro Kano aangenomen op de oude Kodokan en daar 6e dan geworden. Hij kreeg later een ernstig ongeluk en liep daarbij een hersensbeschadiging op. Zijn techniek en gevoel voor judo hadden daar echter niet onder geleden en de Kodokan respecteerd hem, doch de meeste andere Sensei lieten hem verder met rust en enkele

Foto's:

1. & 2. Gewichtstraining 3 x per week met Daim in het Karakuen Gym, heerlijke oude ijzertoestel samen met Isao Inokuma Japanese World en Ol Kamp judo zomer 1959.

Weighttraining routine three times a week at the Karakuen Gym, with Daim together with trainings-partner Isao Inokuma Japanese World and Olympic Champ Judo. Lovely old iron gym summer 1959.

3. De oude dojo en mijn eerste persinterview bijeen-gevoerd door Oyama sensei die meten de nadruk legde op gewichtstraining om sterk te worden wat hij later nooit doorvoerde ondanks alle vergaderingen april 1959.

The old dojo and my first press meeting called by Oyama sensei who pointed out the importance of weighttraining to become strong with he later never enforced despite many meetings on the subject april 1959.

4. & 5. De vergaderingen met als tolk Bill, na het dineren bleef altijd Kenji Kurosaki, toen 5e dan, Bill en Oyama met zijn secretaresse over om de toekomst te bepalen van de Kyokushinkaikan en de regels, 1e links Bill Backhus 2e rechts Kurosaki 3e rechts Mas Oyama zomer 1959.

The meetings, translator: my friend Bill and after the dinner only Kenji Kurosaki, Bill and Oyama with his secretary stayed on to plan the future and the rules of the Kyokushinkaikan, 1e left Bill Backhus, 2e right Kurosaki, 3e right Mas Oyama summer 1959.

6. Eerste karate les in de dojo van Mas Oyama in de oude dojo achter Rikyu universiteit met Bill Backhus april 1959.

First karate lesson from Mas Oyama at the old dojo behind Rikyu University together with my old body Bill Backhus April 1959

andere hielpen hem rond komen want sinds het ongeluk werd hij een van de vele zwervers die Tokyo kent en sliep onder bruggen en in kartonnen dozen. Hij werd de wachthond genoemd van de Kodokan dojo en was altijd daar bij de grote ingang aanwijzingen gevend. Zijn naam was Sato. Van hem had ik enorm veel plezier in de komende jaren toen er eigenlijk geen Japanner meer was die graag met me aan de jas ging. Dan was het Sato die naar ze toe ging en de lagere goden onder hun kont schopte en de andere uitschold voor lafbekken en ouwe wijven en ze dan in mijn handen duwde. Een heerlijke kerel. Hij luisterde naar wat Bill hem vertelde en gaf mij toen een hand en heette mij welkom en vroeg of ik (JAWEL) Geesink kende. Ik zei: "heel goed en ik moest U speciaal de groeten doen," waarop hij tot over zijn oren glunderde. Hij nam mij bij de hand en trok mij mee naar een jonge judoka in een smetteloos judopak en sprak de jongen toe en duidelijk hoorde ik weer de naam HEE-SING en Ollanda en de jongen keek mij aan alsof ik van een andere planeet kwam en niet lekker rook. Zijn naam was Ohasse 4e dan van Meiji University en lid van het beroemde Meiji team. vertelde Bill mij later. Wij groette en toen begon mijn eerste randori gevecht tegen een Japanner. Ohasse viel razendsnel aan met kleine binnenwaartse beenworpen en dan schouderworpen en tot mijn stomme verbazing bleef ik staan en kon hem van me afhouden. en dacht, vertrek ze zijn toch niet zo geweldig. Ik zette daarna zelf mijn heupworp

Foto's:

1. De ruige jongens in 1959 midden Oyama 2 links Fujihira links van Oyama Bobby Lowe (a baby) helemaal achter Joni Blumung 2e rechts van Oyama, Kurosaki.

The gang in summer 1959 middle Oyama left of him Bobby Lowe (a baby) 2nd from left Fujihira. 2nd right of Oyama, Kurosaki.

2. Kenji Kurosaki in 1960 op zijn best.

Kenji Kurosaki in 1960 at his peak fighting performance.

3. Kurosaki kreeg er zelfs de moeilijkste techniek in Bob wist niet wat er gebeurde zomer 1959.

Kurosaki could even make the most difficult kick on Bob who did not know what was coming summer 1959.

4. De eerste les van Oyama sensei samen met mijn levenslange vriend en broer Bill Backhus nu 8e dan all round karate en 6e dan judo van de Budokai, in de oude naar pis stinkende dojo achter Rikyu Universiteit april 1959.

My very first lesson in karate from Mas Oyama sensei together with my life time brother and friend BILL BACKHUS now a 8th dan all round karate and 6th dan judo from the Budokai, in the old piss-smelling dojo behind Rikyu university April 1959.

in en had hem op zijn knieën, meteen weer en doorgaan met Uchi mata, binnendijheupworp en daar ging onze vriend. Na nog een keer hard op zijn knuffel gevallen te zijn zag hij van verdere deelname af en groette beleefd en je zag hem denken "pokke Hollanders". Ik was in het koude zwenbad er doorheen en vond het JOPPE. Sato was verrukt en vertelde Bill dat ik iedere training aanwezig moest zijn en ook de zomer en wintertrainingen en alle wedstrijden die er voor ons waren mee moest doen. Ik beramde dat ik daar voor was gekomen. Sato zei toen dat hij op me zou letten en zou zorgen dat ik aan de top kwam. Hij heeft woord gehouden, met ook de hulp van vele andere, deze simpele goudeerlijke, fantastische oud leerling van Kano, die inmiddels al 36 jaar dood is. Met mijn lengte was ik natuurlijk veel te licht, een soort haring met een vet ruggetje en Donn Draeger ging daar aan werken. Ook mijn stijl van veel met mijn linkerhand op de rug pakken zette al gauw weinig zoden aan de dijk. Het was de oudkampioen Odate 8e dan uit de vooroorlogse jaren die daar verandering in bracht door te laten zien hoe hij dat deed vroeger. Odate die voor de oorlog jaren lang tweede werd na de legendarische Kimura (die het beest werd genoemd) en 12 jaar lang kampioen van Japan was. Odate had de lengte van mijn woog 110 kilo en was niet te gooien voor de meeste. Hij zei dat een leraar die een lange judoka vertelde dat hij helemaal door de knieën moest gaan en onder zijn tegenstander moest proberen te komen om hem te gooien, in zijn opinie een verkeerde manier van les geven had, tenzij de judoka bijna net zo groot is als jezelf. Het moment dat een lang persoon onder een kort, dik persoon probeert te komen, begeeft hij zich op het terrein van de korte persoon. Want dat is die korte persoon gewend, met gevolg dat de lange man meestal een gemakkelijke prooi wordt voor die kleinere persoon. Die neemt dan over of stopt vrij gemakkelijk af om dan, als de lange moe wordt, de aanval met succes over te nemen. Odate Sensei leerde mij iets door de knieën te gaan, maar zover dat ik mijn benen nog onder controle heb en in balans blijf. Dus zover dat je de kracht die je tot je beschikking hebt kan ontwikkelen zonder dat je omvalt of naar beneden gedrukt wordt door je tegenstander. En Donn leerde me kracht te gebruiken zonder mijn snelheid, die ik had als middengewicht, te verliezen. In de loop van mijn studie tijd in Japan verkreeg ik een gulden middenweg waardoor ik als, EINDELIJK, zwaargewicht, toch onder de

Foto's:

1. Onze eerste les in de oude dojo voor de pers april 1959.

Our first lesson in front of the Jap press april 1959.

2. Bobby Lowe's examen Hopeloos!!!! Zomer 1959

Bobby Lowe's Examination he was hopeless.

3. Bujitsu les van Shimizu de rugste 10e dan van de politie opleidingsschool de Daigo Kidotai samen met Donn Draeger in de Tomisaka politie dojo aug. 1959.

Bujitsu lessons from Shimizu sensei the only 10th dan from the Daigo Kidotai police academy with Donn Draeger at the Tomisaka police dojo Aug. 1959.

4. Mijn examen voor 3e dan in de Tomisaka politie bureau (achter de Kodokan) in Jiu Jitsu discipline tevens de eerste buitenlander die deze graad verwierf na de oorlog in sept 1961 examiner Ichitaro Kuroda 8e Dan Japanse kendo federatie.

My examination for 3rd dan at the Tomisaka police station (behind the Kodokan) in the Jiu Jitsu discipline and the first foreigner to receive this grade after the war examiner Ichitaro Kuroda 8th dan Japanese kendo federation Sept 1961.

judoka kon komen, soms heel diep, en ze dan gooide met tsuri komi goshi in een combinatie van kracht explosie en snelheid waarbij zelfs Odate hoofdschuddend wegliep en Trevor P. Leggett (een beroemde vooroorlogse Engelse judoka in Japan en toen 7e dan). Opa Schutte vroeg in een brief wie die Hollander was die steeds al zijn wedstrijden won in Japan. Ik kon toen al een kniebuiging doen met 180 kilo en als ik iets doorzakte in de knieën, zeg 10cm, dan kon ik 225 kilo doen dus die lange was niet meer zo gemakkelijk naar beneden te duwen of weg te poetsen. Iedere derde donderdag van de maand was er een wedstrijd in de Kodokan waar ook buitenlanders aan mee mochten doen n.l. de tsukinami shiai. Deze en de Kohaku shiai, die in het voorjaar en najaar werden gehouden in april

en oktober. Bij Kohaku werd je direkt bevorderd met een hogere DAN als je 6 of meer tegenstanders gooide van je eigen rang. Gooide je er 12 dan kreeg je twee graden meer. Andere wedstrijden in die tijd waren alleen voor Japanners ondanks de vele protesten in die tijd. Pas na de Olympische spelen in Tokyo in 1964 werden de regels langzaam veranderd hetgeen voor mij te laat was. Mijn eerste maandelijkse wedstrijd was in maart 1959 en Donn nam de foto (zie foto 6). De judoka kwam naar mij toe pakte voorzichtig mijn jas en met alles wat ik had gaf ik hem een Okuriashi barai een beenworp waarbij hij met twee benen van de grond komt en op zijn rug ploft, hij had nog geen 2 seconde gestaan. Tot ieders stomme verbazing gaf de scheidsrechter een half punt waarna ik pijnlijk de man de grond inboorde met een Haraigoshi heupworp. Later zijn Donn en ik met de foto naar de betreffende Scheidsrechter gegaan en schijnheilig vertelde we hem dat wij een probleempje hadden. Wat denkt U van deze worp.

Foto's:

1. Een van de laatste leerlingen van Jigaro Kano, Sato, een dakloze leraar bijgehaald, de wacht hond, zoals hij in de kodokan iedereen in gaten hield tijdens training links Jimmy Bregman en Donn Draeger zomer 1960 Kodokan

The last student of Jigaro Kano Sato a homeless paria nicknamed the watchdog because he always kept an eye on anyone during training summer 1960 Kodokan

2. Met Bill voor de pers de worp waarmee ik mijn eerste karatewedstrijd won tegen Osawa 3e in de Japanse karate kampioenschappen mei 1959.

With Bill a picture to recapture the throw to win my very first shiai against Osawa 3e in the Japanese karate championships May 1959.

3. Randori in de Kodokan met politiekampioen Kawano ik stond toen aan de top zomer 1960 en 102 kilo.

Randori with the police champ Kawano in the Kodokan I was at my peak and 102 kilo summer 1960.

4. Daar gaat hij weer met Uchi mata.

There he goes again this time with Uchi mata.

5. Training in de Kodokan Seki middengew. Kamp Japan krijgt riegles Haraigoshi mijn tokui waza okt. 1960.

Training at the Kodokan the middle w. champ Japan Seki gets his flying lessons here with my tokui waza Haraigoshi oct. 1960.

6. Mijn eerste wedstrijd in de maandelijkse promotie shiai werd een seconde worp pakken zweepen en weg was hij.

Okuri ashi harui march '59 Kodokan Tokyo, my first shiai for the monthly promotion shiai was one second grip a sweep and gone Okuri ashi barai March 1959 kodokan Tokyo

De donkerste plek op aarde zit tussen de oren van het menselijk hoofd : waar de gedachten vrij zijn en gedrag onvoorspelbaar wordt .

Jon Blumming .

The darkest place on earth is between the ears . where the thoughts romp free and their behaviour unpredictable !

Jon Blumming

Foto's:

1. Kohaku shiai okt 1959 Uchi mata

2. Randori in de Kodokan zomer 1959
Randori at the Kodokan summer 1959

3. Een van de hoogtepunten in mijn studietijd in Tokyo drc. '59, werd ik lid van de Kenshusei (25 beste judoka van Japan) hier de Olympische training met alle Japanse kampioenen Zomertraining 1960 rechts naast mij Kaminaga Jap. kampi dat jaar en links Oda de Kamp. van Kyoto.
One of the highlights of my studytime in Tokyo was my admission to the Kenshusei (the 25 best judoka of Japan) summertraining for the coming Olympics in 1960 to the right of me Kaminaga (passed away) then champi of Japan and to the left Oda the Kyoto champ

4. Kanto district kaapioenschappen waar ik inviel voor een geblesseerde Iukumaai om tegen 5 3e dans te vechten tijdens de demonstraties dus helemaal geaccepteerd door de Japanners als een van hun kampioenen. Mijn linker Uchi mata zat als een huis mei 1961 Kanto Japan wat een heerlijke tijd!

Kanto area championships where I had the honor to fight against 5 third dans instead of the injured Jugi Champ Iukumaai during demos so I was fully accepted by the Japanese as one of their champs and my Uchi mata was like a rocket , May 1961 Kanto Japan what a lovely time !

5. Training in de Kodokan zomer 1960
1960 training in the Kodokan

6. Randori in de Kodokan, Himegoshi lukt soms ook zomer 1961
Randori at the Kodokan sometimes even Himegoshi works summer 1961

8. Uchi mata tegen de vijf 3e dans in het Kanto district, (mei 1961)

LOCAL NATIONAL PASS

S/R

PT 38 NUMBER
P-10157

SEARCHED INDEXED
SERIALIZED FILED

Representative
JON C. BLUMING

DATE OF BIRTH
6/20/33

HEIGHT
6'4"

WEIGHT
215

HAIR
Blk

EYES
Bln

DATE ISSUED
16 Feb 60

ISSUING OFFICE
Kodokan Judo
College Tokyo Japan

TYPE OF EMPLOYMENT
S/R

OTHER IDENTIFYING DATA
Encyclopedia
Americana

JAMES P. KAISMAN S/Sgt USAF

1. SOUTH KOREAN WAS FORGOTTEN. NAME OF U.S. STATE MUST BE USED

Foto's

1 & 2 Mijn werkpas om bijbels te mogen verkopen op de Amerikaanse basissen en Encyclopedias 16 febr 1960

My workpermit to sell bibels and encyclopedias on US basis in Japan 16 febr 1960

3. Nieuwjaar opening Kegami Beraki 1960 in de Kodokan eregasten links Samura 10e dan en Mifune 10e dan beide overleden

Newyear apening at the Kodokan Kegami Beraki 1960 guest of honor left Samura 10th dan and Mifune 10th dan both passed away

4. Zelfde in het midden de zoon van Jigoro Kano.

Risei Kano president van de Kodokan rechts van hem Mifune 10e dan beide overleden ,same. in the middle the son of Jigoro Kano ,Risei Kana , to the right Mifune 10th dan both passed away

5. Laatste foto met Samura vlak voor zijn dood met links mijn leraar en goede vriend Donn F. Draeger in de buitenlandse dojo Kodokan jan 1960

6. foto van Bill nadat ik 5 man had verslagen met het Kohaku shiai voorjaar 1960 in de Kodokan foto taken by Bill after I beat 5 judoka in the Kohaku shiai spring 1960 at the Kodokan

7. Les van Shirai, kenjushui leraar 9th dan (overleden)

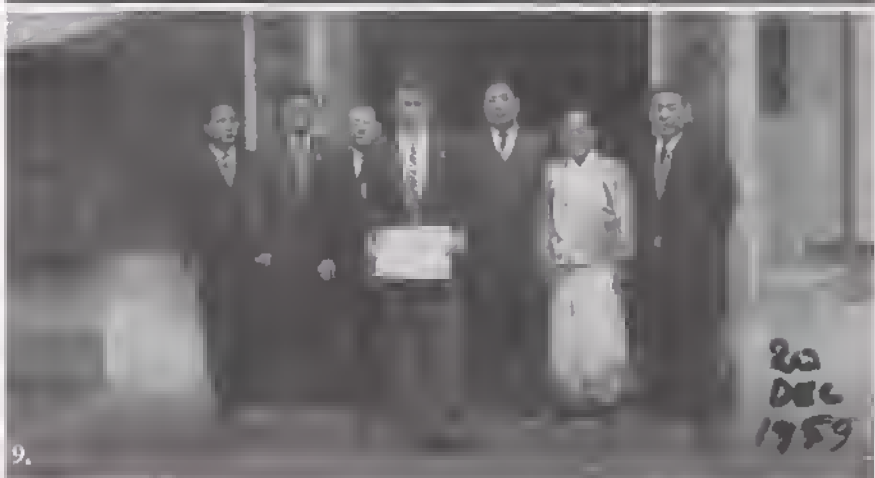
Instruction from Shirai kenjushui teacher and 9th dan (passed away)

8. De dojo van de Koreaanse Yudo Association waar een heel aparte groep ruige judoka trainten ,en waar ik examen deed voor leraar en 4 e dan 18 dec 1959 Seoul Korea

The dojo of the Korean Yudo Association and a total different breed of rough judoka I did my test their for teacher and 4th dan Seoul Korea 18 dec 1959

9. Na het examen met mijn diploma als eerste 4e dan en leraar van de Koreaanse judobond, voor de dojo met de examen commissie, links van mij Suk 9th dan nu 10th (overleden) naast hem de politie generaal van Seoul en 9th dan judo, Park Jon Joon naast hem Bang 9th dan, Seoul Korea 20 dec 1959

After the test with my new certificate the first Dutchman to get a 4th degree and teacherslicence from the Korean judo Union in front of the Dojo with the examination commission left from me Suk 9th dan now 10th dan (passed away) and Park police general of Seoul and 9th dan and Bang 9th dan ,Seoul Korea 20 dec 1959

5.

De sensei keek en zei: "een prachtige Okuriashi," waarop Donn zei: "ja maar is dat nu een half of een heel punt???" waarop de man braaf zei "heel zeker een heel punt" Ik keek hem recht aan (houden veel Aziaten niet van) en zei: "waarom heeft U dat dan niet gegeven want U was scheidsrechter!!!" Hij keek verbijsterd, siste door zijn tanden (een techniek waar ze fabelachtig in zijn) en had het plotseling heel druk. Vind je het gek dat toen jaren later de Int. Judo federatie de macht kreeg en 1 land 1 stem kreeg, dat er geen Japanse scheidsrechters meer mochten optreden als er een Japanner aantrad voor zijn wedstrijd. Ook in maart kreeg ik een aanbod van Isao Inokuma (de later beroemd geworden judoka en lichtste All Japan kampioen met 86 kilo, (wel getraind door Donn Dreager met gewichtstraining) om dagelijks met hem te vechten. De reden was dat hij zijn eerste wedstrijd van de jaarlijkse Japanse kampioenschappen, moest vechten tegen Oda uit Kyoto die net zo lang was als ik en ook alleen maar links werkte. Het was voor mij een grote eer en erg leerzaam. De eerste maal was het vastpakken en ik lag op mijn rug, zo snel en zo hard alsof een clasticke handgranaat eerst voor je staat en ineens onder je ontploft. Hoe ik ook voorzichtig probeerde Isao zijn gi te pakken, vaak had ik hem nog niet eens vast of ik was al aan het vliegen zij het dan zeer korte vluchtjes en harde crass landingen. Ik ben mijn hele leven nog nooit zo hard en zo vaak gegooid als die eerste week met Inokuma. Daarna begon ik

een beetje door te krijgen hoe te verdedigen en toen kon ik al minstens 3 seconden rechtop blijven voordat ik weer boven zijn hoofd vloog. Het kostte mij enige maanden voor ik mij echt goed staande kon houden en hij mij bijna niet meer kon gooien maar om Isao te gooien kon ik echt vergeten, je kon net zo goed tegen een hard rubberen flatgebouw aanbotsen. Ook op de grond, waar ik de meeste versloeg, kon ik met Isao niets doen (ook met Donn niet, zelfs op mijn toptijd niet). Wel leerde ik geweldig veel van deze dojo wedstrijdjess. Inokuma gooide in mei 1959 Oda en ging door tot de finale en gooide toen Kaminaga met een schouderworp en won de All Japan voor de eerste maal. Toen ik hem eindelijk eens kon gooien in 1961 tijdens de zomertraining met een uchimata makikomi en hij met mij niets meer kon doen dacht ik nog "Dat lukt me in een echte wedstrijd nooit van ze leven". Als ik nu in Tokyo ben zoek ik hem nog altijd op en zijn wij goede vrienden gebleven en verteld altijd aan de andere dat ik zijn Kenshusei broer ben, dus familie. Inokuma is een zeer succesvol business man geworden met verscheidene constructie bedrijven en oevertoos gevuld. Mijn eerste Kohaku was in april 1959. Je moet het zien als team A en B. Aan beide kanten doen een X aantal judoka mee. Er wordt begonnen met de 1e Dans en de eerste van beide kanten komen tegen elkaar uit. Diegene die wint blijft staan en vecht tegen de volgende van de andere kant enz tot hij verliest of onbeslist maakt. In principe is

Foto's:

1. Suk 10th dan K.Y.A. 1959

2. Mijn slaapkamer in een echt ouderwets japans huisje voorjaar 1960 Tokyo

My sleeping room in an real old fashioned Japanese house in Springtime 1960 Tokyo

3. after training the press wanted a picture when they heard that I had beaten 5 judoka during the Kohaku shiai may 1960, Tokyo

4. Mannetijkse shiai Kodokan, najaar 1960. Winnen de punt Tani otoshi Momtly shiai Kodokan, autumn 1960, winning Ippon Tani otoshi

5. 1961 links Ichioe 8e dan, rechts Yoshimatsu 8e dan (beiden overleden)

1961 Left Ichioe 8th dan, right Yoshimatsu 8th dan (both passed away)

het dus mogelijk dat 1 man de hele meute gooit maar ik dacht dat het record 13 man was. Heb je geluk dan sta je voor je eerste wedstrijd onder aan je eigen grand kant en heb je dus de kans om er 6 te gooien en diezelfde dag een hogere graad te krijgen. Ik stond echter zo, dat ik maar 5 man kon gooien in de derde dan sektor, want dat was het einde van de lijn en ik gooide ze ook alle 5 en daarna heb ik nooit meer de kans gekregen om meer dan twee man te gooien want ik stond altijd boven bij de laatste twee of drie en in 1960 altijd Captain. Na enkele maanden haltertraining met Donn en zijn jongens w.o. Isao Inokuma, Bill Backhus, Jimmy Bregman, Dough Rogers, George Kerr, kreeg ik mijn eerste powertraining, meestal meteen na een wedstrijd anders ben je geen half mens voor je volgende. Het begon met een kniebuiging routine die doorging tot ik niet meer omhoog kwam en daarna wat andere bij oefeningen alle afgestemd op judo. Toen we klaar waren ging ik naar beneden om wat te drinken te halen, miste met de voeten alle drie treetjes en landde hard op mijn toets. Mijn dijen waren volledig krachteloos en ik kon het eerste uur alleen trillend van ellende lopen. Ook de Kodokan was geen gein aan die volgende dagen en ik lag meer naar het plafond te kijken dan dat ik op mijn benen stond. Dreager had plezier en zei, wacht maar met een paar weken keert het getij en maak je ze helemaal gek. Na 6 weken power training werd ik inderdaad enorm veel sterker en aten wij als gekken en bestelde in Amerika proteïne en wheatgermolie en meer van die gezondheids voedsels. En in de Kodokan waren er steeds minder judoka die uit zichzelf vroegen of ik met ze wilde stoeien. Begin maart 59 kwam er een vreemde snoeshaan het Kodokan restaurant binnen met een paar enorme knokkels op zijn vuisten die hij goed zichtbaar op het tafelblad legde. Het was een 1 e dan van Yamaguchi's dojo en een Amerikaan die KARATE deed genaamd, Pete Urban. Ik vroeg aan Donn waar de dichtsbijzijnde dojo was en die zei, op de andere hoek, waar de oude Kodokan was, is nu de Japan Karate Associatie, de Shotokan. Donn introduceerde mij bij de Baas, Nakayama 8th dan, en ik

begon met de training. Het was iedere dag hetzelfde zeer eenzijdig veel oefeningen waar je meestal niets aan had en weinig vechten. Er werd oneindig gekletst hoe een voet in M.M gemeten moest staan, hoe een been moest staan, hoe te draaien en belangrijk was hoe hard je moest schreeuwen. Vooral wat de buitenlanders betrof kreeg ik de indruk dat het melkkoetjes waren voor de JKA want de prijzen waren voor die tijd stug. Het was 29 maart en ik had spijt dat ik voor drie maanden vooruit moest betalen want ik zag het spijkers op laag water zoeken in een soort ruige kleuterklas niet zo zitten. Op een dag dat ik weer niet mee mocht doen met vrij vechten (want dat was veel te gevaarlijk voor mij) werd ik echt nijdig, want de zwarte banden, meest snotneuzen, die rond liepen met een "air" alsof ze net bevorderd waren tot wraakengel door de hemelwachter zelf, wilde ik graag eens proberen want ik kon me niet voorstellen dat die me konden verslaan. Later zag ik die zelfde problemen met vriend Harthoorn van de Ned Shotokan in Ajaccio gedurende een scheidsrechtertraining, ook allemaal praten en als je er in prikt lopen ze leeg. Ik zei dat ik ze allemaal wel wilde hebben in een serie maar mijn vechtstijl tegen dat van hun. De jongens reageerde niet bepaald vriendelijk en ik heb nog nooit zo een stelletje aanstellers gezien tot later in Nederland. Ik vertelde Donn wat er was gebeurd en dat ik geen trek meer had in die opschepperige oude wijven. Jaren later

zou ik gelijk krijgen want ze hebben tot nu toe nog nooit wat gewonnen en op de eerste WK in Parijs kregen ze van alle Europeanen een gevoelig pak slaag en sinds dien is er niets veranderd. Donn zei dan gaan we eens kijken bij een echte dojo. Maar denk er om het is niet zo groot en je krijgt daar het ruigste stelletje schoffies om je heen die je je maar kunt voorstellen. Op een miezerige regenachtige avond bracht Donn, Bill en mij via een aantal kleine steegjes achter Rikyu Universiteit naar de Oyama dojo, het was net een scene uit een oude misdaad film. Plotseling stond Donn stil en snoof waarop hij lachend zei, we zijn er bijna. Wij snoeven ook, doch roken alleen een droevige pislucht alsof een open toilet jaren niet was doorgespoeld. Dat is ouderwetse Japanse zeik, zei Donn. En inderdaad toen wij de bacht doorkwamen en de lucht echt op je borst sloeg waren wij aangekomen bij de Karate Kyokushinkaikan Honbu van de Koreaanse groot meester Masutatsu Oyama 8 e dan. De lucht bleek te zijn van de open toiletten van het apartment gebouw erboven en stonden naast de dojo, vandaar de parfum a la zeik, doch viel later niet meer op want alles went. Een korte, stevige man met een kalend hoofd en vriendelijk gezicht, kwam naar Donn wiens roem hem al was vooruit gesnelwd want hij werd met alle eerboden ontvangen en terecht. Donn vertelde hem wie ik was en hij was zeer verguld dat ik helemaal uit Amsterdam was gekomen om karate te leren bij hem. Tòe hij

Mijn oplossing voor de Zen opdracht

"Wat is het gehuid van 1 hand .?

Vrij simpel . SHOTEI op zijn wang .!!!

My solution of the Zen riddle "the sound of one hand"

Very simpel . SHOTEI on his cheek .!!!

1. de trip naar Kyoto voor wedstrijden o.l.v Donn links Oda en Kawano, rechts van mij Donn en Jimmy Bregman Kyoto zomer 1961

Our trip to Kyoto with Donn to the police dojo left of me Oda and Kawano right Donn and Jimmy Bregman Kyoto summer 1961

2. Zouerttraining 1961 in de Kodokan het was drie jaar lang vechten, vechten en nog eens vechten hier mei de 1962 kamp van Japan Takeuchi waar ik mee speelde

Summer training in the Kodokan it was three years long fighting, fighting and again fighting here with Takeuchi the 1962 all Japan champ I played with him Tokyo 1961

vernam dat ik 3e dan judo was aan de Kodokan zei hij, dat dat mij niet veel zou helpen bij karate (foutje dus van Sensei). Bill en ik schreven ons meteen in en mochten tot onze verbazing en genoegen niets betalen. Wij kregen zelfs een karategi cadeau. Voor we verder wisten wat ons overkwam stonden we wat onwennig in onze nieuwe uitrusting en namen deel aan de les terwijl Donn de eerste fotos nam van de eerste buitenlanders die lid werden en trainde in de KKK Honbu. Oyama en zijn shihandai Kenji Kurosaki toen 5e dan waren ook begonnen bij de Goju Ryu van Yamaguchi, de kat, nadat beide al verschillende disciplines in vechtsporten hadden beoefend.

Maar het verschil in uitleg van de basistechnieken en werkwijze, alsmede het verschil in karakter van de heethoofdige Koreaanse meester en de Japanse technicus Yamaguchi, die zijn haar zeer lang droeg en altijd in de oude samurai dracht liep van de Budoka, gingen echt niet samen en Oyama besloot zijn eigen Ryu op te richten samen met Kurosaki als zijn shihandai. Dat zou jaren later de beroemde karatestijl worden in de wereld tot het totaal verkracht werd, in Europa door Loek Hollander en in Japan door Oyama zelf, vooral door zijn houding later tegenover zijn beste mensen die alle weg liepen of zijn gerooyeerd werden. De eerste trainingen waren echt afmattend en totaal anders dan Judo en voor even dacht ik dat ik van de regen in de drup was gekomen. Na de basistraining ging de ene helft vrij vechten en de andere de Makiwara mishandelen. (de slagplank) De volgende dag zagen mijn knokkels van mijn rechterhand er heel anders uit. Een paar droeve dikke water blazen in een zee van pijn en toen ik die aan Oyama liet zien zei deze, goed, goed, nu doorgaan, blijven stoten, dan gaat het vanzelf weg. Inderdaad de stoten klonken op dat moment alsof een waterzak op een plank werd geslagen maar enige weken later had ik een paar echte karate handen. Oyama Sensei, in die oude tijd, was een geweldige vader type voor Bill en mij en hielp ons overal mee. En dat is de periode zoals ik hem wil blijven herinneren als een echte leraar devoted tot zijn leerlingen waar hij in die tijd altijd voor op de bres stond. Maar het meeste door de jaren heen heb ik geleerd van mijn oude vriend en leraar door te kijken naar zijn vechten en zijn aanwijzingen te volgen en later in mijn dojo (1966) toen hij daar kwam trainen en les geven, Kenji Kurosaki (nu 10e Dan). Donn nam Bill en mij later ook mee naar de Aikido dojo van de beroemde leraar Ueshiba. Toen ik daar een poosje had gekeken vroeg ik hoe ze dan hun wedstrijden deden doch die bleken er niet te zijn. Wel werd de nadruk gelegd hoe vreselijk gevaarlijk ze waren terwijl ik meer het idee had een stelletje metjes aan het werk te zien in voorafgesproken valpartijen. Ik vroeg dan ook om met de zoon te mogen

Foto's:
1. Nieuwjaar opening 1961 Kodokan links Dough Rogers rechts Donn

Newyears opening at the Kodokan in 1961 left Dough Rogers and right Donn

2. Ons team had veel plezier in Kyoto en wij dweilde de dojo aan met de politie ons team Dough Rogers, Jimmy Bregman, Bill, Donn en ik Kosotogake foto van Donn zomer 1961

Our team had a real ball with the cops in Kyoto our team was Donn, Jimmy Bregman, Bill, Dough Rogers en me Kosotogake summer 1961.

3. Met Oda Polke kamp hier gaan hij in havaigoshi Kyoto zomer 61

With police champ Oda who gets a good haraigoshi Kyoto summer 61

4. Weer met Oda nu osotogari again with Oda now he gets an osotogari

5. randori met Seki, uchi mata in de Kodokan okt 1961

randori with Seki, Uchi mata at the Kodokan okt 1961

1.

vechten, mijn kennis tegen het zijne doch dat was uit den boze en dat was precies wát ik dacht van Aikido. En toen kwam een nieuwe verrassing, de Gangeiko oftewel de zomer training in de Kodokan 1959. Van de 6e juli tot de 5e aug. van 5.00 uur in de OCHTEND tot 6.30 vechten en nog eens vechten. En hetzelfde in de middag van 15.00 uur tot 18.00 Dat alles nog even op het normale schema in die dagen. Het zelfde herhaalde zich gedurende de Sjo-chugeiko oftewel de wintertraining. Zelfde tijden en van de 6e Jan tot de 5e febr. Ik heb totaal 5 certificaten daarvan. Eind nov. 1959 stond ik op de weegschaal in de kleedkamer maar kon niet zien wat ik woog daar de weegcijfers aan de achter kant staan bij de Japanse schaal. Ik vroeg George Wyman uit Engeland wat er stond. Hij keek en zei achteloos 102 kilo. Ik antwoorde, George, niet ouwehoeren, wat staat er. Hij keek me aan en met een luide aangebrande stem zei hij nogmaals '102' kilo en je wordt to bloody big en to bloody strong, you bloody Dutch basterd. Ik was in de 7e hemel, cindelijk een goede zwaargewicht en de maandenlange training met Donn had nu groot sukses. Dreager was ook enorm in zijn schik en was steeds een goede coach voor mij. Samen met de wachthond Sato zocht hij tegenstanders uit vertelde me wie ze waren en zei dan "Go kick ass." Rond dec. 1959 werd

Foto's:

1. Een heerlijke middag met mijn vriend Isao Inokuma in de Kodokan tijdens zomertraining links en rechts beide politie judoka Tokyo 1961

a lovely afternoon training with my friend Isao Inokuma during the 1961 summer training at the Kodokan left and right police judoka

2. les van Kotani de laatste 10e dan van de Kodokan (overleden) Kodokan buitenlandse dojo sept 1961

Instruction from Kotani the last judoka to be promoted later to 10th dan (passed away) at the foreign dojo sept 1961

3. weer eens lekker vechten in de Kodokan wintertraining 1960 De ushi barai voor onder half punt

Again a lovely fight at the Kodokan in the winter training of 1960 De ushi barai for a point and a half

2.

mij verteld dat ik niet langer dan 1 jaar in Japan kon blijven op mijn visa en dus het land uit moest voor een paar weken om het dan te laten verlengen. Ik was niet blij maar wist meteen wat ik zou doen. Ik had Opa beloofd dat ik onze vrienden van de Koreaanse Yudo Associatie zou gaan opzoeken. Een van hun leraren Choi In Do 5 e dan was al coach van de NAJA, een paar maanden voor ik naar Canada vertrok en was ook een goede vriend van mij geworden. Half dec. 1959 kwam ik in Korea aan met een vreemd gevoel van verdriet en een soort opgewonden verwachting in dat land waar ik zoveel had doorgemaakt. Er stond een ontvangstcomité van de KYA die ingelicht waren door Choi In Do vanuit Nederland. Als veteraan van de 2e Amerikaanse Infanterie Divisie had ik met mijn papieren en 3 purple hearts geen problemen met slapen en eten in het legerhotel van de USO, gratis. Tijdens een soort welkamsleestje zag ik al mijn oude vrienden weer die in 1954 in Holland waren tijdens hun goodwill will tour door Europa. De Koreaanse spijzen kwamen op tafel met vooral de Kimsic wat naar caribied ruikt en zeer spicy is en daarna slink je als een veradeld konijn maar ik vreet me er altijd suf aan. Seoul was niet echt veranderd en overal was men nog aan het puinruimen en

de straten waren nog steeds modderpoelen en je schoenen niets waard. De Honbu dojo was zeer ruim en zeer oud wat wel prettig aandeed, het oude hout was op veel plaatsen aan vernieuwing toe maar de matten waren in ieder geval heel, maar hard en zeer ruw door het overdadige gebruik. Het was in Seoul toen 15 onder nul doch van verwarming hadden ze nog nooit gehoord. Om alles nog wat gezelliger te maken waren alle onderste ramen die net boven de matten lagen, kapot, waardoor de sneeuw een kleine meter naar binnen kwam op de matten en de wind vrij spel had. Ik zag dat ik een uitdagend weekje tegemoet kon zien met aardige doch weer totaal vreemde mensen. Vooral de jonge vechters keken me aan met smeltjes alsof ze niet konden wachten om die lange op zijn ballonnen te zetten. De oude Sensei's waren hartverwarmend vriendelijk en wilde weten hoe alles reilde en zeilde met Opa in Holland en boezemde mij veel vertrouwen in. Na de maaltijd ging ik

3.

toch even in de dojo kijken en zag dat Donn gelijk had toen hij vertelde dat het een hard en ruw soort judo was. Een ingezette worp werd doorgezet of het lukte of niet en het waren niet, zoals toen in Japan technische vechters, doch meer harde ervaren knokkers die hoe dan ook niet wilde verliezen of het nu training was of een wedstrijd. Nu was ik dat wel gewend want ook een Japanner wil nooit verliezen van de Gaijin (buitenlander). Hoe dan ook het Koreaanse judo was absoluut HEEL

draaiend met de man op mijn rug naar de grond viel, bereed deze me als een paard en duwde mijn hoofd verder naar beneden waardoor mijn hoofd teveel doorboog en de kruin het eerst de mat raakte waardoor mijn nek verbogen werd en kraakte alsof een plank brak. Ik voelde alles verstijven met een rode vlam voor mijn ogen en een zee van pijn. Ik groette af en liep langzaam naar de richting waar ik dacht dacht dat de douches waren. Helaas was er in het houten gebouw alleen een antiek Koreaans toilet met 2000 jaar oude zeik en kreeg spontaan heimwee naar de Honbu in Tokyo. Wel was het ijs nu goed gebroken en in hun beste Engels wilde ze allemaal heel veel weten. In optocht werd ik meegenomen naar de openbare Ofuro (hete baden) door de modderstraten. In het gloeiende hete water ging het iets beter maar kon mijn nek verder niet meer bewegen. Na het bad terug en aan het diner in een houtskool rookhol zo weggelopen uit een boek van Pearl.S.Buck. Door een aantal tolken werd het grootste gedeelte van het gesprek korrekt overgebracht. Jaren later in 1985 toen ik meedeed aan een film over de Korea oorlog wipte ik een dag over naar Seoul en de nieuwe Honbu van Judo aldaar, wat een prachtig gebouw is geworden. Ik was net op tijd want er waren wedstrijden en ik werd eregast en zat naast mijn vriend Choi In Do. Deze vertelde mij dat Suk Sensei een hersensbloeding had gehad maar toch zou komen. Toen hij binnenkwam ging een van de leraren naar hem toe en vertelde dat ik er was. Hij keek zeer verrast en oprecht blij. ik liep naar hem toe en boog diep voor deze geweldige leraar en vriend die inmiddels de eerste 10th dan was geworden van Korea. En toen gebeurde er iets wat zelden voorkomt bij Koreanen. Hij spreidde beide armen en sloot mij krachtig aan zijn borst en zei in het Japans "wat fijn dat ik je nog eennmaal mag zien. Ik beschouw je als een familielid," en hij keek mij doordringend aan met tranen in zijn ogen. Ik had het zelf ook erg te kwaad en de tranen rolde mij ook over de wangen nu ik deze geweldige man zag geteisterd door zijn ziekte. Ik moest naast hem komen zitten en alles vertellen wat er in die tijd was gebeurd o.a Opa's overlijden. En al die tijd hield hij mijn hand in de zijne (een Koreaans gebaar van intense vriendschap en respect). Het was dan ook 31 jaar geleden dat ik Sensei voor het eerst als 2e kyu in de Tung had ontmoet. Na het diner werd mij verteld dat ik de andere dag examen kon doen voor 4 e dan (er waren er toen maar 4 van in Nederland. Opa, Geesink, N.Age omdat die in Tokyo in 58 had verteld de leraar van Anton te zijn, en Ge koning) en leraar van de KYA. Ik bedankte een ieder en nam een taxi naar de USO. Die nacht sliep ik niet door de pijn in

Foto's:

1. Training met Inokuma zomertraining 1961 Kodokan

summertraining with Inokuma at the Kodokan 1961

2. De enigste keer dat ik Inokuma met een Uchi mata gooide tijdens training na 40 minuten en mee vallen zomertraining 1961 dat kan ik op de kampioenschappen echt vergeten

The only time I got Inokuma with an Uchi mata at the summertraining 1961 after 40 minutes and makikomi that will never happen in the real championships Forget it !!!!

anders, zelfs schrijven ze Judo als YUDO. De volgende dag had ik mijn eerste training en weer was het David in de leenwenkuil. Ze stonden in de rij om me op te knappen met de diplomatie van een bulldozer en rilde van ellende als een ander ze voor was. Suk Sensei 8e dan stelde mij voor en gaf een soort toespraak waar ik waarschijnlijk goed vanaf kwam gezien de reacties van de schatjes. Het maakte me niet echt blij op dat moment want met een veer op die plaats waar de zon niet schijnt seloot ik nu weinig op. Suk liet mij eerst opwarmen en dat was hard nodig want mijn voeten hadden een rare kleur blaauw gekregen en ik was totaal verstijfd van de kou en had nog 2 cm piemp over zo koud was het. Ik wilde eerst wat met lage banden stoeien om bij te komen maar daar kreeg ik de kans niet voor. Suk braeht me eerst langs de rij smachtende, wachtende, naar een lange flinke judoka met een hard onverzettelijk gelaat die Kim heette en meteen dacht ik aan Donn die me nog vertelde goed uit te kijken voor hun nationale kampioen die Kim heette en ECHT kon judoën en sterk was. En het schoot door mijn hoofd DAT IS HEM. Verder kreeg ik geen tijd meer om te denken want de man groette en

wilde mij, (nonchelaant kijkend, met een glimlach naar de heren leraren alsof hij zeker wist dat er niets goeds uit Nederland kon komen), vast pakken en ik gooide hem meteen met een alles of niets Osotugari links (achterwaartse beenworp) boven op zijn denkgerei. Iedereen en de leraren stonden als een man op uit hun stoelen en de kreten en zuchten van verbazing waaiden over mijn hoofd. De scheidsrechter zei 'IPPON'. Zelf was ik het meest verbaasd, het ging zo makkelijk, Kim had nooit aan links gedacht. Het was ook het laatste wat makkelijk ging want daarna heeft hij de hele mat met me afgestoft zodat ik bijna niet meer uit mijn ogen kon kijken. Hij was echt kampioen. Kim groette af en liet mij achter in een soort rijst mat stofvolk. Tijd om op adem te komen was er niet want toen kwam de rij naar voren en ik dacht als dat maar goed gaat doch het was nu mijn beurt en ik ging lustig aan de gang en boorde de een na de ander in de mat. Rusten was er niet bij want als de een af groette stond de ander al op en neer te wippen om me in de kuif te vliegen. Geweldige fighting spirit, jongens naar mijn hart. Na zeker een man of tien afgewerkt te hebben sloeg het noodlot weer toe. Toen ik mijn uchi mata weer inzette en

mijn gekraakte nek en ik was woest. Ook hoorde ik steeds een geluid alsof er in de verte snel geschoten werd en ik dacht een paar keer, dat zal me toch niet gebeuren dat nu de oorlog weer uitbreekt en ik er meteen middenin zit. De andere dag bleek dat een paar enorme grote gaten in de weg waren overdekt met een soort planken materiaal wat een snelvuur geluid maakte als er een auto overheen reed. Ook bij de Koreanen stond het z.g.n. DAMBOTTE oftewel doorgaan zowel lichamelijk als geestelijk wat er ook gebeurd, hoog in het vaandel. Om half negen de ander ochtend stond ik in de kleedkamer en de gedachte aan de koude mat met sneeuw en zo een 15 onder nul gaf me kippevel. Na een paar bekers hete mais thee te hebben gedronken ging ik de mat op om op te warmen. Het was een droevenis en van de pijn in mijn nek en rug kreeg ik steeds meer de pest in. Het bracht me in een stemming om iemand te vermoorden en zo kwam mijn fighting spirit weer terug. Er waren veel kijkers, zelfs de klas van de judo-college was een uur opgeschort zodat de heertjes op hun gemak de terechtstelling van die Hollander konden bijwonen. Het schema was dat ik een wedstrijd moest maken tegen drie man. De eerste was 2e dan studenten kampioen van Korea. Ik was nu zo opgefokt dat ik een gorilla had gegoooid. Toen ik hem vasthad gooide ik hem meteen met een tsurikomi goshi links (heupworp) voor een half punt en een arnklem voor een vol punt. De tweede heette ook Kim, was ook 2e dan en Kampioen van Korea. Deze ging met twee halve punten meteen onderuit door Uehimata. De derde was Sup Lee 3 edan en studentenkampioen van Korea. Hij viel als een razende aan met kleine en grote binnenwaartse beenworpen om me naar de grond te halen en ik moest even wat zeilen bijzette, zeker toen mijn worpen goed en hard werden afgestopt. Toen hij weer hard aanviel en zelfs mijn been vastpakte en zijn hoofd in mijn buik boorde en naar de grond ging liet ik me op mijn ballonnen zakken en zette mijn in Tokyo bekende Bluming verwirging in. Hij tikte vanzelf niet af en zijn lampje ging uit. Ik had binnen enkele minuten de drie partijen gewonnen. Ik kreeg van alle

een geweldig applaus en de mededeling dat ik onmiddellijk was bevorderd tot 4e dan. De rest was ook ouwe kook voor mij en de opgaves redelijk makkelijk door mijn ervaring bij de NAJA en in Duitsland en Canada en werd dus ook leraar van de KYA. Die avond een geweldige party in een heerlijke sfeer en ik was weer klaar voor Japan. Ik was net op tijd voor de "Kegami Beraki" viering van het nieuwe jaar in de Kodokan. Mijn geld was inmiddels aardig opgeraakt en ik ging op Bills verzoek met hem mee verzekering en encyclopediën verkopen aan USA strijdkrachten gelegerd in en rond Tokyo. Bill een gezelligheidsdier vond het fijn samen te gaan en ik ook en in de Kodokan noemde ze ons al de onafscheidelijke tweeling. In 1960 kreeg ik gelegenheid Bijbels te verkopen van de firma Tuttle in Tokyo en verdiende op een bijbel soms wel \$20.- wat 7200 yen was en een flink bedrag in die tijd. Buiten al de training was het zwaar werk en Bill zei, jij hoeft alleen maar naar ze te kijken en ik doe mijn verkoopverhaal en tot mijn stomme verbazing werkte dat redelijk goed. Bill had een oude studebaker en daar die op benzine liep, die erg duur was ook in die tijd, wachtte wij altijd op Militairen en wuifde ze tot stilstand en vertelde ze dat wij zonder benzine stonden. Bill had dan een jerrycan en een slangetje en zo hadden wij weer kilometers in ons tankje en Bill meestal een smerige zoener die een uur in de wind stonk als een ouwe auto. Mede door Donn Dreager zijn halter training en technische raad en Odate's judotechnieken training gooide ik jan. 1960 bijna 90% van de namen die in de beginjaren '50 nog als Goden in onze amateur oren klonken en ik was volkomen ingeburgerd. De dagen waren goed gevuld en slapen deed je meer dan goed en ik heb Bill menigmaal vervloekt als hij s'ochtends om half acht voor mijn bed stond te grijnzen met de mededeling dat wij naar de politie dojo moesten en vlug anders gooide hij een emmer water in mijn bed. Dat had hij mij al eens geflikt en ik vond eenmaal meer dan genoeg. Ook zat ik eens s' nachts op de pot nog half slapend toen ik een emmer ijskoud water in mijn toet kreeg met de mededeling dat ik die nog te goed had. Wat een heerlijke tijd. De grijnzen op de koppen van Donn en Odate werden ook steeds breder nadat er weer een paar namen werden weggedragen die weigerde val te breken of op te geven bij een wur-

ging of arnklem. In November 1959 moest ik op het kantoor komen bij Daigo Sensei die mij vertelde dat ik geselecteerd was voor de KENSHUSEI, waar de 25 beste van Tokyo en Japan werden getraind door de beste leraren zoals Daigo, Osawa, Ito, Kotani, Kudo, Kawamura onder leiding van Milune 10thdan, vooral op zaterdagmiddag en afgesproken dagen, tevens was je verplicht altijd in de Kodokan te trainen op alle trainingsuren.

Foto's:

1. Van Donn straaldt de kwart af een lichaam als een Grieks God onze japaanse herberg in Okayama aug 60

Donn's body was one beautiful powerhouse like a Greek God here whe ure at the Japanese inn in Okayama aug 1960.

2. onze reis naar Okayama city naar de dojo van Kanemitsu 9th dan waar ik echt grondwerk leerde van een van de beste grondmeesters op dat gebied die Japan nu heeft voortgebracht aug 1960 Okayama Japan voor een tempel in de buurt

Our trip to Okayama city to the dojin of the famous master on the ground Kanemitsu 9th dan the best groundworker Japan ever had who showed me the way aug 1960 in front of a famous temple Okayama Japan

3. in de herberg (Ryokuan)

in the Jap. inn (Ryokuan)

4. in de lotus tuin van een Nara tempel aug 60

at the lotus garden of a Nava temple aug 1960

1.

2.

Judoka als Kaminaga, Inokuma, Shigenatsu, Koga ect waren daar ook bij. Een goede test voor mij was mei 1960 toen Kaminaga de All. Japan won (Inokuma lag in het ziekenhuis met een gebroken ruggewervel) en een week later de Kodokan binnenkwam, hij moest wel want hij was ook Kenshuseilid en een hele meute stond te wachten om met hem te mogen vechten. De wachthond, Sato Sensei, liep naar hem toe en riep mij. Ik liep naar de nieuwe kampioen toe en zei "Onegaishimasu" hetgeen eigenlijk wil zeggen, wilt U mij de eer geven met U te vechten. Kaminaga lachte en wij groette waarop hij zijn armen uitstreckte en

riep: "Tsugoi" wat een soort sportieve uitdaging is. Ik had hem nog niet vast of ik lag al op beide knieën door zijn beroemde Taiotoshi, wat nu een voordeeltje zou wezen in een wedstrijd. Dat gebeurde nog twee maal en toen had ik zijn foto en begon zelf aan te vallen met mijn heupbeenworpen en gooide hem twee maal op zijn knieën. De derde maal trok hij mij mee naar de grond en ik had meteen de z.g.n. Bluming verwurging erin waarop Kaminaga zijn lichaam rond het mijne draaide doch ik had de binnencirkel en de verwurging werd een soort Spaanse garotte en ik voelde zijn lichaam trillen en wist dat hij bewusteloos was en trok mijn handen hard terug om hem weer lucht te geven en dat er weer zuurstof naar zijn bolletje kon gaan. Sato lachte breeduit en zei alsmaar OK. Ok, good boy. good boy. Er kwam snel een brancard en ze brachten hem naar de gang waar hij weer bijkwam. Zijn universiteitsteam ontliep me sinds die dag nog meer als anders. Aug. 1960 was er de Olympische training waar steeds weer de vechtraining voorrang had en de top leraren hun technieken uit hun vechttijd lieten zien.

Verder werden er allerlei gegevens uitgewisseld onder elkaar steeds onder leiding van een beroemde leraar cq ex kampioen. Tijdens die training liep ik weer tegen een rot blessure op toen ik probeerde een jonge 1e dan van 130 kilo blubber te gooien met Osotogari links en wilde dat zo snel doen dat ik mezelf voorbij liep. Daardoor kwam mijn grote teen onder mijn voet van mijn staanbeen terecht, (rechts) en de lieverd ging gewoon zitten waardoor het machtig mooi kraakte zodat vele even ophielden om te kijken waar dat mooie geluid vandaan kwam. Ik kon wel gillen van chagrijn. De andere dag keek Dreager naar de prachtige kleuren geel en groen van de voet die twee maal zo dik was en zei, tja, dat wordt een langdurige geschiedenis als je het gewoon laat genezen. Ik zei wat dan? Waarop Donn zei, er is een paardemiddel wat bewezen werkt maar je wordt er niet echt vrolijk van. Wel kan je meteen weer aan het werk in plaats van als een oud wijf te rusten. Ik zei, kom op met je middel. Hij nam me mee naar boven naar de grote dojo en vertelde me onder grote aandacht van o.a. Bill, dat ik mijn teen beet moest pakken, diep adem halen en dan de teen als een zwenkel rond moest draaien waarop de zenuwen verdoofd raakte en het kapsel los kwam en ik daarna gewoon door kon gaan zonder te veel last. Dat doe je dagelijks een paar keer, tenzij je omvalt. GRJNS < GRJNS > Amerikaanse Mariniers humor meegegenomen uit o.a Iwo Jima in de 2e WO. We stonden in de bekende vechthoek van de Kodokan met een groot aantal Japanners om ons heen die alle op hun manier meeleefde door meewarig het hoofd te schudden en door hun tanden te sissen, wat zoveel wil zeggen als < wat een teen, wat ben ik blij dat ik dat niet heb maar het staat hem geweldig > De Japanners begrepen er niet veel van tot Bill vertaalde wat Donn had gezegd. Op mijn vraag of het een grap was zei Donn, nee Jon het werkt echt je moet alleen even op je tanden bijten want je krijgt er geen lachbui van. Toen ik al die grijnzende koppen zag kreeg ik echt de pest in, haalde diep adem en begon aan mijn teen te draaien alsof die eraf moest. Het vlamde door mij heen in een miselijk makende pijn van mijn hoofd langs mijn ruggegraat tot in mijn fundament in een soort explosie en ik viel echt bijna om. Bill vertelde mij later dat ik tranen in mijn ogen had en dat mijn hoofd net zo paars was als mijn teen. Een paar Japanners liepen kokhalzend weg en de rest floot weer krachtig door de tanden als bewijs van hun bewondering. Ikzelf deed het bijna in mijn joekstrap. En toen gebeurde er iets gekks, de pijn ging bijna helemaal weg, ik had de teen doodgedraaid. Ook het geluid tijdens de eerste draaien was de oorzaak dat er een paar wegliepen. Het was een opgewekt, ziekmakend gekrakkelt. Toen dacht ik, laat ik er nu maar een echte show van maken voor mijn Japanse Kenshusei broers en ik vroeg een van de grootste belhamels om te trainen. Die gooide mij hard op mijn rug en ik wist dat ik nog even moest wachten maar bij de Japanners kon ik geen kwaad meer doen en vanaf

Foto's:
1, 2, & 3 les van Kamenitsu 9th dan in zijn dojo
Okayama aug 1960 links de meester rechts Donn

Instruction from the master at his dojo Okayama
aug 1960 left Kamenitsu 9th dan right Donn

3.

die dag noemde ze mij (vanzelf achter mijn rug) "Oranda no dobutsu" oftewel het beest uit Holland. Mijn Iaijitsu (zwaard hanteren) ging ook goed en ik kon het zwaard al aardig snel terug in de schede brengen na de vereiste oefening zonder dat er vingers op de grond vielen, voor die tijd had ik nog wel eens leuke sneen in mijn linkerhand. Ook het stokvechten ging goed en ik had een geweldige partner aan Donn. Het trainen in die oude sfeervolle dojo's met die speciale oosterse geur was altijd een happening voor mij. Met karate werd het zeer serieus waaronder iedere maand een vergadering met Oyama waar meestal ook Kurosaki Sensei bij was en mijn tolk, vriend BILL. Daar werd vooral in 1961 de toekomst besproken van de Kyokushinkaikan en dat ik opgeleid werd om daar de fakkel over te brengen en de leiding op me te nemen als ik terug ging naar Nederland. Wat niemand wist, behalve Bill en Donn, is dat ik er niet over piekerde om terug te gaan en ik later zelfs voor Japans staatsburgerschap opging in Manila wat afgewezen werd op de Japanse Ambassade. Donn sloede voor een bezoek te brengen aan de dojo van de keizerlijke politie op de paleisgronden. De ratpack, Donn, Bill, Rogers, Bregman, Kerr en ik werden welkom gelieten door een leraar en wat er daarna gebeurde is niet te beschrijven maar moet men gezien hebben. Het was alsof Djengiz Khan door een rustig dorpje ramde. Wij waren de Keisho, de gewone ruige politie dojo gewend met echte beulen, doch deze judoka's waren zeker geen Keisho. Het was een groot festijn van goeien en smijten tot groot afgrijzen van hun leraren die in uiterste vertwijfeling nog wat aanwijzingen probeerde te geven. Die werden snel vertaald door Bill en zo bleven we goed op de hoogte en gingen onverstoorbaar door met de geseling. Donn genoot want het waren zijn jongens die lieten zien dat haltertraining en judo goed samengingen. Hij werd later beroemd door zijn methode dat een judoka die snel en technisch is nog sneller en effectiever wordt door een uitgebalanceerde haltertraining die aansluit op zijn judotechniek. Irokuma was zijn grootste sukses. Later werden we beleefd verzocht niet meer terug te komen want het ganze team had zich moeten terug trekken voor de Nationale team kampioenschappen van de politie een week daarop. Ik was inmiddels ook adviseur geworden bij de president van de Kodokan. Risei Kano, zoon van Jigoro Kano, voor Europa, waar ze nog steeds niet veel van wisten. Gedurende die vergaderingen met Bill of Donn als vertaler of Kawamura vertelde ik Kano dat de tijd zou komen dat Europa de smaak maker voor Judo zou worden en dat er in de naaste toekomst gewichtklassen zouden komen misschien zelfs als in worstelen. Ook dat de wereldorganisatie voortaan 1 land 1 stem zou worden. En dat een Europeaan president zou worden. De ouwe Kano liep prachtig rood aan en in 1966 moest hij mij gelijk geven en bedankte mij voor mijn toewijding en ik bedankte voor de job. Dat hij goed luisterde zag ik aan het feit dat ze voor het eerst in 1960 licht, midden en zwaar gewicht wedstrijden gingen houden als oefening in de Kodokan. De laatste keer dat er zonder gewichtsklasse werd gewerkt was de WK in Parijs in dec 1961 die Geesink won en waar ik op valse manier buitengesloten werd. Na de zomertrain-

ning gingen Donn en ik naar Okayama city diep in het binnenland in een grote vallei om te trainen en te lessen bij de beroemde grondwerker in Japan in die tijd, Kanemitsu 9th dan. Vanwege chronies geldgebrek (normaal bij buitenlanders in de Kodokan) reisde wij 3 e klas' een droevenis, in kleine kinderstoeltjes twintig uur van stadje en dorpje en zelfs voor een gat in de grond werd gestopt. Iedereen lag te slapen in de gangen op kranten en de rotzooi van vruchtenschillen eetpakketten eet lag meters hoog en werd bij iedere stop drijftig weggeveegd door de conducteurs die zich niets aantrokken van de slapende mensen liet geen gemakkelijke situaties opleverden zonder enige Japanse beleefdheid. Het gezicht van zwetende mensen in hun ondergoed ontleemt je ook een beetje de cetlust, Japan in die tijd zo kort na de tweede wereldoorlog moest nog echt aansluiting krijgen bij de rest van de wereld. Aan de andere kant was het wel een gezellige boel. Door een paar verkeerde oesters (noot eten in Japan in aug.) was mijn maag totaal overstuurd. Donn wist raad en liet mij 4 potjes hete groen thee drinken waar ik enorm van opknapte en de rest van de reis was toch een waar festijn met Donn zijn verhalen en kennis van Japan. Toen wij aankwamen vroegen wij in een politie box naar de dojo van Kanemitsu en wij werden daar gebracht en ontvangen door een kleine ronde, kale man, van een jaar of zeventig. Toen hij hoorde dat wij helemaal uit Tokyo kwamen moesten wij meteen omkleden en wij kregen onze eerste les. Het werd een geweldige en leerzame week en de laatste dag toen ik dacht Sensei te verwurgen met de Bluming verwurging ging deze over-eind zitten en zette zijn stevige borst vooruit en brak het kapsel van mijn rechter pink, hij was dus niet op te knappen. Wij sliepen in een kleine Japanse herberg en aten daar ook, het was toen nog het OUDE JAPAN. Het toilet in de dojo was bijv. een gat in de houten vloer en een dikke meter eronder een grote ton die vanzelf pas geleegd werd als hij bijna vol was hetgeen zeer plezierig is in de hete zomer. De

Foto's:
1. De kleine zeer grote meester tussen de reuzen Kanemitsu is in 1965 overleden

The small but great master between the giants Kanemitsu sensei passed away in 1965

2. Op mijn absolute top tijdens de training voorjaar 1961 nadat ik Kaninaga kamp van Japan versloeg met een verwurging en Draeger deze foto maakte en mij ommarmde met de woorden je hebt het gemaakt

At the absolute peak of my fighting ability after beating Kaninaga all Japan champ with a strangulation spring 1961 Draeger made the picture and hugged me with the words now you really made it

grote verrassing is echter dat als je daar rustig boven gaat zitten je plotseling onaangenaam getroffen word door een paar maanden oude zeik als je ontlasting neersmakt in de ton. Aan Donn die stond te wachten op zijn beurt en begon te zeuren dat ik op moest schieten liet ik niets merken. Ik hoorde Donn stommelen en sputteren en toen een prachtige plons, BINGO, de deur werd opengegooid en Donn zat daar met een drijfnatte rug en de haren in zijn nek vol zeik en zei: "you basterd." Daarna zijn we gillend van het lachen naar de ofuro gestapt en dat was hard nodig. Toen wij terug moesten naar Tokyo kreeg ik een nieuwe judogi van Sensei en deze vroeg of ik mijn handtekening wilde zetten op mijn oude en die hangt nog steeds in de oude dojo die nu

Foto's:

1. Persfoto nadat Bill en ik 3 gevaarlijke gangsters hadden gepakt sept 1961

Pressfoto, after taking 4 dangerous gangmembers to the cleaners sept 1961

2. De nitreiking van de gouden politie medaille voor deze akte in juni 1966 door de hoofdcommissaris van Tokyo links Donn en Ichitaro Kuroda politie officier en mijn leraar lai jitsu, bojitsu en kendo zelf 8 e dan en 10e dan Calligrafie

The presentation of the gold police medal by the high commissioner of Tokyo June 1966 left Donn and my Sensei in lai jitsu, Bojitsu and kendo, Ichitaro Kuroda 8th dan and 10th dan Calligraphy

3. Mifune 10th dan zijn verjaardag 75 jaar links van hem Maurice Gruel uit Frankrijk, een geweldige judoka, de rest is een Frans team 1960 Tokyo

Mifune 10th dan at his birthday party 75 years of age left of him Maurice Gruel than 5 th dan, a terrific judoka, the others are of a french team 1960 Tokyo

4. De verjaardags partij van Mifune 10th dan 75 jaar oud de beste binnelanders kregen een beker van hem rechts Maurice Gruel achter Gruel mijn vriend Bill Backhus 1960

The birthday party of Mifune 10th dan and 75 years old to the right Maurice Gruel, behind him my friend Bill Backhus the best foreigners where presented with a cup by him, 1960

5. De beker van Mifune 10th dan

The cup from Mifune 10th Dan

gerund wordt door zijn beste shihandai. Ook wilde hij Donn en mij 6 e dan maken doch Donn zei dat de Kodokan ons zouden weigeren als wij dat aannamen en tot de dag van vandaag heb ik daar nog enorm veel spijt van, ik bedoel dat ik het niet heb aangenomen van deze prachtige leraar die een voorbeeld was van echt judo. Later in Tokyo hoorde ik dat Kanemitsu zijn 9th dan had teruggestuurd naar Kodokan omdat ze niet meer de weg volgde van Jigiro Kano, dus het echte judo en te commercieel waren geworden. Jammer allemaal dat zelfs in het wuihalla van de judosport iedereen aan elkaars strot hangt. Herfst 1960 tijdens een vergadering met Oyama werden enkele eameneisen opgesteld en ik stelde voor dat iemand die zwarte band wilde worden moest vechten tegen minstens 20 man en voor hogere dans tot 4e dan, 50 man. Oyama vond dat een geweldig idee en zei dat voor 2e dan moest dat al 100 man zijn want Kyokushin was het beste, het sterkste ect. ect.. In 1961 sept. werden de eisen al opgevoerd zodat een ieder die 1e dan wilde worden ook stokvecht en zwaardvecht ondergrond moest hebben alsmede een begrip van worpen. Het was een mooi idee maar is nooit waargemaakt. Ook heeft nooit iemand in een sessie de 100 man kumite afgemaakt ondanks de verhalen die alle op leugens berusten, ik hoor ook steeds nieuwe namen die de 100 man niet alleen bevochten hadden doch ook nog verslagen. Hollander kwam zelfs thuis met een houten aandenken waarop stond dat hij het ook versierd had. Hij kan dat bord beter opeten want hij is nooit verder gekomen als 28 en moest toen naar het ziekenhuis. Vraag Bill en Serise die daar waren. Okt 1960 werd ik eraan herinnerd dat ik wederom mijn visa moest vernieuwen want aan het eind van het jaar liep het af. Donn schreef naar kennissen in Manilla en stelde voor dat ik daar les zou geven voor enige weken in ruil voor een vliegticket en volledig verblijf met een klein zakgeldje. Eind nov. 1960 kreeg ik een lichte aanval van een oude Korca ellende nl malaria en kreeg hoge koorts en lag een week in bed en viel meer dan 10 kilo af, wat me het meeste dwars zat. In de Kodokan kort na mijn aanval kon ik me ook niet handhaven en als iemand een been mistak lag ik op mijn snuit, in een woord ik voelde me ELLENDIG. Het was tijd dat ik er even tussenuit zou gaan. En zo kwam ik half december aan in Manilla en zou les gaan geven in het Manilla hotel waar een klein dojo was met wat oud ijzer om te halteren. De mensen leken vriendelijk doch dat was vaak

schijn. De criminaliteit was onvoorstelbaar en iedere idiotoot liep met een wapen en was bereid te pas en te onpas dat te gebruiken. Mijn hotel had geen airco dus ik lag de ganse nacht te zweten als een overwerkte os, maar het een was goed en mijn zakgeld ook. De training was een farce en er kwamen 4 man waarvan een derde dan uit Japan die daar werkte en die mijn trainingspartner werd. Eigenlijk lag ik de ganse dag aan het zwembad in het hotel en dronk veel melk en at bananen en vers fruit wat daar in overvloed was. Ik trainde iedere dag met gewichten en deed veel judo oefeningen om mijn snelheid op peil te houden en mijn karate technieken op een boksak en de muur. Zo kreeg ik mijn kracht weer terug en was in een paar weken weer 102 kilo en deed een kniebuiging met 225 kilo waardoor ik met de dag sterker werd.. In het zelfde hotel zat de crew van de KLM die altijd een week overbleven alvorens weer naar Nederland te vertrekken. De dames lagen alle in bikini te zonnen en dachten dat ik een Amerikaan was ook gezien de tattooage op mijn rechterboven arm, Japan Korea 1950- 1952, wat ik in een aanval van imbeciliteit in Ceylon er op had laten zetten in 1952 met een draak er onder. De dames praatte dus vrijuit in de veronderstelling dat ik ze toch niet begreep en menigmaal moest ik mijn zonnebril schoon maken want die rante beslagen. Het was ook duidelijk dat ik vaak hun gespreksonderwerp was en uiterst gedetailleerd werd er besproken wie mij aardig vond en wie mij een gorilla vond. Ook wat ze allemaal met me konden doen en of ik goed was met horizontale vreugde of niet. Met de captain had ik daarvoor een heel gesprek en vroeg hem niet te vertellen dat ik Nederlander was en die vond het een giller. Toen de crew klaarstond aan de bar voor de terugreis liep ik naar de Captain toe en zei in zeer luid Nederlands dat ik hem goede reis wenste ect. en een paar dames vielen van hun kruk af met luide kreten en een paar liepen meteen weg waarop ik zei dat ik het jammer vond dat ze al weg moesten want we konden nog zoveel doen. Op een dag liep er een grote dikke man binnen en wilde priveles en zo leerde ik Al Verrier kennen die later de baas bleek te zijn van Zuid Oost Azie van de CIA en als werk baas van de diplomatieke koeriers was. Wij zijn altijd vrienden gebleven en later heb ik nog voor Al wat gewerkt o.a met Kapt Westering van de commado's in Indie waar ik met Ray door heel Frankrijk en Duitsland reisde voor vergaderingen ect. Al introduceerde mij bij de Araneta familie die de rijkste van het land waren en zo had ik wat te doen en werd nitgenodigd voor een wereldkampioenschap boksen en parties. Met Kerst kon ik in Al zijn huis wonen want hij ging naar Hong Kong en ik had een leven als een prins. Van de training zag ik vaak keurige jochies in dure kleding en dure autos komen die de moed hadden toen ik

1.

weer naar Tokyo zou vertrekken om te vragen of ze examens konden doen. Ik zei dat ze dan eerst mij moesten gooien en dat was dat. De club regelde mijn terug reis maar bedonderde de boel door me in te laten schepen met een onguur zoortje zeelui op een kustvaarder die in plaats van regelrecht naar Yokohama te varen (zoals beloofd) eerst naar alle kleine eilandjes moest gaan om te laden en te lossen en na 6 weken pas naar Japan zou varen. Ik was meteen de korste pasagier in de geschiedenis en ging regelrecht naar de KLM en mocht mee en pas in Tokyo betalen, gered bij de bel dus en ik kwam op tijd voor de opening van het nieuwe jaar van de Kodokan, de Kogami baraki en de wintertraining waar ik als Kenshusei lid aanwezig moest zijn. Na de wintertraining vertelde Oyama mij dat ik iedere mid-dag in de dojo moest komen en een uur kata trainen met hem dus priveles, want van kata wist ik nog niet veel af en zo leerde ik alle kata die belangrijk waren in die tijd. Ik had al gauw door dat ieder kata bijna hetzelfde was als een ander kata maar in andere volgorde en dat kata veelal teruggebracht kunnen worden tot een paar belangrijke in plaats van vele kata die allemaal op hetzelfde neer komen en alleen een andere benadering hebben van de absolute grondtechnieken van karate. Dat is wat kata is, de absolute grondtechnieken zo perfect mogelijk uitvoeren in een vooraf vastgelegde volgorde zodat de schoonheid en souplesse van het karate voor een leek ook te begrijpen zijn. Ik heb echter nog nooit een kata kampioen ontmoet die zijn grootmoeder in een gevecht kon verslaan als zij een parapluie in de handen had. Wel was ik de eerste die karatekata naar Europa bracht en de nieuwste kata's wederom in 1966. Vooral uit die tijd 1959 tot eind 1961 heb ik de mooiste herinneringen aan Sensei die toen als een vader voor mij was en vooral zo wil ik hem in mijn gedachten houden de rest daarna is ontzettend jammer want het had zo veel mooier en anders kunnen wezen in plaats van de openbare vuilnisbak die het nu is geworden.

*Hoe toegewijder de leerling, des te meer rechten heeft hij.
Uit de lessen van Boedha.*

The more devoted he is, the more rights he has.

Foto 1

Imperial police dojo in Kyoto rechts van mij Oda de Kyoto champ en 3 e in de all Japan mei 1960

Imperial police dojo in Kyoto to the right Oda Kyoto champ and 3th in the all Japan may 1960

sei. Zie foto. Wel vertelde Anton dat ik een grote aanwinst was voor het Nederlandse team en dat ik op hem kon rekenen. Later stuurde Opa mij een krantenberichtje waar Geesink in schreef dat Bluming een zak was en zeker niet in zijn team zou komen. Ik liet het stukje aan Dreager, Odate en Bill zien die alle stomverbaasd waren en boos, ook gaf ik kopieën aan de president van de Kodokan, Risei Kano waar ze nog steeds in het archief zitten. Overigens mag Geesink daar niet meer trainen net zo min als Willem Ruska door hun misdragingen, de grootste belediging tegenover de Kodokan is vooral om te gaan CATCHEN, het stompijnige worstelen waarbij alles vooraf is bepaald. Zowel Ruska als Geesink hebben dat gedaan vandaar dat Ruska zelfs geen bruine band is. Zie profiel Ruska, en Geesink nooit verder gekomen dan 6e dan in Japan, en dat heeft niets te maken met kampioenschappen winnen, de regels in de KODOKAN zijn enorm op traditie en etiquette en voor kampioenschappen kan je tot 6e dan komen daarna is het doorgaan met les geven en een voorbeeld zijn voor je dojo cq organisatie en vooral Geesink heeft niets meer gedaan de laatste 20 jaar als veel gegeten en nog meer ge dronken en daar wordt je in Japan niet op gegradueerd. Het is ook jammer dat Ruska al meer dan 20 jaar niets meer aan echt judo doet. Ook begon ik te begrijpen dat nog een heel andere, duistere kant, zat aan Anton Geesink en dat hij nooit veel vrienden kon hebben, ook daarin heeft de tijd mij gelijk gegeven. Zijn laatste blunder was de affaire Huybrechtsen een man die zijn sporen dik heeft verdiend en waar Geesink weinig anders tegenover kon zetten dan 160 kilo blubber wat ik een blamage vindt voor zo een geweldig oud kampioen die een lichaam had in 1961 als een Griekse God. Ik zou daar een jaar later nog eens bruuft aan worden herinnerd vooral door het toenmalige NJJB bestuur en aanhang waar alles haat en nijd, plus broodnijd was wat de klok sloeg en zo vals dat mijn vrienden in die tijd, van de sportpers mijn zijde begonnen te kiezen. Het was mijn eerste ervaring die ik kreeg met een judoka waar ik dolgraag vrienden mee had willen worden en die ik enorm waardeerde als vechter en waar ik tegenop zag als een oerboom van judokracht en techniek. Dat was de eerste maal dat ik merkte dat er weinig sportiviteit bij een mens hoeft te wezen ondanks dat hij of zij, een groot kampioen is en die kleinzieligheid greep me enorm aan en ik kon mij alleen maar verdedigen door een

Foto's:

1. Kim, ik en Dvaeger in het Kodokan restaurant

Kim, myself and Dvorn in the kodokan restaurant

2. Les van de oude meester Mifune 10th dan en 75 jaar jong Kodokan voorjaar 1960

Instruction from the old master Mifune 10th dan and 75 years young Kodokan spring 1960

3. Met Kim all Korea champ voor de Kodokan (persfoto) zomer 1960 ik had Kim verslagen tijdens mijn examen in de Korean Yudo Association met een linker Osotogari Derrippou (vastpakken en gooien)

With the korean all over champ Kim in front of the Kodokan (pressfoto) summer 1960 I had beaten Kim with a left Osotogari during the examination at the Korean Yudo Association (derrippou grip and throw)

Gedurende de zomertrainingen kwamen er altijd een aantal teams van universiteiten uit het hele land naar Tokyo om deel te nemen enkele weken aan de lessen judo en trainen met de Kenshusei. Bill kwam in de kleedkamer en vertelde dat er weer een leuk stel kwam die hij nog niet kende en zei, trek een pak aan van een ander en doe een witte band om, knoop hem verkeerd en hoog en loop lullig de dojo in. Vanzelf liep het hele koor met strakke snuitjes mee. In de dojo was het al gauw raak want de teams waren aan het opwarmen en gaven elkaar al door dat er een flinke lange gaijin was met een witte band dus die kon mooi vallen. De eerste werd gestuurd door de captain en vanzelf werd ik steeds gegooid, wat de man ook inzette, ik ging er snel en hard overheen. Daarna kwam de captain, grijnzend kijkend naar zijn team, groetie en schreeuwde: "Tsugoi" en zette razendsnel zijn beste worp in en werd hard afgestopt tot stomme verbazing van zijn team. Dat gebeurde nog een paar maal en de man begon goed peentjes te zweten en snapte er echt niets meer van. Daarna werd zijn nachtmennie nog erger want ik gooide hem helemaal horendol tot al de stof uit zijn pak was tot afgrijzen van zijn jongens. Toen hij afgroette vroeg hij bedremmeld wat mijn naam was en toen hij dat hoorde sloeg hij zich voor zijn hoofd en begon opgelucht te lachen en riep zijn team en vertelde wie ik was. De hilariteit was groot en daarna vroeg men mij om niets te zeggen want ze wilde de andere teams er in luizen. Dat ging ook voorspoedig maar toen enkele over de grond rolde en rond elkaars nek lagen van het lachen was het over en hebben we verder gezellig getraind. De andere dag moest ik bij President Kano komen en daar waren ook Daigo en Kudo en werd mij verteld dat ik voortaan mijn eigen gi moest dragen met mijn NAAM erop en mijn RANG en mij moest gedragen als een Kenshusei member. Febr. 1961 kwam Anton Geesink naar Tokyo en kwam in de Kodokan trainen, samen hebben wij daar de boel opgeknapt hij aan de linkerkant en ik aan de rechter en de Kodokan maakte er een film van die nog steeds in hun archief zit en ik heb er een verkorte kopie van. Odate Sensei zei tegen Geesink, in de buitenlandse dojo, om even met mij te werken doch die weigerde dat tot grote verbazing van Sen-

ieder die op mijn weg kwam te verslaan in judo en karate. Het was een voorproefje van wat er nog voor mij in het vat zou zitten met de schoffies van de judobond in die tijd. Zomer 1961, na de zomertraining stelde Donn voor om mee te doen aan een film genaamd, *the last voyage*, de opnames waren op het schip de *Ille de France* die was opgekocht door een Japanse schroothandelaar. Wij hadden een film agent en als er wat te verdienen was hielden wij ons aanbevolen, werken voor de Japanse film als extra en als je redelijk Japans kon poekelen kreeg je kleine rollen en verdiende dan voor die tijd goed geld. Ik heb in verscheidene films goede rollen gehad en ook als fightarranger plus kleine rolletjes vaak in Japanse en Amerikaanse films meegedaan. Een van deze films is een klassieker geworden die in het Japanse klassiek filmboek staat. "Buta to Gunkan" oftewel 'Varkens en Slagschepen', met mijn naam er bij. Toen ik 65 werd kreeg ik van Chris Dolman de CD plaat met mijn film erop, fijn is dat als je oud leerlingen zo aan je denken. Een andere USA film was 'Marines let's go', waar ik Reese nog moest laten zien hoe hij moest slaan. Donn stelde voor na de opnames door te reizen naar Kyoto en de boel op stellen zetten bij de Kyoto politie dojo waar enige zeer goede leraren zaten en waar de kampioen de bekende Oda was die in 59 door Inokuma (mede door mijn hulp) was verslagen. Met zijn alle weer in de derde klas trein naar Osaka wat toen zeker 10 uur of meer duurde. Op de filmset ontmoette ik Edmund O'Brien (lachen met hem), Dorothy Malone (een schatje), Robert Stack (wat een kwal), en Woody Strode een negerakteur en een geweldig mens. De leiding was hoetkloet en het eten slecht en na ons geld ontvangen te hebben wilde we niet langer blijven en weigerde andere opnames te doen. En zo kwamen wij in Kyoto aan, Donn als de oude coach, Bill, Rogers, Bregman, Kerr en ik. Wij werden hartelijk ontvangen en het feest kon beginnen na een toespraakje van de dojo oudste. Na de warming up en wat invechten was de beurt aan Oda, die nog een appeltje met me te schillen had. Hij was een vreemde vechter met lange benen die als een nat laken om zijn tegenstander kwamen te kleven en hem dan gooide. Tot mijn grote vreugde voelde ik hem goed aan en zijn aanvallen mislukte hopeloos. Ook hij werkte alleen links net zoals ik. Dreager schreeuwde dat hij 36 opnamen op zijn

Foto's:

1. Iai jitsu les in de Tomisaka politie dojo, najaar 1959, Kuroda 8th dan Iaijitsu komt zelf, getuige zijn naam, uit een beroemde samurai familie

Iaijitsu instruction from Kuroda 8th dan Iaijitsu at the Tomisaka police dojo, he comes from a famous samurai family, the Kuroda's autumn 1959

2. Bojitsu in de dojo van Tomisaka politie Donn met camera op zijn rug gezien Kuroda zomer 1959

Bojitsu at the Tomisaka police dojo, with camera Donn, to the right of him, Kuroda summer 1959

3. Shimizu sensei 10th dan Bojitsu en hoofdmaster van de policedojo (overleden)

Shimizu sensei 10th Dan Bojitsu and headmaster of the policedojo (passed away)

camera had en of ik eindelijk eens ophield met spelen en wat serieus judo wilde doen. Oda die inmiddels steeds wilder werd was nu klaar voor foutjes en ik nam over waardoor hij kwam te vallen zij het niet voor echte punten. Donn had het nog niet gezegd of ik had hem eindelijk in mijn haraigoshi (heupbuitenbeenworp) en Oda werd goed rood. Toen Oda uit de volgende wilde stappen viel hij vlekkeloos in mijn uchimate (heup binnenbeenworp). Na een verbitterde 10 minuten vechten kwam de worp, die volgens Dreager de mooiste was die hij ooit van mij gezien had in mijn Japan periode. Het was een haraigoshi in sublieme balans en razendsnel en keihard uitgevoerd. Zie foto nr. 3 pag. 36. De dojo Sensei brulde woest naar Oda dat wij worpen op bestelling uitvoerde voor Donns camera en dat was waar en na nog een paar verwurgingen groette ik beleefd af. Oda was verbijst en feliciteerde mij met mijn geweldige vooruitgang in die paar jaar. Het grootste compliment kreeg ik van de dojo udste die zei "voor ons ben je een Japanner geworden." De andere trokken ook goed van leer en Kerr gooide ze allemaal met zijn vreemde overname wat op de oude ju jutsu truc leek uit de Dick Bos boekjes. Het waren ongetwijfeld goede judoka maar niet zo hard als in de oude Tokyo politie dojo. Terug in Tokyo kreeg ik een uitnodiging om de wedstrijden bij te wonen in het Kansai district en of ik een serie tegen vijf derde dans wilde maken in plaats van Isao Inokuma die met een ernstige rugblessure en een operatie daaraan nog steeds in het ziekenhuis lag. Donn zei, dat mag je niet weigeren en is goed voor je voorbereiding voor de

WK 1961 in Parijs. Ik werd met alle egards ontvangen en in de pauze stond ik voor 5 jonge derde dans die een stuk nerveuzer leken dan ik. Verliezen van een buitenlander was vooral in die tijd niet fijn voor de jongens (nu zijn ze daar goed aan gewend). Ik was verbaasd hoe makkelijk het ging het waren zeker geen universiteits team judoka van Meiji of Nichidai. Het judo op het platteland lag beduidend onder Tokyo en niet te vergelijken met de Kenshusei waar ik zo een beetje derde stond na Inokuma en Kaminaga. Met George Kerr speelde ik toen en ook Dough Rogers kon niets met me doen en kon ik gooien en op

zwaargewicht te verslaan. Heel grappig was, dat Seino mij het eerste vroeg toen het team eindelijk in de dojo verscheen. Hij deed dat echter niet in de grote dojo doch in de kleine dojo beneden waar Bill getuige was. Hij viel als een gek aan met schouderworp en vloog een paar meter naar voren toen ik er gewoon overheen stapte. De tweede maal stapte ik zijwaarts en Seino scheurde zich bijna uit de naad toen hij de lucht probeerde te gooien. De derde stopte ik zo hard af dat ik hem hoorde kraken want een ding voelde ik goed aan als je hem even de kans gaf was je aan het vliegen en ondanks dat hij maar 60 kilo woog, had ik geen zin dat hij daarop kon bogen na alles wat ik had opgebouwd in de laatste jaren. Daarna viel ik aan en gooide hem met bijna alles wat ik maar wilde waarop hij stopte en zei daar is niet tegen te werken, lachje en liep weg. Nog geen 15 minuten later kwam Nishioka de buitenlandse dojo binnen en vroeg mij om te werken. Hij keek echter zo arrogant dat ik hem geen schijn van kans heb gegeven. Wat hij ook probeerde in te zetten stopte ik hem af alsof ik in de finale van het WK stond. Toen hij zijn befaamde schouderworp inzette stapte ik met een been snel er overheen en maakte een armklem. Dat lukte zelfs twee maal en Hayward werd zeer voorzichtig en duidelijk gefrusteerd want een flinke groep waaronder zijn eigen team mates waren komen kijken bijna zeker gewaarschuwd door Seino. Toen hij uitgeput leek te worden kwam ik in met alles wat ik

Foto's:

1. Met Kuroda in voorjaar 1966 gedurende mijn 2 e tour of duty voor de toenmalige dojo with Kuroda spring 1966 during my second tour of duty in front of the new dojo

2. & 3. Iai Jitsu training met Kuroda sensei in de Tomisaka politie dojo 1960

Iai jitsu training with Kuroda Sensei at the Tomisaka police dojo 1960

4. Dojo van de Daigo Kidotai politie

Dojo of the Daigo Kidotai police academy

de grond waren het babies net als de andere buitenlanders in die tijd. Alleen Donn Dreager kon ik absoluut niets mee doen de mau was op eenzame hoogte als leraar, als vechter en vooral als mens. Na de wedstrijd kreeg ik een machtig applaus en een kleurige envelop met een gouden draad er omheen gevlochten. Er bleek 10.000 yen in te zitten wat drie weken eten betekende in die tijd waar geld gebrek de grootste zorg was buiten geen blessures krijgen en gezond blijven. Net na de zomer kwam

het team van Amerika naar de Kodokan om zich voor te bereiden op de WK in Parijs. Wij vonden dat heerlijk want nu konden we ons eens meten met andere buitenlanders dan het klubje Gaijins. Ik keek vooral uit naar Mickey Tchutchida die mij in Frisco zo technies had afgetuigd. De lichtgewichtsc Seino en Nishioka waren ook van de partij. Dreager vertelde dat Nishioka een enorme verbeelding had vooral door het feit dat hij zelfs een keer de Alle Cat had gewonnen in Amerika door de

had en gooide hem als een kind in al mijn worpen. Plotseling stopte hij en terwijl de tranen hem over de wangen biggelden schreeuwde hij me toe dat ik hem nooit meer hoefde te vragen en praatte daarna ook niet meer tegen mij. Dreager zei later dat ik er goed aan had gedaan want in Amerika liet hij zich zeer laatdunkend uit over de zwaargewichten die hij had gegoooid en die lol gunde ik hem echt niet. Vanzelf was 43 kilo gewichtverschil te veel van het goede en is altijd bewezen dat een goede lichtgewicht altijd verliest van een goede zwaargewicht. Dus echt helemaal goed voelde ik mij niet na dat voorval. Daarna ging ik naar de grote dojo en liep regelrecht naar Mickey die al lachend op me wachtte. Wij hebben heerlijk gewerkt en gooien kon hij mij niet meer en ik was verbaasd dat dat de zelfde Mickey was die me in Frisco misselijk gooidde. Alles wat ik probeerde lukte ook bij Mickey en toen wij stopte zei hij, Jon ik wou dat ik een paar jaar hier kon trainen want zo als jij nu draait is mijn droom. Toen hij vroeg wanneer ik naar Amerika zou komen liet ik hem de brief van Opa zien en vertelde hem dat ik het 1 jaar in Holland ging proberen als coach. Daarna vroeg ik George Harris die lachend zei dat ik dood kon vallen, waarna we goede vrienden werden. Ook Ben Campbell had geen trek in me tot groot chagrijn van Odate en Dreager. Dreager zei nog, je pakt ze wel op de WK in Parijs. Toch was Mickey nog steeds een lust voor het oog als hij met andere middengew trainde. In sept. 61 ging ik met Donn een paar dagen naar Ninomiya waar wij al eerder waren geweest. Het ligt aan zee en de golven in dat jaargetijde waren huizenhoog en de inwoners zag je nergens meer zodat wij het rijk alleen hadden. Wij liepen veel en ik zwom veel en vocht met de golven en steeds als er een kwam dan dook ik eronder en probeerde hem te ontwijken, doch werd opgepakt langs

Foto's:

1. Stokvchtes samen met Donn Draeger van Shintzu sensei 10e dan, midden 1960

Bojitsu instruction from Shintzu Sensei 10th dan, middle, together with Donn Draeger 1960

2. Demo tijdens de Japanse Kendo kampioenschappen Hibiya Hall

Demo during the Japanese Kendo Championships Hibiya Hall

3. Les van Kuroda.

Teaching by Kuroda.

4. Demonstratie voor de Japanse TV sept 1961 met Donn beide werden wij 3 e dan bojitsu

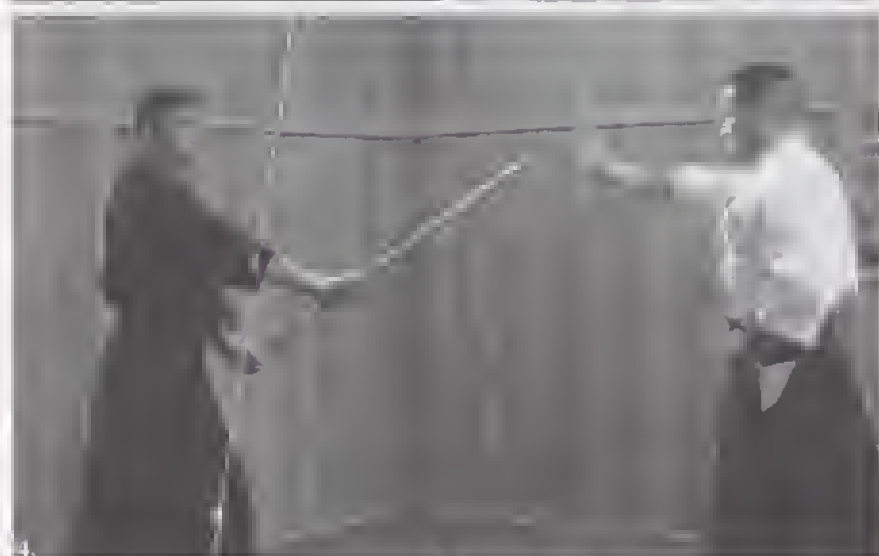
Demonstration for the Japanese TV sept 1961 together with where promoted in 3th dan Bojitsu

5. Inokuma's winnende worp voor de all Japan titel ippō seoinage tegen Kamimaga in de finale mei 1959

Inokuma's winning throw against Kamimaga with an ippō seoinage for the all Japan title May 1959

6. Na de wedstrijd een dolgelukkige Inokuma kwam naar mij toe en bedankte mij voor alle hulp tijdens zijn voorbereiding

After the shini a very happy Inokuma comes over to me and thanks me for all the help I gave him during his training for this event.

de bodem geroeid een paar maal omgedraaid en wist bij God niet meer waar ik was en dan op het strand gesmeten als een vaatdoek en zo voelde ik mij dan ook. Na een half uur was ik zo moe dat ik uitgeput op het strand mijn lunch offerde aan de kleine krabben onder grote hilariteit van een aantal dorpskinderen. Wij trainde judotechniek en stokvechten en de handelingen met het zwaard (een houten deze keer voor het zee water), want wij hadden een demonstratie tijdens de nationale politie kampioenschappen kendo en lai jitsu in Hibiya hall kort daarna. De kleine ouderwetse herberg met zijn prachtige tuin en oude stijl behuizing gaf je een enorme rust. En ik kreeg rillingen als ik er aan dacht dat ik terug moest naar Canada (wat de bedoeling eerst was, of met Donn naar Amerika) of naar Nederland wat mijn maag deed inkrimpen vooral na het valse artikel van Geesink en de berichten van Opa, hoe de bonden elkaar in de haren zaten en dat ik er een middelpunt was geworden in de strijd om voor de nieuw opgerichte NSF van de verscheidene judo organisaties die er toen in Nederland waren, door samenwerking er een bond van te maken, wat de toenmalige NJJB, die wij altijd Geesinks bond noemde, de Ned judo en Jujutsu bond onder leiding van een aantal zgn rijkserkende beroepsleraren absoluut niet wilde en dan ook alles deden om dat tegen te houden, dat rijkserkend is de grootste Bullshit in het vechtsportwereldje want er is vrijheid van lesgeven in sport in Nederland. Voor alles heb je een diploma of permissie voor nodig in Nederland behalve voor sportleraar en de politiek dus de tweede en 1 e kamer of regering, iedere IDIOOT kan daar plaats in nemen en dat bewijzen ze bijna dagelijks. Ik wist toen niet half wat me boven het hoofd hing. En toen kreeg ik "DE BRIEF" van Opa waarin hij mij schreef dat de NSF de NAJA Ned Amateur Judo Associatie een grote jaarlijkse subsidie hadden toegekend en dat ze daarom mij een kontrakt konden aanbieden van 15000 per jaar wat neerkwam op 300 gulden per week. Een prachtig kontrakt gezien het feit dat de havenarbeiders toen stakten om 80 gulden per week te krijgen via de vakbonden. Mijn hele verstand stond in een storm en ik was echt van de kaart en wist niet wat te doen. Donn zei, Jon doe het voor 1 jaar en schrijf meteen in voor de WK in Parijs.

Foto's:

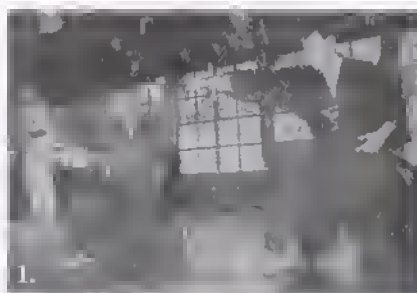
1. Oiyama sensei in zijn goede dagen 1955

Oiyama sensei in his good days 1955

2. Oiyama sensei met zijn dochter Grace waar hij stapelgek op was 1960

Oiyama sensei with his daughter who he loved dearly 1960

Want de pers schreef in de Kodokan review dat de grootste kanshebber om in Parijs te winnen was Jon Bluming die met zijn eigen stijl de beste al had verslagen in Japan. Het artikel was van Daigo, Osawa, Kaminaga, en Kawamura (de coach) in een interview in Cairo tijdens een goodwill tour door Egypte. Op de vraag, en Geesink dan, werd gezegd dat die het Japanse systeem niet goed kende en dus minder kans had. Ha.ha. wat zijn ze daar snel van teruggekomen. Wel dacht ik aan die geweldige tijd in de Tung jen en Opa en mijn andere vrienden in Nederland en dacht laat ik het maar doen voor 1 jaar en NIET meer en dan gauw terug naar Japan. Ook wilde ik mijn familie vooral mijn fantastische moeder weer eens omhelzen na alles wat die schat met me meegemaakt had. En zo maakte ik me op om terug te gaan voor een klein poosje naar Nederland. Oyama Sensei was in de 7e hemel en ik moest nog meer uren in de dojo komen voor speciaal leeronderwijs en Kata plus vergaderingen over de opzet van de Kyokushinkaikan in Europa en werd meteen uitgeroepen als de nieuwe chef op de volgende vergadering. Tevens werd er een examendatum gesteld want ik had al die jaren gewoon met een witte band om gelopen. Dat had ook gemakkelijke situaties veroorzaakt bij door mensen die van andere bonden kwamen en gevorderde dachten te zijn en ook nieuwelingen die dachten dat ik ook net begon. Met het vrij vechten na de les bracht ik ze tot andere gedachten waarna ze plotseling mijn naam uit de sportpress wisten en me sempai noemde. Sept. 1961 gaven Donn en ik een demonstratie in Hibiya hall voor de elite van de kendo federatie waar ook Iai jutsu en Bojutsu onder vielen tijdens de Nationale politie kendokampioenschappen van Japan. Het was een groot succes en werd rechtstreeks uitgezonden door de TV in Tokyo. Het was tevens ons examen en na de wedstrijden werd ons het certificaat uitgereikt van laagste rang leraar en 3e dan. In okt. '61 deed ik examen in de Tomisaka politie dojo bij Kuroda Sensei en zijn shihandai voor 3e dan Iai jutsu en kreeg ook daar mijn diploma van. Ook in okt '61 deed ik eindelijk examen in de Kyokushinkaikan honbu al wist ik toen niet voor wat, buiten zwarte band. Oyama had een heel feest gebouwd en verscheidene bekende mensen uitgenodigd. Oyama Sensei was een uitstekende PR man en was er duidelijk op uit zijn Europese vertegenwoordiger groots te lanceren en nu alvast in de Japanse pers. Bill fluisterde in mijn oor dat ik beter mijn beste beentje voor kon zetten zodat de ouwe geen kat zou laten bij de kabinet ministers en andere notabele van weet ik wat. Normaal ben ik niet zenuwachtig want daar had ik zeker geen reden voor maar toen ik aan een ieder werd voorgesteld als een soort dure tentoonstelling werd ik wel degelijk zo opgefokt dat het een averechte werking zou hebben. Na het voorstellen ging het hele koor recht op zitten met de handen op de dijen. Met strakke smoeltjes bleven ze naar me kijken toen ik de mat opstapte om te horen wat ik allemaal moest doen. Kurosaki Sensei, die nog steeds Oyama's shihandai was, keek me konstant strak aan met een gezicht alsof hij me het liefst levend wou verscheuren. Ik was echt op alles voorbereid, zoals de laatste kata, die nogal ingewikkeld waren, vecht en breektechnieken waar Sensei zo trots op was. Ik was echter niet voorbereid op het eerste wat hij vroeg n.l. het stomste en simpelste beginnerskata, de taijoku sono ichi. Toen ik ook nog eens naar die rij

3.

• Voor John Bluming is het een koud kunstje om zijn Japanse vrouw, die „van voren“ Masuko heet, als een veertje op te tillen.

doodserieuze ernstige gezichten keek van de genodigde en Bill die me met een grote grijns zijn tong in zijn wang liet zien, kreeg ik het vreselijk te kwaad en kon wel gillen van het lachen. En zo begon ik aan een rechtstreekse nachtmerrie. Ik maakte de ene fout na de andere en kon de meest eenvoudige techniek niet goed uitvoeren. Bij de eerste paar fouten keek Oyama met een verontschuldigd lachje naar de strakke snuitjes en zei iets wat ik niet kon verstaan, maar alle knikte begrijpend. Ik kon ze wel schieten en raakte nog meer in de war. Na nog enkele keren de grofst fouten gemaakt te hebben, dacht Oyama werkelijk dat ik het express deed om ze aan het lachen te maken. Hij schreeuwde me toe dat ik op moest honden de clown uit te hangen en kreeg een mooie kleur paars op zijn wangen. Ook Kurosaki Sensei keek of hij een naaktshow zag (in 1966 vertelde hij mij dat hij nog nooit zo een plezier had gehad op een examen). Oyama Sensei liet me stoppen en zei dat ik eens wat water moest gaan drinken tot rust komen en dan terug komen. Bill liep mee en vertelde op de gang dat ik best in showbusiness kon en vroeg: "what the hell is going on?," Toen ik het hem vertelde van die smoeltjes en het beginnerskata zei hij dat hij ook bijna de hik kreeg maar mij niet gek wilde maken. Terug in de dojo ging alles als vanzelf en gezien de gezichten van de kijkers ging het meer dan goed, vooral de vechtechnieken en de breektechnieken deden het goed en Bill was een fijne partner. Er ontsnapte zelfs een goed applaus toen ik ophield. Oyama lachte weer en ik was blij want ik wilde zeker Sensei, die toen zoveel voor me gedaan had, niet voor schut zetten. Daarna vroeg ik Sensei waar de vechters waren want ik had samen met hem de reglementen opgesteld en wilde dus als eerste het voorbeeld geven. Ik had het examen van Bobby Lowe uit Hawaii gezien een jaar eerder en dat was zo slecht, dat met vechten lag hij meer op de grond dan dat hij stond en Kurosaki schopte hem in frustratie hard voor zijn kont en vertelde hem dat vechten in karate altijd staande werd gedaan. Geen wonder dat Bobby de 100 man niet mocht doen want die hadden hem doodgeslagen. Oyama sensei praatte er overheen en het feest ging niet door. In 1966 vertelde Kurosaki Sensei mij dat Oyama niet genoeg mensen kon vinden die überhaupt mee wilde werken aan die 100 man. Nog een man werd geweigerd en dat deed me toen erg goed.

Foto's:

1. Mijn examen in de Tomisakadojo voor 3e dan Iaijutsu met Kuroda sensei okt. 1961.

My examination for 3rd dan Iaijutsu at the Tomidaka dojo with Kuroda sensei okt. 1961.

2. De nieuwe maar vermoede branchief voor Europa en oprichter van de Ned Karate Kyokushinkaikan en van de Europese.

Kyokushinkaikan organisatie dec 1961 Amsterdam Holland the new but very tired branchief establishment of first the Netherlands and after the European Karate Kyokushinkaikan

3. Terug in Nederland met souvenirs, de Moeder van mijn kinderen Jon en Tetsuya, Masuko Saito, op Schiphol, nov. 1961 persfoto.

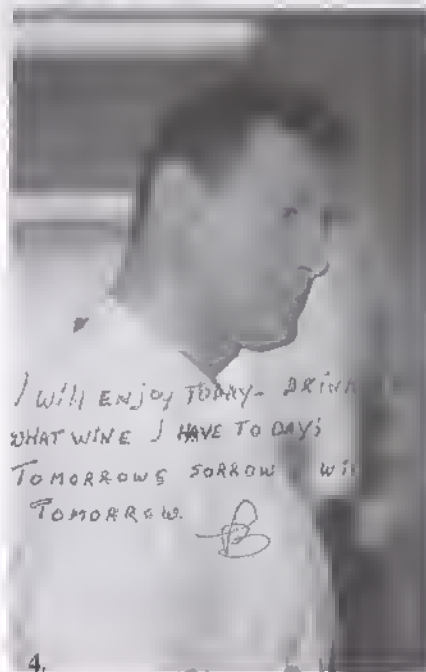
Back in Holland with some souvenirs, the Mother of my children Jon and Tetsuya, Masuko Saito at the schiphol airport nov 1961 persfoto.

1. Het verschoot gekleedt nu later een foto van mijn landsternster
J. Blumling, F. Dan.

2.

I WILL ENJOY TODAY - DRINK
WHAT WINE I HAVE TO DAYS
TOMORROWS SORROW WILL
TOMORROW.

4.

3.

In 1967 mocht ook Jan Kallenbach het niet proberen want er waren niet genoeg ziekenwagens voorhanden. Mij werd verteld dat ik 2e dan en leraar was geworden van de Kyo-kushinkaikan als eerste buitenlander en tevens als een van de weinige in de hele honbu, in die tijd. De graad was tijdelijk omdat er een commissie was die zou beslissen over mijn definitieve graad en dat zou ik wel horen in Holland later. Onder de camera's van de pers kreeg ik het officieel uitgereikt door een breeduit lachende Oyama Sensei. Risei Kano die vanzelf de kranten las liet mij ook nog een keer komen en nam afscheid van mij en benoemde mij zijn afgevaardigde voor Europese zaken en of ik hem op de hoogte wilde houden van de verdere ontwikkelingen in Europa wat voor de Japanners een nachtmerrie begon te worden. Met Donn had ik daarna een lang gesprek en hij waarschuwde mij toen al dat ik een speelbal zou worden van het judo en later karate politiek, dat ik in een wespennest terecht zou komen. Hou je altijd vast aan je principes, wat de andere ook zeggen en zoek je eigen weg. Je bent een knokker doch met knokken alleen kan je dat soort ratten niet verslaan. Vertrouw niemand doch vind eerst uit

wat ze van je willen en diegene die je kan vertrouwen komen na een poosje vanzelf boven drijven. God, wat mis ik mijn oude vriend samen met Opa en dank diezelfde God dat ik Bill nog steeds heb. Donn had meer dan gelijk en ik moest vele zeer domme fouten maken voor ik jaren later mijn lesje zou leren. Van de Kenshusei kreeg ik het nieuwe Kodokan boek getekend door al mijn vrienden en soms kijk ik daar in met tranen in mijn ogen en denk aan de mooiste tijd van mijn leven van '59, '60 en '61, mijn studenten tijd in Japan. Voor Opa had ik een verrassing zo ook voor mijn moeder want ik kwam niet alleen terug, ik nam mijn toekomstige vrouw, Masuko Saito, mee en mijn kat, Sneaky. Het was een drukke tijd met papierwerk en afscheid nemen van al die vrienden en leraren waar ik die drie jaar mee had gewerkt en ik voelde mij erg verdrietig want ik wilde niet echt weg en zwoer dat ik binnen een jaar terug zou zijn, doch het zou heel anders lopen. Daar zat ik dan na die fantastische jaren in een vliegtuig op weg naar Holland met mijn toekomstige vrouw en met angstige voor gevoelens vanwege Donn's waarschuwing van het wespennest. Ook vroeg ik me af of de grote sportschool met Donn, Inokuma, Bill en mij nog door zou gaan. Wel was ik vol pep om dat wat ik geleerd had door te geven aan die mensen die mij vroeger zo'n fijne amateur tijd hadden bezorgd in Holland. Bij aankomst stonden daar Opa en Oma Schulte alsmede een aantal persmensen en Dick Schilder, waar ik prompt mee in de clinch lag later en wat nu een goede vriend en raadgever is van mij. Na het eerste kopje koffie op Schiphol kreeg ik te horen wat er zich allemaal had afgespeeld in die 4 jaar dat ik weg was geweest. De nieuw opgerichte Ned. Sport fed. had de NJJB een soort van ultimatum gesteld waarbij ze gedwongen werden een formule te vinden om de diverse judo-bondjes bij elkaar te brengen met als toekomst 1 bond zonder onzin. De NJJB had echter weinig trek om zonder slag of stoot hun machtspositie op te geven doch kon hun eigen record (op Anton Geesink na waarop ze v.n. steunde) nog moeilijk waar maken, toen eerst Kruseman Nieuwehuis van de NSF op toernee langs de verschillende andere bondjes ging en hun werk zagen en dat zeer goed vond en zeer representatief voor het Nederlandse judo en

Foto's:

1. Laatste foto van de man die mij echt genaakt heeft Donn F Draeger die meer dan 40 dangrades in judo, toekende tijdens wedsrijden in Tokyo okt 1961 (overleden okt 1982 in Amerika op 61 jarige leeftijd aan kanker)

Last picture of the man who really made me Donn F Draeger who had more than 40 dangrades in judo, taken during shiai in Tokyo oct 1961 (he died of cancer okt 1982 in the States he was 61 years of age).

2. Coach bij de Ned Amateur Judo Associatie Dec 1961
Coach with the Neth Amateur Judo Association Dec 1961

3. Klaar voor WK in Parijs
Ready for WC in Paris

4. Diep teleurgesteld na al die jaren van hard trainen toen ze buiten Geesink twee afgeholten meesuurde die ik met 1 hand kon gooien nov 1961.

Deeply disappointed after all the years of hard training when they send apart from Geesink two sissies to Paris. Nov 1961.

toen Jon Bluming terug kwam uit het toen nog beloofde land en daar in drie jaar tijd nog nooit was verslagen en daar veel bekender was dan in Nederland waren de rapen helemaal gaar. Toen de pers bijna dagelijks de z.g.n. Bluming - Geesink controverse beschreven en zij aanwezig waren in Bloemendaal toen ik alle zwarte banden van 1e dan tot 4e dan gooide in een serie speciaal (het waren er zeker 85) waarbij de meeste geen 2 sec. op hun benen stonden was het verder erg moeilijk om hun arrogante houding te spekken met bewijzen dat ze beter waren. Zeker daar Anton Geesink continu weigerde met mij te vechten. Op mijn brief vanuit Japan voor inschrijving voor de WK in Parijs kreeg ik antwoord. Ik was geen lid van de NJJB en kon dus niet meedoen. Dat was een valse leugen want ik was al lid bij Jan v.d Horst in Utrecht (de enige en echte LERAAR van Anton Geesink) sinds dec. 1959. Tweede leugen werd aan de pers medegedeeld door N.Age (die zelf nog nooit een wedstrijd heeft gemaakt in zijn jonge tijd) als official van de NJJB. Ik was geroyeerd door de NJJB omdat ik artikelen had geschreven in het NAJA blaadje, over de NJJB, die niet waar waren en ik had een brief daarover ontvangen. Nu heb ik nog nooit iets geschreven over wie dan ook wat niet waar zou zijn om de simpele reden dat dat altijd uitkomt zoals ik nu jaren later kan aantonen dat mensen als Ruska, Kallenbach, Hollander ect. vaak gelogen hebben over voorvallen met mij in het verleden. Ondanks alle persrellen en vragen kon ik er geen vinger tussen krijgen en zag ik in Parijs Geesink winnen met groot overmacht (en terecht) van alle Japanners en werd de Koreaan Kim U Tai derde. Kim was een trainingspartner van mij in Japan en gooide ik met 1 hand in die tijd. Ik voelde mij dus dubbel gepikt. Joop Reuvecamp van het Parool schreef daarna, half dec. 1961, een aangetekende brief aan Geesink voor een wedstrijd tegen mij, na een vergadering waarin Opa Schutte en HeMoes (de toenmalige voorzitter van de NAJA) de voorvallen nog eens uit de doeken deden. Op zijn 6e dan promotie in het Krasnapolsky Hotel in dec. '61 wilde Geesink, Joop te lijf en moest worden tegen gehouden. Lachen he. Mies Bouwman was de laatste die het probeerde tijdens de TV show: "Open het Dorp" maar vertelde me dat Anton de telefoon op de haak had gesmeten. Dat was inmiddels de 7e maal en ik had er genoeg van ook een beetje van judo en gooide mij helemaal op karate en de training van mijn mensen o.a Willem Ruska, Zie Willem Ruska profiel. Als ik nu eerlijk in mijn boezem loer dan moet ik zeggen dat ik nooit geloofd heb dat ik van Geesink had kunnen winnen, ondanks dat vele uit die tijd dat wel denken. Geesink had de

Foto's:

1. klaar voor de WK in Parijs, 102 kilo solide, doch de politiek van de NJJB waande mij dec 1961 Amsterdam

Ready for the WC in Paris, a solid 102 kilo, but politics and the dirty tricks of the NJJB screwed me out of it dec 1961 Amsterdam.

2 De eerste karatedemonstratie in Nederland in de dierenruimte den Haag op 4 april 1962 tijdens de jaarlijkse NAJA teamkamp

The very first karate demonstration in the zoo in the Hague on the 4 th of April 1962 during the NAJA teamchampionships

2.

allerbeste in de wereld verslagen behalve Inokuma, daar liep hij twee maal voor weg door zich terug te trekken in het zwaargewicht o.a. in Rio. Doch ik had de kans moeten hebben en die is mij altijd ontnomen en daar kunnen ze niets tegen in brengen want ik heb nog alle brieven en kranten knipsels en er zijn nog genoeg getuigen in leven die mijn verhaal kunnen bevestigen o.a. de oud secr. van de NAJA Ann Schrikker en de oud secr. van de NJJB Nico Bladt. De meest valse beschuldiging was dat ik mee had kunnen doen met de selectie voor de Olym. spelen in Tokyo 1964 deze werden in april gehouden in de dojo van Japie Nauwelaerts. Zelfs Geesink riep, waar blijft hij nou??? Maar dat deed hij pas toen hij hoorde dat ik hepatitis A had en 12 kilo was afgevallen en te zwak om te lopen. Ik mocht van de dokter zelfs niet op straat maar ging

toch met mijn jongens mee om ze moreel te steunen met een dikke trui en jas aan. En toen werd in plaats van Bluming, zijn leerling Willem Ruska genaaid door hem NIET te selecteren ondanks dat hij iedereen had verslagen. Reden werd niet gegeven zo arrogant waren ze toen. Wel hoorde enige van mijn jongens die bij de deur gingen staan dat ze onder geen beding die so en so van Bluming's dojo in hun team wilde hebben. Wat een sportlui he??? Dat Geesink als kampioen gemanipuleerd werd door de NJJB is vanzelfsprekend maar hij is zeker niet dom en wijs verdomd goed wat hij deed. Na oprichting van de eerste karatebond in Europa 2 jan. 1962 genaamd de Ned. Karate Associatie die later Kon. Goedgekeurd werd, (zie karate geschiedenis) werd de eerste karatedemonstratie gegeven in de Haagse dierventuin op 4 april 1962 tijdens de pauze van de Ned. kampioenschappen teams van de NAJA. Vooral de breektechnieken maakte grote indruk op de aanwezigen. Onder hen Nieuwenhuis Krusman de grote man van de pas opgerichte NSF die ons toen vertelde dat wij nooit moesten rekenen aansluiting te krijgen bij de NSF want het was een te brute sport. Tijdens de begrafenis van mij oudleerling Jaq. Brakel hebben wij daar nog om gelachen. Mijn eerste succes als coach was Cees Jachtenberg, die de eerste Zw. Kampioen werd bij de NJJB toen hij daar meedeed, nadat Geesink uitgeloot was. Cees was Tung Jenner en was ook een leerling van mijn oude vriend en leraar Choi In Do nu 9e dan van de KYA ook een geweldige persoonlijkheid die zijn sporen meer dan verdiend heeft. De tweede was Wil-

lem Ruska die Gouweleeuw versloeg en Jan v. Ierland. Ik haalde een beetje mijn gram met mijn jongens bij de NJJB, na alle problemen die ik met ze heb gehad. Daarna versloegen wij alle teams incl het team van Geesink, tijdens het Jan v Ierland memorial toernooi in Breda en toen van Luiten in Leiden. Beide waren officieel Ned. kampioen teams bij de NJJB. De Budokai opgericht 4 jan. 1964 heeft daarna zo een beetje alles gewonnen wat er te winnen viel in zowel judo, karate, als powerlifting en zelfs de titel Mr. Jr. Nederland in Body Building. Hoogtepunten vooral Ruska met zijn 2 olymp. titels in 1972 en verscheidene wereldtitels en Europese (uiteindelijk heeft hij van dec. 1961 tot juli 1964 alles geleerd in die kleine straatdojo aan de Valkenburgerstr. in Amsterdam). Adelaar Eur. Kamp. Judo. Pog-lajen tweede in 1967 wk in het Mid gew. Ottie Roethof wereldkampioen zachte stijl Wuko karate Kallenbach judo zw gew kamp Naja en eindelijk Euro Kamp zw gew Karate. Ned kamp teams eind jaren '60 waar het A team van de budokai vocht in de finale tegen het B team. Het jaar daarop 1ste en derde. Buiten dat bijna alle individuele titels. Chris Dolman die Ned. kampioen werd en Eur. kamp. jr. judo. Op 41 jarige leeftijd nog even de Open Spaanse won door de Jappen en de rest te verslaan. En ook nog eens drie maal wereld kamp. werd Russisch Sambo. Dat is buiten de andere 40 titels in worstelen ect. En als besluit de wereldtitel pakte Freefight in Tokyo op bijna 50 jarige leeftijd. Het laatste succes is Sem Schilt die 3 maal achtereenvolgend de Daido Juku open all round karate titel won in Tokyo en niet meer mee mocht doen. HA HA. Nu furore maakt als Prof. bij Pancrase. Jan. 1998 de tweevoudige Pancrase kampioen Suzuki met Hiza atama geri Ko sloeg in 8 minuten en daarna Junie 1998 Guy Mesker de toenmalige King (kampioen) van Pancrase in 13 minuten Ko sloeg, nadat deze al in de touwen hing via low kicks en shoteis, weer met Atama hiza geri. Verder doet het mij nu enorm veel plezier dat mijn oud leerlingen nu met hun jongens veel winnen. Met de oprichting van de Budo Bond Ned wilde de NJJB nog eens proberen me de nek af te snijden door te verklaren dat alles wat met Budo te maken had onder de NJJB moest komen zij het onder een andere naam maar geregeerd door dezelfde valse incompetente mensen. en de Ned Sport Fed trapte er in en daarom werd de Budo bond Ned in elkaar gezet. Wij waren verplicht mee te doen wilde we niet overal buiten gesloten

Foto's:

1. De eerste karatedemonstratie in Nederland in de dierventuin in de Haag op 4 april 1962 tijdens de jaarlijkse NAJA teamskamp

The very first karate demonstration in the zoo in the Hague on the 4th of April 1962 during the NAJA team championships

2. De eerste karatedemonstratie in Nederland, links Jan Kallenbach, rechts v.d. Markt beide 6e kyu

The very first karate demonstration in the zoo in the Hague, left Jan Kallenbach, right v.d. Markt

3. Rinus Schulz met zijn onvolprezen nikite tijdens een demo

Rinus Schulz with his terrific nikite during an demo 1963

worden. In die tijd wonnen wij de meeste titels en ging de BBN naar de knoppen omdat ze meer hadden afgebeten dan zij konden doorslikken. Zo werd uiteindelijk de KBN opgericht vooral door Bontje en Kallenbach en Zwartjes en daar had ik nu echt geen zin in en stapte uit en ging verder met mijn Budokai. Ik had inmiddels alle z.g.n. RIJKSERKENDE diploma's van judo en jujutsu leraar en van Karate. Buiten dat ben ik nog steeds de enige leraar met zijn diplomas van Japan als leraar in Kendo, bojitsu, lai Jitsu, karate en Judo. Toen ik dan ook examen moest doen wederom voor Eur. Scheidsrechter, tijdens de WK in Parijs in 1971 toen weigerde de Japanners medewerking en dreigde zelfs op te stappen WANT Bluming was een in Japan Rijkserkende Karateleermeester met een 6e dan waardoor zijn examen doen een belediging was voor Japan aldus hun spreker de bekende Sensei Nakayama van de Shotokan. En dat was dat. Later kwamen ze er niet uit tijdens een ontmoeting van het Japanse team tegen Frankrijk en beide teams vroegen of Bluming hun scheids-

Foto's:
1. Mijn eerste optreden als trainer in Bloemendaal en presentatie aan de pers nov 1961 met het Dan college

My first appearance as coach in Bloemendaal and presentation to the press with the Dutch amateur Dan college nov 1961

2. Het Koreaanse team bezoekt Nederland na de WK in Parijs midden mijn ex-vrouw links mijn moeder rechts Opa en Oma Schutte rechts boven mijn oude trainingsvriend uit Japan Kim U Tai die derde werd zonder gewichtsklasse hij wong maar ongeveer 80 kilo

The Korean team visits Holland after the WC in Paris in the middle my ex wife left my Mother and right Opa and Oma Schutte Above right my old training friend from Japan Kim U Tai third in the WK despite the fact that he was only about 80 kilo in the no weight limit in those days

3. Mijn eerste lesdag voor alle bonden in Amsterdam 1963

My first day teaching all black belts of all organisations in Amsterdam 1963

rechter mocht zijn. Rare wereld he, want het waren vooral de Fransen die mij examen wilde laten doen. De judo bond werd weer in ere hersteld als zelfstandige bond zij het dat de andere judobondjes samen met de voormalige NJJB nu 1 bond vormde wat alleen maar goed is. Pikante bijzaak is dat nu een oud leerling van mij Voorzitter is geworden van de JBN. Koos Letterie die enige jaren judo (toen ik coach was) en karate bij mij trainde. Een man met een goede opleiding, nu gepensioneerd professor van verscheidene Universiteiten. In 1966 ging ik weer naar Japan en kwam Kenji Kurosaki naar Nederland om mijn dojo te runnen en de NKA te onderrichten. Bill regelde voor mij dat ik bij Peter Mc Lean in huis kwam die voor alle zekerheid eerst zijn meisje naar haar eigen huis stuurde en wij hadden weer een fijne tijd. Ik trainde rustig deze keer omdat ik niets meer hoefde te bewijzen en genoot ook wat van mijn vakantie na alle ellende in Holland. Ik liet Oyama mijn idee zien van de evolutie van het karate dus wat wij al eerder hadden besproken in 1960. Gooien en grondwerk er bij. Oyama wilde daar echter totaal niets van weten en dat was dat. Ik vroeg hem of ik de hele kleine dojo

(van een paar tatamis) beneden mocht gebruiken om daar te trainen met die mensen die wel geïnteresseerd waren. Dat vond hij wel goed en zo startte ik met Bill, Peter Mc Lean en o.a. Ashihara, die dat later met enkele van mijn geleerde technieken liet Ashihara systeem zou beginnen. Helaas kon hij de weelde niet verdragen en kon ook zijn duistere geldschietters niet betalen en zoop zijn eigen dood. Kort

2. daarna tijdens een van onze sessies kwam Fujihira even kijken met een gezicht alsof hij dat maar allemaal onzin vond. Oyama had dan ook duidelijk verklaard dat gooien er bij zijn jongens niet bij was, want niemand kon zo dicht bij ze komen. Wat een onzin. Ik vroeg of hij mee wilde doen doch dat was niet zijn bedoeling en ook de uitdrukking op zijn gelaat veranderde niet zodat ik de pest in kreeg. In die tijd ging ik nooit een uitdaging uit de weg ik sneuvelde liever. Dus ik vroeg hem of hij het soms ook niet geloofde dat hij gegooid kon worden. Hij bleef droevig kijken and ik liep naar hem toe en maakte een beweging met mijn armen. Hij schoot in zijn nekoashi dachi stand en zijn vuisten omhoog. In een snelle sprong was ik boven op hem en gooide hem met haraigoshi. Snel draaide hij op zijn buik en ik zat op zijn rug en draaide zijn armen in een klem omhoog en deed mijn band af die ik om zijn armen wond en rond zijn keel daarna deed ik zijn band af en deed die om zijn voeten en bond de twee banden aan elkaar. Hij kon bijna niet bewegen anders sneed hij de adem af door de band die ook om zijn keel zat. Op dat moment kwam Oyama

ook even kijken en kreeg bijna een hartstilstand. Hij schreeuwde wat dat voor gek was en ik zei, dat dat de nieuwe stijl was. Rood aanlopend en kwaad liep hij weg. Baanbrekend was het echter niet want Fujihira was in zijn eigen gewicht een van de beste van Japan die later onder Kurosaki's leiding een echte wereldkampioen kickboksen zou worden. wog misschien 60 kilo and was een kop kleiner. In ieder geval was het verhaal dat je niet bij ze kon komen om ze te gooien de wereld uit en op de grond waren het babies. Ook trainde ik weer met Donn bij Shimizu en Kuroda stokvechten en iai Jitsu en Kendo. Na een van die trainingen zaten wij thee te drinken toen Kuroda vertelde dat de politie werkelijk goed uit de bus kwam in Japan en dat iedere politie man wekelijks een aantal uren budo sport moest beoefenen, waarop ik zei dat ze toch buiten landers nodig hadden om hun criminelen op te pakken. En ik vertelde hem het voorval in 1961 toen Bill en ik s'avonds laat terug kwamen van ons werk en Tokyo binnenreden. Op een verlaten straat stond een Amerikaanse auto met een legervo in het Japans op

het nummerbord. Bill zei, laten we even helpen want dat zijn Amerikanen van de basis van Japanse afkomst gezien het no. Wij stapte uit en liepen naar ze toe waarop de man bij de deur hard weg liep en ik vanzelf op zijn staart. Hij rende een zijweg in en aan het einde kon hij niet verder want daar was een brede open riolering (normaal voor die tijd) en twee meter diep, aan de overkant de schuttingen van de tuintjes voor of achter de kleine houten huisjes. Hij sprong over de riolering en wilde over de schutting onderwijl een klein mes trekkend uit zijn broekzak. Ik gaf hem een goede dreun op zijn bol en hij viel ruggelings in de stont beneden. Bill die vlak achter me liep kon net weg springen want de sloot was flink vol met shit. Op dat moment kwam ook de politie er bij en arresteerde hem met getrokken revolver. Op weg naar het kleine politie kantortje, die bijna in elke Japanse huizenblok staan, was ik het eerst bij de auto en daar stond een tweede man benzine in de auto te doen via een jerry-can. Toen hij mij zag gooide hij de can naar mij toe en rende precies de zelfde weg als zijn maatje. ook hij strandde op de schutting en trok een mes waarop een seiken op zijn snuit hem ook ruggelings in het ruikende sop deed belanden. Tot mijn grote schrik verloor ik op de nauwe richel mijn balans en moest springen zodat ik voeten eerst en toen knie diep in de stont en aanverwante likeur stond. Weer was de politie er snel bij en trok mij op de kant en de man in de boeien. Bill was vanzelf steeds ter plekke zodat ik er niet alleen voor stond indien het uit de hand zou lopen. Ik kon nu eenmaal machtig hard rennen als ik de pest

Foto's:

1. Het zomerkamp in Ennelo in 1962 met Opa en leden van het NADC.

The summercamp in Ennelo in 1962 with Opa Schutte and members of the NADC.

2. 4 e dan karate mei 62

4th dan karate may 1962

3. Tijdens het huwelijk van mijn zuster Hilversum 1963 met mijn ex vrouw en dochter Tchiyo

During the marriage of my sister in Hilversum with ex wife and daughter Tchiyo,

in had. Wij kregen onze foto in de krant en kort daarop verliet ik Japan voor Holland. Kuroda keek mij sprakeloos aan en vroeg of het, en hij noemde een district aan de buitenkant van Tokyo. Ik besloot dat het daar gebeurd was waarop Kuroda zei, dan hebben jullie de hoogste burgermedaille verdiend want dat waren zeer gevaarlijke lui met veel op hun kerfstok en de Commissaris zoekt jullie al jaren om die medaille uit te reiken. En zo stond ik de andere dag samen met Dreager voor de hoogste politie chef van Tokyo en kreeg mijn gouden medaille. (nou ja goud ???) Bill kreeg de zijne later want hij was in Korea op dat moment voor zaken. Bij terugkomst bracht ik de laatste kata's mee zodat de jongens weer wat hadden om op te zweten. Wekelijks ging ik enkele malen naar de dojo die op een nieuwe locatie in Ikebukuro was. Het was een soort oude ritsluitingfabriek geweest en nu verbouwd tot Honbu dojo. Veel show erbij maar weer weinig ruimte met tal van zeer kleine kamertjes waar je niets anders mee kunt doen dan als opslagruimte gebruiken. Door een constructie fout liep door lopend het condens water langs de muren wat een sombere indruk achter liet. De dojo ruimte was ook klein doch wel sfeervol en vergeleken bij de oude dojo was het geheel wel een goede verbetering met de belofte van Sensei dat er een grotere dojo zou komen in de toekomst dan die van de Kodokan. Vanzelf NOOIT gebeurd. Zo kreeg ik de z.g.n. nieuwe kata door van Oyama. Waarom weet ik niet want we hadden eigenlijk al genoeg kata. Ik ging met Bill nog een paar weken naar Korea en kreeg daar mijn 5e dan en had een paar fijne dagen met Choi in de mijn oude vriend. De reis zowel naar Japan als naar Korea werd vergoed doordat ik 7 aardige diamanten had meegenomen en die verkocht met een enorme winst want deze mochten zowel in Japan als in Korea niet worden verkocht dus alles werd dan een beetje veel duurder want een ieder met wat geld wilde vanzelf juist daarom een diamant. In Japan werd ik 6e dan van mijn oude leraar Shigematsu en was daar zeer verguld mee. Mijn terugkomst was iets eerder dan gepland door het feit dat ik tijdens een judo randori tegen Jim Stewart. Kampioen van Canada, mijn nek brak. Dat gebeurde op de grond waar Jim steeds probeerde mijn beide benen opzij te drukken waardoor hij in kon komen voor zijn handgrepen. Doch iedere keer draaide ik weg en had hem dan in mijn speciale verwringing waardoor hij steeds weer onderuit ging and goed purper werd en steeds nijziger. Doch na een aantal keren kwam ik

Foto's:

1. Tot vandaag toe train ik nog steeds met gewichten

Tung Yen dojo training voor de WK 1961
I still train with weights here the Tung Yen dojo training for the WC dec 1961

2. De eerste bojitsulessen in mijn eigen dojo met Martin Gravestein 1963

The first bojitsu training in my own dojo with Martin Gravestein 1963

3. Mijn laatste wedstrijd als captain van het Tung Yen team Nov 1962 kerkrade, die wij rustig wonnen, wij versloegen alle teams, met groot puntenverschil.

My last shiai as captain of the Tung Yen team which we won easily Kerkrade nov 1962 we beat all teams with many points difference

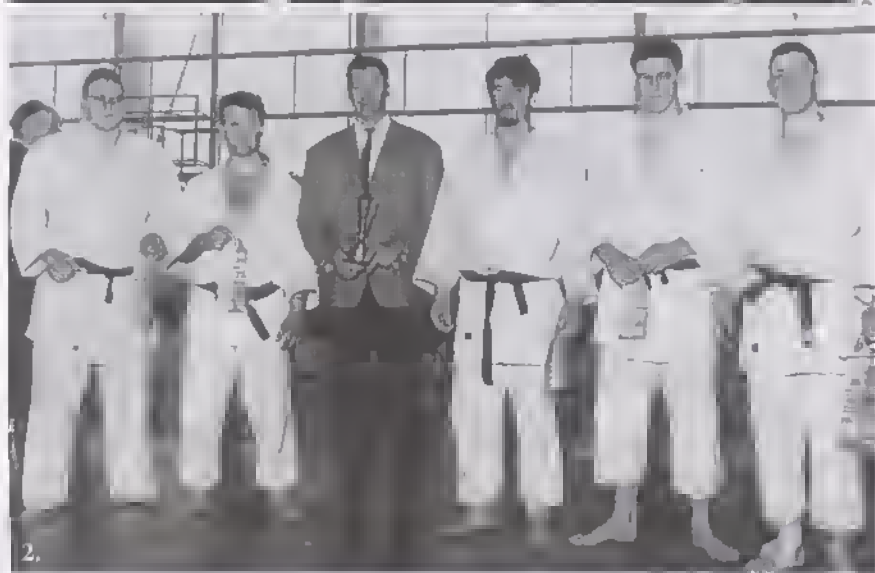
vast te liggen met mijn hoofd en Jim, die mijn benen vast had drukte mijn benen omhoog en mijn hele lijf naar beneden waardoor mijn hoofd niet weg kon en de druk zo groot werd door een soort van nekklem dat er iets brak en ik een rode vlam voor mijn ogen kreeg en bijna flauw viel. Ik kon nog net schreeuwen

<STOP> en Jim liet los. 's Avonds in bed kon ik liggend geen adem meer halen en lag in kussens omhoog. Het politie ziekenhuis (die mij kende uit de Daigo Kidotai) kon niets doen en adviseerde om zo snel mogelijk naar huis te gaan voor een algeheel onderzoek. Prof. Stieltjes van het Valerius kliniek afd. Neurologie Stak dikke naalden in mijn vingers van mijn rechterhand en in de palm en de muis, deze naalden waren verbonden met dikke draden die weer aangesloten waren op een grote machine. Dat moest zonder verdoving, hetgeen enige gele vlekken in mijn onderbroek teweeg bracht. Ik had al enige tijd niet zo genoten. Het onderzoek wees uit dat ik twee verbrijzelde tussenschotjes had in de nekwerfels net boven de schouder en dat er een stukje van een wervel was afgebroken. Hij feliciteerde me, want vertelde hij, de kracht is net

3.

iets links gegaan anders had de nek volledig doorgebroken en was je dood of anders een volledige dwarslesie wat betekend dat je vanaf de nek naar beneden de rest van je leven volledig verlamd had geweest. Ik bedankte wederom mijn beschermengel. Wel is de pijn in mijn nek en hoofd vaak erg vervelend vooral na een

poos op een bepaalde stand gelegen te hebben s' nachts. De prof. vertelde nog dat ik bij het ouder worden veel last zou krijgen en hij had gelijk. In 1970 werd ik gevraagd coach te worden van het Nat. karate team van België, waar de Capt. Geert Lemmens was (nu 8e dan van de Budokai). I had nog maar enkele trainingen verzorgd of de kranten stonden bol. Hoe kan het zijn dat onze beste karateka coach is in België terwijl wij een goed Ned team hebben ect. Ik werd verzocht om eens te komen praten en op verzoek van mijn leerlingen heb ik geaccepteerd om enige jaren coach te zijn. Wij hadden een ijzersterk team, doch voor mij was het erg moeilijk om de mensen te trainen in een zachte stijl waar je niets mee kunt, maar veelal bent aangewezen op de willekeur van scheidsrechters en die waren erg slecht in die begin periode (en de meeste hebben nu nog niets geleerd) want bijna geen een heeft ooit zelf gevochten. Doch na enige tijd begonnen wij op te vallen. Na de Wk in Parijs 1972 had ik er echt genoeg van en diende mijn ontslag in. Er stond inmiddels een ijzersterk team met Jan Plas, Ton Heumen, Jan Kallenbach, Lobman e.a. De trainingen werden vanzelf vooral door deze karateka die alle 3e en 4e dan waren, verzorgd. Groot was mijn verrassing toen de nw. coach ? Rob Zwartjes zich uitriep

tot beste coach van de wereld omdat ZIJN jongens de WK hadden gewonnen. Er was NIET een man bij die ooit door hem opgeleid cq getraind was. Het gehele team had ik als witte band beginners in mijn dojo gehad en opgeleid tot zwarte band en kampioenen, dan mag ik ze toch echt wel MIJN JONGENS noemen dacht ik zo. Toen de judoheren inzagen dat de Budobond Ned niet ging zoals zij dat graag zagen werd deze opgeheven en werd de Judo bond Ned opgericht. De heren Kallenbach en Zwartjes vooral onder leiding van Bontje, een 2e hands judoleraar die nog nooit op een wedstrijdmat had gestaan en karate nauwelijks kon spellen richtte daarna de Karatebond Ned op. Andere verzochten mij mee te doen doch met deze heertjes wenste ik niet samen te werken. Kallenbach was zowel bij de Ned. karate Associatie en de KKK Honbu in Tokyo geroeerd voor verregaand en onbeschoft wangedrag. Bontje had een paar oriëntatie lessen gevolgd met wat andere judolararen die alle dachten dat karate in een paar lessen onder de knie was te krijgen. In 1966 toen ik op terugreis vanuit Tokyo op de Gaulle luchthaven stond te wachten op aansluiting naar Amsterdam werd ik geroepen door Kase die ook net terug ging. Hij feliciteerde mij met mijn 7e dan. Ik vertelde hem dat ik net het jaar daar-

voor 6e was geworden en dus nu geen 7e dan had. Hij lachte breeduit en vertelde dat hij wel 7e dan was geworden omdat ze alle dachten dat ik dat ook was. Dus de Karate DAN graden was een politiek spel geworden en had niets meer te maken met verdienen. Gedurende dat gesprek vroeg ik hem waarom hij Bontje en de andere na een paar lessen 1e dan had gemaakt. Terwijl hij wist dat ze geen 6e kyu zouden krijgen in Japan en een schande voor echt karate waren. Hij vertelde dat hij wel moest want er werd hem duidelijk te verstaan gegeven dat als hij dat niet deed ze hem zouden boycotten en hij geen voet aan de grond zou krijgen met zijn stijl in Nederland. Zelfde trucs, andere verpakking. Maar zei hij, ze vallen toch door de mand en zullen nooit les geven want ze kunnen niets en ik heb nu een goede organisatie dus het was het wel waard. Geen wonder dat 80% van de zgn karateka een pak slaag krijgen op straat want de meeste zijn hun graad niet waard. Dus om samen te werken met een man die alleen maar politiek en bullshit kan bedrijven, nee dank je wel en ik ging verder met mijn eigen stijl en dojo. Zwartjes, Kallenbach en Bontje trokken zich terug in een kintortje en kwamen daaruit, zonder enig beraad met een bijv. graduatiecommissie of bestuur of wat dan ook, als 6e dan en Bontje werd later 6e dan als eregraad wat vreemd is voor een man die weinig eer tentoonstelde in die tijd. Wie was dat ook alweer die zei: "het kan verkeren". Eind jaren '70 had ik zo genoeg van alle politieke rotzooi en de onbetrouwbare laffe mensen die vaak de bobos waren dat ik er even uit stapte om tot rust te komen. Dat was mede te danken door een rechtszaak. Ik moest zo nodig een Molukse groep helpen omdat ik de Vader van een vriend, die de hongste dapperheids onderscheiding, de Militaire Willensorde, had verdiend in de strijd tegen de Japanners in WW2, goed kende en ine geroepen voelde te helpen mede door het feit dat ik in Korea met vele Molukkers had gediend en het zeer goede soldaten en vrienden waren. Toen een aantal gearresteerd werden voor totaal andere zaken werd ze tijdens de verhoren verteld door de recherche, een daarvan genaamd "Kalf" wat van Koe afkomt en de rest kan je wel raden, dat ik ze had verraden. Deze mensen die ik persoonlijk niet kende geloofde dat onvoorwaardelijk en vertelde op hun beurt wat ze zoal gehoord hadden over Bluming ect. ect. Précies wat de recherche wilde en gepland had. Doch dat het indianen verhalen waren hadden ze geen rekening mee gehouden. Toen maanden later de rechtszaak voorkwam vielen ze door de mand en verklaarde dat ze zo kwaad waren dat ze maar de meest wilde toestanden hadden verteld over mij. Ik werd vanzelf vrijgesproken en kreeg 280.000 gulden schadevergoeding. De pers had een velddag

Foto's:

1. voor de wedstrijden in Kerkrade met Opa Schutte

Just before the shiai in Kerkrade with Opa Schutte

2. Mijn judoteam nadat ze de kampioen van de NJJB van Nederland, de dojo van Anton Geesink, met 3-0 tijdens het Jan v Ierland memorial toernooi hadden verslagen, okt 1965. links Dolman rechts Kallenbach

My judo team after they beat Anton Geesink's dojo who where the teamchamps of the Netherlands with 3-0 during the Jan v Ierland memorial tournament okt 1965 left Dolman, right Kallenbach

1.

[illegible]

Foto's:

1. de brief van Opa aan mij in Manilla kerst 1960
en die mijn hele leven zou veranderen.

The letter from Opa which changed the whole future of my life

2. Een van de eerste karatewedstrijden in
Holland. Rotterdam 1965

*One of the first karate shiai in Holland Rotterdam
1965*

tegemoet, keek, en werd helemaal rood, omarmde me, wat Japanners bijna nooit doen en huilde, ik kreeg het ook erg te kwaad en mijn tranen kwamen vanzelf. Het was 27 jaar geleden dat ik deze geweldige leraar en vriend voor het laatst gezien had. Hij had inmiddels een hersensbloeding overleefd waardoor hij het Budo op moest geven. Wij hebben de hele verdere middag gepraat en vanzelf ging hij achter zijn tafel zitten en heeft mij heel wat mooie calligrafien gemaakt. Hij is een van de weinige 10e dans in deze Japanse schrijfrant en beheerst zelfs de oude schrijfwijze van een duizend jaar terug. Ik heb hem later nog een paar maal bezocht. Ook hoorde ik in 1993 dat de oud kampioen Azuma zijn eigen stijl had opgericht en ik besloot eens te gaan kijken. Toen ik de dojo aan de buitenkant van Tokyo binnenkwam stond een bruine band les te geven en bekeek me niet. Ik ging zitten en wachte of iemand zou komen. Toen dat niet gebeurde vroeg ik aan de bruine band of Azuma sensei aanwezig was. Hij vroeg wat ik van deze moest op een vrij stugge wijze. Ik gaf

Foto's:

1. De eerste buitenlander die 6e dan is geworden door een rijkserkende karatebond in Japan van de Kyokushinkaikan 15 jan 1965.

The first foreigner to get a 6th dan from a gov recognized japanese karateorganisation the Kyokushinkaikan jan 15th 1965

2. De eerste wereld poster voor Kyokushinkai dojos waar alle landen chiefs op staan en de Europese president Jon Bluming vijfde van links boren 1969

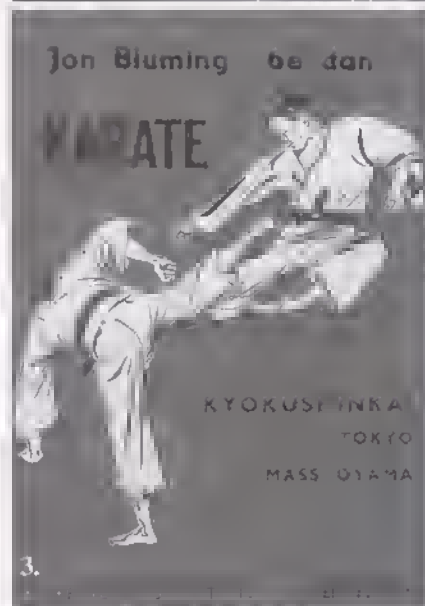
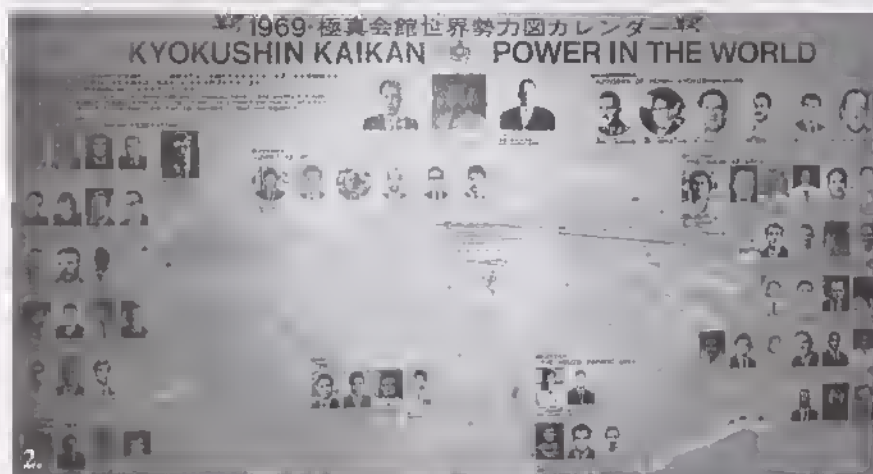
The first world branchief poster for the Kyokushinkai dojos, 5th from left above European president Jon Bluming 1969

3. mijn eerste logo van mijn eigen dajo die over de hele wereld beroemd zou worden de oude Valkenburgerstraat dajo in Amsterdam 1965

My first logo of my own dojo wich became famons throughout the whole world the Valkenburgerstreet dajo in Amsterdam 1965

4. Kwan Mo Gnn Se dan kamp van Korea Tae Kwon Do in 1965 was de eerste van een lange rij die KO werden geslagen in onze dajo eerst door Kallenbach toen door Kurasaki en deze stopte de shiai met Bluming want het was te veel voor Kwan okt 1966

Kwan Mo Gun champ of Korea in Tae Kiron Do, 1965 and 5th dan was the first of a very long line who got KO ed in our dajo first by Kallenbach then by Kurasaki en Kurasaki stop the fight with Bluming beconse Kwan was at the end of his ter.

teem karate. Toen mijn beste all round leerling Chris Dolman 9e dan een uitnodiging kreeg om in Japan professioneel te gaan vechten bij de UWF in Tokyo, vroeg deze mij of ik mee wilde als coach en vriend. Natuurlijk wilde ik dat en daar zag ik dat in grote lijnen ook in mijn systeem werd gevochten. De evolutie had ook in Japan niet stilgestaan. In 1993 deed Chris mee aan de wereldkampioenschappen, georganiseerd door "RINGS" een nieuwe organisatie, samen met zijn leerling Dick Vrij en werden tot ieders verrassing 1 en 2. Ik was weer mee als coach en bleef na de wedstrijden nog een week in Japan om oude vrienden te bezoeken. Vooral mijn bezoek aan Kuroda die inmiddels 83 jaar was geworden was emotioneel. Toen ik op de deur klopte, na eindeloos zoeken in dat Japanse doolhof, deed zijn vrouw open en ik vroeg of Sensei thuis was. Iemand binnen vroeg wie daar was en ik legde mijn vinger op mijn lippen en liep naar binnen. Sensei kwam mij

hem mijn kaartje en terwijl hij dat bekeek sprong hij bijna uit zijn karategi, riep de zaal ter attentie en schreeuwde 'RET' de Japanse groet door alle uitgevoerd en hij bood zijn verontschuldiging aan en een ieder begon te rennen, er kwam thee en een natte doek voor mijn hoofd en handen en de melding dat Azuma gebeld was en of ik wilde wachten, hij kwam meteen. Die avond werd ik weer eens totaal op de hoogte gebracht van wat er allemaal in de laatste jaren was gebeurd. Hij heeft ook Oyama sensei verzocht de stijl te veranderen en met de evolutie mee te gaan doch ook toen wilde Oyama daar niet aan en Azuma verliet de Honbu en maakte zijn eigen stijl wat ook veel overeen kwam met wat ik al in 1966 had laten zien toen Azuma nog in korte broek liep. Hij is n.l. ook 3e dan Kodokan Judo dus vlocht hij ook worpen en grondwerk in zijn stijl die hij DAIDO JUKU noemde. Ik heb toen een les verzorgd om Azuma Sensei en zijn jongens een idee te geven waar wij mee bezig waren. 19 jaar geleden begon hij zijn stijl en die slaat de laatste jaren goed aan. We besloten samen te gaan werken tot op zekere hoogte waarbij beide autonoom bleven. Dat doen we nog steeds. Inmiddels kreeg ik een uitnodiging om met een leerling te komen en mee te doen aan de jaarlijkse Hokutoki oftewel de kampioenschappen van de Daido Juku. Ik ging daarheen met een leerling uit de dojo van Dave Jonkers genaamd Sem Schilt. Voor Sem was het te nieuw de eerste keer en vooral de helm op zijn hoofd zat hem dwars en grondwerk was hem bijna vreemd en worpen kon hij nog niet. De ellende was dat hij ze ook niet goed tegen kon houden zodat hij de eerste keer terecht op beslissing verloor ondanks dat hij 2.10 cm en 110 kilo was. Een jaar daarvoor waren Dave en ik al aan het samenwerken en zo werd deze ook lid van de KK Budokai en wij organiseerde daarna een cursus om de karateka van aangesloten dojos ongeacht hun stijl bekend te maken met de Budokai en Daido Juku stijl. Totaal hebben zo een zeventig karateka dat gevolgd. Daar zijn vanzelf een goed aantal van afgevallen die ook niet mee konden komen na afsluiting van de cursus. Grappig is dat een aantal daarna zelf een organisatie uit de grond stampte en les gingen geven wat een farce werd want zelf hebben ze zich altijd gedrukt als er gevochten moest worden en als leraar stonken ze de pan uit. De moeilijkheids factor is niet dat het te moeilijk is maar voor de zgn gerenommeerde karateleraren om voor het oog van hun wereldje iets bij te moeten leren wat minder eenvoudig is als ze

Foto's:

1. 6e dan in judo van mijn oude leraar Shigenatsu uit Kyoto Japan, na Opa en Geesink de 3e in Nederland met die voor die tijd hoge graad. Persfoto Aug 1966.

6th dan in Judo from my old teacher Shigenatsu of Kyoto Japan, after Opa and Geesink the 3th in the Netherlands with that grade at the time Aug 1966

2. Oprichting van de Deense karate bond met Jurgen Albrechtsen. Kopenhagen zomer 1965

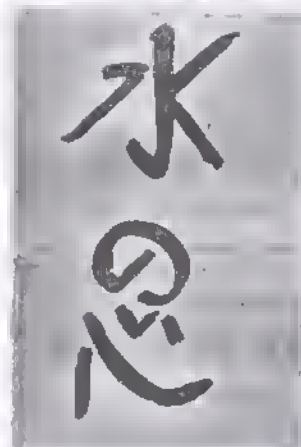
The founding of the Danish karate union with Jurgen Albrechtsen. Copenhagen summer 1965

3. De eerste Bujitsu lessen in de oude budokai dojo aan de Valkenburgerstr Amsterdam 1963 met R. Schult.

The first bujitsu lessons in the old Budokai dojo Valkenburgerstr Amsterdam 1963 with R. Schult.

1.

Een Japanse spreuk welke de verdeling opleent: Een buigzame geest.

Stokvechten: oude kunst

Het stokvechten is evenals verschillende andere Japanse vechtsporten een zeer oude kunst.

Het is ontstaan uit een bittere noodzaak. De lagere klassen immers hadden al, nogal veel te verduren van de krijgshaftige Samurai-riders, die er graag op los sloegen en dan niet naar hun onschuldige slachtoffers om keken.

Om zich toch enigszins te kunnen verdedigen gebruikten deze mensen houten stokken van een speciaal hout om de vuurhoudende af te kunnen weren.

Deze houtstok is bekend onder de naam azijnhoen, heiggen enkel in Japan te verkrijgen is en in andere landen dan ook niet bekend.

Deze kunst die uit bittere noodzaak is ontstaan wordt veelvuldig in Japan beoefend. De heer J. Blumling die ook van deze kunst een studie heeft gemaakt, geeft met de heer M. Schulz op bijgaande foto's een zicht van deze kunst die niet beoefend wordt om er wedstrijden mee te maken maar enkel om de kunst van het vechten.

en na wordt gedood. Dan hooogen de Ronins zijn hoofd naar het graf van hun meester bij de Sengakyo-temple; Asano is gewroken.

Nu volgt echter het oordeel van de Shogun: ze moeten allen harakiri plegen. Dit geschied, waarna allen bijgezet worden bij het graf van hun meester. De Ronins leven voort in de herinnering van het volk als helden en heiligen ieder kind in Japan kent hun geschiedenis!

J. E.

Aki-do is een worsteltechniek van Japan werd onderwezen heid heeft prijsgegeven en meer dat ook minder hooggeplaatste tot Europa doorgedrongen om de beoefenaar van deze sport Door een aantal ingewikkelde valler onschadelijk gemaakt. g

3.

denken dus ze mochten met de billen bloot en dat is vooral voor die karateka die nooit echt karate hebben geoefend een onoverkomelijk berg en hetzelfde geldt voor judoka die dan weer de andere helft van all round of freestyle moeten leren. Alleen de echte en onverzettelijke als leraar of als vechter of beide blijven over en op al die vechtsportbeoefenaars is dat bedroefend weinig want de meeste zijn gemakzuchtigen lui, bang voor pijn en gezichtsverlies, lusaards. In 1995 ging ik weer met Sem en Dave Jonkers naar Tokyo en deze keer won hij alles maar werd uiteindelijk als derde geplaatst. Er werd uitgelegd dat volgens

hun regels had Sem een fontje gemaakt door te laat te slaan waardoor zijn tegenstander ongeveer 25 minuten bleef liggen. Komisch was het feit dat om de eerste en tweede plaats niet gevochten kon worden omdat Sem beide al opgeknapt had en ze amper konden lopen en niemand meer een hand konden geven. Geen tevreden gevoel eigenlijk. In 1996 en 1997 won Sem met groot overmacht en werd beide keren kampioen de eerste buitenlander in hun 19 jarige geschiedenis. Sem vecht nu prof bij de groep van Pancrase en staat daar nu na twee jaar aan de top. Inmiddels werd Oyama sensei ook wakker en had enige verga-

gestaan en liet alles weer door mijn gedachten gaan en dat bracht me weer rust maar stopte niet mijn tranen. Uiteindelijk heb ik hem uit de grond van mijn hart bedankt voor alles en ben naar de dojo gegaan waar ik nog eenmaal de bekende lucht van de harde vechters opsoef. Enige dagen later had ik weer een gesprek met Matsui op voorstel van Maeda, in mijn hotel. Het kwam er op neer dat ik terug kon komen in de honbu doch het eerste jaar zonder functie, om de andere weer te laten wennen aan Jon Bluming. Dat Hollander aan zou blijven want die had zoveel gedaan voor de honbu hetgeen mij deed afvragen of al de verhalen van malversaties en overname op een gewelletje waar waren. Van Oyama zijn dochter Grace kreeg ik een brandbrief waar duidelijk in gesteld werd dat de zaak door mafia methodes over was gegaan naar Matsui. Doch ik kon me daar verder niet mee bemoeien maar mijn hart was bij de weduwe. Maeda zei: "dat kan je niet maken, Bluming is een 10e dan en jij bent 4e dan." Waarop Matsui vertelde dat ik geen 10e dan was van de KKK honbu. Waarop ik hem vroeg hoe een karateka, die een baby was toen ik al de enigste 6e dan Gaijin was in de wereld en de HONBU van de KKK en die zelf nu 4e dan was, dergelijke domme dingen kon zeggen. Toen vertelde ik hem dat ik accepteerde op 1 voorwaarde, nl. hij een team moest samenstellen van 10 karateka, hun beste vechters en een wedstrijd maken tegen een team van mijn beste vechters. En NIET in hun vreemde stijl maar een ieder in zijn eigen stijl en in een RING zodat ze niet weg kunnen lopen. Ik zelf zou Captain staan want uiteindelijk was ik toen pas 61 jaar en leerlingen als Chris Dolman, Sem en nog een stuk of 10 van die schatjes zou mijn team vormen. Matsui keek alsof hij een ginger had ontvangen en vroeg aan Maeda of ik dat meende waarop ik zei "NOU EN OF". Toen de bom er onder. Ik vertelde dat ik had gehoord dat ze een team wedstrijd tegen shootboxing hadden verloren. Shootboxing is een echte zachte stijl van freefight. Maeda keek Matsui aan en zei, is dat zo, waarop Matsui vermoeid, ja knikte. Ik heb daarna afgehaakt want met dat soort mensen is het moeilijk een serieus gesprek te voeren en buiten dat was ik echt niet van plan wederom voor een Japanner te gaan werken en zeker niet voor een die 4e dan is en nog in zijn Vaders vertrek zat toen ik de kampioen was en 6e dan

Foto's:

1. Oprindgdemo van mijn eigen dojo in Amsterdam Valkenburgstr 9 en hout 1 e rechts Rims Schulz en 2 e Henri Serise beide nu 8e dan febr 1965

Openings demo of my own dojo after remodeling, for the press, some 9 cm wood right Rims Schulz and middle Henri Serise Both now 8th dan febr 1965

2 Prijs Carnaval 1994-1995

Links mijn zoon Jon Bluming Jr, rechts mijn dochter Tchiyo Sakura.

Prijs Carnaval 1994-1995

On the left my son Jon Bluming Jr, on the right my daughter Tchiyo Sakura.

3 Prijs Carnaval 1994-1995

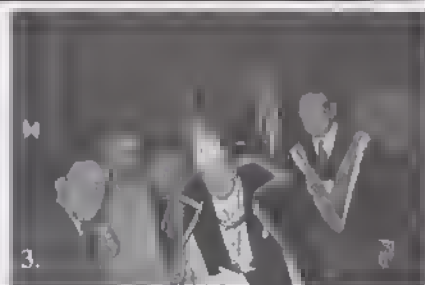
Met Koreaanse oorlogs veteranen

Prijs Carnaval 1994-1995

With my old friends of the Korean war

4 Mijn vrouw Albertine Overink

My wife Albertine Overink

er kan hoogstens sprake zijn van samenwerken ook wat betreft de CENTEN. Ook ben ik er van overtuigd dat nog zeer weinige Europese of andere dojo's buiten Japan, geld sturen naar een jonge 4e dan zodat zij in dure auto's kunnen rijden en plezier hebben terwijl ze in feite niets meer te bieden hebben en hun wedstrijden tegen de Gaijins ook nog verliezen. Buiten dat zijn de meeste (of ze het waard zijn of niet) in het buitenland 6e dan of hoger en gaan zeker niet werken voor een 4e dan waarvan ze de meest vreemde dingen horen over het bereiken van zijn huidige functie. Europa gedraagt zich heel anders als Japan waar ze nooit ronduit schrijven wat en aan de hand is, in Europa willen ze de onderste steen boven halen om te weten wat er werkelijk gebeurd is. Chris heeft nu zijn eigen dojo "Rings Holland" al enige jaren en zijn jongens winnen bijna alles waar ze naar toe gaan. Ook zijn jaarlijkse Freefight in Amsterdam is zo populair dat de kaartjes meestal een maand voor de wedstrijden al zijn uitverkocht. Ondanks dat er nooit meer blessures zijn geweest dan een opgezwollen wang en oog voelde Erica Terpstra zich geroepen alles in het geweer te roepen om die afschuwe-

lijke sport te verbieden. Ze riep zelfs een commissie in het leven die alles grondig moest onderzoeken. Die commissie was zo geweldig en ter zake KUNDIG dat ze niet eens wisten wie de werkelijke ontwerper was van all round vechten en mij dus ook nooit hebben benaderd. Ondanks dat ik verscheidene instanties heb benaderd om met Erica te praten en dat zelfs voor de TV, die bij mij thuis opnamen kwamen maken, verklaarden, is er tot nu toe nooit iemand van de deskundige bij mij geweest of heeft mij uitgenodigd. Typisch Nederlands, ieder land en iedereen vertellen hoe het moet en op straat kan je niet lopen of je struikelt over de uitwerpselen of word lastig

gevalen door drugsdealers of mensen die om e.o.a. redenen je portemonnee willen hebben en bereid zijn daar een hoop voor te doen. Wel staat Erica te pas en te onpas op de foto (het is mij een raadsel hoe ze die omvang er op krijgen) met het liefst bokscers want daar is ze gek op en dat is pas sport, voor het gemak gaat ze er aan voorbij dat er jaarlijks een man of 5 tot 7 worden doodgeslagen. Ook hoor ik haar nooit klagen over de voetballers en vooral hun aanhang dat vindt ze allemaal normaal. Hypocritie van de hoogste plank. Erg jammer want ik hoor dat ze ook wel goede dingen doet ondanks dat ik in de krant alleen maar debacels van haar lees. De laatste jaren ben ik een stuk rustiger geworden, kan de zaken relativeren en het leven zoals dat gelooft is heeft me gelouterd. Buiten dat weet ik verdomd goed dat ik ook vele zeer domme fouten heb gemaakt, maar weet nu ook dat ik daar veel uit geleerd heb. En dat is goed zo want het hele gebeurde is nu een hoop water onder de brug. Dat werd weer eens heel duidelijk toen ik een dag in april 1998 Anton Geesink tegen het lijf liep in Utrecht. Hij leek blij me te zien en omarmde me waarna we even hebben gepraat. Ik was daarna ook blij want het is beter zo dan elkaar in de haren te zitten over vroeger wat de reden ook geweest is en ik heb altijd een enorm respect gehad voor zijn judokwaliteiten. Heb ook altijd vrienden met hem willen worden en als dat nu nog kan dan ben ik daar content mee. Ik ben graag met iedereen bevriend maar realiseer mij ook dat dat niet mogelijk is. De Heer Jezus had vijanden die hem uiteindelijk het leven kostte en Gandhi die de goedheid zelf was schoten ze overhoop, gezien in dat licht blijf ik liever een Nederlandse SAMOERA! De laatste jaren speel ik veel golf en heb handicap 24. Waarom ik speel??? "You need BALLS to play golf" en dat is recht in mijn straatje. Onk heb ik in Curacao mijn duiklicentie gehaald bij de Mariniers. En als extra rustgevend heb ik een van de mooiste Japanse prive tuinen in Nederland. Vooral nadat ik de inzending van Japan aan de wereldtuinentoonstelling, ongeveer 16 jaar geleden, opkocht toen deze sloot is mijn tuin geweldig. Ook twee 300 jaar oude originele tuinlampen die ik kocht op een veiling van een oud herenhuis van de VOC in Amsterdam die zo'n 250 jaar geleden door de schepen van de VOC naar Nederland waren gebracht licht de hele tuin eruit. Samen met de Japanse karpervijver is het na al die jaren een plaatje. In 1961 bezocht ik de toen 75 jarige Mifune 10e dan die toen mijn leraar was aan de Kenshusei en trof hem in zijn kleine doch zeer mooie tuin. Hij was in kimono en knipte met een kleine tang wat twijgjes van een boom. Ik zei toen tegen Bill, dat moet toch een pisser zijn he? Om zo oud te worden en dan in je tuin twijgjes te knippen. Enige tijd terug in de zomer was ik in mijn tuin bezig gekleed in Yukata en knipte met een kleine tang wat twijgjes van mijn mooie Japanse esdoorn en genoot van de sfeer en mijn karpers en als een schok kwam de

Foto's:

1. Oyama Sensei zoals ik hem kende in de oude dojo 1960.

Oyama Sensei as I knew him in the old dojo 1960.

2. 6e dan voor de shinden in de Valkenburgerstraat 212 Jan. 1965.

6th dan before the shinden in the old dojo at the Valkenburgerstr 212 Jan. 1965.

herinnering aan die dag met Mifune sensei op zijn 75ste verjaardag in mijn hoofd en ik moest lachen want nu pas begreep ik hoe hij van het leven genoot en hoe mooi het leven kan wezen ook als je ouder wordt en hoe dom ik toen was. En dat is goed. Zo las ik van een paar blessures van voetballers en ergerde me daaraan, en vroeg me af waarom ze zo OHde na al die fortuinen die ze verdienen. Ik denk dat de meeste van die klanten ondanks het geld allang hadden gestopt als ze mijn blessures moesten overnemen. Bijna al mijn tenen gekraakt en 4 gebroken. Mijn linkerhand twee gebroken knokkels bij de pink en de rechter drie gebroken vingers en twee knokkels van de wijsvinger. Een gebroken elleboogpijp van de rechterarm. De linker schouder kom zwaar versleten en de rechter nu nog licht. Twee gebroken nekwerfels en tussenschotjes weg. Twee maal een hersenschudding. Drie maal een gebroken neus. Twee gebroken ruggewervels onder in de rug en de tussenschotjes weg. Twee maal een gebroken miniscus in mijn knieën waarvan de rechterknie een operatie. Twee gebroken ribben aan de linker zijde. De kneuzingen in al die jaren tellen we vanzelf niet want dat is pas eent kniezen. Ook de schot en scherfwonden van Korea tellen we niet want dat is vanzelf mijn eigen schuld en heeft niets met sport te maken. Ik heb daar mee leren leven en vindt het nog steeds heerlijk met de jonge jongens te stoelen en mijn ervaringen van de laatste 45 jaar door te geven en hopen dat ze net zo veel plezier aan hun sport beleven als ik al die jaren. Wat ik echt vervelend vindt is dat mijn lichaam zo langzaam aan begint te protesteren als ik er weer tegenaan wil zelfs met golf want dan spelen die oude blessures en de leeftijd wel degelijk een valse rol en vraag ik me af hoe lang ik dat nog kan doen want ik moet er niet aan denken dat ik gedwongen wordt door mijn lichaam of geest om afscheid te moeten nemen van datgene waar ik mijn hele leven verliefd op ben en dierlijk van hou BUDO.

Foto's:

1. De eerste zwarte banden zomer 1963 van L. naar R. Rinus Schultz, Jan Bruins, Henri Seriese, Jan Blanning, Peter v.d. Markt en Jan Kallenbach toen hij nog normaal was, in de Tung Yen dojo.

The first black belts summer 1963 from L to R Rinus Schultz, Jan Bruins, Henri Seriese, Jan Blanning, Peter v.d Markt and Jan Kallenbach during the days he acted normal

2. Mijn idee van All Round Fighting begon al in 1965 en 1966 hier al met kendogi in those days left Rinus Schultz en Jan Voornmeij.

My idre of all round fighting started already in 1965 and 66 here with kendogi in those days left Rinus Schultz en Jan Voornmeij

3. Les en promotie shiai op het DOK in Amsterdam dec 1961.

Judoinstruction at the DryDoc in Amsterdam also promotionshiiai Dec 1961

4. Mijn eerste eigen huis.

My first new home

Foto's:

1. Zelfde tijd 1966 in Bloemendaal met Gerard Reus Osotogari

Same time with Gerard reus in Bloemendaal Osotogari

2. Kendo introductie gedurende het zomerkamp in Ermelo 1967

Introduction of kendo during the 1967 summer camp at Ermelo Holland

3. De dagelijkse training van de toekomstige nieuwe wereld en Olympisch kampioen, Willem Ruska, eind 1963 in mijn dojo

The daily training of the future new world and olympic champ Willem Ruska in my dojo end of 1963

4. Eindelijk echte internationale erkenning zowel voor de jongens als hun coach eind 1963

Finally real international recognition for my boys and for me end 1963 they all won in Germany

Leerling van John Blumming AMSTERDAMMER RUSKA NIEUWE TOP-JUDOKA?

Dubbele zege in Freiburg

Zonder nu te willen beweren dat er in Nederland nog een jonge Anton Geinink rondloopt, is het anderz in Freiburg tijdens een internationaal judo-toernooi, waaraan door Frankrijk, Zwitserland, Joegoslavië, West-Duitsland en Nederland werd deelgenomen, dubbelzinnig gebleven, dat ons land over goede judoka's beschikt.

Goede judoka's waarvan men het bestaan niet eens wist, maar die — op de eeuwvonding van het judo in Nederland een feit is geworden — te voorschijn kwamen.

Willem Ruska, een 25-jarige Amsterdammer, leerling van John Blumming — de naam die zijn sport verdiende in de Kodokan Dojo in Tokio — kwam naar Freiburg, zag, en overwon, Tweemaal in de finale der kwartfinale tegen de ex-Europase kampioen Jean-Pierre Dessal-

Ferdinand Michbach, zegenverder de Nederlandse eedde dan met groot vertoon van macht. Het was de eerste maal dat in ploeg bestaande uit leden van de Nederlandse Amateur Judo Associatie van een Europese toernooi deelnam. Het bleef dus er succes voor Willem Ruska, die zowel Dessal-

lichtgevoel: 1. Arnold Deaneel (Frankr.), 2. Erich Henschel (Zwit.), middengewicht: 1. Heinrich Meisler (W.D.), 2. Ferd. Michbach (W.D.), zwaargewicht: 1. Willem Ruska (Ned.), 2. Jean Pierre Dessal-

(Frankr.), 3. en 4. Kees Lettierie en Rikus Eiser (beiden Ned.).

Alle eeuvoeten: 1. Willem Ruska (Ned.), 2. Ferd. Michbach (W.D.).

Eind 1963 kwam mijn toenmalige shihandai (eerste assistent) Henri Serieze op de kadertraining met een leerling van hem. Dat was Hollander en die was in de dojo van Serieze 2e kyu. Nu was de kadertraining vanaf 1e kyu maar Serieze vroeg of bij hoge uitzondering deze leerling mee mocht trainen. Loek was student aan het CIOS en had daar ook een 2e kyu judo gekregen. Hij leek een sportieve jonge vent die zelfbewust de leuning wilde pakken en klaar voor het grote werk. Hij was een charmante vent met een uitmuntende babbel en mede door zijn CIOS opleiding een goede leraar. In die beginperiode was hij ook zeker voor zijn 2e kyu een man die mee kon komen met vechten in tegenstelling tot mensen als Schonewille en de grote (in omvang) Gerard Meyers. Ik kon er in komen dat Serieze wat in hem zag want dat deed ik ook na hem een poosje gade geslagen te hebben. Wat daarna gebeurde in de volgende jaren was een wel overdacht en bewijst in elkaar gezette planning om de macht in de NKA en de Kyokushinkaikan over te nemen. Hoe dat doel te bereiken maakte hem niets uit als hij maar de beschikking kreeg over de KKK waardoor vanzelf het geld binnenkwam en daarmee datgene wat zijn leven beheerste VROUWEN en MACHT en zelf NIETS doen. Zonder verschillende per dag kon de man onmogelijk leven. En ik onnozele geit liep er met open ogen in en gaf hem onbewust alles wat hij voor zijn doel nodig had. In de korste keren was hij 1e dan en daarna tweede en in 1967 toen hij samen met Serieze naar Japan vertrok voor een klein jaar training in de honbu in Tokyo was hij derde dan net als Serieze. Beiden hadden een goed lopende dojo dus ze konden even weg. Ik vroeg Bill (inmiddels 4e dan) per brief om ze in de gaten te houden en mij verslag uit te brengen. Na enige maanden kreeg ik een brief waarin vermeld werd dat Serieze regelmatig met Oyama vergaderde incl. een toik. Toen ik Loek schriftelijk vroeg wat er speelde en hoe het ging kreeg ik als antwoord, dat op verzoek van Serieze, Oyama had voorgesteld dat deze mijn functie als organisator moest overnemen aangezien ik daar niet zo geschikt voor was. Ik was vooral een goede leraar, coach en vechter schreef Loek. Laten ze daar nu nog gelijk in hebben

ook!!! Helaas bleek later dat Serieze deze gesprekken nooit heeft gevoerd, maar dat wist ik toen niet. Het vormde een onderdeel van Loek zijn plannen waar hij Henri, die een uitmuntend organisator was, helemaal niet bij nodig had. Bovendien wist hij dat Serieze volkomen loyaal tegenover mij was en dat beloftes van veel geld verdienen Henri niets uitmaakte. Maar het zaadje was geplant en ik liep met open vizier in de val die Loek had

Foto's:

1. Zomerkamp 1970 met Oyama sensei. Links van hem de twee die mij op de meest onbeschofte manier hebben belazerd, Loek Hollander en Jan Kallenbach.

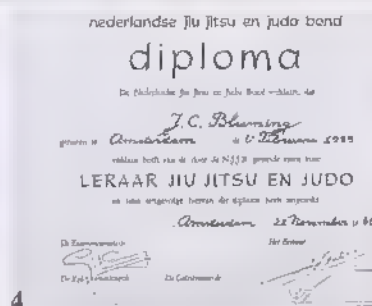
Summercamp 1970 with Oyama sensei. To the left the two who really put a knife in my back in the most brutal way, Loek Hollander and Jan Kallenbach.

2. Zomerkamp 1970 naast Oyama, Steve Arneill, r. Blumig en Loek Hollander.

Summercamp 1970 left of Oyama Steve Arneill and right Blumig and Loek Hollander.

3. Zomerkamp 1970 met mijn ouwe leraar Oyama.

Summercamp 1970 with my old teacher Oyama.

opgezet. In diezelfde tijd gebeurde er iets in de prive sfeer tussen Seriese en zijn assistent, Harry Couzyn, (inmiddels over de tachtig) en een andere assistent van Seriese, wat aanleiding was voor Couzyn om op te stappen uit de dojo in den Haag waardoor Seriese volkomen op een dooie kwam te staan en van de ene dag op de andere geen geld meer kreeg en ook geen geld had voor de terugreis. Loek was zo'n geweldige vriend (zoals zoveel zouden uitvinden in de jaren daarna) om te helpen. Hij gaf hem een peuleschil voor zijn dojo in Rotterdam zodat Henri even uit de ellende was maar in feite 2 cent terug kreeg voor een gulden. Ik had Henri voor zijn hulp en trouw de dojo in Rotterdam cadeau gedaan met meer dan 100 leden twee jaar daarvoor. Nu had Loek Rotterdam in handen en begon aan de opbouw van zijn imperium zoals Stalin Rusland opbouwde. Seriese kwam terug in Holland en was zo telenrgesteld dat hij voortaan zijn eigen weg ging. En ik was zo'n zak dat ik alles geloofde wat Loek mij vertelde zodat ik verder niet meer met Henri wilde praten. Tot vandaag de dag kan ik mezelf wel schoppen en staat het schaamrood op mijn kaken als ik daaraan terugdenk. Seriese is nu een adviseur en 8e dan van de IBK. Japans erkend. Daar wordt toch altijd mee geschermd niet waar??? Hollander de charmante rondberstige babbelaar had mij volkomen te pakken en ik maakte hem mijn shihandai ook omdat hij terug was gekomen met een 4e dan want hij had 100 man verslagen in een serie speciaal tijdens zijn examen. De 100 man kumite, door mij voorgesteld in 1960 en 1961 tijdens de vergaderingen met Oyama en Kurosaki over de toekomst van de KKK, waren in feite niets anders dan een goed geplande PR en publiciteits stunt van Oyama en in realiteit kwam daar totaal niets van terecht en heeft ook NOOIT iemand dat volbracht bij mijn weten. De eerste 30 telde en men hoefde niet te winnen, per gevecht 1 minuut. Ooggetuige verslag jaren later van Seriese, Kurosaki en Bill was heel anders dan

dat Loekje had verteld. Henri kwam tot 26 en moest ophouden want was totaal kapot en Loek kwam tot 28 en moest ophouden en werd regelrecht naar het ziekenhuis gebracht want zijn neus was krom, zijn ogen dicht, zijn lip gescheurd, zijn oren dik en hij had een lichte hersenschudding. Buiten dat was zijn kumite ronduit een aanfluiting volgens Kurosaki en Bill want het waren merendeels alle WITTE handen. Vervolgens mochten ze er per dag 10 afwerken ect. Hollander kwam terug met een langwerpige houten plank met de vermelding dat hij met sukses 100 man had bevochten. In 1985 vertelde ik hem dat hij die beter op die plaats kon schuiven waar de zon niet schijnt. Erg stom om dat soort leugens te vertellen want die komen altijd uit. Voor verschil wil ik nog even naar voren brengen dat Jan Kallenbach, die stond te stuteren in 1968, de 100 man kumite niet mocht doen want Oyama zag niets in een bloedbad want Jantje had ze allemaal opgeknapt in die tijd. Loek vroeg of hij de verdere organisatie op zich mocht nemen zodat ik mijn tijd volledig aan mijn taak kon wijden om het technische peil van de NKA op te vijzelen en kampioenen op te leiden samen met de leraarscursus. Vergeet niet we waren nog steeds in een soort beginperiode. En daar ging ik weer, ik gaf hem cart blanche. Tevens wilde ik volgens het Opa Schutte voorbeeld een zomerkamp organiseren. Dat werd het oude judokamp van Opa te Ermelo. Nogmaals, daar had Loek NIETS mee te maken dat was mijn idee. Wel wilde Loek, Oyama naar het kamp halen wederom met iets in zijn achterhoofd. De komst van Oyama was een absoluut debacle want een kleine 50 zwarte banden, de meeste 1e dan, verwachtte erg veel van Oyama, ik wist beter want Kallenbach had mij in 1968 al geschreven Sensei te beschermen tegen zichzelf want het was alleen nog maar een dansend Beertje (brief in mijn bezit). Oyama vertelde mij dat alleen vanaf 2e dan deel genomen kon worden aan de speciale training. Ik zei, AUB Sensei deze mensen willen U zien en 2e dans en hoger hebben wij er geen 10. Bij hoge uitzondering en omdat ik voor ze instond mochten de 1e dans meedoen. Na een opwarming van een half uur kwam de verrassing. Opstellen als een groot blok en toen liet hij ze zien hoe je de driestap voorwaarts moest doen en Mate, dus draaien en hetzelfde terug. Dat ging zo een half uur door en de jongens werden zenuwachtig en snapte er niets van want dat was techniek en training voor beginners 9e kyu in de NKA. Toen de speciale techniek, in plaats van 1 maal draaien, nu een dubbele draai (wat

Foto's:

1. Mijn nieuwe hnis en haardracht voor mijn eerste grote filmrol in Holland, de Bilt 1969.

My new house and hairstyle for my first big film role in Holland

2. 1969 mijn dojo aan de Valkenburgerstr, die beroemd zou worden zomer 1964.

My dojo at the Valkenburgerstr, became famous later on summer 1964.

3. Kumite in de oude dojo zomer 1964.

Kumite at the old dojo Summer 1964.

4. Ook de NKB vond het tijd mij te erkennen en stuurde dit diploma naar mij toe (zonder enig examen) 23 nov. 1966 z.g.a. rijkserkend judoleraar. Ik niet heb getekend bij geexamineerde.

The So called official judo union saw it fit to recognize me and send me this official certificate for state recognized judo teacher (without any examination), 23 nov 1966. Note: that I did not sign by examininghand

bijna niet mogelijk is en absoluut waardeloos en in geen een techniek te gebruiken) plus de zelfde stoten en voorwaartse trappen. Daarna een uitleg van Sanchin dachi en het Sanchin kata (het stokpaardje gedurende zijn hele leven). Toen stoppen, zitten, lang mediteren met de ogen dicht en afgroeten en dat is het eerste en laatste wat Sensei ooit heeft laten zien in Europa. Daarna terug naar kamp want we waren op een z.g.n. geheime plek in het bos en er mochten geen foto's gemaakt worden. Ik heb heel lang de zaak recht mooden kletsen en kan me nu nog niet voorstellen dat me dat gelukt is. Ik ben dus maar weer met ze gaan vechten en trainen zodat ze doodvermoeid in bed vielen later. Maar ik zat er wel over in temeer daar Sensei pas een jaar of 46 was, de leeftijd waarop Chris Dolman nog wereldkampioen Freefight werd was 48. Het is het enigste waar ik Loek niet de schuld van kan geven achteraf. In 1970 tijdens een vergadering van de KKK in Nederland vertelde ik Oyama dat ik als President van de Europese KKK wilde op houden door mijn werk in films en daarbuiten nog als partier in 3 casino's in Amsterdam. Sensei kreeg spontaan ademsnoed en wilde daar niets van weten. Doch ik hield voet bij stuk en introduceerde Loek Hollander als mijn opvolger. Weer wilde Oyama daar niets van weten en bloek dat hij Loek niet echt zag zitten. Na lang beraad werd besloten dat Loek voorlopig president werd tot ik het niet zo druk meer had met andere zaken. En dat was de grootste fout die ik ooit in mijn leven gemaakt heb. Ik weet dat een ieder gerechtigd is voor 1 fout in zijn leven doch ik had meteen een klapper gemaakt. Het was het begin van het einde van de EKKK en het begin van een nieuwe miljonaire in Nederland en in mijn opinie de lafste en gemeenste van die miljonaire die wij bezitten in Nederland. Loek wilde met de zomerschool naar het pas geopende sportcomplex van de NSF in Papendal. Dat was toen al duur doch het was wel klasse. Natuurlijk, want hij had daar een eigen dubbele soort bungalow waar hij ongestoord zijn belangrijkste hobby kon uitleven en dat was echt niet karate. Na het kamp kwam hij met een rekening van 7000 gulden wat wij te kort kwamen en ik was stom verbaasd. Maar zei Loekje ik betaal dat wel en sinds jij het zo druk hebt met films en je business in Amsterdam doe ik volgend jaar zelf wel het kamp. Dus het jaar daar op hield hij 28.000 gulden over is dat knap of niet, vanzelf vond ik dat pas jaren later uit van mensen die er bij waren en alle ruzie met hem kregen. Wel werd ik gevraagd om zijn kampen op te luiste-

Foto's:

1. Training in de oude dojo hier met Chris Dolman die zon mitgroeien tot het vecht monument van de wereld, rechts Kullenbach met Rob Kool. zomer 1965.

Training with Chris Dolman who later became the best in the world all round fighting ect. right Kullenbach with Rob Kool summer 1965.

2. Met mijn oude leraar en vriend Choi In Do in Seonl Korea als gast van het Koreaanse leger sept. 1976.

With my old coach and friend Choi In Do in Seonl Korea as guest of the Korean Army sept. 1976.

3. Opening van mijn dojo in de Bilt zomer 1968.

Opening of my dojo at the Bilt summer 1968.

4. Jong geleerd oud gedaan, de eerste training met mijn zoon, maart 1971.

With my son at his first training, march 1971.

ren in de jaren 1971, '72 en '73 en er een gastles te geven. Ook dat deed ik voor hem omdat ik niet beter wist we waren VRIENDEN en ik nog steeds geen flauw benul had wat er speelde. Wel hoorde ik dat de kontributies en gelden naar Oyama en certificaten voor Dan enorm verhoogd waren. Doch Oyama kreeg dat echt niet alles in handen en dat kwam uit toen Siem v.d.Nieuwendijk uit Zaandam naar Tokyo ging om daar een poosje te trainen, examens te doen ect. Hij nam tevens voor een aantal leden van zijn dojo het lidmaatschap geld voor de honbu mee voor Oyama en wilde dat hem zelf overhandigen. Toen Oyama het geld kreeg zei deze, zo,zo, je hebt een flink aantal leden, waarop Siem het aantal noemde waar-

uit het betreffende geld kwam. Oyama zei, nee dat kan niet want??? en toen kwam de aap uit de mouw, Loek droeg maar een bepaald percentage af en hield de rest voor de EKKK organisatie waar totaal GEEN KONTROLE op was want alle gelden kwamen bij Loek binnen vanuit heel Europa. In plaats van Loek er uit te gooien moet Oyama gedacht hebben, beter een percentage dan niets. Maar het was een zeer vreemde reactie van de heethoofd Sensei die ik kende. In de zeventiger jaren gaf Loek zelfs diploma's uit met stempels van Oyama erop die er uit zagen alsof Sensei die

zelf getekend had. In 1985 ongeveer kreeg ik die in handen via Piet Polder (oud leerling van Loek) en achterhaalde ik zeker 10 karateka die zo'n certificaat van Loek hadden gekregen en die met een begeleidende brief naar Piet of mij stuurde. Die verklaringen zijn alle naar Oyama gegaan en het enigste resultaat was dat Loek geen hand meer kreeg van Oyama en dat deze hem totaal negeerde op hun z.g.n. Wereldkampioenschappen in Tokyo. Toen ik de vergadering had met Matsui in de Honbu in 1994 vroeg ik hem naar die stukken. Deze zei daar niets van af te weten maar zijn secretaresse uit Canada, een jonge dame die vloeiend Japans sprak en kon lezen en schrijven vertelde hem dat zij die stukken had gezien en dat het schandalig was. Toch is Loek gehandhaafd dus hoe hij zich daar weer heeft uitgekletst is mij een raadsel. In die tijd belde hij mij op rond 1985 en wilde praten maar het was weer het mooie verhaal en dat ik niet al die verhalen moest geloven ect. ect. Doch ik had al via Piet Polder met veel mensen gesproken die alle hetzelfde vertelde. Ze wisten niet beter of ik was een grote schoft want ze hadden in die jaren de meest wilde verhalen over mij gehoord van LOEK HOLLANDER. Toen was voor mij de maat vol en wilde ik de man echt niet meer zien. Hoe ver hij gaat merkte ik al op een zomerkamp in Ermelo in 1968. Daar was een kennis van mij, Hans Wolf, met zijn vriendin Patricia, een forse roodhange vrouw. Die kwam naar mij toe en wilde praten over een vreemd voorval. Zij kon geen examens doen als ze niet eerst met Loek naar bed ging. Ik was stom verbaasd en vroeg

Loek wat er was. Die zei doodleuk dat je het toch wel mocht proberen of niet soms. En het woord miereneukers lag in zijn mond bestorven. Ik kreeg nog veel gelijke klachten in die jaren maar sinds ik toen niet meer in de leiding zat moesten ze het maar met Oyama opnemen. In 1975 hield Loek de eerste KO full kontakt wedstrijden (tegen Oyamas regels in) in Rotterdam Ahoy. De ring midden in. Een wielersbaan om de gehele zaal want er werd ook voor het eerst rollerbaan gedaan. Het was enorm onrustig en veel mensen liepen gewoon dwars door de controle naar binnen zonder kaartje. Er werd links en rechts wat gevochten onderling. Geopend werd met in twee hoeken 4 dikke ijsstaven. 4 voor Loek en 4 voor mij. Door een paar kleine schermutselingen waarbij ik optrad en Loek zoals gewoonlijk niets deed, was ik niet erg geconcentreerd. Loek sloeg er meteen door en toen gaf ik een klap met shuto en sloeg te veel onder een hoek waardoor mijn elleboogpijp van mijn rechterarm de scherpe rand van het bovenste ijsblok eerst raakte waardoor ik deze brak. Ik voelde het verstijven en werd zo kwaad dat ik meteen weer sloeg en er makkelijk door kwam ondanks de gebroken elleboogpijp. Meteen daarna was er een grote vechtpartij op de wielersbaan en ik vloog er naar toe waarop het begon te lijken op de Heer in de rode zee. Iedereen ging opzij aan weerskanten behalve een ongeveer 2 m grote dikke, jonge kerel die wel eens wilde weten wat ik dan wel moest. Nu was mijn sterkste wapen, mijn rechter seiken stoot, uit de strijd want ik kon mijn vingers niet meer bewegen en ik gaf hem een yodan stoot recht op zijn kin met links en tot vandaag de dag staat zijn kin nog in mijn linker vuist want de ring vinger sloeg ik finaal naar binnen. Daar ik nooit links stoot, dat is mijn verdedigings arm en hand was die dus niet zo getraind voor stoten. Had ik hem zo met rechts geraakt dan had de man ter plekke overleden want dat is een harner. Nu was hij in coma en bleef dat een poosje volgens het politierapport. Loek zoals gewoonlijk deed niets. Tijdens een zomerkamp eind jaren zeventig, was de karateploeg even zwemmen. Toen Loek floot voor het einde en aantreden, bleef er 1 man in het bad aan de kant zwemmen. Loek boog zich voorover en gaf de man een klap voor zijn bol. Als door de bliksem getroffen pakte de jongen de rondkant en was met 1 sprong op de kant en op Loek en gaf hem zo een ram voor zijn hoofd dat deze twee keurige dikke blauwe lampen had naast een dikke neus. De jongen was van het nationale Ned. turnteam en had met de karategroep niets te maken. De rest van het kamp heeft men Loek af en toe achter de gordijnen van zijn onderko-

Foto's:

1. Vlak voor mijn vertrek naar Tokyo voor herhalingsoefeningen jan. 1966, 103 kilo.

Just before leaving for Tokyo the second time a solid 103 kilo jan. 1966.

2. Chris Dohman ontvangt de 1e prijs teams, uit handen van de weduwe v. Ierland mei 1965 r. Fred Visser en Adri Volkert wat een TEAM na Geesink's dojo te hebben verslagen.

Chris Dohman receiving first prize as captain of our team from the widow of Ierland in May 1965, right Fred Visser and Adri Volkert WHAT A TEAM after they beat easily the team of Geesink's dojo.

3. Op eendenjacht in Vinkeveen met r. Rinus Schmitz 8e dan.

Duck hunting in 1986 with Rinus Schmitz (r.) 8e Dan

men kunnen zien en verder niet. Tijdens een elleinde in zijn favoriete kroeg de Boemerang kreeg hij bonje en voor hij wat kon doen had hij een klap te pakken en een glas over zijn neus en dat is de kleine oneffenheid op zijn neus. NEE Loek is een ZAKENMAN en GEEN vechter, nooit geweest hij is bang voor pijn en voor geweld. In 1985 hoorde ik de verhalen waarop Piet Polder zei, er is een vergadering in Papendal van de KKK. Ik maak jou lid van mijn dojo en ik mag met twee man komen dus ga je mee. Dan krijg je op aanvraag van mij het woord en ga je gang maar. Dat is dus gebeurd en het resultaat was dat de hele KKK uiteenviel en de nieuwe NKA opgericht werd. Loek bleef wijselijk weg. Daar hoorde ik ook van enkele leden hoe die breektechnieken van Loek in elkaar zaten. De planken moesten zijn assistenten met een scheermes aan beide kanten inkerven tot dat het hout nog maar een MM was. Geen wonder dat je dan enkele dikke planken kan doorslaan. Stenen deed hij liever niet want daar was niet zo goed mee te knoeien. Wel de ijsblokken die werden met een z.g.n. diamantslijpsel snoer doorgezaagd en dan gedicht, dus niet op leunen want dan zak je er door. Daarom stonden er ook altijd mensen van hem op wacht bij de breekspullen. Tijdens de Fullkontakt in Ahoy had Piet gevraagd of die van Sensei ook gezaagd moesten worden waarop Loekje zei. Nee hoor, hij is toch zo goed laat hem zijn poten maar breken. Nu is buiten die stomme fout van mij, ijs het makkelijkste te breken en mijn vriend Azuma Sensei van de Daido Juku deed er wel 12 boven elkaar. Toen Oyama mij vroeg terug te komen in 1983 in Seoul, onder getuige van Pak Yon Chi (generaal) en Choi In Do mijn vriend en Koreaanse Olympische coach toen, was het Loek die in nov. 1983 naar Tokyo ging en daar Oyama een verhaal vertelde, dat ik met een geladen en getrokken pistool een bank had overvallen en daarop lange tijd in de gevangenis had gezeten. Het was dus geen wonder dat ik een brief kreeg van de Honbu maar NIET getekend door Oyama doch bij Steve Arneil, Bobby Lowe (erg he zo'n lafbek) en Loek Hollander, gedateerd 13 november 1983, dat ik niet terug kon komen bij de HONBU. Ze draaide voor het gemak de zaak nog even om alsof IK had verzocht terug te komen. Praat nooit belangrijke zaken ZONDER getuige dat doe ik ook nooit. Alle brieven zijn nog in mijn bezit. Later werd Steve Arneil door Loek zijn rotzooien ook uit de Honbu gezet en die had het ECHT niet verdiend. Dat Matsui nog steeds niet hem oprekt getuigt dat er ergens iets stinkt in de Nieuwe Honbu want uit alle gebeurtenissen kan hij toch echt wel opmaken met wat voor een persoon hij te doen heeft. Dat Hollander nog iets kan opbouwen in Europa voor Matsui kan hij vergeten want ik zal altijd de waarheid vertellen en bewijzen aan een ieder die dat wil

Foto's:

1. De fameuze kapitein Westerling met mijn zoontje in 1966.

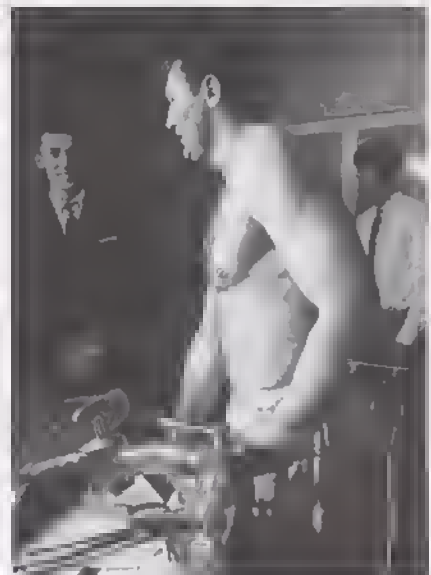
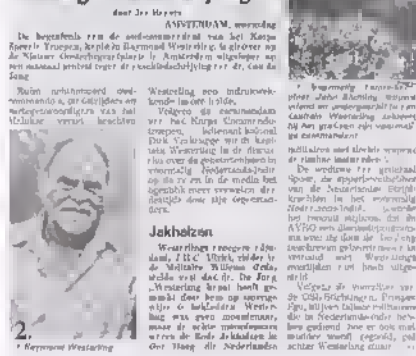
The famous Captain Westerling with my son in 1966.

2. De begrafenis van Kap. Westerling.

The funeral of Capt. Westerling.

3. Allerlei test op de Kath. Universiteit in Nijmegen vanaf op snelheid en reactie 1965 Het bleek dat ik sneller sloeg dan Cassius Clay tijdens diens top.

Many test at the Cath University of Nijmegen for speed and reaction 1965 it turned out that I hit faster than the boxer Cassius Clay at his peak.

weten. Buiten dat weten alle oude KKK veteranen wie Hollander is en vertellen alle de zelfde toestanden van die jaren. Hollander is als veel karateka die zich sensei noemen. Zij lopen rond met een fluitje en blazen daarop en iedereen moet dansen (Hollanders bijnaam in Japan is MR fluitje) maar zelf doet hij eigenlijk al bijna 30 jaar geen gi aan en heeft dus al die tijd geen karate meer gedaan want dat laat hij over aan Voogt die al jaren zijn dojo runt. Die is eigenlijk nog de enigste die zich voor een belachelijk bedrag per maand laat slingeren door Loek want de rest is allemaal weg. De laatste is de oud kampioen en zeer goed vechter Michel Wedel die nu lid is van de Budokaikan en bij Dave Jonkers traint. Michel zit in het bestuur van de afgescheiden groep die bij de weduwe Oyama is gebleven onder leiding van Sampei. Ook daar heeft Loek geprobeert zand in mijn ogen te strooien door het verhaal de wereld in te sturen dat Sampei mij op zou knappen als ik mij in de Honbu zou vertonen. Ik ben hem daar dus meteen gaan

zoeken enkele malen tot ik tot de ontdekking kwam dat ik er bijna weer intrapte en dat het weer een rotstreek was van Loek. Ik klink misschien bitter en ben dat ten opzichte van Loek ook. Waarom ??? Omdat ik Loek erg graag mocht en niet kon geloven dat iemand die ik volkomen vertrouwde en de leiding van de EKKK gaf en daar een vermogen mee verdiende, dat die uit wat voor motief dan ook, (merendeels JALOEZIE, omdat hij nooit Blumming kon wezen, volgens een vriend van mij die psychiater is), mij steeds weer een mes in de rug stak met leugens, verhalen en mijn zwart maken in Japan vooral bij de Honbu. Waarom??? liet kon mij niet schelen dat hij geld verdiende, ik wist alleen niet dat het zoveel was, maar waarom konden wij geen vrienden blijven in de latere jaren en oprecht zijn tegenover elkaar want financieel had ik hem niet nodig en ook de honbu niet, voor mij is en was BUDO altijd een HOBBY en een LEVENSWIJZE zoals de oude samoerai dat waren en zoals budoka als Daigo (judo) Kuroda (zwaard en stok) Kurosaki (karate kickboksen) dat nog zijn. Dat ik zo een sufferd was om vroeger nooit iets te vragen aan mijn jongens voor de dangraden en een belachelijk bedrag per maand aan contributie of voor een leersarcursus, kwam voort uit het feit dat in de casino's de domme gokkers voor ze betaalde, de gekken die altijd via een pokergame of een

1.

tafel laten ploffen bij craps of zo. Daardoor kon ik mijn budo als een hobby blijven doen waardoor ik ook kon bepalen wie ik wel en wie ik niet in mijn Budokai wilde hebben. Pooiers kwamen er bij mij niet in en ook geen echte penose of onderwereld. Ik was er niet van afhankelijk en dat is ergens een prettig gevoel.

Jan Kallenbach

Toen de eerste aanvangende karateka zich aanmelden op de Tung Yen dojo was een van de eerste Jan Kallenbach een judoka van de Tung, doc 1961. Vanaf het begin was ik gek met Jan want hij was alles wat een leraar zich wensen kon. Altijd aanwezig, altijd meehelpon, een goed sterk lichaam, een goede leraar en geweldig vechter voor die begintijd en het oude systeem. Omdat hij ook uit een gewoon arbeidersgezin kwam was er dus niet echt zakgeld voor Jantje en dus liet ik hem enige jeugd- en dameslessen verzorgen en zo had hij toch meer dan 100 gulden per maand wat een leuk zakgeld was voor die tijd. Het werd mij wel verweten dat ik Jan vaak voortrok maar ik zag hem als een soort zoon. Zijn eigen klasgenoten daartegen waarschuwde mij dat Jantje vaak gekke dingen deed en niet helemaal eerlijk was doch ik zag dat als een soort jaloezie in die tijd. De eerste ellende kreeg ik pas in

1967 toen Jan met Martin Gravestein naar Tokyo vertrok om in de Honbu te trainen om zijn 4 e dan van mij te rechtvaardigen. In de Honbu waren ze al gauw goed benauwd voor Jan want hij sloeg en trapte ze er allemaal uit en gooide ze ook nog (ook toen waren we al

aan de gang met all round karate.). Doch toen moest hij zo nodig met de secretaresse van Oyama horizontale vreugde beleven wat helemaal verkeerd viel bij Oyama en je mag raden naar de reden. Oyama riep hem op het matje en zelfs Kurosaki werd erbij ghaald omdat die de shihandai was in de Honbu. Zie brief van Kurosaki aan mij. Inplaats van Mea Culpa te roepen had Jan de euvelde moed om Oyama te vertellen dat deze in de dojo het voor het zeggen had maar daarbuiten zou Jan doen wat hij zelf wilde en ging rustig door de juffrouw af te stoffen hetgeen zijn vrouw Els niet echt trainen vond. Ik vond het eigenlijk wel komisch maar het was wel dwars tegen alle Japanse etiquette in vooral in de Honbu. Dus ik krijg telefonisch opdracht Jan af te voeren uit de Eur KKK en vanzelf uit mijn dojo wat ik weigerde onder het motto: "de Gajin moeten nog zo veel leren dus laat ons het rege-

Als je geen respect toont voor je leraar , hoe kan je dan later respect verwachten van je eigen leerlingen .
Jon Bluming .

If you don't respect your teacher , how can you expect respect later from your own students ?

Foto's:

1. Een museumfoto eerste rij van l. naar r. Jan Kallenbach, Jan Voornelij, Henri Seriese, Arthur Hisatake, Kenji Kurosaki onbekend, Jan Snipper (die later gek zou worden) onbekend en Rinns Schmitz achterste rij l. naar r., Gerard Reus, onbekend, Theo Koome, Siem v.d. Nieuwenhijk (overleden) Ronnie Bosch die een heroinejunk werd 1966

An Museumpicture 1. to the r. Jan Kallenbach, Jan Voornelij, Henri Seriese, Arthur Hisatake, Kenji Kurosaki unknown, Jan Snipper (who was going to be mail) unknown and Rinns Schmitz 1. to the r. Gerard Reus, unknown, Theo Koome, Siem v.d. Nieuwenhijk (passed away) Ronnie Bosch who became a junkie 1966

2. Jan Kallenbach Budokai 4e Dan 1970

Jan Kallenbach Budokai 4th Dan 1970

3. In de dojo van mijn vriend Dick Schilder samen met 10 9e dan. Rechts Dick, midden 10 1968 (overleden).

In the dojo of my friend Dick Schilder with 10 9e dan right Dick, middle 10 1968 (passed away).

3.

len." Toen Oyama het hoog ging spelen vertelde ik hem dat als Jan ging ik ook zou gaan en dat deed de deur dicht en Oyama liet het verder aan mij over. Tijdens de vergadering op het zomerkamp kwam hij toch nog een keer er op terug doch ik hield voet bij stuk en had toch al mijn ontslag ingediend als president. In Parijs tijdens de Europese karate kampioenschappen kwam Ton v. Heumen naar me toe en vertelde mij dat er ellende was en dat de vader van een van Jans tegenstanders zo kwaad was door Jan zijn gedrag op de mat dat hij naar huis was om een pistool te halen en Jan een nieuwe wedstrijd te geven. Ik kende de man en mocht hem graag want zijn zoon was een leerling van mij in Frankrijk, goede familie harde vechters maar ongemakkelijke mensen als ze zich in het kruis getast voelen en terecht. Ik wachte hem op bij de ingang en hoe ik het versierde is mij nu nog een raadsel want ik spreek geen woord Frans maar ik kreeg wel het wapen en gaf dat aan een andere vriend van zijn zoon om te bewaren. Jan heeft nooit geweten hoe dicht hij bij een promotie shodan in de hemel heeft gestaan. (mits ze hem daar geaccepteerd hadden natuurlijk). Een paar jaar later vloog Jan er toch uit toen hij een matfe demonstratie gaf in London van een andere matfe stijl (tai ji ken) terwijl Oyama zat te kijken en prompt zeer rood aanlopend, ont-

Foto's:

1. Ons Nat. team voor de WK Parijs najaar 1972 van l. naar r.: Huub Meijer (werd 4e) H. Larose, Jan Plas, Gerry v. Groningen reserve (overleden) Hedwig Lobman (geroyeerd als 6e dan uit de Budokai 1995) en capt. Jan Kallenbach (geroyeerd in 1973 uit de Budokai) met de nieuwe coach.

Our Nat. team for the WC in Paris autumn 1972 from l. to r.: Huub Meyer (came in fourth) H. Laros, Jan Plas, Gerry v. Groningen reserve (passed away) Hedwig Lobman (kicked out of the Budokai in 1995 as a 6th dan) en Capt Jan Kallenbach (kicked out the Budokai in 1973) with the new coach

2. Met de voorzitter van het Amsterdamse studentencorps naar ik regelmatig demonstraties gaf. Mr. H.v.d.Berg was een leerling van de Budokai dojo Nieuwjaarspartij van het Corps in 1967 Mr. v.d Berg is nu rechter en was vice president van Fokker.

With the president of the Amsterdam Student Corps Mr H.v.d Berg I gave many demonstrations for the Corps here in the New years party in 1967 v.d Berg is a Judge now and was Vice president of Fokker

3. Met Arnold Schwarzenegger in Brugge tijdens demonstraties sept. 1969 hij body building en ik karate voor de Belgische karate bond.

With Arnold Schwarzenegger in Brugge Belgium during demonstrations he in Body building and I in karate for the Belgium karate union. Sept. 1969.

4. Een foto die zou ricocheren de zou 100 man kamite 2e van links Loek Hollander die na 29 man het ziekenhuis moest bezoeken, rechts Henri Seriese die niet veel verder kwam, maar daar ten minste eerlijk voor uit kwam en geen komedie opvoerde met een 100 man kamite houten erbetoon Tokyo Honbu aug. 1967.

The picture that ricochet the so called 100 man kamite, 2nd from left Loek Hollander who went to hospital after 29 man, to the right Henri Seriese who did not do better but at least was honest enough to come forwards with that and not come back and lie about it and show a wooden plaque commemorating the event with he did not complete Aug 1967 Tokyo honbu.

plote. Ik 1973 was er een dispuut tussen de rechtbank en mij over een gestolen zeiljacht die ik uiteindelijk heb gewonnen omdat degenen die het jacht hadden gestolen door mij werden opgespoord en enige tijd later door de rechtbank veroordeeld werden. Toen ik echter voor verhoor een paar dagen weg was ging Jan praten met de leraren o/a Ton v.Heumen, Rinus Schulz en Jan Plas, Gerrie Jonkman en andere. Hij vond dat ik er uitgegooid moest worden want ik was een gangster geworden (zijn eigen woorden), en dat de zwarte banden de dojo moesten overnemen. Ik was verbijsterd over zo veel domme gedachten van een man die afgestudeerd was van de ped.academie hetgeen weer bewijst dat common sense belangrijker is dan een paar jaar studie. Toen ik dus de dojo binnenkwam na een paar dagen en een schadevergoeding van 26.000 gulden had ontvangen kwamen de jongens naar mij toe en wilde vergaderen. Toen ik het verhaal had gehoord was ik zo teleurgesteld dat ik Jan niet meer wilde zien en belde zijn huis om dat door te geven. Jan werd officieel geroyeerd voorjaar 1973 door de Budokai. Sinds dan heeft ook hier de tijd mij gelijk gegeven. Ik kreeg bericht dat mijn goede vriend Arthur Hisatake was overleden aan een hart aanval hij was pas rond de 40 en dat kwam hard aan temeer dat hij een zeer goede raadgever was voor mij en de KKK. Toen ik echter jaren later les gaf in Munchen hoorde ik van de rijksrecherche die daar trainde wat er werkelijk was gebeurd en dat maakte me goed kwaad. Hisa-

take kwam er achter dat er iets was tussen zijn vrouw en Jan en belde mij op eind jaren '60. Ik begreep er niets van want hij had het over vrienden en Jan en vertrouwen ect. en klonk zo treurig dat mijn hart omdraaide. Ik dacht dat hij wat moeilijkheden had met de dojo en vertelde hem er een nachtje over te slapen en dat morgen alles er anders zou uitzien. Wat een UIL de andere dag was hij dood. Arthur had op ouderwetse methode geheel in de stijl

1.

Jon Bluming coach Belgische Karatebond

2.

van de samoeraï die hij was, met een wakizas-hi kortzwaard zelfmoord gepleegd, HARAKIRI!!! De rechercheur die bij het onderzoek aanwezig was geweest vertelde me dat het erg schokkend was, bloed overal en dat Arthur nogal woest de hele kamer had doorgelopen daarna. Ik denk er nog vaak aan en vergeef mezelf niet dat ik een echte vriend in nood door mijn stomiteit niet heb kunnen helpen. Hoe kinderachtig gemeen Jantje is blijkt wel uit zijn artikel voor het officiële budo boekje van de toenmalige budobond waar ik nota bene nog een paar jaar coach ben geweest. Zijn visie van de karatehistorie in Nederland, zie document en blz. 133 en hoe rot kan je wezen. Nu hoort men dan dat de KBN leden

Echt begrijpen doe ik het niet allemaal, waarom het zo moet. Hij kan alleen niet zeggen dat ik niet alles voor hem heb gedaan of dat hij ergens anders dan de Amsterdam Budokai Honbu zijn karate heeft geleerd voor wat het NU waard is. Vroeger was hij een van de beste in de Kyokushinkaistijl en de WUKO, nu in de moderne harde all roundstijl tot KO is hij weer witte band. ERG jammer.

Willem Ruska

Na mijn installatie als coach bij de NAJA gaf ik een les op de judoclub YUAI in de Roggeveenstraat in Amsterdam. Tevens was het

ook helemaal niet blij zijn met hem en er was veel wrovel toen het nieuwe bestuur zich terug trok en later bekend werd dat Jan 6 e dan en Zwartjes 6e dan en BONTJE 5e dan was geworden zonder enig examen of enige wijze van commissie of beoordeling, gewoon een machtsvertoon en een totaal onbeschoft verkrachten van een zgn rijkserkende sportbond en het is me nu nog een raadsel dat zoveel goede karateka die hun sporen hebben verdiend in deze zachte stijl dat gewoon over hun kant hebben laten gaan. Toch is Jan de enigste die die graad gezien zijn karate achtergronden waard is ondanks dat geen van zijn jongens ooit maar een wedstrijd gewonnen hebben of zelfs mee durven te doen verder heeft

de KBN nooit gekeken naar Jantje zijn morele achtergronden ze waren veel te blij op dat moment met een z.g.n. kundig persoon. Hij is een vroeg oud geworden type die toen ik net gescheiden was, jaren daarna mijn ex vrouw vertelde dat het beter was dat ze mij niet meer zag of contact had met mij (hoe haalt hij het in zijn hoofd met mijn twee kinderen) dan doet het mij toch plezier dat zijn eigen vrouw nu de benen heeft genomen en hoop ik dat die er nu net zo over denkt.

ationale judoteam van Korea, wat had deelgenomen aan de WK in Parijs, aanwezig. Tijdens die les werd ik door Opa Schutte voorgesteld aan een stevig gebouwde 4e kyu met de naam Wim Ruska. Toen ik wat randori met hem deed viel mij meteen op dat hij een ongevoelig gevoel voor het bewaren van zijn balans had en dus niet makkelijk te gooien was. Op de grond was het een baby en is dat eigenlijk altijd gebleven. Hij vroeg mij hoe hij het beste vooruit kon komen en ik vertelde hem dat hij dan naar de Tung yen moest komen, iedere maandag, omdat ik daar dan les gaf. Na de eerste maandag werd hij lid op de Tung en hij vroeg mij om hem te trainen en dat was in die tijd samen met Chris Dolman. Ik trainde ze voor of na de karatelessen die ik toen al gaf in de Tung. Ik zag een potentieele kampioen in hem en vanaf die tijd omstreeks half dec. 1961 trainde ik hem en enkele andere bijna iedere ochtend in de Tung en dat werd later het beste judoteam van Nederland. Al gauw vond ik ook uit dat hij niet echt een makkelijk jongen was in de omgang, met een zeer vreemde humor en ook dat hij kort daarvoor bij de Kon Marine was ontslagen met een rood paspoort en op geen enkele Marine basis meer mocht komen na vechtpartijen met o.a. officieren. Later vroeg ik dat aan mijn assistent Kol Thierens in Vlissingen en het klopte. Hij deed eerst ook mee met karate. Toen ik hem echter vroeg om een linker stoot naar mijn gelaat te plaatsen zodat ik 40 taxi-chauffeurs kon laten zien hoe zij dat konden verdedigen, zag ik aan zijn ogen dat hij iets van plan was. Hij stootte links maar met een halve beweging en kwam toen hard met rechts eruit. Ik blokte beide stoten en trapte hem flink in zijn nootjes. Hij zakte als een blok door zijn voegen en gaf een perfecte Russische dansshow op zijn knieën en schreeuwde om zijn moeder. De taxi-chauffeurs praten daar nu nog over en dat was de eerste en laatste maal dat ik Willem op karate zag. Al gauw was het voor iedereen moeilijk Wim nog te verschalken in het staande werk. Maar het was nog moeilijk voor hem andere te gooien mede gezien zijn graad. Enkele maanden later werd hij door mij tot 1 e kyu bevorderd en ook zwarte banden werden staande zijn slachtoffer. Ik kreeg zelf ook moeite hem te gooien, speciaal als je dagelijks met hem stoeit, doch op de grond was hij nog steeds een baby. Tijdens de Kohaku in Leiden gooide hij dacht ik 12 bruine banden en werd vanzelf 1 edan. Binnen een jaar deed hij dat weer met zwarte banden en werd door mij 2 e dan. Dat was in 1962. Het jaar daarop werd hij kampioen van Nederland tijdens gezamenlijke wedstrijden met de NJJB, het was dus het absolute kam-

Foto's:

1. Les van Talagaki 9e Dan

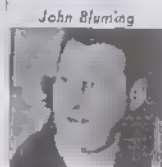
Instruction by Talagaki 9th Dan summer 1961.

2. Coach van het Nat. Belgische team Antwerpen 1971. Rechts mijn vrouw Albertine.

Coach of the Belgium Nat team Antwerp 1971. With my wife Albertine.

3. Na protesten in de pers coach van het Nat. Ned. team 1972.

After heavy protest in the Dutch press coach of the Dutch Nat. team 1972

John Bluming
Jon Bluming benoemd tot trainer van de
nationale karate-selectie

„IK KAN GEEN TOVERSTAFJE
OVER JONGENS LATEN GAAN”

3.

pioenschap zwaargewicht van Nederland. In 1964 won hij al zijn wedstrijden tijdens de competitie voor een plaats in het Nederlandse team voor de Olympische spelen in Tokyo dat jaar. De NJIB weigerde hem echter op te stellen tot ieders verbijstering, niet in het minst van Ruska zelf en zijn coach. Inmiddels had ik Willem een baan bezorgd bij Piet Broerse, als portier bij diens zaak het "Casino". in Amsterdam, waar hij bijna 600 gulden verdiende per week om 5 avonden per week te staan van 23.00 tot ongeveer 4.00 uur. Men moet wel even weten dat in de haven toen werd gestaakt om 80 gulden schoon te krijgen per week. Ik deed dat omdat ik nu zeker wist dat hij veel verder kon komen en de rol van Geesink over zou nemen in de naaste toekomst. Niemand kon hem meer gooien en ik kreeg zelfs een prachtige osotogari links van hem tijdens een training hetgeen mij eigenlijk plezier deed want het betekende dat hij echt doorkreeg wat ik hem leerde. Dat is dan ook de enigste keer dat hij mij gooide ondanks de domme verhalen die hij eens in een boekje liet zeten wat hij overigens niet zelf heeft geschreven. Hij vergeet dat vele andere judoka o.a Chris Dolman aanwezig waren in die tijd en hem vroegen hoe hij aan die onzin kwam tegen zijn oude leraar. Ik had alles voor hem over en heb hem nooit een dubbelte laten betalen voor wat ik hem leerde, ook heeft hij nooit, net zo min als de andere, iets betaald voor zijn DAN diploma's. Ik was bereid dat hij zo snel kampioen werd en op een normale wijze zijn brood verdiende. Na de weigering om opgenomen te worden in het Ned team zaten wij alle, Chris

Foto's:

1. Zomertraining Kodokan 1959.

Summer Training Kodokan 1959

2. Mid.gen: Kamp. Japan Seki gooi ik met Osotogari zomertraining 1960.

Mid.w: Champ. Seki Thruven by me with Osotogari summertraining 1960.

3. Commando's van de Britten. Spreuk (zie foto)

The British battle cry of commando No.4 1944. See picture.

4. Met Takata 6e dan nu 8e dan en Top Kodokan official.

With Takata 6th Dan now 8th Dan and Top Kodokan official.

5. Na haltertraining v.w.v.l. Bhuning, Backhus, Ashihara en Bregman.

After a training from the right to the left: Bhuning, Backhus, Ashihara en Bregman.

Dolman, Jan Stapper, Adri Volkert, Frans Meerens e.a. in het Miranda zwembad te Amsterdam. Ook zijn vrouw zat daar en vertelde dat Willem toch naar Tokyo ging en dat zij dat zou betalen want ze ging weer werken. Toen Wim aan kwam lopen lopen vroeg ik of dat waar was en hij vertelde dat iedereen vreselijke dingen kon krijgen en dat hij zich verder nergens meer wat van aan zou trekken. Ik maakte toen een fout, maar dat moet men zien

COMMANDO N° 4 1944
He either fears his fate too much
Or his deserts are small
who dare not put it to the touch
to win or lose it all

(Montrose)

in het licht van die tijd. In Korea had ik een paar soeteneurs afgeschoten en dus had ik in Nederland geen zin om dat soort lui te trainen, kampioen of niet. Ik heb Wim toen de dojo uitgezet. De tijden zijn veranderd, niet dat ik dat leuk vind maar het is nu eenmaal zo. Mensen als bijv Theo Heuftner, directeur van de Yap Yum worden nu behandeld als een geslaagde zakenman, en bij allerlei gelegenheden uitgenodigd, alhoewel ik er een andere naam voor heb. Chris Dolman ook, want die heeft hem een poosje terug nog een restaurant uitgejaagd. Verder had ik geen hekel aan Wim maar ik voelde mij belazerd door hem. Toen Wim in Tokyo was heeft hij daar wel mee kunnen doen aan de goodwill wedstrijden na de spelen en heeft deze alle met groots machtsvertoon gewonnen. Zijn naam werd bekend en gevreesd. Donu Dreager schreef mij in een brief of Ruska soms de leerling was waarover ik hem had geschreven omdat hij precies de worpen deed zoals ik vroeger.

COMMANDO N° 4 1944
He either fears his fate too much
Or his deserts are small
who dare not put it to the touch
to win or lose it all

(Montrose)

Tevens vroeg hij wat er gebeurd was. Ik schreef Donn precies wat er allemaal was voorgevallen en waarom ik hem geroyceerd had. Donn schreef terug dat ik "Damn right was". Maar toen deed Donn iets waar hij zeker verder niet bij nagedacht had en wat ik hem absoluut ook niet verzocht had. Hij gaf de brieven aan Risei Kano, de president van de Kodokan en in plaats van een 4 e dan of zo kreeg Wim niet eens een witte band. Tevens werd er niet echt meer prijs gesteld op zijn verdere aanwezigheid in de Kodokan. Dat was absoluut niet mijn bedoeling geweest want voor mij was de kous af. Donn had dat niet moeten doen en waarom hij het wel gedaan heeft weet ik nu nog niet. Ik kan de klok niet terug draaien en had zeker toen in het zwembad met hem moeten praten want ik was zijn vertrouweling en zijn Sensei en had beter moeten weten. Maar als achtergrond Korea en wat daar gebeurd is en de moraal in die tijd en vooral mijn jeugdige leeftijd als toeleraar en coach hebben mij anders laten beslissen. Spijt daarvan, Ja en Nee. Ik heb hem niet gevraagd terug te keren in zijn ouwe ellende op de wallen. Ook kan de liefde niet helemaal van een kant komen. Ik vond dat ik genoeg had gedaan door zeker iedere week minstens drie keer naar de wallen te moeten gaan omdat ik weer een uur stond te wachten in de dojo nadat hij de hele nacht wederom dronken op de zeedijk had gezwalkt. Ik heb nooit anders als respect voor zijn overwinning op het judo-gebied gehad doch niet voor zijn priveleven hetgeen ook de reden is geweest dat hij nooit een gulden heeft kunnen verdienen aan zijn twee olympische medailles waar Anton Geesink met 1 medaille multimiljonair is geworden. Wel heb ik later via wederzijdse vrienden geprobeerd de zaak uit te praten doch daarvoor moeten twee mensen dat willen en heeft Wim dat altijd geweigerd en misschien is dat wel goed zo. Hij was lid van de Budokai van half Dec 1961 tot 21 juli 1954. zie foto.krant. Toen hij olympics kampioen was geworden in 1972 heeft de JBN hem coach gemaakt en toen kwam Wim er achter dat een wedstrijd vechter 1 kant was van judo maar coach en leraar (waar hij nooit een opleiding voor gevolgd had) een heel andere. Het heeft dan ook niet lang geduurd en het einde kwam iets sneller toen hij de Secr. wijlen Hr Thouthen-hoofd, een dreun voor zijn bol gaf, toen deze hem geen voorschot kon geven. Vanzelf werd Wim ontslagen en heeft daarna nooit ene dag meer les gegeven en stopte zo een beetje met judo. Dat de JBN hem in 1998 8e dan heeft gemaakt is dan ook een zaak van de JBN en

zou hij zeker verdiend hebben als hij normaal verder had gefunctioneerd in die JBN. Rond augustus 1999 werd mij een interview opgestuurd uit het Haarlems dagblad over Wim Ruska. Voor de zoveelste maal weer enkele pure leugens. Bijv. dat ik een spelletje speelde door Geesink uit te dagen want ik wist dat deze me makkelijk zou verslaan. Nu heb ik nooit verteld aan wie dan ook dat ik hem kon verslaan maar ik had de kans moeten hebben die is mij steeds ontnomen. Rond 1991 op een verjaarspartij van mijn oude Korea vriend Hans Crebas, kwam ik in gesprek met een man wins naam Dries Bouw is. Ik hoorde van hem dat hij judoka was geweest Nederlands kampioen, en trainingspartner was in die tijd van Anton Geesink in de tijd dat Ruska nog bij mij les kreeg. Dries was pijnlijk op mij in die tijd en porde Geesink om toch zo snel mogelijk die Bluming de mond te snoeren door hem plat te gooien. Geesink vertelde hem toen dat hij Bluming in Japan met de beste had zien stoeien en dat deze dus zeker geen wegwerp-pakje was. Dat hij absoluut geen zin had na alles wat er aan de hand was om zijn reputatie op het spel te zetten en zo Bluming eigenlijk de ruimte zou geven zich wederom te bewijzen. Ook dat het zeker niet vast stond dat hij Bluming zo maar kon verslaan. 15 oktober 1999 heb ik eindelijk uitgevonden waar Dries uithing en hem gebeld in Drunen waar hij mij wederom bevestigde en tevens zei dat hij nooit meer iets te maken wilde hebben met de Judo-bond of Geesink zoals zoveel dat deden na hem. Tweede grote getuige is Joop v.d.Linden uit Utrecht die daar een grote duikzaak-school en wapenwinkel runt. Hij was meer dan 20 jaar manager en assistent bij Sportschool Geesink en kan zowel Geesink als de judo-bond wel schieten. Na de training in de kleed-kamers en vooral daarna in de kroeg aan de overkant werden vaak harde noten gekraakt en soms zelfs de waarheid verteld en zo werd het verslag van Dries nog eens bevestigd door Joop en Geurt Dolewaard. Waarom zijn Willem zijn druiven zo zuur sinds ik diegene ben die belazerd is. Waarop de vraag kwam of ik wederom die bewuste brief zou schrijven aan Dreager als ik dat over mocht doen. JA en nog eens JA, alleen zou ik Dreager op het hart drukken het niet aan de Kodokan te laten lezen of aan wie anders dan ook. Het was een brief van mij aan mijn vriend en echte leraar en in tegenstelling tot Willem zou ik mijn leraren nooit kunnen belazeren of hoe dan ook een rad voor ogen draaien. Nederland is een DORP van roddels en de wereld tegenwoordig een stad en zo komt altijd de waarheid boven en eerder vroeger dan later en sta je daar voor L. Rozewater en daar moet ik niet aan denken. Geesink zelf heeft verteld tijdens een training met zijn zwaargewicht partner, ik dacht de Groot die later ook kampioen is geweest, dat hij er niets in zag want ik was geen makkelijke

Foto's:

1. Samen met mij dochter Tchiyo 1964

together with my daughter Tchiyo 1964

2. Met mijn zoon Joni Mas 1965

with my son Joni Mas 1965

3. Mijn kleindochter Michiko

my granddaughter Michiko

4. Training met het Judo-team van de Naja

training with the Judo-team from the Naja

jongen (dat had hij in Tokyo gezien) dus winnen zou een ieder zeggen, ja, geen wonder, onbeslist vond hij een afgang maar dat zat er in en verliezen moest hij helemaal niet aan denken dus waarom zou ik dat risico nemen aldus Geesink. In alle eerlijkheid nogmaals, ik geloof niet dat ik had kunnen winnen want hij was in zijn absolute topvorm en woog bijna 30 kilo zwaarder. Tweede leugen. Hij zou nooit iets verdiend hebben en gedwongen zijn als Olympisch kampioen bijstand te vragen aan de Sociale Dienst. Gene Lebell, de oud judokampioen en tevens de eerste judokampioen van de U.S.A. belde mij op in 1967 en wilde Willem hebben voor pro worstelen in Amerika. Aanvangssalaris \$ 100.000 per jaar, alle kosten vrij en 1 wedstrijd per 14 dagen. Dicky Baruch uitbater van de nachtclub Sherezade in Amsterdam heeft nog bemiddeld en het antwoord van Willem was dat ik, enige zeer droeve ziektes kon krijgen wat ik een zeer intelligent antwoord vond een wereldkampioen judo waardig. In 1972 na zijn geweldige prestatie op de Olympische Spelen kreeg hij een offer van \$ 60.000 van het pro worstel kamp van Inoki een proworstelaar die al zijn wedstrijden tegen o.a. Mohammed Ali won door ze grote bedragen te betalen en zo dachten alle Japanners dat Inoki de beste vechter was die ze ooit hadden bezeten. Tot er een Rus kwam en de pest in kreeg, een half zwaar gewicht Olympisch kampioen die Inoki zo hard gooiden een paar maal met een worstel techniek genaamd voor centuur dat deze bewusteloos viel en bijna niet meer kon kruipen laat staan lopen. Natuurlijk moest Willem verliezen van de komediant maar het bedrag dat hij daarvoor ontving was 216.000,- gulden in Japan uitgekeerd alle kosten vrij. Daarna kreeg hij een paar jaar een kontrakt in Japan voor deze show (het heeft niets met vechten te maken) van weer \$ 100.000 per jaar voor een wedstrijd of twee per maand alle kosten wederom vrij, dat is zo'n 350.000 per jaar, in die tijd.

Toen hij daar weg moest omdat hij de secretaris van de groep een draai om zijn oren had gegeven kwam hij in dienst van Joop de Vries alias Jode Jopie. Hij kreeg daar jaren lang fl. 2000,- per WEEK plus wat er hier en daar nog af viel. Hij werd de manager van de Sex-Life-Show in de Casa Rosso. Niet bepaald een promotie voor zo'n groots kampioen. Toen de Vries bevorderd werd tot HEERLIJKHEID was de koek op maar was Willem mede eigenaar van een Gokkastenhal en verkocht zijn aandeel aan de nieuwe eigenaren die de Casa Rosso gingen voortzetten. Hij kreeg hiervoor 250.000 gulden. Daar kocht hij waarschijnlijk zijn café voor, wat hij nu nog voortzet. Dus ik kom simpelweg al op zo'n 1 miljoen 600.000 gulden dat is het meervoudige van wat 35 modale arbeiders in hun hele leven verdienen. Dat hij nooit voor een reclame of film of wat dan ook verder is gevraagd heeft hij aan zichzelf te danken en kan hij dit keer zelfs de judobond niet de schuld geven want deze mensen kijken eerst zijn achtergronden na en dat was dat. De enigste waarheid is dat Geesink hem

Foto's:

1. Kurosaki in Volendam 1966

Kurosaki in Volendam 1966

2. Chris Dolman 1e buitenlandse Wereldkampioen Sunbo Superzwaargewicht

3. Harry Seriese - Riinus Schulz

4. Yoko Geri R. Schulz Tobit Geri Jon Blumling

4.

van de Olympische Spelen in Tokyo 1964 heeft afgehouden want die wilde die so en so van Bluming niet mee hebben in het team ondanks dat hij Nederlands kampioen was en alle judoka had verslagen bij de voorwedstrijden voor het team, waar Geesink altijd een vrijkaart kreeg als Nederlands kampioen moest Willem voor de mazzel nog even aantreden in de hoop dat hij een wedstrijd zou verliezen. wat een zeer ijdele hoop bleek dus hebben ze hem gewoon gepasseerd en de oliebol die toen met Geesink mee ging lag er in de eerste ronde uit. Willem kreeg datgene wat zijn leraar Jon Bluming in 1961 kreeg van de judobond c/q Geesink een vrijzetter met de meest idiote smoesjes en gezien de pers berichten in 1999 is er nog steeds niets veranderd.

De legendes "ze worden steeds mooier".

Gewoon nuchter Hollands bekeken begon de legende van Mas Oyama Sensei lang geleden

toen karate nog vrij onbekend was in Europa of de USA. Maar vanaf die tijd begonnen de verhalen een eigen leven te leiden en werden per jaar steeds belachelijker. Hoe men het ook bekijkt Oyama was een geweldige karateleer- en organisator en vooral in mijn tijd, 1959-1970, een vader voor zijn leerlingen en in mijn opinie heeft Sensei deze domme verhalen, meestal rondverteld door mensen om hem heen met een IQ van het achtereind van een ezel, zeker niet verdiend. Natuurlijk was hij een enorme PR man die er alles aan deed om zijn stijl groot te maken en vanzelf is hij dan ook deels schuldig aan de grote onzin opgebouwd rond zijn leven. Ook zijn het vooral mensen die dit soort legendes nodig hebben omdat ze zelf niet veel presteren of gepresterd hebben en er vooral geldelijk een slaatje uit slaan omdat ze tot de zgn elite van het karate behoren. Kort geleden bereikte mij weer eens een verhaal wat al jarenlang de ronde doet en waarvan ik nu de tijd rijp acht eens en voor altijd het echte gebeuren te vertellen want

Foto's:

1. Rims s Schmitz tegen 3 man v.l.n.r. R.Jonkman, Jon Bluming, Rims en R.Bosch 1967. T.V.

Rims Schmitz against 3 men l.to the r. Jonkman, Jon Bluming, Rims and R.Bosch 1967. T.V.

2. Mijn Mawashi op het gelaat G.v.Groningen 1967.

My Mawashi to the face G.v.Groningen 1967

3. Vrij vechten tegen G.v.Groningen Ned. Team 1967.

Free fighting against G.v.Groningen Dutch Team 1967.

4. H.Serisee breektechniek

H.Serisee breakest

5. Jagen in Kenya met Peter Koenike (jachtmeester)

Hunting in Kenya with Peter Koenike (hunting master)

ik ben het echt zat om zelf betrokken te raken bij puur SHIT. Japanners zijn geweldige legende bouwers en verhalenvertellers al vanaf de grijze oudheid. Ze kunnen door-drammen alsof het gedrukt staat en vertellen je met een onschuldig gezicht dat het de absolute waarheid is ondanks dat je kan bewijzen met oude artikelen, brieven en getuigen dat het een groffe leugen is en men in feite de persoon en zijn karakter volledig de grond in boren met zijn voorvallen waar een ieder met een normaal verstand de lijk van krijgt. Eenmaal onomstotelijk bewezen, lachen ze een beetje, draaien om de hete brei heen en gaan gewoon door met hun verhalen of is het alleen maar de Kyokushinkaikan en de Shotokan die deze onzin rondspuien. Gedurende een vergadering in Nov 1994 met Matsui, (die beweert dat hij de rechtmatige successor is van Mas Oyama, maar de eerste rechtszaak daarover aangespannen door Oyama's weduwe TERECHT heeft verloren), vroeg deze mij of ik een bepaald artikel hem toegezonden over Oyama en de oude tijd, had geschreven. Natuurlijk had Loek Hollander (die de Kyokushinkaikan Europa volledig naar de knoppen had geholpen) hem dat toegezonden. Het ging v.n. over zaken die in de jaren '59 tot eind '61 gebeurd zouden zijn en waar ik nauw bij betrokken was. Deze gebeurtenissen waren volkomen nonsens en ik had even aan getipt wat er WEL was gebeurd. Men moet niet vergeten dat ik aan de wieg heb gestaan van het karate gebeuren in Japan en vooral de KKK. Oyama en Kurosaki waren de oprichters en als derde kwam ik erbij in april 1959 en zo kwam uiteindelijk Europa uit de verf nadat ik een ieder die twijfelde had uitgedaagd zijn vechtsijl uit te proberen tegen mijn Kyokushinkai karate combinatie met Judo. Ik vertelde Matsui dat ik de onzin en de leugens zat was en gewoon beschreef wat er echt gebeurd was. Tot mijn grote verrassing was hij erg onsteld en zelfs duidelijk geërgerd over het artikel. Hij vertelde mij toen dat ik in de KKK een levende legende was (alweer) en dat hij 1 jaar was toen ik al 6 e dan was en de enige buitenlander in de wereld en vooral in de Kyokushinkaikan, dus tweede in rang na Oyama. En dat ik dus niet moest gaan tornen aan de Oyama legende of die nu waar waren of niet. Ik vroeg hem WAAROM en of het normaal was dat de meest onzinnige zaken als waar werden beschreven terwijl ieder zinnig mens kon bewijzen dat het onzin was. Het kwam er op neer dat Oyama mijn Sensei was en de Honbu mijn huis en dat ik daarom deze verhalen moest ondersteunen en zo de legende verder opbouwen. Ik vertelde hem toen dat als mijn naam bij die onzin genoemd wordt op een dermate stompzinnige wijze dat het belach-

chelijk wordt ik absoluut de zaak recht zou trekken en dat nu de tijd gekomen was omdat dat sommige zaken zo krankzinnig waren dat ik wel moest. Ook dat ik geen legende bouw nodig had omdat mijn record en werk in het Budo bewijs genoeg was en dat er geen Japanner was in die tijd (met uitzondering van mijn vechtleraar en voorbeeld als Samurai KENJI KUROSAKI 10th dan van de Budokaikan) die mij kon verslaan en dat ze dat nog steeds niet redden indien het mijn vechtsijl tegen die van zijn leerlingen is. Dus zonder al die belachelijke restricties zoals niet vastpakken, geen aanvallen naar het gelaat (ik dacht dat dat karate was) en vele andere no, no's waardoor het karakter van ECHT karate volledig verloren gaat en het zelfs maar 65% van het echte kickboksen is geworden. En natuurlijk als topper, GEEN Japanse scheidsrechter, haha, überhaupt hebben wij geen scheidsrechter nodig want het is opgeven of KO, erg simpel. Ik zag echt niets in hun

spelletjes en politiek om geld te verdienen en was zeker niet van plan te gaan werken voor een man die nog in zijn vaders verrekijker zat toen ik al 6 e dan was en ongeslagen. Matsui vertelde ook dat hij Oyama op zijn sterfbed had beloofd dat de stijl zoals die toen was, niet veranderd zou worden. De hypocriet. Hij werkt nu samen met Ishi sensei van de seido-

Foto's:

1. Demonstratie's voor Commando's Roosendaal Serie tobigeri van R.Bosch

Demonstration Commando's Roosendaal Serie tobigeri with R.Bosch

2. Werken voor de film in Toho studio's links mijn levenslange vriend Bill Backhus (nu 8e dan Budokai) 1961.

Working for Toho filmstudio left Bill Backhus my life time friend (now 8th dan of the Budokai) 1961.

3. Jagen in Kenya met Peter Koewike (blauwe jager). Een dol geworden olifant moest weg.

Hunting in Kenya with Peter Koewike (white hunter) A mad elephant had to be put down.

naar maken. Vraag maar aan Willy Williams in New York. Lees het boekje van Tadashi Nakamura, die het als een der eerste overkwam en de beledigingen en het onrecht niet meer met zichzelf kon verenigen en als eerste toegewijde KKK karateleraar de KKK honbu verliet en de Seidokan oprichtte in New York. Zijn afscheidsbrief aan Oyama is ronduit ontroerend, geschreven door een man die zijn hele wereld waar hij in geloofde in elkaar zag vallen. Een zwarte bladzijde vindt ik vooral (en ik beschuldig NIEMAND) dat hij enige tijd daarna in bedde knieën werd geschoten ??? IN die tijd was hij een van de beste jonge vechters en leraar, hij was toen te dan rond 1960. Ook werd er zgn geloot doch dat was een farce want de Japanners kwamen tegen elkaar waarbij de sterkste met de beste kansen rustig aan kon doen omdat de ander opdracht had te verliezen waardoor de kanshebber blessure vrij bleef. De Gajin echter werden tegen elkaar gezet de sterkste tegen de sterkste waardoor de winnaar vol blessures zat al na de eerste partij en steeds een gajin kanshebber weg viel. Dat ertoch nog gajin in de finale kwamen laat zien hoe sterk de gajin werkelijk was. Soms vraag ik mij af of de Japanners de Gajin werkelijk zo minachten of dat ze zich geen houding weten te geven met het feit dat het westen betere leraren hebben een veel beter systeem van lesgeven en veel betere vechters hebben. Dat ze nog steeds vaak enorm arrogant zijn is een feit en daar hebben ze zeker geen reden meer voor. De goede buitengelaten, leraren als Kuroda Sensei (Bo en zwaard) en Oyama vroeger en Shimizu (bo en zwaard) en Mifune, Daigo, Ozawa, Abe, et al van de Kodokan en Shimoji Tsuneo en Matsuura Yotski 10e dan van karate vindt je steeds minder in Japan. Wel dat iedere gek die zijn werk zoekt in het buitenland vooral op karate gebied onmiddellijk minstens 6 e dan krijgt van zijn stijlgroep want dat geeft hem overwicht op de Gajin, er wordt totaal niet aan gedacht dat de man door de mand valt, niet kan vechten en zijn lessen net zo interessant zijn als mest ruimen. Opvallend is dat het gewone Japanse publiek de buitenlandse goede vechters adoreren vooral in kickboksen en freestyle. Denk eens na. Is het niet vreemd dat nu Sensei is overleden dat er nu een buitenlander KKK kampioen is, genaamd Filho,

Foto's:

1. Filmstudio in Londen tijdens de opname van Modesty Blaise, hier met Michael Craig en links Lex v. Delden jan. 1966.

Filmstudio in Londen during the making of Modesty Blaise, with Michael Craig and left Lex v. Delden Jan. 1966.

2. Zelfde nu met Monica Vitti en Lex.

Same now with Monica Vitti and Lex.

3. Opname Modesty Blaise in Amsterdam Waterlooplein nov. 1965 links Chris Dohuan, Henri Serise, Gillian Aldam (stuntvrouw) en Jon Blumming acteur en fightarranger.

Shooting of Modesty Blaise in Amsterdam Waterlooplein. left Chris Dohuan, Henri Serise, Gillian Aldam (stuntwoman) and Jon Blumming actor and fightarranger nov. 1965.

4. Waterlooplein avond opname vechtpartij Rims Schulz als matroos met Gillian.

Nightshooting of the fight Rims Schulz as Navybby with Gillian.

5. zelfde links Joseph Losey regisseur (overleden).

same left Joseph Losey director (passed away)

kaikan en oprichter van de nu beroemd geworden K wedstrijden waar grote geldbedragen verdiend kunnen worden maar waar tot KO gevochten wordt en ook het gelaat een doelwit is zij het met lichte handschoenen. De samenwerking is vooral het resultaat van een slecht draaien van de huidige honbu onder leiding van Matsui en hij moet wel wat doen. Overigens zijn het alle Nederlanders die die wedstrijden steeds winnen en leerlingen van mijn leerlingen wat me veel plezier doet. Ook niet vergeten dat Ishi, net als Azuma en dozijnen andere die hun eigen weg zijn gegaan, door Oyama als rebellen werden beschouwd waar GEEN contact mee mocht worden onderhouden. Lachen he. Toen ik die vergadering had in het New City hotel in Shinjuku, Tokyo, was Akira Maeda 7th dan van de Budokaikan en wereldkampioen freestyle 1994, mijn getuige. Ik praat niet en nooit zonder getuige als het belangrijk is, daar heb ik slechte ervaringen mee. Matsui was toen 4th dan, dus Nov 1994, en nu wordt hij in Parijs aangekondigd als 8th dan een graad die hij zichzelf heeft gegeven. En vele van zijn bruine banden werden 2e en 3e dan en kregen een leraars diploma en mochten een dojo openen want de honbu had dringend nieuwe leden nodig want vele buitenlanders zien het niet meer zitten om geld te sturen naar een man die

zij kennen als een goede knokker maar jaren jonger en graden lager als bijv de Amerikaanse of Europese vechters en leraren, want de meeste goede gajin waren allang 6e en 7e dan gemaakt door Oyama. Verbijsterend is het feit dat NIEMAND het vreemd vindt van deze gang van zaken, die Oyama in zijn tijd zou bestempelen als MONKEY BUSINESS. Het is wel een soort "de geschiedenis herhaalt zich". Het is weer de zgn Japanse superiority, omdat hij Japanner is, is hij SENSEI, maar iedere Gajin die de meeste van hun kampioenen zo afuigd dat ze in hun broek pissen, of hun waarde hebben bewezen als leraar is voor hun gewoon Jan. Kees of zultkop (achter hun rug vanzelf.) Vergeet ook niet dat de Japanners tijdens de zgn wereldkampioenschappen KKK, VN gewonnen hebben omdat de Japanners de scheidsrechters waren en als ze al de moed hadden om een gajin, na duidelijk overwicht, de beslissing te geven, zag men een ontplofende Oyama die de betreffende scheidsrechter op het matje riep bij de hoofdscheidsrechter tafel en hem, fel rood aanlopend de mantel afstolde EN dat onder het oog van duizende verbijsterde toeschouwers want dan hebben ze echt geen sehaamtegevoel. Dan moest de betreffende scheidsrechter terug en de beslissing herroepen en de Japanner win-

die een zeer goede indruk op mij heeft gemaakt, en een ander werd tweede. Maar weer werden de regels met moddervoeten overtreden gedurende de zgn eerste wereldkampioenschappen teams KKK in Parijs. WEER was een Japanner scheidsrechter en in de finale tegen Zuid Amerika werd een Gajin tot drie keer toe op zijn bolle toet geslagen en er werd NIETS aan gedaan, maar toen de Gajin een klein fontje maakte door vast te pakken? was het meteen een CHUI en zo verloren ze weer eens een keer de finale en werd de Japanse KKK winnaar. Wordt NIEMAND nu eens wakker. In het Judo kan dat niet meer want als een Japanner tegen een gajin staat is er GEEN Japanse scheidsrechter. De Japanse traditie voor het geven van graden veelal vastgelegd in regels OP PAPIER is dat men tot 5 e dan kan komen en vrij snel, in competitie, indien men steeds de wedstrijden wint en vooral kampioenschappen. Dan als men stopt met wedstrijden en kampioen was, dan wordt men 6 e dan en leraar. Maar daarna duurt het menig jaar om hoger te komen en ook daar zijn de regels vastgelegd en moet men een toegewijd leraar zijn en steeds aanwezig zijn met belangrijke zaken voor je stijlgroep en mede organiseren. Dus als je je dan zelf een promotie toekent van 4 e dan naar 8ste dan is dat een belediging voor het BUDO en aan die karateka die hard gewerkt hebben en ook kampioen waren en nog steeds, al jaren 6 e dan zijn. En om dan een aantal zeer jonge karate 1 st kyu, s, 2 en 3 e dan maken en leraar, zodat zij dojos kunnen openen en leden aanwerven is ronduit onbeschoft en heeft niets meer te maken met sport en sportsmanship doch alleen met geld. Wanneer leren ze het nu eens dat dat niet werkt. En hoeveel idioten gaan toch weer mee en laten zich slingeren. Nope, ik ben blij dat ik NEE gezegd heb tegen het oneervolle aanbod dat Matsui de moed had mij aan te bieden. Dus de stijl is niet het zelfde gebleven want hun kampioen, Filho, deed professioneel mee

De geschiedenis heeft bewezen dat iedere grootmacht sinds het ontstaan van de aantien onderging, meestal door corruptie en decadentie. Dus waarom zou de Kyokushinkai en Honbu een uitzondering zijn?

Jon Bluming.

Foto's:
1. Mijn eerste Nederlandse film "de Worstelaar" met Bernhard Droog 1970 en meteen de hoofdrol.

My first Dutch movie "the wrestler" with Bernhard Droog 1970 and of course the leading role.

2. Met Monica tijdens training voor de film in de dojo midden Rims.

With Monica during training for the film in our dojo middle Rims.

3. De all time beste Ned. film "DE INBREKER" die drie jaar zou draaien en een hoofdrol samen met Rijk de Gooyer 1971.

The all time best Ned movie "THE BURGLAR" together with famous actor Rijk de Gooyer the movie played for three years in the Netherlands 1971.

4. Tegenover Annie de Lange (overleden)

Together with Annie de Lange (passed away)

5. Ellende in het paradijs met Rijk.

Trouble in paradise together with Rijk.

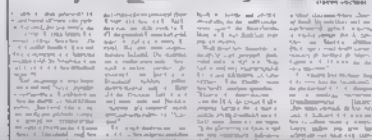

aan de K strijd van Ishi Sensei en versloeg zelfs Andy Hugh wat ook mij verraste, doch had geen schijn van kans tegen de Hollanders en verloor makkelijk van vechters als Ernesto Hoost (een echte kerel). Hoe komt het toch dat je nooit die maffe verhalen hoort van mijn jongens als Chris Dolmau, Johan Vos, Thom Harinck en Jan plas of Dave Jonkers dojos. Of hun leerlingen die met de gehele wereld top al de vloer hebben aangeveegd. Ik ben echt moe van al die verhalen en leugens die steeds weer de kop opsteken. Hou je snoet en kom op de tatami als je je geroepen voelt en laat zien dat je kan vechten. En als je een goede leraar bent, OK, GEWELDIG, vergeet niet dat een goede leraar belangrijker is dan een goede vechter, want eens komt de dag en vroeger dan later dat de wedstrijd dagen over zijn en wat moet je dan doen. Mijn oud leerling, Judo, Willem Ruska, die alles bereikt heeft met vechten wat er maar te bereiken viel is een goed voorbeeld. Toen het over was met wedstrijden faalde hij miserabel eerst met twee dojos en daarna als coach trainer en doet nu al jaren niets meer dan een sigaar roken en zeezeilen en te diep in het glas duiken. Dus welke positie je ook in verkeert vertel geen verhalen doch kom naar voren of anders moet je, zoals ze dat zo bloemrijk in Amsterdam zeggen, je POREM houden. Dan komen wij bij de zgn 100 man KUMITE. Het was in 1960 mijn voorstel tijdens een vergadering met Oyama, Kurosaki, Bill (mijn vriend en tolk) over de toekomst van de KKK in Europa, waar ze nog nooit hadden gehoord van Karate laat staan de

Kyokushinkai. Aan de beurt was het graduatie pakket en wat er zoal gedaan moest worden om 1 e dan te worden in de Kyokushinkai. Ik bracht naar voren dat er minstens tegen 30 man gevochten moest worden en wel 1 minuut per shiai. Oyama vond dat veel te weinig waarop ik zei, "dan maken we er 50 van". Ook dat was niet genoeg en Oyama wilde er 100 van maken waarop ik instemde want, sinds er niet steeds moest worden gewonnen was het verder geen probleem en een goede uithoudingstest temeer daar de KKK het beste in de wereld was in die tijd. Bij mijn weten en heel zeker tot 1975 heeft NIEMAND dat gedaan of gered in 1 keer. Er wordt gezegd dat Matsui, Royama en Filho het hebben gepresteerd, maar Oyama en zijn PR kennende heb ik daar mijn goede twijfels over. Toen ik Oyama daarna vroeg, onder getuige van Generaal Chi van het Koreaanse veteranen legioen en Choi - In -Do 8th dan, Olympisch

3.

Samen
over de
schutting

5.

coach van Koren en mijn oude vriend, tijdens de laatste vergadering die ik ooit had met Sensei in Seoul 1983, glimlachte Sensei en zijn beroemde antwoord op domme vragen zweefde de ruimte in "MONKEY BUSINESS"!!! Absolute heel zeker is dat monkey-business man Loek Hollander niet verder kwam dan 29 en toen naar het ziekenhuis werd gebracht want hij zag er heel anders uit met een gescheurde neus en lippen, twee blauwe ogen en een hangend oor en onder de kneuzingen en blauwe plekken. Getuige, Kurosaki Sensei en Bill Backhus en Peter McLean. Buiten dat waren het voor 90% WITTE banden. Maar nu het verhaal waar ik pisserig van werd en mij weer eens deze week bereikte uit artikelen in het buitenland. Welnu, Jon Blumming ging vanuit de Kodokan op weg naar de karate dojo van de shotokan, Japanse Karate Associatie, in Suidobashi (de ruimte van de vroegere Kodokan). Daar runde en roeide hij iedereen de dojo door en vele het hospitaal in tot grote onstelens van de zwarte banden en leraren. Blumming verliet walgend de shotokan en ging regelrecht door naar de Kyokushinkai dojo. Daar herhaalde de geschiedenis zich en in wanhoop werd Oyama gebeld die zich in grote haast naar de dojo spoedde. Daar aangekomen zag hij de puinhoop en zei "zo, je wil vechten,, vecht dan met mij "en door zijn grote technische kennis en kracht van zijn karate sloeg hij mij KO met een knallende stoot in mijn kruis. Ik was daarna zo ontzettend onder de indruk dat ik meteen onder zijn leiding met echt karate ben begonnen. Dat klinkt geweldig !!! ware het niet dat het van A tot Z gelogen is zoals de meeste van die Japanse verhalen uit die tijd. Nogmaals, de enigste in die tijd die mij had kunnen aanpakken was de Sensei die de meeste indruk op mij heeft gemaakt in al die jaren en die mij echt vechten leerde en zelfs in 1966 bijna een jaar les gaf in mijn dojo, toen ik weer in Japan was en dat is Kenji Kurosaki 10th Dan van de Budokaikan en in mijn opinie kan Matsui zijn schoenen niet poetsen. De waarheid is dat ik na enige weken in de shotokan dojo gedarteld te hebben en niets geleerd dan een paar dansjes want vechten mocht daar niet ben ik inderdaad walgend weggegaan. Het was vooral Bill Backhus en Donn Dreager die mij naar Oyama's dojo bracht rond april 1959. Een dojo niet groter als een flinke huiskamer van een herenhuis en de open toiletten van de appartementen boven de dojo waren links van de ingang wat een smeuïge duizend jaar oude pislucht door de dojo bracht als mist op een warme ochtend na een koude nacht. Het was achter Rikyu universiteit en Bill en ik waren de eerste gajin die zijn dojo bezochten. Sensei was in de zevende hemel toen hij hoorde dat een Hollandse judokampioen bij hem karate wilde leren. Nog geen uur later stonden wij in gloednieuwe gi's wat onwennig in de kleine dojo waar iedereen ons aanstaarde en waar ze ineens vandaan kwamen weet ik niet maar plots klaps was het vol met camera's en persmensen die fotos namen en interviews. EN DAT WAS ALLES !!! Pas enkele weken later

sloeg ik het kruiswater langs hun benen en het waren echte ruige jongens die er vaak nog plezier in hadden ook..dus GEEN shotokan. Verder heb ik nooit en te nimmer ook maar 1 minuut met Oyama gevochten en waarom weet ik ook niet. Ik hield van Sensei als van een Vader (die ik nooit gehad heb) en ben hem enorm dankbaar voor alles wat hij voor mij gedaan heeft, zijn geduldige maar fanatieke manier van onderwijs, vooral met kata (ik hield niet van die prissiëstijl katas, ik wilde vechten) vooral zijn spirit, hij was een echte stiefvader voor mij en dat zal ik nooit vergeten. Dat is de reden dat ik pijnlijk kan worden als stompzinnige verhalenvertellers de meest wilde zaken vertellen waardoor het geheel enorm belachelijk wordt en daar pas ik voor en ook Sensei heeft dat zeker niet verdiend. Die verhalen moeten ze maar duwen op die plek waar de zon niet schijnt. Sensei was de beste karateleermeester die ik gezien heb in mijn tijd een vormer van kampioenen. Hij kon tegelijkertijd de vreze des Here en een geweldige spirit in je te weeg brengen en je tot grote hoogte opzweven. Je kon het niet helpen in die tijd maar je hield van die man en ging door het vuur voor hem. Maar ik heb hem nog NOOIT zien vechten met wie dan ook. Vechten in die dagen werd gedaan door Kurosaki, Fujihira, Fujiwara en Jon Blumming. Sensei was de grote SOSAI die overal boven stond, de spirit en dat was zijn gevecht. En het zou volkomen onzinnig zijn. zeker na al die jaren wat er gebeurd zou zijn als ik wel met Sensei gevochten had. Sensei kon geen worpen en geen grondwerk maar had een stoot als een heiblok. Het was vooral Fujihira die in 1966 uitvond dat je met gewoon karate geen kans heb tegen iemand die net zo goed of beter is met karate maar daarbuiten, bij body contact je kan gooien met een gevarieerd aantal worpen en op de grond een van de beste grondwerkers was in die tijd. Het was niet iets om trots op te wezen want Fujihira woog 65 kilo en ik 102 dus hem opvouwen was niet echt champagne waard. Gaan we verder in story land. Tijdens de recente wedstrijden van de Matsui groep in Parijs vertelde een Engelse omroeper dat Oyama in zijn tijd 47 stieren had gedood met de blote handen.

Foto's:

1. Opnames in het bordeel van de film met Annie.

Shooting the brothel scene with Annie.

2. In de sama goed dronken en wij hoefden niet eens te acteren na een nacht slapen.

In the sama drunk as skunks and we did not even had to act after a night on the town..

3. De premiere in het City te Amsterdam met Jennifer Willemis en Rijk de Gooyer.

The premiere in the City in Amsterdam with Jennifer Willemis and Rijk de Gooyer.

4. Naakt over de Schutting, samen met Sylvia Kristel 1972.

Naked over the Fence, together with Sylvia Kristel 1972

5. Zelfde tussen de opnames een foto voor de pers.

Same between shooting a picture for the press

Ik verslikte me stevig in mijn cognac waarop mijn vrouw me meewarig aankeek. Hoe komt zo'n jong daarbij zo iets te verklaren zonder de werkelijkheid te raadplegen of zijn gezonde verstand er moet toch iemand zijn in de Engelse budowereld met verstand. Maar vergeet dit achterend van een os en hier het echte gebeuren. Dat was tijdens de oprichting van de KKK in 1952 en er moest iets gedaan worden voor publiciteit en GROOTS, Oyama hield er niet van de zaken klein aan te pakken. Nu was Oyama in die tijd een hard en stevig persoon en dacht werkelijk dat hij een kans had tegen een stier, misschien met een beetje hulp. In Tateyama city werd een beest gevonden van over vele honderden kilos en dat was niet zo moeilijk want het was een OS en geen stier hetgeen in vechtabiliteit een verschil is van een all round karatekampioen cq freefighter tegen de voorzitter van het COC. Het beest was vet en langzaam door ouderdom en het feit dat hij altijd onder mensen had verkeerd die hem voedde en voor hem hadden gezorgd, er zat dus TOTAAL geen vechtlust of woede tegen mensen in het dier en toen de vechtpartij begon was dat zeer eenzijdig en de os was volledig in paniek en dat was duidelijk te zien aan het wit van van zijn in angst uitpuilende ogen want het dier begreep er totaal niets meer van. Een ieder die de film of stukjes daarvan heeft gezien moet maar goed op de ogen en de vechtlust van het beest letten. ERG TRIEST!!! Wat er verder gebeurd is een trekken en sleuren om de nek en I horen van de os omdat de andere horen er in de ochtend al was losgeslagen met een hamer en daar dus niet aan getrokken kon worden. Onder getuige van Chris Dolman werd dat door Kurosaki verteld in 1995 in Amsterdam. Dan krijg je de coup de grace en ziet men dat de horen er in een klap wordt afgeslagen. Nu kan een ieder met een goede shuto het zelfde doen want een horen is van binnen hol en als je op de zijkant van het einde slaat bij de punt, hard naar bene-

Foto's:

1. 2e Premiere in City eind 1972 met Jennifer en Rijk.

2nd Premiere at the City with Jennifer and Rijk 1972.

2. Beretrets voor het City theater voorjaar 1973, de film speelde voor 2 1/2 jaar.

Proud like an ape before the City theater spring 1973, the movie played for 2.1/2 years.

3. Zelfde film midden Jevonne Reehuis.

Same movie middle Jerome Reehuis.

4. De film 5 van de 4 daagse met Kraaijkamp en Jan Blaaser (overleden) en Annie Breeveld 1973.

The movie 5 of the 4 days walking event with Kraaijkamp and Blaaser (passed away) and Amy Breeveld 1973.

5. Zelfde film.

Same movie.

6. De Ussalon met Gerard Tholen 1985.

The Icecream parlor with Gerard Tholen 1985.

7. Met de regisseur en vriend Dimitri Frenkel Frank (overleden).

With the director Dimitri Frenkel Frank (passed away).

8. Mijn laatste film Veld van Eer Korea 1985, met Ron Brandsteder natuurlijk noppes tappen.

My last movie in Field of Honor with pianaster Ron Brandsteder and of course dirty jokes Korea 1985.

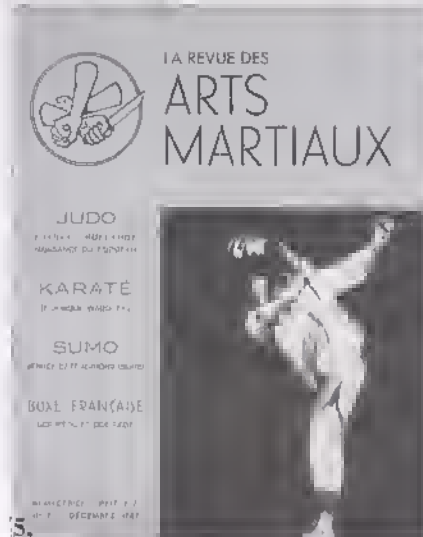

den komt die er ook af. Waarom je een beest zo moet behandelen is mij echter een raadsel. Ik geef liever een schoffie een flar voor zijn snoet. Het beest is dus NOOIT doodgeslagen door Oyama maar werd voor verder behandeling naar het slachthuis gebracht waardoor de os zijn belangstelling en liefde voor de Koreanen en de mensheid in het algemeen, snel verloor. Verder was dat de eerste os en de laatste, want Oyama heeft daarna NOOIT meer tegenover een stier of een os gestaan. Dacht je nu werkelijk dat als hij WEL nog 46 echte stieren had verslagen dat niet oneindig vertoond zou worden vooral door mensen die geld willen verdienen, de videos zouden niet aan te tremmen zijn in de wereld. Een ieder en

zijn grootje zouden iedere dag de films zien ter lering ende vermaak. Doch in werkelijkheid zie je maar een klein stukje van het origineel en alleen de worstelpartij en het afslaan van de horen. WAAROM??? Omdat ik, na het zien van de film in 1959 samen met Bill, Oyama vertelde het nooit aan de westerse wereld te laten zien want die laehen hem de dojo uit. Buiten dat honden ze niet zo van beesten pesten en verninken. En vroeg ik hem waarom hij niet echt een stier ging bevechten in SPANJE die wegen maar 1/3 van zijn Os en

de André van Duin kreeg 'n lesje van Jon Bluming

bewegen iets beter zeer goed voor zijn naam. En het geld zit goed. Oyama keek mij aan en zei "ik ben niet helemaal gek". Doch dit is niet alleen mogelijk in Japan maar in Azië waar dit soort verhalen gevretten worden en steeds mooier worden verteld. Toen ik bij de Ver Ned-China op mijn vrouw wachtte las ik wat Chinese bladen door en kwam toen twee artikelen tegen. Daar stond dat Mr so en so was overleden op de rijpe leeftijd van 95. Hij was vooral een legende in zijn woonplaats omdat hij in zijn jonge jaren als Wushu leraar (Chinees Budo) op een zandpad buiten zijn dorp, oog in oog kwam te staan met een tijger en de strijd moest aanbinden met het beest en hem met blote handen versloeg. Lekker he? Tweede artikel net zo iets, alleen deze krasse baas had een zwarte beer bevochten en het beest met de blote handen gedood. EN ZE GELOVEN dat in die landen. Jullie dachten dat Gerard Meyer alleen maar gek was omdat hij prins is bij de Mongooltjes. In Europa krijg je dat er gelukkig niet door daar zijn wij te nuchter voor en willen wel bewijs zien en dat is de reden dat de Japanners hun pak slaag krijgen omdat hier bewust getraind wordt zowel in karate (de shotokan heeft nog nooit van een gajin kunnen winnen in hun spelletje) en zeker niet in kickboxen tegenwoordig en zelfs in Judo gaan de meeste titels naar het buitenland. Vergis je niet, ik hou van Japan en van de Japanners (niet alleen de dames) maar kan niet tolereren dat mijn Sensei met die verhalen belachelijk gemaakt wordt vooral omdat een ieder die er even in duikt makkelijk kan uitvinden dat het BULLSHIT is en dat heeft Sensei niet verdiend ondanks het feit dat hij er vaak aanleiding voor gegeven heeft. Iemand die hem niet kent denkt al gauw wat een gek MAAR Oyama Sensei was alles BEHALVE GEK. Hij had zijn vreemde momenten vooral in de latere jaren maar vergeet niet dat vele hem misbruikt hebben vooral buitenlanders om een naam voor zichzelf te maken zonder daar ooit iets goeds voor gedaan te hebben, mensen als Hollander en Bobby Lowe zijn daar een goed voorbeeld van. Maar Sensei kon de meeste beginners, witte banden opvangen en over een periode van tijd smeedde hij ze in goede vechters en vele daaruit weer in kampioenen en de rest in leraren met een goede stamina en vrouwen in zichzelf, door de lessen van Sensei. Hij gaf ze eigenlijk een nieuw soort van opwindend leven mee in de vorm van zijn karate ideeën. Een ander dom verhaal is dat Oyama in 1947 de KO karate-wedstrijden van Japan zou hebben gewonnen in Kyoto city. Een ieder kan natrekken dat dat onmogelijk is, waarom?, heel simpel. Japan had de oorlog verloren en Generaal McArthur was de zgn Shogun geworden. Er was een verbod van het beoefenen van wat voor soort

Budo dan ook, zeker karate en zwaardvechten. Dat gold tot rond 1949 -1950 en toen er weer wat gedaan mocht worden was dat alleen het PUSSY karate waarbij geen tegenstander geraakt mocht worden en dat heb ik nog meegemaakt in maart 1959 bij de shotokan. Ze kregen echt schapevlooien als je er een raakte vooral als die ging zitten wat ik persoonlijk de mooiste houding vond buiten het volledig gaan liggen. Gelul dus. Buiten dat begon Sensei zijn karate bij Yamaguchi (de kat) later een goede vriend van mij geworden en opende zijn eigen dojo en noemde dat "de uiterste waarheid" of het uiterste doel ect. Dat was in 1952. Denk nu weer even na. Oyama was 10 jaar ouder als ik dus was hij in 1940, 17 jaar oud en MOEST in het leger waar hij als Koreaan een uiterst harde behandeling kreeg want de Japanners waren in die tijd niet zo gesteld op Koreanen. De oorlog was over in Aug 1945 dus kon hij pas wat gaan doen rond 1947 of zo. En dat was dan Yamaguchi's dojo. Dus de verhalen dat hij onder diverse beroemde leraren heeft getraind, 20 jaar lang, is nonsens. Volgend verhaal beschreven in stripboeken zo dik als de dikke van dalen. Oyama en het beest van Amsterdam waren de schrik van Tokyo waar ze hele bars en cafes leeg sloegen waar de Yakuza (Japanse maffia) verbleven, want ze hielden niet van die lieden. Kan je het voorstellen dat ik tientallen gangsters een cafe uit ram die gewapend zijn met Waki zashis (half zwaarden) en vaak vuistwapens. En zou ik daar een poging toe gewaagd hebben dan zou ik in de kortste keren op het hoofdbureau van Politie h hebben gezeten voor weken en dan op het vliegtuig gezet richting Holland en zou dan nooit meer Japan in komen. Het verhaal komt voort uit het feit dat Bill en ik op een avond, toen wij terug kwamen van buiten Tokyo, aan de rand van de stad een auto stil zagen staan met platen van het USA leger. Wij dachten dat ze panne hadden en wilde ze helpen. Alles beruiste op een misverstand en een van de Heertjes rende weg. Helaas voor hem in die tijd waren er weinig lieden die mij er uit konden rennen dus in de kortste keren zat ik het ventje op de hielen tegen een schutting, boven een open riolering en ik kan me levendig voorstellen dat hij toen een mes trok want het moet een paniek toestand voor de jongen zijn geweest toen hij tegen twee meter en 102 kilo gajin opkeek die naar hem grijnsde van genoegen. De politie was snel ter plaatse en de man werd uit het riool getrokken waar ik hem minus enige tanden in had geslagen en werd opgebracht. Terug bij de auto stond een ander daar benzine in te gooien, het bleek dat ze zonder benzine stonden en de auto hadden gestolen van de Legerbasis, buiten dat werden ze nog van moord verdacht en andere verkwik-

Foto's:

1. Optreden in André van Duin's Show 1978.

Appearance in the Dutch comedian van Duin's Show 1978.

2. Film 5 van de 4 daagse achter me Jan Blaaser en Johnny Kwaijcamp.

Movie 5 of the 4 days walk event.

3. Veld van cer 1985 Korea.

Field of Honor 1985 Korea.

4. TV reclame voor Japanse firma 1985.

TV commercial for Japanese Fax mach 1985

5. Mijn Mawashi TV demo

My Mawashi TV Demo

kende zaken. Ook deze rende weg en ging dezelfde weg en vanzelf herhaalde zich alles, ook hij kreeg nu een echt narig Jonnetje op zijn dak en de grijns moet HORRIBLE geweest zijn want die trok ook een klein soort mes en ging de riolering in zonder tanden. Voor deze escapade kregen Bill en ik de hoogste politie medaille uitgereikt door de Hoofdcmissaris die ik nog steeds op mijn uniform draag. Dat was alles maar ook daar op werden de verhalen steeds mooier. Voor 8e dan moet je minstens 40 jaar zijn zoals voor 10e dan 61 jaar. Die regels zijn dus dik overschreden want Matsui is zeker geen 40. Hetzelfde gebeurde later met Oyama zijn 10e dan. Natuurlijk had hij al eerder 10e dan moeten zijn want dat heeft hij verdiend. Maar je moet de Japanners horen als een gajin dat zou flikken. Maar toen ik Hollander en Arneill en andere hoge dan van de KKK vroeg wat hun aandeel daarin was vertelde die mij dat ze net zo verbaasd waren als ik want zij waren er niet in gekend. Dat is dwars tegen alle regels in, de regels die Oyama, Kurosaki en IK hebben vastgelegd in 1961 voor Europa en Amerika. Waarom dus geen mooie ceremony inplaats van geheimzinnig doen en arrogant tegenover Europa en de USA. Het is dan ook geen wonder dat ook Kenji Kurosaki genoeg had van de hele bende en de KKK verliet rond 1971 en zijn beroemde Mejiro gym (nu Kurosaki dojo) oprichtte en vele wereldkampioenen afleverde in Kickboksen. Toen ik examen deed op mijn eigen verzoek, want ik had mede de regels gemaakt dan moet je er ook aan meedoen, toen vroeg ik waar die honderd man waren want er waren er maar een paar, maar Oyama wilde er niets van weten (Kurosaki vertelde me jaren later dat Oyama geen zin had in een bloedbad en weer ambulances voor de dojo) en hetzelfde gebeurde met Jan Kallenbach die in die tijd mijn beste vechter was en de vloer had aangeveegd met alle zwarte banden in die tijd. Dat deed me wel plezier. Bill zei ook nog, dat op welke dag dan ook, er nooit meer dan 30 karateka in de dojo waren en dan was het ook stampvol, gezien de ruimte. Is het niet een teken uit de Hemel voor Japan dat je nooit die stomme verhalen hoort van vechters als Chris Dolman, Jan Plas, Ernesto Hoost, Peter Aerts, Rob Kaman en zelfs hun nieuwbakken kampioen Filho. NATUURLIJK niet dat hebben ze niet nodig, ook de legende bouw niet, waarom niet ?, omdat ze al een LEGENDE zijn door al dat heerlijke BUDO wat ze al jaren laten zien en ik geloof niet dat ze van een

Foto's:

1. Zomerkamp met Tokyo Hirano en dan graden van de oude NAKA 1979.

Summercamp with Tokyo Hirano and the Dan grades from the former NAKA 1979.

2. Film 5 van de 4 daagse met Johnny Kraaijkamp.

Movie 5 of the 4 days walk event.

Diverse Hobbies:

Jagen, vanaf 1967 opgehouden in 1990 toen ik het niet meer met mijn geweten overeen kon komen.

Hunting, from 1967, stopped in 1990 when I could not keep up with my conscience about killing animals.

3. Vinkeveen, op ganzen 1989.

Vinkeveen lake, goose, 1989.

4. Mijn Japanse tuin na enkele jaren in de winter 1983.

My Japanese garden after a few years in winter 1983.

van die Japanners ooit hebben verloren.

WITHOUT "KOKORO" BUDO IS BUT AN EMPTY SHELL !

Jon Bluming Een interview met Steve Arneill sensei op 10 okt 1996 voor een Budo tijdschrift in Engeland. De buitenlanders werden steeds sterker en werden volwassen. Daardoor kregen de Japanners het steeds moeilijker om hun wedstrijden te winnen ondanks dat ze goed waren. De tijd dat een Japanners al gewonnen hand op voorhand was al over. Speciaal in 1991 tijdens de kamioenschappen in Tokyo wat daar toen weer gebeurde bracht mij in heet water met de leiding. Om te beginnen the manier waarop de loting geschiedde was een aanfluiting voor iedere eerlijke budo Organisatie. Dat gebeurde al 6 maanden voor de wedstrijden en als de tijd van de wedstrijden dan daar was dan werd er weer anders beslist maar wel zo dat de Japanners daar alle voordeel van hadden. Ik had vooral de pest aan de valse manier waarop beslissingen werden herroepen. Vooral werd toen duidelijk voor een ieder te zien dat buitenlanders die vechten tegen zeer goede Japanners BETER waren en toch op de meest vreemde manieren van de overwinning werden afgehouden. Toen was al duidelijk dat de echte wereldkampioen KKK een buitenlander had moeten zijn en NIEMAND anders. Hoe kan men de loting 6 maanden voor de wedstrijd doen en dan op de dag van de wedstrijd alles weer veranderen en zelfs Japanners voor de eerste ronde uitsluiten. Ik protesteerde hiertegen steeds weer en zeer luid doch het hielp niets. Ok, we vechten in de open divisie dus geen gewichtenprobleem dus moest je nemen wat tegen je kwam te staan. Maar het was altijd zo klaargestoomd dat een

Kyokushin Budokai in de IBK). Dat de Japanners hardleers zijn zagen we weer in Parijs gedurende de eerste zgn wereldkampioenschappen Kyokushinkai teams, georganiseerd door Matsui die plotsklaps van 4 e dan 8e dan is geworden maar de rechtszaak door de weduwe aangespannen heeft verloren als nieuwe leider van de KKK. Daar waren het weer Japanners die scheidsrechter waren en waar een gaijin waarschuwingen kreeg en verloor kreeg een Japanner niets toen hij twee maal het gezicht opzettelijk maakte van de Gaijin uit Zuid Amerika en zo won Japan ha ha.

He either fears his faith to much or his deserts are small ; who dare not put it to the touch and win or lose it all !
(*Moutrose , commando no 4 , 1944 .*)

Foto's:

1. Jongen links Rims Schultz 8e dan, right Willie Sibbald 6e dan.

Houting Rims Schultz 8th dan and right Willie Sibbald 6th dan

2. Duiken.

Sen Diving

3. Mijn zoon Jon Blumming Jr.
De Caribische zee 1988 / 1990

My son Jon Blumming Jr.
Caribbean sea 1988 / 1990

Japanner, (met alle respect voor de Japanse vechter in die tijd, die waren echt goed.) eerst tegen mindere sterke tegenstanders kwam te staan en die ook nog veel lichter waren. De buitenlanders daartegen werden tegen elke keer gezet, de sterkste tegen de sterkste en de zwarte jongens tegen de zwart. Tegen de tijd dat enige van onze jongens er door waren zaten ze zo in elkaar dat ze niet meer verder konden en verloren van mindere Goden. Dus in de voorrondes kwamen de sterkste en zwaarste buitenlanders tegen elkaar en wilde vanzelf niet verliezen en ging het hard tegen hard met alle gevolgen vandiende terwijl de Japanners het rustig hadden en dat gebeurde steeds weer. Kijk maar naar de banden die daar nog steeds van zijn. Dit maakte me verdrietig want ik had nooit verwacht dat zoiets kon gebeuren in ONZE Kyokushinkaikan. Maar politiek, sponsors en andere duistere zaken waren alle in Japanse handen. En toen gebeurde het. Ik moest bij Oyama komen en die vertelde mij persoonlijk dat ik een beslissing moest veranderen te gunste van een Japanner en ik weigerde point blanc dat te doen. En dat bracht me in heet water. En ik maakte Oyama (waar ik zeer veel van hield) duidelijk dat als hij aanhield, dat ik dan de microfoon zou pakken en het publiek zou vertellen wat er allemaal gaan-

de was en dan met mijn jongens de zaal zou verlaten. Oyama zei, ik weet dat je dat doet dus laten wij het daarbij. Later zei hij, je bent niets verandert en hij respecteerde mij voor dat. (Jon Blumming, als hij Steve daarvoor respecteerde, waarom is hij er dan uitgegooid uit de KKK mede door toedoen van Loek Hollander die altijd de pest had aan Steve). Maar ik hield voet bij stuk en toleerde dat soort rommel niet. Nakamura ook niet lees zijn boek maar < waarom ik de KKK verliet > Dus de westerse vechter bevocht een Japanner die goed was maar de buitenlander was BETER en dan ineens werden er allerlei excuses verzonnen zoals de Japanner was lichter dan de buitenlander??? en als het omgekeerd was dan had de Japanner ineens een hoit plank meer gebroken ect ect. Ik bleef protesteren en dat deed me de das om. In mijn eigen westerse groep namen mensen die zich Budoka noemen de kans waar om mij zo veel mogelijk in discrediet te brengen. Maar ik wilde niet toegeven aan deze onbeschoftheid want Oyama zelf heeft me opgevoed met de woorden altijd achter mijn principes te blijven staan en ik kon niet anders. De Kyokushinkai is uiteengevallen in vele groepen die ook de naam veranderde maar ik weiger dat ik blijf mijn stijl trouw en noem het nog steeds Kyokushin. (Jon Blumming. Ik ook het is nu

Foto's:
1. Les geven in Willemstad 1990.
Instruction in Willemstad 1990.

Tuinieren:
2. & 3. Mijn Japanse tuin 1982.
My Japanese garden 1982.

4. Mijn Japanse tuin na enkele jaren in de winter 1983.

My Japanese garden after a few years in winter 1983.

5. Duiken in Fiji 1989.
Diving in Fiji 1989.

6. Mijn hobby en nachtmerrie GOLF. Mijn eerste wedstrijd in de Bilt 1989.

My hobby and nightmare GOLF. First tournament in de Bilt 1989.

10e dan van de Sidokan, United World karate Association. International Karate Promotion Committee for the Olympic Games. Een mondvol maar Matsuura sama is niet de eerste de beste. Op jeugdige leeftijd na de oorlog heeft hij iets uitgevonden waardoor vooral vis kon worden ingevroren onder 60 graden onder nul. In de kortste keren kocht de hele wereld het systeem waar vanzelf octrooi op stond en daarna alle visschepen in de wereld en de koffers van Sensei liepen over en is nu een van de rijkste mannen van Japan. Zelf is hij altijd ultra rechts geweest en is dan ook de President van de ultrarechtse regeringspartij van Japan. Zo weigert hij in Westerse kleding te lopen en draagt dagelijks de oude Samoeraikleding dracht zoals de hakama en kimono. Het is een prachtig gezicht deze trotse man te zien lopen in de oude traditionele kledingdracht van een Japan uit het verre verleden. 20 Jaar geleden hield hij het voor gezien en begon aan zijn zeer politieke avontuur en is daar nog steeds midden in bezig. Hij is tevens President van de Sidokan die vertakkingen heeft over de hele wereld maar vreemd genoeg niet in Nederland. Dat is mi opgelost want ik heb Sensei beloofd ook in zijn organisatie zitting te nemen. Tevens is er gelegenheid voor dojo's die het oude stijl karate doen, dus zonder low kicks, om onderdak te krijgen in deze betrouwbare organisatie. Die kunnen dus contact opnemen met mij daarover. Sensei is zelf nu ook 60 jaar oud maar in zeer goede gezondheid en traint ook nog dagelijks vooral veel met de oude Okinawastijl kata. De voorzitter van Japan van de UWKA is de oude Kyokushinkai karateka van 35 jaar geleden Tsuneo Shimoji. 8e dan. Ikzelf vind het een heerlijk nieuw avontuur om samen te werken met deze geweldige Samoeraï die met hart en ziel zijn Budo beleeft en niet op een paar centen zit te wachten daaruit maar het als een levenswandel beleeft. De jaarlijkse kampioenschappen worden in Chicago gehouden en er mag met vingerhandschoenen gewerkt worden zodat er aanvallen naar het gelaat toegestaan zijn waardoor de echte winnaar een stuk duidelijker wordt.

Foto's

1. Matsuura Yotski 10th dan of th Shidokan Okinawan karatestyl of Japan also the International Karate promotion committee for the Olympic games and President of the United World Karate Association.

2. Matsuura Sensei in dagelijks tenue in zijn kantoor tevens museum met 51 Yorois (originele samurai harnassen) waarvan enkele mi de nationale schatten van Japan vallen en nu beroemde Daimyo toebehoorde in het verre verleden.

Matsuura Sensei dressed in his daily Japanese attire in his office wich is also a sort of museum with 51 suit of armour some of them national treasures from famous Daimyo of long ago.

Voor de Budoka die hebben ingeschreven voor wedstrijden in Japan bij mijn Budokai.

Verleden jaar oktober werd ik plotseling naar Tokyo geroepen om aanwezig te zijn bij de afspraken van de nieuw opgerichte Budo organisatie. Er zouden iedere maand wedstrijden worden gehouden op professionele basis etc etc. Ik heb toen op verzoek van deze organisatie een oproep uit laten gaan voor vechters in Nederland die graag in Japan willen vechten. Hartverwarmend waren de reacties van oud leerlingen en anderen. De eerste wedstrijd nam ik Big Mo T mee die een beer van een KO bracht tegen de Tae kwon do kampioen van the US tevens kickbokser. Daarna brak zoals zo vaak de pleuris uit onderling in die organisatie en sindsdien ligt alles al een jaar op zijn kont. Zodra ik wat hoor dat de problemen opgelost zijn dan horen jullie van me en hoop dat jullie dan nog net zo fanatiek zijn want ik vindt het nog steeds heerlijk mijn vergaarde kennis in de afgelopen 46 jaar door te geven of jullie te begeleiden. OSU Jon Bluming.

De officiële (DAN) graden uitgereikt door de Budokai en de IBK en als zodanig erkend in Japan. Kyokushin Budokai All round karate.

Don. F. Dreager 10e Dan

Kenji Kurosaki 10e Dan

Jon Bluming 10e Dan

Chris Dolman 9e Dan

Raffi Liven 9e Dan Danmark

Harry Seriese 8e Dan

Rinus Schulz 8e Dan

Jan Plas 8e Dan

Ton de Wit 8e Dan

Bill Backhus 8e Dan Frankfurt

Takashi Azuma 8e Dan Tokyo

Hidetake Aso 8e Dan Tokyo

David Cook 8e Dan Sweden

Akira Maeda 8e Dan Tokyo

G. Lemmens 8e Dan Duitsland

Dave Jonkers 8e Dan IBK Shihandai

Ton v Heumen

7e Dan

A. Reilman

7e Dan passed away

B. Smith

7e Dan U.S.A.

D. Eisheuer

7e Dan Munchen

G. Gordeau

7e Dan

T. Eikman

7e Dan

F.v. Wijngaarden

7e Dan

L. Voinescu

7e Dan

Duitsland Shihandai

J.Reilman

6e Dan

J. Vos

6e Dan

F.v. Dijk

6e Dan

J.v.d.Linden

6e Dan

J. De Bruin

6e Dan

N. Gordeau

6e Dan

L.Carbin

6e Dan

J. Svinth

6e Dan U.S.A.

Toon Stelling

6e Dan

H.Watson

6e Dan (Du)

G. v. Maurik

6e Dan

P. Aerts

6e Dan

F. Jaspers

6e Dan

H. Lobman

6e Dan

J. Reeberg

6e Dan

H. Ruberg

6e Dan

R. Wildeboer

6e Dan

H. Sweers

5e Dan

M. Goedegebuur

5e Dan

Judoleraren van de Budokai

Jon Bluming

9e Dan

Chris Dolman

8e Dan

P. Adelaar

7e Dan

V. Panletta

7e Dan Passed away

F.v. Dijk

7e Dan

Jaq Brakel

6e Dan Passed away

G. Groos

6e Dan

R. Noordberg

6e Dan Passed away

M. Schutte

6e Dan

H. Kalle

6e Dan

F. Kirchhof

6e Dan

D. Jonkers

6e Dan

C. Hynan

6e Dan

Honory Dan van de IBK

Dick Schilder

6e Dan all round

Thom Harinck

6e Dan karate

Cor 't Hart

5e Dan all round

Deze graden lijst is tot mei 1999 aangevuld

*Mijn leraar en vriend Kenji Kurosaki 10e Dan
My sensei and real friend Kenji Kurosaki 10th Dan (honorary president of the Budokai)*

*Op de Mil begraafplaats van
Arlington voor het graf van
mijn jeugdheld de Bokser
Joe Louis
At Arlington Mil cemetery
by the grave of my childhood
hero the famous boxer Joe Louis*

**Nabeschouwing huidige
Kyokushinkaikan Tokyo.**

Zouls Bredero al zei enkele jaartjes terug "Het kan verkeren" had ik ook kunnen weten dat in Japan nooit iets echt definitief is. Van de 20e tot de 1e maart 2000 was ik wederom in Japan op uitnodiging van de bekende kampioen freefight Akira Maeda die 8e dan werd van de Kyokushin Budokai. Daar hoorde ik tot mijn grote verbazing dat na alle rechtszaken tussen de weduwe Oyama en Matsui de zelfgepromoveerde 3e dan tot 8e dan, en beweerd de door Oyama aangewezen nieuwe zgn Sosai te zijn, hetgeen de rechtbank niet toekende gezien de vreemde toestanden en het totaal ontbreken van handtekeningen, testament en getuigen en Matsui met een vermoeid gezicht de Honbu in Tokyo ontruimde. Nu echter is alles weer koek en ei tussen de weduwe en Matsui mede door het feit dat de weduwe (die totaal aan de grond zat) ruim 21000 gulden per maand krijgt van Matsui en dus de pijp aan maarten gaf wat vooral Sampai plezier zal doen die achter de weduwe bleef staan en dus nu moet kiezen. Dit was echter te voorzien als men naar de toestand kijkt van de laatste jaren en mensen als Loek Hollander gehandhaaft werden door Matsui en zelfs een 8e dan kreeg van de 4e dan Matsui ondanks dat Loek al bijna 30 jaar NIETS meer heeft gedaan aan karate. Daar beide hetzelfde doel voor ogen hebben nl. veel geld verdienen en zo min mogelijk doen.

Voor mij heeft deze comedie totaal afgedaan en begrijp volkomen waarom zoveel van die geweldige leraren en vechters zowel in Japan als in het buitenland de zinkende Honbu hebben verlaten. ERG JAMMER.

*Mijn afscheidsfoto met Sensei
voor de pers okt 1961*

*My sayo nara picture with Sensei
for the press oct 1961*

*Kenji Kurosaki 10th dan in zijn beste
dagen 1963*

*Kenji Kurosaki 10th dan in his best
days 1963*

De 10e dans van het Japanse Judo

Ik heb nooit geweten dat er bij de leraren die ik heb leren kennen gedurende mijn jarenlange studie in Japan en de Kodokan institute of judo, in de jaren 1959 tot november 1961 en van februari 1966 tot half augustus 1966, er nog enige andere 10e dan's waren. In New York kreeg ik van Bob Smith een oude vriend uit de CIA tijd 1964 tot 1970 en Tokio een lijst met alle 10e dan's tot nu toe. Dat was echt verrassend. De eerste 10 dan werd gegeven aan Ushiaki Yamashita (feb. 16e 1865 - okt 26e 1935) en wel op 24 oktober 1935, dus 2 dagen voor zijn overlijden voor alles wat hij voor jindo had gedaan gedurende zijn leven. Op deze lijst zien we dat er verschillende legendarische namen voorkomen die zijn gepromoveerd op of net na hun overlijden, dus postuum gegradueerd. De enigste die ooit door zijn leerlingen en na zijn dood werd gepromoveerd tot 11e dan is de uitvinder en oprichter van het Judo en de Kodokan Kigoro Kano. Er werd tevens bij vermeld dat er verder NOOIT meer iemand deze graad zou kunnen verkrijgen. Mijn oude leraar van de Kenshusei (de 25 beste judoka van Japan en enkele speciaal genodigde onder de buitenlanders die speciaal les kregen en altijd overal bij aanwezig moesten zijn en iedere dag verplicht waren enige uren te vechten in de Kodokan) Sumiyuki Kotani was de laatste die een 10e dan kreeg van de Kodokan en ik hoorde verleden jaar in Tokio dat hij de laatste zou zijn die deze graad heeft verdiend. Het gaat nu alleen nog tot 9e dan en op de nominatie staat bijv. de beroemde Daigo voor die eer. Buitenlanders werden altijd in de hoek gezet in Japan en kregen nooit hoge graden met vooral Don Dreager die het tot 5e dan bracht terwijl hij zeker beter was en meer heeft gedaan dan 90% van de 8e dan's in Japan in mijn tijd. Voor de Tweede wereld oorlog werden twee judoka's 6e dan O'Neill uit Amerika en Trevor Leggett uit Engeland. Later werd Leggett 7e dan in Japan. De derde 6e dan werd Anton Geesink in december 1961. De 4e Jon Bluming in 1966 en de vijfde werd Chris de Korte die promoveerde in Tenri Universiteit. En uiteindelijk werd Jon Bluming 9e dan van de nieuw opgerichte Budo organisatie in Tokio, de Toko foundation int. martial arts promotion center of Japan. nov. 1998 in Tokio.

Kodokan Tenth Dans at may 1996

Nakano Shozo Jan 6th 1888 - Dec 22nd 1977

10th dan - Dec 21st 1977: aged about 89

Okano Kotaro Apr. 24th 1885 - June 2nd 1967

10th dan - June 2nd 1967: aged about 82

Samura Kaichiro Nov. 13th 1880 - Nov 6th 1964

10th dan - Apr. 4th 1948: aged about 68

Nagaoka Shyuichi Sept. 17th 1876 - Nov. 22nd 1952

10th dan - Dec 22nd 1937: aged about 61

Isogai Hajime Oct. 26th 1871 - 1947

10th dan - Dec 22nd 1939: aged about 68

Yamashita Yoshiaki Feb. 16th 1865 - Oct. 26th 1935

10th. dan - Oct 24th 1935: aged about 70

Tobata Shotaro Apr. 6th 1884 - May 25th. 1950

10th dan - May 4th 1948: aged about 64

Lizuka Kunisaburo Feb. 13th 1875 - Jul. 25th 1958

10th dan - May 4th 1946: aged about 71

Mifune Kyuzo Apr. 21st. 1883 - Jan. 27th 1965

10th dan - May 25th 1945: aged about 62

Shoriki Mazutaro Apr. 11th 1884 - Oct. 9th 1969

10th dan - Oct. 9th 1969: aged about 85

Kurihara Tamio May 21st 1896 - Oct. 8th 1979

10th dan - Oct. 7th 1979: aged about 83

Kotani Suniyuki Aug. 3rd 1903 - Oct. 9th 1991

10th dan - Apr. 27th 1984: aged about 81

In oktober 1998 belde Kurosaki op en vroeg

Foto's:

1. Wedstrijdje in Portugal 1994.

Little tournament in Portugal 1994.

2. Ga jij je bal zoeken met krokodillen en nijlpaard en vind achter je Zuid Afrika Sabie golfclub 1992.

Who is going to look for his ball with crocs and hippos right behind your ass Sabie golfclub South Africa 1992.

3. Golf in Hong Kong met mijn trouwe vriend Bill 1990.

Golf in Hong Kong with my loyal friend Bill 1990.

4. Mijn nummer en een snier te bevechten Niemi Zeeland 1990.

The only way to fight a Bull New Zealand 1990.

5. Golf in Cape Town Zuid Afrika 1992.

Golf in Cape Town South Africa 1992.

6. Curacao 1993.

Curacao 1993.

Foto's:

1. Daar hou ik nu reizen in stijl Hong Kong 1993.

I love to travel in styl Hong Kong 1993.

2. De eerste Nederlander die lid werd van de Kodokan en 2^e dan judo 12 sept. 1956.

The first Dutchman who became a member of the Kodokan way back in 1956 and the first to become a 2th dan in Kodokan Judo.

3. Het is niet altijd wat je denkt... Anaheim golf club LA 1989.

It is not always what you think it is... Anaheim golfclub LA 1989.

4. Een prachtige foto van twee echte vrienden zomerkamp in Papendal 1975 Opa Schutte 7^e dan Tokyo Mirano 8^e dan

A rare picture of two good friends summercamp Papendal 1975 Opa Schutte 7th dan Tokyo Mirano 8th dan

講道館館員之證

KODOKAN MEMBERSHIP

No. 4719

NAME. Johan Cornelis Blumming

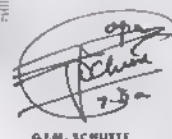
BIRTH. February 6, 1933

REGISTERED. Sept 12, 1956

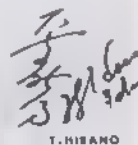
講道館

K O D O K A N

2.

G.J.M. SCHUTTE

T. HIRANO

Mijn vriend Yamaguchi (the cat) 10e dan signeerde deze foto voor mij op de achterkant de laatste keer dat ik hem sprak Tokyo 1976.

My friend the late Yamaguchi (the cat) 10th dan signed this picture on the backside for me the last time I talked with him summer 1976.

mij de volgende dag even naar Tokio te komen. Dat ging natuurlijk niet maar twee dagen later zat ik weer in het vliegtuig, welliswaar business class maar het is toch de tijd dat je thuis de deur dicht doet tot dat je in het hotel bent in Tokio rond de 28 uur reizen. Een paar dagen vergaderen tot diep in de nacht en dan terug, tijdens die vergaderingen werd de nieuwe Japanse budo organisatie opgericht genaamd Toko Foundation International Martial Arts Promotion of Japan. Waar o.a. de beroemde Kenji Kurosaki 10e dan en de even beroemde vechter Fujiwara zitting hebben. Een maand later weer naar Tokio en tot mijn verbazing werd ik gepromoveerd tot 9e dan judo na 45 jaar studie. De enige 7e dan die Japan ooit aan een buitenlander heeft gegeven was aan Trevor P. Leggett (een vriend van mijn leraar Opa Schutte 7e dan) en een 6e dan aan O'Neill een Amerikaan voor de tweede WO. Daarna Anton Geesink die 6e dan werd in 1961. Bluming in 1966 en 6e dan in 1976 en nu als eerste een 9e dan in 1998. Japan ziet het nog steeds niet zitten en vooral de Kodokan niet om buitenlanders hoge graden te geven of zij het verdienen of niet. En dan nog de onvolprezen grondwerker Chris de Korte die in de jaren '60 een 6e dan verdiende in Tenri Universiteit. Verder zijn er geen Nederlanders met een 6e dan of hoger van Japan. Er werd mij bezworen dat Japan NOOIT Geesink een andere dan heeft gegeven dan de 6e dan omdat hij sinds 1969 niets meer heeft gedaan, en zeker geen 10e dan omdat er zelfs in Japan geen 10e dan is sinds Kotani overleed in 1991. Men vertelde mij zelfs dat er helemaal geen 10e dans meer worden gegeven in Japan voor judo. Er zijn ook maar twee 10e dans in karate, t.w. Kenji Kurosaki en Jon Bluming. Kodokans Takata Sensei vertelde ons in 1994 Joop v.d. Linden, Geert Bodde, Frans v. Wijngaarden en ikzelf dat zowel Geesink als Ruska geweigerd worden om het museum in te gaan???? en niet vrij Kodokan in kunnen. Dus er is weinig liefde van de Kodokan voor deze twee kampioenen. Geesink vertelde in de Kodokan jaren geleden aan een aantal oude leraren: "Ik ben wereldkampioen dus beter dan jullie dus moet ik ook 10e dan worden." Dit werd hem niet in dank afgenomen. Wat bijna niemand weet is dat een 6e dan als hoogste vechting wordt verleend aan een wedstrijdindoka als deze al 5e dan is en zijn wedstrijdperk heeft beëindigd. Zijn 7e dan als hij na een aantal jaren zijn verzamelde ervaring doorgeeft aan de jeugd en zodoende meehelpt opvoeden en klaar stomen voor het grote werk. Ook meehelpt in de grote organisatie hoe dan ook, waardoor hij wederom na een aantal jaren en minstens 40 jaar te zijn 8e dan wordt. Als hij 55 of 60 is en nog steeds meehelpt trainen, organiseren en zeker wekelijks een aantal keren in de dojo meetraint dan krijgt hij de fel begeerde rode band die aan-

geeft dat hij 9e dan is geworden een grijze eminentie dus. In judo 10e dan voorheen werd diegene die terug kon kijken op een kampioenschap een geweldige leraar- en organisator leven en bovenal van onberispelijk JAPANS idee van gedrag. Dan is het onmogelijk dat Geesink 10e dan is want die heeft al in geen 25 jaar op de mat gestaan om les te geven en kan van overgewicht amper lopen, getuige de nieuwe heup en knie die hij hard nodig heeft. Dus zegt Japan: dit is onzin! Voor de 8e dan van Ruska geldt hetzelfde. Hij heeft misrabel gefaald als dojohouder en leraar en nog beroerder als bondscoach, en de laatste 20 jaar niets meer gedaan...! Terug uit Japan voor de tweede maal in november 1998 voelde ik een vreemd kloppen in mijn hoofd als ik in bed lag. Dat vond de huisarts ook en zo kwam ik in het ziekenhuis die mij meteen wilden houden. Omdat mijn vrouw met een groep in China rondzoolde kon ik niet naar huis, alleen op eigen risico met zware medicijnen. Dat was lachen want de hele wereld ziet er plotseling uit als een doedelzak vooral omdat ik nooit medicijnen gebruik zelfs geen asperine. Ik kreeg een cardioversie onder verdoving en twee dagen leek het goed te gaan. Doch daarna weer een pols van 135 en een boezemflutter erbij. Toen de arts er geen heil meer in zag werd ik doorgestuurd naar de AZU en een zeker Prof. Hauer die van zijn personeel de bijnaam had van 'de tovenaars'. Als plezante bijzaak kreeg ik ook nog een enorme hoge bloeddruk 180 over 130. Nooit last van gehad doch een voortvloeisel van de andere ellende. Dat heeft geduurd tot augustus 1999 met als top een pols van 147 in New York waar een film over mijn leven werd gemaakt. Eindelijk opname, 17 augustus 1999 en een operatie via mijn hoofdaders in mijn lies op woensdag de 20ste. 4 Catheters links en 1 rechts en dat duurde 4 uur en 5 minuten in een kamertje met machines en instrumenten recht uit een surrealistische enge film. Toen werd mij en passant verteld dat ze nu een wondwecfel in mijn hart gingen branden om een soort heuvel op te werpen zodat de boezemflutter er niet meer door kon wat echt zonder verdoving moest anders hielp het niet. Daarop kreeg ik een zeer plezierig ogenblikje toen ze een keer of 4 gingen branden met een laser in mijn hart. Ik hoorde het medisch jargon aan en hoorde 150 zeggen

en dat deed goed zeer. Toen werd er gevraagd om 500 want zo ging het niet echt goed. Zelfs een dorpsdixot weet dat 500 meer dan drie maal zo veel is dus ik lag met stijf dicht geknopen anus en een verdraaid smoeltje af te wachten wat er nu zou exploderen binnenin. Ik hoefde niet lang te wachten want na een droef geruis en opstarten van de machine kreeg ik een enorme pijn in mijn borst hals en zij. Toen ik echt dacht nu pijjer ik af hield het op en vroeg de aardige prof hoe het ging en ik kon alleen maar zeggen dat de tijd echt vliegt als je plezier hebt. Toen nog even een cardioversie er overheen en ik was weer het heertje volgens de andere heren. Donderdag rusten aan de monitor en vrijdag naar huis en zaterdagochtend heerlijk 18 holes golven op de Biltse Duinen. Ik ben weer herboren met een pols van 62 tot 65 en een bloeddruk van 135 over 75 en ik krijg zelfs weer jeugdpuistjes! Uit Japan kreeg ik bericht dat Matsui eindelijk de

7e Dan karate 1975.

7th Dan Karate 1975.

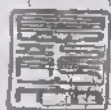
College of Yudansha Diploma

The College of Yudansha of the Martial Arts Hall of Fame society have elected to award JON BLUMING the Rank, Title and degree O-SENSEI together with the appropriate accidental didactic Rank title and degree

Philosophiae Doctor

For the oriental Discipline ZEN CHUAN as applicable to the Shaolin evolved sun-chin related rrus

Awarded this 23RD day of OCTOBER
Nineteen Hundred and Eighty-Eight

[Signature]
President

10TH DAN

Steven Armstrong Ph.D.
Roger Greene Ph.D.
James Harrison Ph.D.
Joe Lacey Ph.D.

Board of Advisors Yudanshakar

Robert A. Urtas Ph.D.
George Minshiro Ph.D.
John Tschalig Ph.D.
Robert Hamall Ph.D.

4.

methoden. En wij dachten dat bondsellende alleen in Nederland voorkwam. Ook Matsui die 3e dan was toen hij het roer hardhandig in handen pakte en vanzelf meteen 4e dan werd gemaakt is nu een paar jaar later ineens 8e dan. Lachen he? In de 46 jaar dat ik in Budo mijn leven heb gevonden ben ik dusdanig gelouterd dat ik o.a. heel zeker weet dat het absoluut onmogelijk is om de hele groep karateka, freighters of all round karateka bij elkaar te krijgen en zeker de charlatans wat zeker 40 % is willen daar niet van weten. Dat het incl. deze laatste groep het beste is wat ze ooit kan overkomen begrijpen ze niet en dat is erg jammer. Er werd 10 oktober 1999 een reünie georganiseerd door S.v.d. Velde en het was een heerlijk tevreden gevoel om vele oude leerlingen terug te zien die nu gerenommeerde Sensei zijn met goede verchters en andere leerlingen. En terecht zei een van hen: "Is het niet fantasties dat U als karateka uw zonen en zeer veel kleinkinderen zo bij elkaar ziet." En ik voelde me echt lekker in mijn vel en keek met grote voldoening naar mijn jongens en zie dat als een geweldige bekroning van een prachtig leven en hoop ze nog vele jaren te

Foto's:

1. 8e Dan karate 1979.
- 8th Dan Kurate 1979.
2. Chris Dolman 9e dan
- 3... Kenji Kurosaki 10e dan legende in Japan op 66 jarige leeftijd.

The legend in Japan Kenji Kurosaki 10e dan on his 66 year

4 Eredoctorate van de Karatehall of fame (voor wat het waard is)

Ph.D. of the Karatehall of fame (for what it is worth).

Honbu was uitgezet en dat zijn overname geweld door het hogere gerechts was afgekeurd. De weduwe heeft dus alle rechten en nu wachten wat er verder gaat gebeuren. Matsui heeft als surprise de weduwe nog even gecnept. Voor de Japanse wet moet men bij een overname ook al het personeel overnemen. Dus de lieverd Matsui nam 12 van zijn cronics in dienst tegen vanzelf goede betaling en ging weg, de laatste foto zie ja hem met een paar dozen en een gezicht als een zieke oorworm de honbu uitlopen en de weduwe heeft 12 waardeloze schoffies te betalen en een nieuwe rechtszaak om dit onbeschofte gebeuren weer ongedaan te maken. Dat noemen ze Yakuza

Karate Kyokushinkai Kan N.K.A.

Aangesloten bij de KARATE KKKK in Tokyo
 Plaza Oyama 8° dan, Chama Nishi Hachikuro, Toshima-shi 3-9, Tokyo
 Algemeen Europees Japan, Buiting, 18° dan, Kōsei-ryū 6°, Amsterdam
 Bondsbureau N.K.A. Al Prins, Nieuwskade 7, Amsterdam
 Voorzitter N.K.A.D. Ph. H. v. Wickevoort-Crommelin,
 Fujishirgerweg 7, Londen
 Pencon. N.K.A.M. Mr. Laan, Willem Brouwerstraat 200
 Rotterdam

TO WHOM IT MAY CONCERN /

This is to state that Mr. Jon Bluming, born 6.2.33 Asd.
 Looidyk 133 de Bilt.

has the exclusive rights for the karate kyokushinkaikan
 badge as shown in red above this letter on the left side,
 the Kyokushinkaikan lapel pin and the written words
 KYOKUSHINKAIKAN.

He can use this right in any way he sees fit for the Kyokus
 hinkaikan styl group in the Netherlands or in Europe.

Mas Oyama
 Mas Oyama, 8 dan.

1.

UNITED STATES KARATE YUDANSHAKAI, INC.

Headquarters
 President and Chairman of the Board
 MR. MASUTATSU OYAMA-SENSEI
 12, MINAMI-CHO
 ITABASHI-KU
 TOKYO, JAPAN

United States Representative
 FRANK FRANZONE
 1157 - 45TH STREET
 BROOKLYN 19, NEW YORK

October 10th 1962
 New York, N.Y.

To Whom It May Concern;

This is to certify that Mr. Jon Bluming of the Netherland
 Karate Kyokushinkai Association, presently residing at Caril-
 lant 19, Amsterdam w, Holland. It is a pleasure for me to
 inform to whom may it concern that I have known Mr. Bluming and
 his Association for years.

I have known him since April 1959 in Tokyo, Japan, in the
 period of his study and practice of the Karate in our Yuden-
 shakai and found him to be a sincere and also he has shown a
 great leadership.

Mr. Bluming main interest is not only real karate tech-
 nique, but the philosophy of Zen Buddhism, which is deeply con-
 cerned with human dignity.

Also Mr. Bluming is duly granted grade 3-dan in our
 Yudanshakai committee of Karate Grade Qualification, he has
 6-dan in Judo, 2-dan in kendo, trained Bujutsu in other institutes.

And he was awarded of a merit of the Tokyo Metropolitan
 Police.

In my knowledge Mr. Bluming is only fully qualified man
 in Netherland, early to teach the Karate to the people who want
 to learn honestly the real ART of KARATE.

Accordingly, I would like to go on record as a character
 reference for Mr. Bluming and his Association.

2.

Signed:

Mas Oyama
 Masutatsu Oyama, President
 & Chairman of the Board.

榮譽證書

Mr. Jon Bluming 於一九九二年六月

在北京体育学院作柔道講座

特此感謝

北京体育学院教授 王德勝 啟
 一九九二年六月

3.

Foto's:

1. Brief Oyama met alle rechten voor
 Kyokushinkaikan in Europa, is tot op heden noch
 ingetrokken

Letter Oyama with all rights fore Kyokushinkaikan
 in Europe, which he never revoked.

2. Oyama's brief aan de Comm. Marechaussee, als
 introductie voor training.

Oyama's letter to the commander of the Dutch
 State Police for training.

3. Een vliegende vogel vangt altijd wat les geven
 aan de Universiteit van Peking en assistent prof.

A flying bird always catches something a stage at
 the University of Peking as assistant prof
 Lovely title eh!

mijn tuin genieten. Voor mijn trouwe leerlingen, jongens hartelijk dank ik hou van jullie en sta achter jullie vooral het idee van de jaarlijkse reünie en samenwerking daar zijn vooral jullie alle zeer bij gebaat.
OSU

he should choose some one with no relation with us.

7. I understand well what you would like to say about Holland, as I stayed there for a longtime. But we can not ignore morality. As you know, Japan is a country of morality. That is why many Europeans want to come to Japan in order to learn it. Our bushido spirit? I think, is the same as your knight spirit.

8. Kancho feels the same friendship as you do. You seems to misunderstand in this matter.

9. Nobody has decided anything about Kallenbach in honbu. It is you or your committee that decide this matter. We will follow your decision whatever you may decide.

Before I close, I must say that Kallenbach should learn or train his spirit harder. We hope you to understand that we warned him and advised him repeatedly only because we sincerely wanted him to recognize it.

Wishing to hear from you soon.

Sincerely yours,

Kenji Kurosaki

Kenji Kurosaki

P.S. Mas. Oyama is leaving Japan for the states on the 2nd of June. He will be sure to come to London by contacting Steve there.
1. He would like to meet you by all means.

ondersteunen, les te geven en vooral ze die graad te kunnen geven in samenwerking met Kenji Kurosaki die ze waard zijn want er lopen nog vele mensen rond die gewoon doorlopen als 3 en 4e dan en al jaren geleden wereldkampioen waren of 35 jaar meelopen terwijl er een paar rond lopen met een zeer hoge graad die over hun eigen benen struikelen en nog nooit iemand van witte band naar zwart en kampioen hebben geholpen er is er zelfs één die zich nog op de borst slaat wereldkampioenen te hebben terwijl dat alle jongens

waren uit mijn dojo door mij opgeleid van wit naar ect. Het kan verkeren zei Bredero. Het erelidmaatschap van de NKA die Serieze. Schuls en ik hebben opgericht in jan. 1962 en Koninklijk goedgekeurd in 1965, heeft mij onroerd en deed me echt goed. Vooral nu begrijp ik alles een stuk beter en leg me bij een hoop zaken neer want ik kan toch de klok niet terug draaien. En nu ik weer herboren ben wens ik niet verder te piekeren en die laatste jaren weer fijn les te geven en golfen en van

Enkele feiten

Medeoprichter van de Deense- en Zweedse judobond samen met Dr. Schutte in 1956. Canadese Maratimes Judobond in 1958. 1 Euro- en Ned. karatebond jan. 1962. Introduceerde de volgende Japanse sporten in Nederland in 1962 - 1963: Kendo (zwaardvechten met bamboezwaarden), Tai Jitsu (de kunst van het zwaard), Bojitsu (de kunst van de stok), Kickboksen 1972, All round karate (officieel) 1989, medeoprichter 1e Body Building bond 1967, medeoprichter Powerlifting bond 1973, oprichter Internationale Budo Kaikan (Verenigde Japanse Martial Arts Sports) 9 jan. 1996, en gekozen tot president voor het leven. (komt in Afrika ook veel voor!!!), Prof. Phys. Ed and fighting sports Univ. van Peking 1991 van Japan 1994 en benoemd tot de hoogste graad als eerste buitenlander de 10e Dan. In vele bestuursfuncties vanaf 1954 vooral dir. Techniek en coach, heeft een heilige afkeer om voorzitter te worden bij welke organisatie dan ook. In Japan van 1959 tot 1962 ongeslagen in judo en karate. Lid van de Kodokan Kenshisei (25 beste judoka van Japan) in november 1959. Tientallen Olympische wereld- Eur. en Ned. kampioenen in alle disciplines van Japans Martial Arts. 1998 1e Buitenlander 9e dan judo in Japan.

Foto's:

1. Brief Kurosaki over misdragen van Kallenbach

Letter from Kurosaki about misbehaving Kallenbach

2. Afscheidsfoto augustus 1966

Aanhalingen van artikelen in 1960-64

Maandelijks uitgave van het Kodokan tijdschrift.

Aug 1960.

Tijdens een interview van de Japanse goodwill tour in Egypte de Sensei Kawamura en de kampioen Kaminaga.

Vraag.

Wie van de buitenlanders heeft de beste kans op de volgende WK in Parijs in dec 1961.

Antwoord.

Jon Bluming uit Holland.

Vraag, waarom?

Antwoord.

Omdat hij al jaren in Japan traint en de beste judoka van ons al heeft verslagen.

Vraag.

Waarom Geesink niet?

Antwoord.

Omdat Geesink het Japanse systeem niet kent en Bluming wel.

Mijn antwoord, in Parijs, daar zijn ze inmiddels al achter gekomen.

1964, tijdens een interview met Opa Schutte voor de pers.

Jon is op een valse manier beroofd van deelname aan de WK in Parijs en had daar zeker twee gewonnen en wie weet?

Jan 1962.

Wederom de Kodokan revue.

Tijdens een interview met de top senseis van de Kodokan over de komende Olympische spelen in Tokyo.

Daigo.

wij moeten ons beter voorbereiden op de wedstrijden tegen judoka die sterker en zwaarder zijn dan onze judoka.

Osawa.

Dat denk ik ook, zeker als ik aan judoka als Geesink en Bluming denk.

Ik denk o.a. aan een beter systeem op de grond. Bijv Bluming met zijn lengte en kracht is zeer sterk op de grond en met het gebruik van voor ons onbekende technieken verslaat hij vaak onze beste judoka.

Daigo.

Zijn technieken lijken erg aarzelend, maar zijn onstellig efficiënt.

Yamashiki.

Het is echt ergelijk en vervelend als je bij hem in een houdgreep komt te liggen.

Osawa.

Als je Bluming zonder er bij na te denken in een houdgreep neemt bijv Kami shihi katame, gooit hij je gewoon er overheen met zijn buitengewone kracht en dan lig je vast in zijn houdgreep en dan is er niets meer wat je kan doen.

Daigo.

Hetzelfde doet Geesink met je.

Osawa.

Ondanks zijn onorthodoxe stijl is Bluming zeer sterk geworden.

Yamashiki.

Hoe lang is hij.

Osawa.

1.95 cm.

Osawa.

Wij moeten ons vooral toeleggen op de lichamelijke kracht van onze judoka.

Toen Bluming in Japan aankwam was hij zeker niet sterk.

Maar na twee en een half jaar heeft hij zijn fysiek enorm opgebouwd.

Hij traint nu nog maar een half uur Judo and de rest traint hij met gewichten.

De laatste opmerking van Osawa laat duidelijk zien hoe weinig de Japanners afwisten van de trainingsmethode van de buitenlanders en al helemaal niet van Donn Dreager.

Het laat ook zien hoe onvoorstelbaar dom de Kodokan was om niet in te gaan op Donn zijn aanbod om de Kenshusei te trainen met gewichten.

Isao Inokuma was zijn beste bewijs en resultaat toen deze de All Japan won, makkelijk, met een gewicht van 87 kilo.

Donn waarschuwde ons keer op keer om NIET de gewichten training alleen te doen om te winnen maar dubbel hard te trainen op judo snelheid en techniek.

Waar ze de onzin van daan halen van een half uur judo en de rest gewichten is mij een raadsel en laat duidelijk zien dat ze achter liepen en waarom ze van landen gingen verliezen waarvan ze het bestaan amper wisten.

Het is dan ook geen wonder dat Donn diep teleurgesteld in latere jaren de Kodokan verliet na met Inokuma enkele zeer goede boeken te hebben geschreven.

Een zaak begrijp ik absoluut niet.
NL.

Waarom kan de Kyokushinkai zgn HONBU niet wedstrijden uitschrijven van man tegen man zonder de zgn onzin van breektechnieken.

Ik heb nog nooit een breek fanaat gezien die mijn jongens kon verslaan in een man tegen

man gevecht tot KO.

Net zo min als een kata kampioen die een wedstrijd tot KO kan winnen.

Als ze dan toch gewichtklassen willen toepassen waarom dan niet desnoods de bekende gewichtsklassen van de wereldboksbond dan zijn er helemaal geen problemen meer.

En als de Japanners dan niet eens les gaan nemen of een coach in dienst nemen uit Europa dan winnen ze zeer weinig wedstrijden.

De mooiste wedstrijd vindt ik persoonlijk die Pancrase laat zien. HELAAS TE WEINIG !

En dan 40 minuten lang tot KO of opgeven dan pas kan men zien de techniek en het uithoudingsvermogen van de vechter en is de onzin geelminineerd.

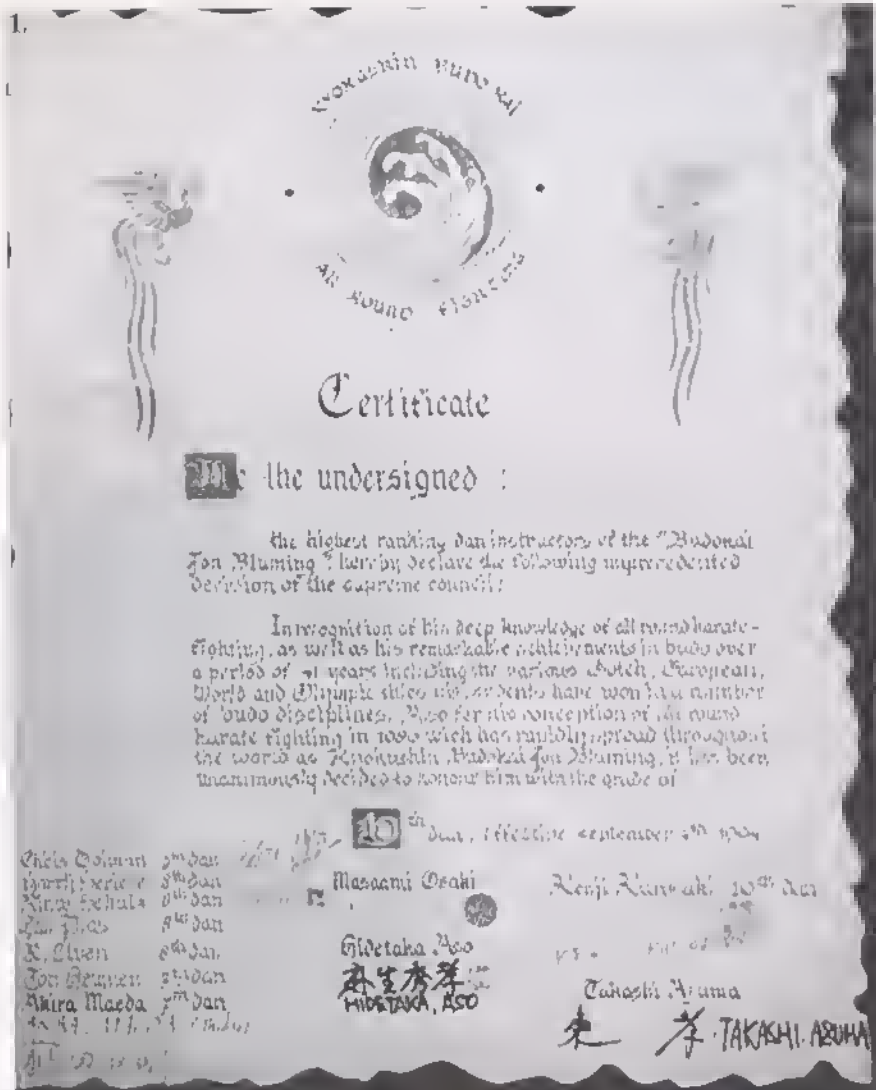
Ook Rings heeft goede wedstrijden in die zin, en vind ik beter dan Pancrase.

Foto's:

1. Sem Schilt kampioen open KO Daido Suken 1996 Tokyo

Sem Schilt champion open KO Daido Suken 1996 Tokyo

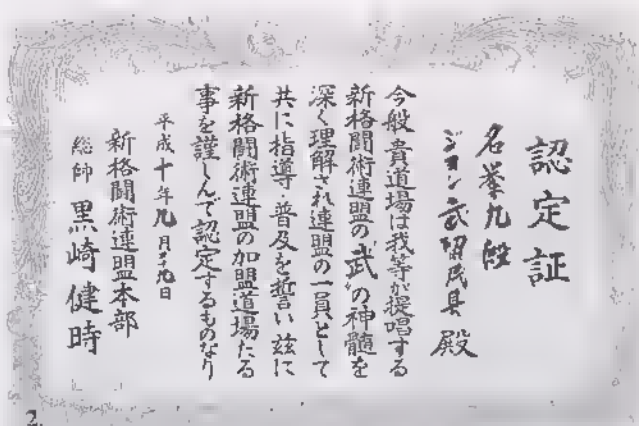

Short history of Kyokushin karate in the Netherlands

Jon Bluming came back home after one year in Canada on 3 years in Japan, because of a contract offered to him by his former judo-teacher Granddad Schutte to be a coach for the Neth Amateur Judo Association. That was the end of Nov 1961. He started karate instruction before or after judo-lessons all throughout the Neth in the dojos of the NAJA. So in reality karate got his start in the Neth and Europe in the dojos of the Amateur Judo association. Later the NAJA went up into the newly formed Judo union through intermediation of the also newly formed Neth sport federation. First they tried a merger with the other Budodisciplines and named it the Budo Union but that failed and they went back to judo only and named it, the Judo union Neth. The first karate union in the Neth and in Europe was founded by Jon Bluming and his assistants Harry Serise and Rinus Schulz on Jan the 2nd 1962 in the Tiing-Yen Judo dojo in Amsterdam. Both are 8th Dans now. The first chairman of the Neth Karate Association and the Eur karate Kyokushinkai was Wickevoort Crommelin, a

dentist from the town of Leiden. At the same time Jon Bluming was appointed president of the new in the make Eur karate Kyokushinkai as decided during a meeting in the Honbu Tokyo with Oyama and his shihandai Kenji Kurosaki and the transliter Bill Backhus, a lifetime friend of Bluming, in nov 1959. In 1964 the NKA got the approval seal of the Queen. The first black belts came end of dec 1963 and where Rinus Schulz, Harry Serise, Jan Kallenbach, Jan Bruins en Peter v.d. Markt (passed away) in the Tung Yen dojo. Jan the 27th 1965 the first championships anywhere in Europe where held at the Krasnapolsky hotel in Amsterdam. Light w. Champion was J. Tigle and Heavy w. was Jan Kallenbach. Febr the 25th 1966 the championships where held in three weight classes. LW was G. Jonkman, Mid w. was R. Boseh, and Hw was Jan Kallenbach. In the mean time it was hard work to organize the European KKK and Jon Bluming travelled all throughout Europe and taught karate and founded the unions and installed the new branchiefs through the Honbu in Tokyo. The first sum-

merschool was held in Ermelo, Neth, in 1968 and organized by Bluming and NOT Loek Hollander. Later the summerschool was at Papendal. The Wadoryu started in 1966 in the dojo of Tonny Wagenaar an welknown judoteacher and the instructor was Kono 6th dan, from Japan. About the same time the shoto-kan started with Kase 6th dan, also from Japan who is a very nice gentleman. In 1966 the famous Kenji Kurosaki came to the Netherlands to teach because Jon Bluming went back to Japan to learn more from Oyama. At that time Kono made the stupid mistake of insulting Kurosaki just before Jon Bluming left for Japan in Febr 66. A fast meeting called by Wagenaar was held and it became very clear that there was no place in Holland for Both Kono and Kurosaki. Kono got the message and knew very well the reputation of Kurosaki and packed hastily his bags and went to Germany and he is still there. The meeting was arranged after their where posters all throughout Amsterdam challenging Kono during the open karate championships to fight against Kurosaki and Bluming. In 1970 during the summerschool, Oyama came to The Netherlands for a meeting with the Eur branchiefs. At that meeting Jon Bluming announced that he no longer wanted to be the president of the Eur KKK because he was too busy running not only his dojos but also Casinos in Amsterdam. He proposed to Oyama that Loek Hollander take the position of president. Oyama did not want to hear anything about Bluming getting out and was very upset about the whole situation. Finally he gave in and today Jon Bluming says that that was the worst and most stupid decision he ever made in his entire life because it made Loek Hollander a millionaire who did nothing else than divide and rule from then on without stepping on any utami to do the job he was selected for. He has not had a real karategi on since that time. It was also the begin of the end of the Kyokushinkai in Europe. See Hollanders profile. End of the sixties on request of the Judo

Photo's:

1. 10e Dan Karate All Round Japan

10th Dan Karate All Round Japan

2. 9e Dan Judo Japan

9th Dan Judo Japan

union who told the Neth Sport Fed that karate must be under their supervision because it was also a Japanese fighting sport and was dangerous, to dangerous to be handled by irresponsible people who did not have a official Judo teachers certificate. The NSF felt for it and so their came the Neth Budo Union where all budo disciplines had to register if they wanted to go to championships of any kind in the future. So as the kyokushinkaikan styl we went into the newly formed BBN. Bluming was asked and accepted to be coach of the Belgium National karate team. The newspapers in Holland had a field day and wanted to know why the best karateka Europe had was not coach of the Neth national team. So after a meeting with the BBN Jon Bluming became the first coach of a official Neth national karate team. Mean time his own dojo captured almost all karate titles and many judo titles and his A team stood in the finales of the team event against his B team to capture the National team title. After two years of being a coach untill after the worldchampionships in Paris in 1972 he resigned mainly because the styl was to soft and the referees terrible, in short he said it is like a shooting game on the bullseye but you are not aloud to hit the bullseye. It has really NOTHING to do with real karate but it is a kind of rough kidsgame. The BBN was blown up by the judoteachers who realized that their was no profit in the BBN for them and went back to their own judo organisation and called it the Judo Union Neth and that was that. The karatedepartment organized a meeting under supervision of a secondhands judo-teacher named Bontje, who never was on a tatami for a shiai and hardly knew how to spel karate and had not done any real karate himself or judo for that matter and Jan Kallenbach, who was kicked out of the Jon Bluming Budokai dojo in 1973. (see Kallenbach profile) and Rob Zwartjes who is a better comedian than karate teacher for his own people say that he is the best kuchiwaza (talktechniques) teacher in the newly formed Karate union Neth. At the same time those three disappeared in a office and when they came back Kallenbach and Zwartjes both where 6th dan and Bontje 5 th. Later Bontje also got a 6th dan as a honour grade whercuppon Bluming said, How is it possible that a man who never had any honor displayed gets a honor grade. So it was no great surprise that Jon Bluming did not want anything to do with that kind of budokai especial after his experience with them during his period as a coach. Hy went on with his dream of making a real system for a excellent selfdefence and as a competing sport where everybody can see who won, mainly because the other gave up or is KO without bad injuries like he showed his Sensei, Mas Oyama already in 1966 but Oyama would have none of it at that time. In 1976 Jon Bluming went to Korea and Japan and had on request of Oyama a meeting with him. He was asked to come back to the honbu and to work

Foto's:

1. Kumite mei '76 Ton v. Heunen

Kumite may '76 Ton v. Heunen

2. Ontvangst marinier Erezwaard van Dolf Thierrews 2e vice Cmdt. Vlissingen 1985

together with Hollander. Bluming flatly refused and said NOT with Hollander. The last meeting was in 1983 when Jon Bluming was invited to Korea by the Korean Veterans Associatie and heard from the president of the KVA, General Chi, that Oyama was also in Seoul and he set up a meeting and was a witness of all the promises again, like so many times before. Jon Bluming was asked to come back and help the Honbu to get back on its feet and he would be appointed President of the World Kyokushin Org. Nothing came of it. (see Hollander profile). In 1988 he met a old student named Piet Polder, who told him that Hollander was telling terrible stories to anybody who wanted to listen about Jon Bluming and Piet asked him to come with him to the yearly meeting in Papendal and tell the karateka wat really was going on. Bluming accepted and during his speech several old timers said that that was thure and the whole KKK fell apart and Hollander had no more than 40% left after that meeting. They went first to Shigeru Oyama in New York (also kicked out by Oyama and who also never really fought in his life) and after Shigeru took sacks of money from them and wanted each time more, they left him and made the NKA what really was Blumings baby, but he did not care anymore, it was 1993. The last meeting was with Akira Maeda from Rings who was send to the Netherlands by Oyama to talk to Jon Bluming again to come back to the Honbu and help to build it up again. After long hours and the promise that Hollander would be kicked out, he accepted, it was nov 1993. But on april the 28th, Chris Dolman (his best all round student ever) send a fax through to Bluming that Oyama had died of lungcancer and that was the end. Oyama was so disgusted with the foreign branchiefs that on his deadbed he gave the order that nobody was aloud to write about any Gaijin except Jon Bluming. And so you will not find any name or story about foreigners in any of the many Budo magazines in Japan in the weeks after his dead except, Jon Bluming. Not Hollander or Arneil or his

friend from way back, Bobby Lowe (together with Hollander the biggest phonies I have ever seen in karate) could be seen or read about. Steve Arneil did not really deserve that for he has done many a good thing for the honbu throughout the yesteryears. All the magazines had long stories about Jon Bluming and sometimes as many as 20 pictures and his life history and finally he was promoted to 10th dan, they gave him the grade of his old Sensei he started out with, Mas Oyama, after he made as third man in the Kyokushinkaikan (Kenji Kurosaki was second and shihandai) the whole of Europe for the honbu and promoted karate for almost 40 years. That happened through the lobbying of Chris Dolman by the 5 biggest prof fighting org in Japan and Kenji Kurosaki 10th dan who all signed his certificate. Now Kyokushinkai is just a name used by many funny people and does not mean that much anymore and that is a great pity for it started out as the strongest and best karate in the world but it did not go with the karate tide of evolution as Jon Bluming pointed out to Oyama as far back as 1966. And when Oyama finally recognized the mistakes it was to late for he was than, without knowing it, dying. In 1989 the Kyokushin Budokai was started on the old concept of all round karate and after that the Int Budokaikan foundation (Jon Blumings dream) with David Cook and Dave Jonkers. And after working with the Daido Juku, Sem Schilt won two times the open Japanese championships KO all round karate in Tokyo, after he won third place before that. Than in 1994 the Honbu KKK fell apart, after

Mas Oyama died, in three groups namely the Matsui group, the widow group and the Osaka group and has really no power anymore. Also since Oyama is not their to influence the referees anymore, their so-called world championships were won by an Aussie and 2 place a New Zealander and the honbu was nowhere. It is also a riddle how a 4 e dan can take on the rest of the old KKK in the world who are mostly 6 e dan and higher after all that happened, certainly people are NOT that stupid, or are they??? Matsui doesn't learn easy for he has still Lock Hollander as his European advisor, A great help that is. Bluming still thinks many times about the Honbu of old days and his hearth is with Oyama's widow, BUT??? Well the rest is history. Jon Bluming is now 67 years old and still teaching the black belts and like old days still gives them a damn good hiding. Rinus Schulz 8th dan IBK.

1933

On the 6th of februari 1933 my mother brought me into the world in Amsterdam east. She told me later that she was very happy but reluctant to show me to others because I was very long and very, very skinny so definitely nothing for a beautycontest. In 1936 we moved to another neighbourhood one of the poor sections of Amsterdam called "the Pipe". It was a dirty street called the Kuiperstreet named after the famous 17th century painter who, I am sure when he could have seen that street he would have died of sadness. In 1938 we moved up to the old south part, some 8 streets up the main road, which then was the mostly Jewish neighbourhood of the lower middleclass business people and the diamond-cutters, the so-called nice section in those days. When I was 7 years of age the second world war broke out and I nearly killed myself looking at the German planes going to bomb the airport, it was May 1940. I was standing on a two wheel wooden cart looking at the sky, so when I stepped forwards I came down head first like a sack of potatoes on the street and was KO. I saw the German army come in over the Berlage bridge into Amsterdam and 5 years later the English and Canadians doing the same with better results for us all. Still

those years where a good lesson for a young boy for he saw that it was hard to trust anybody when the chips are really down. (in much later years you would not think that I learned something at all) Also in my family it was trouble because my mother's sisters were all married with Germans and lived in Limburg just at the German border and of course had to serve in that German army. And some on my father's side of the family where in the resistance it was a very funny and horrible time indeed, when fear and adventure where daily looking over your shoulder. Especially what happened after a year or so is ineffaceably etched in my mind. That was when the Germans started to take all the Jews away to the concentration camps and I saw the horror during those raids when they threw old people from the windows, three stories high, because they were invalides and could not walk. Also of course all the schoolkids and my friends were taken away and after the war only one came back Harry v.d. Kar, the rest were all killed. On the way to my mother's church on Sunday mornings we would always pass the Jewish theater which the Germans used as a concentration center for the transports to the death camps. And on several Sundays I would hear some of my school friends call out my name from behind the bars of that theater and it put the fear of God into me for everything was so uncertain and everybody acted scared which does not help much when you are a kid. In 1944 the so-called hungerwinter started for there was no more food in the Amsterdam region and people were dying by the hundreds on the streets which was a lousy sight also it was the severest winter of our times. I, together with my kid sister, started begging from door to door through the rich neighborhoods for a slice of bread, sugarbeets and even tulip bulbs or whatever we could steal or beg from anybody. So we kept my family alive and when my father who had to work in France, as a forced labourer, deserted, it was not much help for he had to lay many times between the floors in our house to avoid being captured what meant the firing squad. Also he could not get the pitiful small ration of daily bread because he was a deserter. I turned into a gifted thief of food and heating stuff like wood

Foto's:

1. Huwelijk dochter v.l.n.r.: mijn moeders zus, Masuko, Tchiya, Albertino, mijn vrouw voor: Jan jr.

Marriage daughter f.l.t.r.: My aunt, Masuko, Tchiyo, Albertino, my wife front: Jan jr.

2. Het graf van Darma in het Shaolin klooster 1991, oudste graf in China ± 1200 the grave from Darma in the Shaolin abbey 1991, oldest grave in China ± 1200.

3. Met de huidige communistische trainers van het klooster. Heeft niets meer met Shaolin te maken alleen met geld 1991. With present Sensei of the Shaolin bus has nothing to do with the monastery only money.

4. Het Shaolin staats team in de Dojo 1991 The Shaolin state team.

ect. When the war was finally over, May the 10th 1945, I was 12 years of age and suffered from a nasty case of malnutrition and was certainly not an example of a nice choirboy but more of a streetwise punk of about 45 kilo. For the first time in my life I saw bananas (one for every Dutch baby in 1945) and peanuts and I got my first bar of chocolate from a friendly Canadian soldier. First I went 6 weeks to a youthcamp to get my strength back and the staff was amazed how much I could eat and steal at the same time and then it was back to school for I had missed some years through sickness and of course the hungerwinter. In July 1946 I graduated from elementary school and went to highschool after the holidays. But that was not such a great success because the open air and the sun and freedom kept leaping at my throat in those stuffy classrooms of yesteryear. So it happened that the school master met my mother, sheer by accident, and asked her how the boy was getting along for he did not know any better or I was horribly sick. My mother said, you should know best because he is in your school right now. Well, a little misunderstanding on both sides because Jonnetje had not been at school for over 6 weeks enjoying himself at the outskirts of Amsterdam during that beautiful autumn that year. Leaving home with his schoolbag in the morning and coming back at 16.30 like he had a rough day. That day, when I came home, my mother asked me, "where have you been?" and when I replied nonchalantly "at school" I had a full pound of flesh more on my right cheek and decided to tell the truth for once. My mother was a real saint and had not all the time she wanted to spend on us for she had to work from 4 o'clock in the morning, cleaning offices at the seamen's HQ and after that many houses of the rich just to make ends meet in kind of miserable way for my father who in the war was a coward (so many people told me) left us right after the war in autumn 1946 and NEVER gave my mother or us any support so that I believed his so-called friends than. GOD BLESS YOU, you lovely woman, for you were a true champion for your family and I always wondered especially in later years, how she still made Eastern and especially Christmas, fit into a real good time and always had presents in those days. Unbelievable!!!! In my mother's church there was a priest who was also a Sgt by the children police department at police HQ and he took me under his wings and so instead of getting into mischief again I spent

Foto's:

1. De oude Abt van het echte klooster 1991

The old Abt from the real abbey 1991

2. Het interview 1991

the interview 1991

3. Randori met het Chinese team. Universiteit van Peking 1991.

Randori with the Chinese team. University of Peking 1991.

3.

the next months every Wednesday and Saturday afternoon at that HQ and wrote essays about good and evil and more of that nice bullshit kids hate so much. They made also the decision that I should go to the lower technical school to become an automobile mechanic and so I landed at the Timorplein 3th tech school July 1947. This was also the time that I joined the boxing school of Cosman who was well known in those days (in 1993 we buried the old boxing sensei) and became quite an opponent for the other kids and got in the progress my first broken nose which was not really an improvement on my face. To the great surprise of everybody I graduated July 1949 with a terrific school report with sevens and eights and two nines for geometry and algebra and a ten for gymnastics. It also brought a great sigh of relief, not only to my mother, but also to the priest, who said "I told you the boy could do it if he wants to and has something to work for" and that something was the promise that if I came out of school with a good report that I could then join the Dutch Marines and after training camp go to the Dutch East Indies and help building bridges etc. I don't ask me why for I don't know either. I was just a Asianfreak from way back. So I came July 1949 for medical tests and all that jazz what goes with it at the big Navy base in Amsterdam, together with another 2500 young chaps. Only 30 came through and went for further tests to

Voorschoten and after 14 days only two got into the navy and I became a punching bag for the Marines. I started my so-called career as a Marine at bootcamp in camp Doorn, Aug 1949 where they did their utmost to mold me into a marine and that was very hard work for them because I really did not like what they wanted me to do all day. I was too young and too long on my own during the war to decide for myself than what to do and now if I had to take a piss I had almost to beg (in my opinion an idiot) corporal if that was OK. Well the collusions where many and the weekends to home very seldom. I have never in my life sung so many psalms as in that camp. I do not know why they call it singing psalms because it boiled down to scraping the wooden floor of the weapon building with sharp sand and a streetbrick and water, with of course bare hands, to get all the oil scraped off the floor, which is not the pastime for the weekends a young marine likes to do eh? Also marching-drills with full combat pack, of course with as much bricks in it as the pack will hold and that for several hours under the watchful eyes of the always with a lousy cigarette in his mouth. YES you guessed it, that same idiot corporal and this time with a smile on his face. And that almost every week twice. Of course I became strong but also developed a very healthy distaste for the kind of mental torture every ass who had one more stripe than you, could

inflict upon you. Since then a lot has changed by the marines and it is still a terrific and much worthy outfit but I hated their guts in those days. They all wanted a piece of that tall big mouthed SOB from Amsterdam who never did shut up when they told him so. Corporal Stiphout was the worst of the lot and it was very satisfying for me when he voluntarily went to Korea in 1952 and got a jail sentence and dishonorable discharge for cowardice in the face of the enemy KOREA 1952. By the end of 1949 it was very clear for everybody that all the sweet talk about going to the Indies after bootcamp was a lot of bull for all the forces came back after the treaties with the Indonesians were signed, which of course was a good thing anyway. I was desperate and felt like I was doublecrossed and the idea of being for the next 6 years in that camp nearly choked me to death. So I asked for a meeting with the CMDT camp Doorn. After the CMDT listen to me he said the famous words which surprised the hell out of everybody "the boy is right we are all screwed " and that was that. On dec 1949 a few days before Christmas I was back home and thought NEVER again. I

had a honorable discharge signed by General De Bruyne who was an advisor and friend of the old Queen Wilhelmina during the war in London. In those days there was no way that you got money from the government, no social security or anything, so I had to look for a job and fast to. I found one at a garage on the banks of the Amstel river close to my home. And I made 4 dollars a week. But I tell you that changing oil in the winter 49-50 in 12 or more degrees under zero, freezing your brass monkeys off under big trucks with no gloves on, is absolutely NO FUN. And when the oil-cap came off to fast and a thick stream of dirty oil wacked me right in the eyes while lying boxed in under the truck and hit my head hard trying to get away, THAN I knew for sure this was not for the rest of my life. When the boss, a nervous mousy type, ripe for the psychiatric ward, asked me to help him weld the iron bars for new car boxes, the end came sooner than I thought. With my bare hands I had to hold the 5 cm long strips of iron so that he could tip them with his electric welder to the big bars. But everytime the stupid bastard tipped it, I got a lovely jolt through my body from the electricity of the welder stick and of course dropped the iron strip which in turn sent the boss into a screaming fit. After a few times I really had enough and told him briefly what he could do with himself, grabbed my coat and left the open mouthed SOB by his damn boxes. That was the last time I saw a garage without coming in with my own car. After several other jobs like leatherworker, package ordinance ect the war broke out in Korea. It was july 1950 and in the newspapers was written that they were looking for volunteers to fight the aggressors in Korea. I wrote to the Hague and was invited to come to the Alexander military camp in the Hague. During the medical I overheard a agitated doctor asking the recruitment capt (who later became my Comp CMDT, Capt Clumpkes, in Korea and now my friend) if it was normal that they send kids to the war. The capt replied "it is your duty to see if he is healthy and ours if we want him ". I heard this from my CMDT at least 25 years

later also that all those guys where 16 and 17 by the start of WW 2 and fought from then on in the 2nd WW and in the Dutch Indies. So they wanted to give me also a change. I was again a soldier of the Dutch bataillon for the United Nations and the so called regiment, wich really was 2 third of a bataillon, was called the van Heutz Regiment. I was to go and fight for a country of which a month before I never heard of. One of the reasons was that the English, Canadians and Americans liberated us from a miserable time and I felt as a 17th year old chap that I was going to help them now for what it was worth. AND of course the big ADVENTURE lured. I was screwed out of the East Indies and this time I was going to an even better place, or so I thought. They shoved that down my throat very soon. The training was silly but the comradeship terrific and when a communist newspaper wrote some funny lies about us we all went over their and completely demolished the whole printing-presses and the interior for wich we payed the rest of our tour \$ 2.- a month for compensation. We also had a nice time kicking ass with the so called hard nosed communist who worked there. In okt 1950 we boarded the Zuiderkruis, a troopship, and via the Suez canal we arrived in Pusan the end of Nov 1950. The country was still in the stone age and for me I loved the sights but that changed fast when it started to freeze 31 under zero some weeks later. From Pusan we went by train to Taegu and than by truck to Suwon, where we had a short training in USA weaponry and I got a BAR light machinegun. In the mean time it became very clear that there was a major misunderstanding between our staff and the rest of the USA army. Our staff was under the impression that Sub tropical meant the same weather as in the Indies (where most of them had fought before) they did not know however that that meant terrible winters, ovenhot summers and in between sometimes weeks of heavy rain. It was definitely NOT a country to fight in for your pleasure as we soon found out the hard way, also the raw shit they put on all and every rice paddy throughout the country attacks your smelling organ like a sledge hammer. Another thing was, because of the misunderstanding that we had SUMMER cloth until Febr 1951. The train which took us to Taegu was completely stripped of wood

Foto's:

1. Universiteit van Peking.

University of Peking

2. Oude vijanden nu vrienden Chinese leger 1991.

Old enemy's now friends Chinese army 1991.

3. Met L.Raffi 9e dan en Geert Emmens 8e dan 1992.

With L.Raffi 9th dan and Geert Emmens 8th dan 1992.

Foto: v.l.n.r. Jon Bhaning, Chris Dolman, Kurosaki 10e dan, Dick Vrij en H. Rentinck eerste Ned. Free Fighters in Tokyo 1993

Foto: v.l.n.r. Jon Bhaning, Chris Dolman, Kurosaki 10th dan, Dick Vrij en H. Rentinck first Dutch Free Fighters in Tokyo 1993

after we arrived because we made fires on the train to keep a little bit warm in our summer-cloth. The first Bat had almost seen all action in WW2 or the Indies and consisted mostly of paras and commandos. Then we had our first KIA when a patrol run into guerillas from the northkorean army and after a fire fight the A comp had a few dead comrades. I was in the B comp and it was the 3th of Jan 1951 by Chohyoni. From than on it was not much sleeping anymore wich really got to me. The 9th of Jan 1951 we went by trucks to the front and before we know what was happening we run head on into a hot fire fight between the ROK (south Korean army) and the Chinese and we saw tens of Koreans fall off the mountains, wounded and crawl to the rear. When we crossed a little stream, behind me somebody fell on his face and we had our first KIA, Pvt. Sour. At that time I had no fear simply because I did not really realize what was going on or what war was. And I felt like a soldier at the front now and thought MAN this is cool !!! When I saw A Chinese between trees shooting with a light machinegun at us I said to myself, your mine !!!, aimed at him and than the mechanism fell out of my rifle into the snow and the bullets threw up the snow all around me and Lt. Oostendorp, the platoon leader nearly had a fit, wicked me hard in the kisser and pulled me back behind the hill. With of course saved my ass. Many years later he always told that story to everyone during reunions what a crazy SOB I was. It was later when I was in Tokyo, s main hospital and saw what real war can do to soldiers when their luck run out, that I many a time needed clean underwear for sometimes I really shit myself than. If ever their is a hereafter I hope to meet my guardian angel and hug him or her (even

better)and get drunk together and talk, for that angel has really looked after me and still does sitting on my shoulder shaking his head looking at how stupid I can be sometimes. The nights I will never forget for that is the nightmare of every soldier in war, sitting in your foxhole, staring with red eyes from fatigue in the dark or moonlit valley or hill side in 25 or more below zero, hungry all the time, and wondering of the hundreds of thousands of Chinese who are out there somewhere will all of a sudden show up and run straight through the lines blowing their bngles to give signals to each other and run over everything in their way like they do all the time, shooting everybndy who crossed their path. And than they are behind you and really having a good time before disappearing again like so many ghost. I really admire their spirit and their funny sportsmanship, unlike the North Koreans who are really animals (just look at North Korea now). The cold, the hunger and fatigue where really getting at us but stil, moral was high. It was so cold that when you had to take a piss the lust drop you could hear falling down because you could hear, PING, because it was frozen solid when it hit the rest on the ground. It was funny to watch the guys taking a leak and with their hands so cold that the fingers would bent had a hard time finding their willy and many did wet their hands and pants. Of course their was sometimes more than two meter of snow which also annoyed the hell out of you. The whole month of Jan untill Febr the 12th we where around Wunju - Hoengsong frontline defending the retreat of the US 2nd division of which we where part in the 38th Reg. Their was also a main supply road we had to keep open, for the Chinese tried to overrun that to open their last attack towards Pusan, which meant that Korea would be lost

and we would be swimming trying to get away, and that did not really appeal to me. Just before the debacle for us at Hoengsong and Hill 325. I was on a platoon strenght patrol under the command of Lt Theo Oostendorp who was 21 years of age and he was the youngest officer and I the youngest soldier. Our task was to see where the enemy was but not light them but tell HQ what we saw and where. After two days and on a high mountain I heard Theo having a loud hiccup and pointed at something in the valley while giving his binoculars to Sgt Vogelzang who wistled between his teeth. I ask if I could have a peek and I could. What I saw nearly dropped my nuts, for way down as far as one could see where Chinese, thousands of them in a so-called diamond attack formation coming towards us. Thank God that they did not know we where their for it was like a great anthill moving towards you. Much later we did not know any better for they always came in great numbers as they had really enough Chinese and getting more by the second rather than the minute, so they could afford to loose a few. As a matter of fact THEY lost more than a MILLION. All I wanted was to get the hell out of there for we where with about 40 men. When we came back a day later we had to go fast to the Airport of Wonju where the supplies for the 2nd division where and destroy it and again keep the Chinese as long as possible at bay so the 2nd Div could retreat safely. It was a scary ghostly time, the enormous long valley and everything burning and we walking alert between the supplies taking anything to our liking which we threw away later because it was to heavy. And looking at those high mountains and snow and knowing that their are more than 500.000 Chinese lurking in that

Foto's:

*1. en 2. Training van
Chris Dolman in Tokyo 1989.*

*Training by Chris Dolman Tokyo
1989.*

dark all throughout the frontline did not much for my peace of mind and I had to relieve myself more than once. Again we were ordered to see what was at the end of the valley and report than back to HQ. This time it was Sgt Vogelzang who took two groups including me and we started down the road towards the dark end of the valley miles away. Their was a deadly silence in that valley that hurts your ears and it was real spooky. Left and right far away you saw the high mountains and to be honest, if there was not a war on it would have been very beautiful, for Korea is a beautiful country. After a while we came to a small village which was mostly on fire and very cautiously we entered and looked all around. We were all very, very tired and I sat down on the porch of a house that was not on fire and the heat from the fires and the fatigue got to me and I rested my back a bit and that was it. I woke up when an old Korean villager jammed his walking stick in my crotch which scared the day lights out of me and I nearly shot the poor man. But he pointed towards the end of the valley and I could make out that he meant, that the boys went that way, for there was nobody of my platoon in the village anymore. I thought about terrorists, especially those bastard North Koreans and ran to the road, machine-gun at the ready and called as loud as possible Sgt Vogelzang's name which came back at me from the hills in a beautiful echo that did not make me very happy. I was definitely alone on the road. I cursed the day I was born, incl Sgt Vogelzang and started towards where they were last seen by the old man. After at least one hour I saw a tiny little bridge, a tank and some 4 guys around a small fire and I sneaked as close as possible and saw the fur hats on their heads and thought, that's it, this are Chinks and I am fucked. There was really no way to go for me when I heard them talk and thank God, it was English. They were Americans. I stood up straight and held my Bar above my head and screamed that I was Dutch, they reacted like somebody shoved a handgrenade up their asses and ran for their tank and then told me to come slowly towards

Foto's:

1. 1e Wedstrijd van Chris Dolman in Tokyo 1990.

first tournament of Chris Dolman Tokyo 1990.

2. Dick Vrij tegen Maeda Tokyo 1993

Dick Vrij against Maeda Tokyo 1993

3. Dolman tegen Volker Han

Dolman against Volker Han

4. Chris Dolman vs Zouev. Chris won alle wedstrijden gemakkelijk,

Chris Dolman vs Zouev. Chris won all matches easy.

them and while I was letting out a lot of wind, I did so. They were friendly and only there to blow the bridge after Sgt Vogelzang would return and so while eating something I waited. After some time we heard voices and everybody was at the tank weapons again, but it was the patrol and real pissed off I screamed at the Sgt "you left me in the village" and the Sgt replied with the famous words "shut up and take the rear and keep your eyes peeled" and once again I was safe and 10 years older but really deep down happy that I was back. Then we started our retreat and into that great stillness for which Korea is so famous we walked for days almost without food and certainly without sleep and the war lost his charm for me very fast. And when I fell asleep standing with my chin on my rifle and landed hard on the icy road I was very sure of myself. This war is a big mistake of me. When we finally were safe we were ordered to dig in around and in Hoengsong to defend until further notice. By that time I became runner by the B comp Cndt Capt Clumckens a marvelous soldier who proved himself many a time during WW2 and in the Indies, where he was ordered by Queen Wilhelmina to organize the Dutch paratroopers for duty in the Indies. He was hard on discipline but absolutely honest. And he saved my nuts when I was completely out of the world from fatigue. At least I could sleep a bit more than the other soldiers and it was not as dangerous (they said). The Capt was wounded with a bullet in his foot and

went to MASH. Lt Monterey took over and I was his runner. On febr the 12th all hell broke lose around Hoengsong and it started late afternoon by getting heavy fire from the hills where the ROK was supposed to be but the Chinese overrun them and took over the guns and machineguns they left intact behind. That following night the staff in the rear was overrun by the Chinese commandos who where called "the sharp Swords" a title they earned because of their tremendous bravery in bat-

are waving at us, which I thought was very cheeky of them and I admired their courage. At the same time I felt like somebody put a red hot needle in my right upperleg, surprised I looked down and saw blood and cotton coming out of my snow parka. Adj Vonk yelled at me that it was nothing and told me to get on and so I run after him in the mean time firing my junglcarbine on fastfire at the cottonclad figures on the other side. After about 3 mile we came at Manyong station where they looked at my wound which was not really that bad, in my upperthigh there where two little burpgun bullets lodges inside the thick flesh. They put me fast in a redercross truck and some time later I arrived in an MASH hospital. I was very lucky because of the danger of being run into the sea by the Chinks everybody was moved the same night to Tokyo by plane and so it was my first time in Japan on Febr the 15th 1951 and I was just 18 years of age. My comrades went another two times against the Chinese on that hill and finally 6 tired screaming heros captured the hill with the bajonets up. Later an Korean ammo carrier told us he heard the Chinks say that those soldiers

Foto's:

1. Weer coach tijdens WK Rings Tokyo 1993

Coach again during WC Rings Tokyo 1993

2. Finale Rings Chris Dolman vs Dick Vrij

3. Coach voor Ned. Team Tokyo 1993.

Coach of the team of the Neth. Tokyo 1993.

4. Winnende beenklem van Chris Dolman

Winning leglock off Chris Dolman

5. Mijn speech voor de opening WK Tokyo 1993.

My speech before the opening WC Tokyo 1993.

de.(zie the book "Enter the Dragon" by Russell Spurr ".) They where terrific and routed the staff completely and many heroic deeds where done that night on both sides. Our Commander got killed and we where ordered to put on our bajonets and to fight our way out of that trap, left and right I saw my friends fall, getting killed and wounded but most of all fight, like hell. It was corporal Sjeng Wunnik, and old commando of the English school who fought in the WW2, who went away and came back after a while and had found a way out of Hoengsong. He was later decorated for that with a high Korean Medal. The next day we where ordered to attack the hill 325 because it was important for the 2nd Div not to be overrun again. By the first attack I had to go as runner with Lt Monterey to go back to the only straw hut in the valley where some stupid bas-

terd left the whole radio outfit inside that hut. We went with a recoillesrifle, much stronger than a bazooka and a BAR machine gun to destroy the damn thing. I went into the hut and saw that everything was a sort of plastieglass and I trample it to bits and the Lt and I ran back towards a little hill and the road on top of it. When we clambered up we gave a splendid Charlie Chaplin performance because the hill was covered with icy snow and everytime we almost made it we would slide back down. We where screaming mad and panicky and the Chinks must have had a split belly, laughing. We finally made it and where running on the top when I looked at the other side of a small valley and saw the Chinese going just as fast across the valley on another hill parallel to ours. I remember telling Adj Vonk, we called Santa Claus because he was the oldest soldier in those days. Look, that are chinks and they

where crazy devils. And they were right for you must be very mad to go to that country and fight a war for a country you never heard of 6 months before. We lost 30 men killed those few days and half the battalion wounded so they took us out of combat to rest up but we did much to save the day because the Chinese were at the end of their strength and pulled back, PUSAN and the whole 8th Army was saved. And for the first time in modern war history of the Dutch army, three soldiers got the highest Medal for bravery, the Military Willemsoorde. The KIA Cmdt and Lt Anemaet who commanded the raid on the hill and his runner Ketting Olivier. They kept me in Tokyo 6 weeks, not because I was hurt so much but since the Bat was on rest and I was so young they found it better that I rested a bit longer and of course I thought that they were very much right at that. But at the hospital in Tokyo I walked through all the wards and saw that what war can do to people when their luck runs out. Men without half their faces and legs and arms off, bellies completely one wound, it was enough for a young kid to scare the hell out of him. During those few days we had a tour through Tokyo and many places of interest, also to the Kodokan Judo institute. An older master by the name of Mifune gave a demonstration and he was holder of the highest degree in judo. I would have never dreamed that this master of judo would play a big part later in my life. When I finally was sent back by plane to Korea I sat there and looked through the window down at Tokyo with its million or more lights and neons like a fairytale and felt so damn lonely and so scared that I cried my eyes out. I also met some lovely girl in Tokyo at the Post Exchange of the army that I married some weeks later for some silly Japanese religious church (which of course meant NOTHING). I saw her again before I went back to Holland while we were a short time at Sasebo harbor but she was working in a bar called "the rose of Sharon" pregnant (not from me) and had a pimp, so much for love. Since then I always had a very healthy dislike for whores and especially pimps and never wanted them in my dojo years later. Back at the troop, things went normal again and in April we went up line towards Inje where the Chinese and the North Koreans were encircled and tried to get out. We thought that everything was nice and cozy when we got a message to get our backsides moving because it was us now who were encircled. We walked for three days on small mountain roads in that rough lovely Korea of old times and the third day a pipercub plane came over and dropped a message telling us that on the other side of the mountain about the whole Chinese army was walking just as fast, also towards the US lines

Foto's:

1. Promotie van Maeda tot 7e dan.

Promotion of Maeda tot 7th dan.

2. Chris Dolman 1e Winnaar WK Rings Free Fight

Chris Dolman first champion WC Rings Free Fight

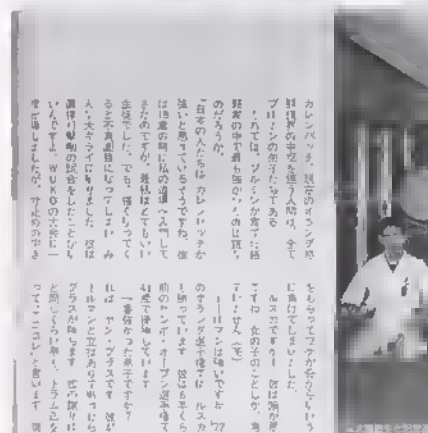

but they did not know that we were there. That gave us wings and we came in hours before the Chinks did. Those days are now known in the Bat as the 3 days hunger retreat, because we had absolutely no food. Back in line we ate like pirates and looked like it to. But in the middle of the night the Chinese broke again with great force through the UN lines and attacked the rear again as usual. And we ran again as fast as we could because there was too many of them so they let the planes and artillery take care of them. After some days the 2nd Div stopped them and they were locked in again in the valley and the hills of Inje. We slept in our little pup tents and it rained many a day which makes you very miserable indeed. Also the howitzers who constantly wacked the Chinese troops were not much help, for a fruitful nap. Still you slept for we were dead tired. Then at the end of May the enemy broke out again and hit the howitzers and the crew and ran over the little side hills left and right of the small valley. It was a horrible turmoil with trucks, jeeps, all kind of our troops on the run in panic and the Chinese killing left and right our troops who were still in sleeping bags or sleepily looking around. I don't know who the responsible General was for that mess but I hope that he suffers a massive amount of piles the rest of his miserable life. I grabbed my shoes and carbine and ran towards the roadside away from the melee because that is where they threw their mortars. I saw a little stream and being such a clever dicky stepped into it

and walked as fast as possible towards the end of the valley because at our backs where the Chinks together with N Koreans and forwards was where everybody went. When I heard a little running noise above me on the not more than 20 meters high side hills, I saw cotton uniforms and heard funny voices and saw the funny cotton caps and knew that they were Chinese or worse N. Koreans who do not take prisoners and my heart stopped several beats. At the same time they saw me too and started to throw handgrenades down and I wet my pants again when I felt a burning pain in my right ankle and hurried out of their and into the main stream of traffic where I jumped on a jeep and so finally got out of their to the end of the valley where I spent the night with some GIs who shot at anything moving while the artillery and the planes blasted the enemy. The next day I limped to a crossroad where MPs got me into a red cross car and I came again in the MASH hospital with little scrap metal bits in my ankle. I also got a case of scabies and all by all it was again 6 or 7 weeks before I was back by the troops. We lost again 21 KIA and many wounded during those days of the battle of Inje. This time my close friend Paulje Ruck and v.d Wal and two of our well liked SGTs Breeman and Schoemaker altogether my platoon lost 8 men which is about 20% and too much. After a period of rest we went back in line for the so-called last stretch before going home. The Taesun is a mountain of 1197 mt high and that was for weeks our home then.

coming back from hospital, was to attack the Chinese on the other side of the valley and together with the US army must try to capture that hill. Later it turned out that some generals from several Units were watching from a wooden plateau, way out of range from the

No more running and retreat for the war turned into an bunkerwar and trenches, a bit like WW1 but much less heavy. It became patrols at night and Chinese who tried to get into your hill and probing from us if their was a weak spot by the other side. And than it happened. On the 26 of july we got an order that the Dutch C comp of which I became a part after

firing or mortars, with binoculars and like the story goes in almost every war, "they where really BEHIND us, far behind ". Why??? It was for them a sort of lesson because they where cowards and bastards because it took us 8 KIA and many more wounded for nothing because a idiot could see that that hill would never be ours. At first the old Bat was not

aloud to go with them because in a few days we would be going home, BUT very soon after several killed we had to assist them and with full combatgear we went again white faced with anger and fear. I never heard Capt Clumckens swear so much that day in my life for it was absolutely criminal because their was no way that we could capture that hill and if we did that we could hold it. Well two of the oldtimers died that day for NOTHING. The Chinese had beautiful strong bunkers where the planes or artillery could not get them for they would start at the back of the hill and work straight thru the hill with hundreds of tons hill above them. The way down our hill and the way up the other side was terrible, the terrain was really oldfashioned wild, like jungle on the hills and it was also beautiful. When we finally came close to the top I saw through the pine trees some of our comrades lying in front of the Chinese trenches, they where dead. Above them you could see little hands with machine pistols and handgrenades shooting and throwing, it was definitely NOT a pretty sight for a 18 year old boy who saw himself as a veteran who was supposed to get home with medals and who got screwed again. An officer called for a flamethrower to come forwards and someone behind me got a shot in the bicep from a sniper which gave a dirty slappy noise, I never found out who that was for I was very busy saving my own skin. Through the radio they asked for airsupport and a little after propellor planes came from the SouthAfrican airforce. I looked and felt my stomach sink because the planes came right down at us and fired their rockets. I thought we would all die right their when the rockets with a terrible noise went into the trenches and bunkers of the Chinese a little to the right but only 20 or so meters above our heads. At the same time came the order to retreat and Oh boy did I retreat, I was ripe for the Olympic medal retreating. Aug the 7th came the order for the old bataillon to get ready to move to the rear for the trip back home. We where clated and full pep we got on the trucks and while getting away from the Taesun the Chinese put three rounds of their artillery on the side of the road missing us with a mile but excreising our rectal area muscles just the same and that was the last shot I heard for a while. This tour of duty I was wounded twice and learned to stand on my own two legs and cope with awkward situations. And during the battle of Hoengsong when the Lt gave the order to put on our bajonets and saw my friends die in that cold horrible dark night, I swore an Holy Oath that nobody will touch my family (certainly not unpunished) and that

Foto's:

1. Kampioen Azuma tijdens zijn winnende wedstrijd tijdens Kyokushinkai WK ± 1975

champion Azuma during his winning game Kyokushinkai WK ± 1975

2. 3. & 4 Les geven aan de Daido Juku 1994 met L. Azuma 8e dan

Teaching the Daido Juku 1994 with L. Azuma 8th dan.

I never ever will take a step backwards for anybody and that the old bible was certainly good enough for me, an eye for an eye and knock his teeth out, which is the version of my filmfriend Ryk de Gooyer. Furthermore that I will decide what is right or wrong and nobody else. A lot of things went through my mind later but one thing was for sure the boy became a man in that year who still had to learn a lot but never the less A MAN. When we arrived in Rotterdam the husband our beloved Queen, Prince Bernhard was their to give us a welcome back speech and we really where grateful for that and I always admired and respected him for he proved himself a soldier among soldiers and I was to meet him again many a time in later years. In Holland I had a lovely time relaxing on RembrandtSQ and the Zeedike in Amsterdam which in the old days was really cozy and safe.(now it is little Korea). By the end of dec 1951 I got my hon discharge and had to look again for a job. Garages where OUT. But their was not much work for a young boy and the social security in those days gave me the big amount of 8 guilders a week and for that you had to be in the soc sec office every morning except Sundays. in the morning 10 o'clock and the afternoon at 15.00 hours so that it would be impossible to take a job without them knowing it. So I did not know what to do when I read in the newspapers that the war in Korea would be over soon because their where peacetalks and the troops send overthere would be occupation peacetroops. And I swallowed that again and signed up for a second tour. Febr 1952 I went to the Commandoschool in Roosendaal where the Van Heutz regiment had his new camp. My job their as veteran was to assist a Sgt with the training of a black platoon from Suriname. I was what they called a duty NCO but had NOT the rank nor the money. But I had the power of a Sgt which I rather liked because they had to do the hard work now. In July 1952 I went with a group of about 40 man to Bremerhaven, Germany and by ship was back in Korea aug 1952. Aboard the ship, halfway to Korea, I heard on the shipsradio that the peace talks where stopped and the war on a really full scale on again. This time mostly taking

Foto's:

1. De Open Daido Juku 1997 v.o.m.l. Aso 8e dan Blumung, Azuma 8e dan.

The Open Daido Juku 1997 r.to the l. Aso 8th dan Blumung, Azuma 8th dan.

2. Sem links in aktie

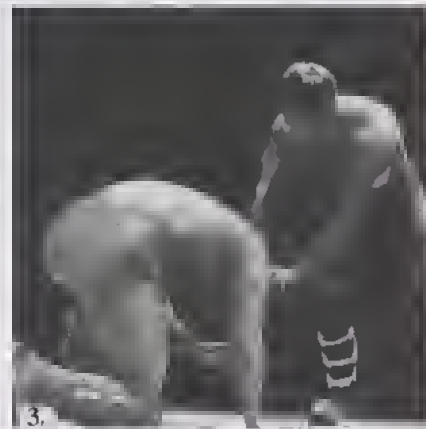
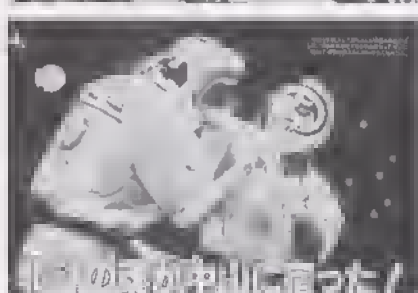
on the left Sem in action

3. Rechts Taon Stelling 6e dan wint zijn wedstrijd bij Pancrase 1995.

right Taon Stelling 6th dan wins his tournament by Pancrase 1995.

4. Sem in aktie links 1998

Sem in action left 1998

hills or mountains from each other which is rather a nasty business even for a war. And I of course had a minor heartattack and cursed myself for days for being had again. From the harbor we went straight to the lines with trucks. The line was at the Iron triangle called the Chorwon and our Bat was on the mountainside of the Aligator ridge and to the left where such infamous hills like Old baldy and the White horse that cost hundreds of lifes and sometimes changed sides 4 times a night or day. When we came of the trucks two mortar-bombs exploded close by and two of the new guys I hardly knew where dead without really seeing the front at all. That did not much good for my mood and I did not really look forwards to the weeks and months ahead. The daily routine was mostly every night on patrols because if you did not, you had to do guard duty in the trenches for 4 hours at a time which for me was hell. I was in a good group and we always went together as much as possible on patrols or minor probing attacks and more of those nice games, like on rest hitting a village where the fun was always trying to avoid the MPs. I was again in the C comp. Sept 1952 our platoon took over the outpost Niidae and Erie. The first was not to bad the last one terrible for we where only about 15 meter away from the Chinese trenches by a small trench which was mined and sealed off with barbwire. We did not dare to put our heads above the sandbags because for sure you got right away sniperfire. We also went on prisoner taking patrols where we would lay in

ambusch and hope that a Chinese patrol would run into us for when you could take a prisoner you would get 5 days Tokyo with all the trimmings. When I had to take my turn as guard you could often see the fight for Old baldy to the left with all the explosions and even when the wind was right the combatnoises and screams and thought, boy am I happy to be here. One day we had consistant sniperfire and we even had a helmet on a stick hit by a bullet. We made several very small peeping holes between sandbags and so finally located the culprit. Hans Crebas, Gerard Meyers and Frits Bugel and I formed a good group with the cal 30 and 50 that I later took over. On the other side not far away we saw a very small hole in the sand and the end of a rifle barely sticking out of it. Hans said a heavy rifle grenade would do the trick but it must be fired from the shoulder. That is because a riflegrenade is put on your rifle with a special device and an firingcap and the butt of the rifle must be on the ground because it gives a tremendous kickback when you fire like a miniature artillery. We kicked some idees around and finally I had it. We filled a sandbag half full with sand and newspapers and I put the grenade on and they held the sandbag to my shoulder and cautiously I aimed through a small hole in the bags and pulled the trigger. At the same moment I was flying head over heels through the trench and landed with a smack on my backside, head, off course, first. I nearly broke my shoulder and could hardly move my arm for some weeks and for colors it looked like the rainbow, but a bit darker. But the basterd never knew what hit him for the boys said he had the grenade right in his little peephole so he must have looked completely different after that. Because our little group had done the most patrols over all those weeks, almost every night. Hans Crebas was called in and he got the job as scout for the 38th Reg yankees who where going to attack the hill left of Erie and than hold it. Hans had to show them the way for we knew the terrain as the palm of our

1.

3.

3.

hand. Hans left at dark and walked to the hill with a whole company behind him. And when they reached the foot of the hill, the yankee Capt did not believe Hans that that was the hill they had to attack. Hans always kidding and joking but certainly no coward said "OK" follow me and let them up the hill. Halfway he pointed at the top and said "go get them boys" and turned back. But typical yankee styl they had already made so much noise, (in a valley in Korea you could here a mouse taking a crap at night), that the Chinks know what was up and left, at both sides, at the back of the hill and walked around to the point where the yanks went up hill. When they arrived at the top and found the place deserted they where elated and called in by radio that they captured the hill while at the same time all hell broke loose. The Chinese had walked after them up hill and the yanks never suspected some action from the rear from which they just came and thought that they where their own troupes. They got a terrible beating. I sat in my cal 30 machine gun bunker and heard the typical noises of heavy combat and thought, O boy, thats no picnic and Hans is their. I went to Lt. Bos after an hour or so and asked him if I could go down valley and look for Hans. At first he wanted no part of it but after a while he gave in and let me go. I grabbed my jungle carbine and a lot of ammo holders, my 45 pistol and some handgrenades and hurried down hill. Getting into the valley I swore under my breath because of those damn yankees and because I was scared. In the distance I heard rapid fire from machineguns, and the Chinese burp-guns, Shells from mortars and artillery and even the tanks across the valley from our side, who had a ball. And a lot of other noises and my adrenaline started to pump and I got all sweaty. But Hans and I went through a lot together so I just could not let him down. Halfway the vally I saw in the light of the flares and the explosions of the different shells a large Chinese patrol with their typical burp-guns and cotton caps and uniforms. Also our side across the valley had their searching lights on like they used in WW2 to detect planes. I waited behind bushes untill I saw them disappear by the right side of their hill and thought some more yanks are going to have trouble. A fier some time went by and me avoiding to be mixed up in the melee and cer-

tainly NOT going up that damn hill I screamed "Crebas", over and over again wich was not really very wise. But to my great surprise from the foot of the enemy hill I heard Bluming. Bluming, and their was Hans excited but still joking about those stupid Yanks. He also had a wounded American soldier on his neck. We bearhugged each other and the rest of that night we helped wounded soldiers back to our lines. When we finally arrived back at our outpost Erie, their was an American and an Korcan General at the foot and asked who we where and than told us that we would get a medal for our help. The next day NO MEDAL but an FIELD promotion to PFC for both of us and we really felt cheated again. Certainly after what happened next. When we arrived back at our trenches and reported to the Capt, all hell broke loose again and we really thought that the Chinese where going to counterattack our little outpost because we had 1200 rounds of mortars and artillery on that post untill morning. I ran to my cal 30 post and saw that my weapon was completely destroyed by a direct hit from an 82 mm mortar, only my little bunker was still their.

I run back to the Command bunker to report this when I was hit by an enormous fist in the back and fell flat on my face and was almost KO. An 60 mm mortar had fallen close behind me and when I stood up I felt a sickening pain behind my left knee and screamed "NO < NO", not again, for it felt like my whole knee was shattered. I scurried to the cmd bunker and fell in. Their where already a handfull of wounded Americans and one Dutchman, Spanning, who had a large scrapnell in the back of his long and in great pain. While I reported to the Capt a medic looked at my wound and said that I was lucky again but certainly away for some weeks. I got sick of looking at the wounded in that commandpost and limped back to my own bunker. I layed their looking out the peephole with my carbine and grenades at the ready. When I became overwhelmed by the upcoming pain and nausea from fatigue I layed down for a second when a enormous explosion hit the top of my villa Korea and I got most of the heavy pine wood trunks from the rooftop in my nuts and without the music I puked from misery and pain. I felt like being hit by a truck and had had it. I limped back to the commandbunker and sat their untill light when a armoured car drove up from the valley and Spannings and I

Foto's:

1. v.l.n.r. Dave Jonkers, Toon Stelling, Bhuning, Sem Schilt 1996.

from t.l. to the r. Dave Jonkers, Toon Stelling, Bhuning, Sem Schilt 1996.

2. Azuma 8e dan op zijn best 1998

Azuma 8th dan on his best 1998

3. Akira Maeda 8e dan oud kampioen Rings en eigenaar.

Akira Maeda 8th dan old champion Rings and owner.

where evacuated to the MASH, for me the third time and again 6 weeks or so, the doc at Mash took off my flackjacket (in 52-53 we all wore them) and let out a whistle and pointed at the back of the jacket and said , you lucky SOB. Their was a large hole, from a big piece of scrapnell between my shoulders and it had saved my life and I understood why I was knocked on my face in the trench. They never took the scrapnell out from behind my knee for it would do to much damage they said and in our days when I have a knee X ray taken, the doc always says "Did you know "and I just nod for I damn well know. After weeks of rest and some training we went back to the frontlines and this time it was Nudae. Nudae hid constantly be under attack (luckily not so much when I was their .) and it was a outpost , not as close to the Chinese as Erie but still. We where their with our own group under command by Corp Bugel . we called him" old zum" , because he was an old veteran of the Yougoslav partizans in WW2. We where with 9 man , or one group It was again the war of nerves , patrols every night and waiting to be hit. Everyday a lot of incoming artillery and sometimes mortars. One night when I was sleeping in my bunker I heard a loud explosion and than terrible screams from Hans who screamed my name. It scared the daylight out of me and I grapped my 45 run over the top and jumped into the trench below where I saw my buddy lying on the ground all bloody especial his hand which was almost gone. The blood was gushing out of his face, chest and arms. I looked fast over the trench wall, down hillside and for good luck emptied my pistol into the darkness. When I had no reply I shot a second clip and than I picked up Hans and walked through the trenches to the mainline while the rest of the group was in alert. It was about one Km and I found the first aid station where the Sgt medic looked Hans over and gave him mouth to mouth because he stopped breathing. He looked at me again and shook his head. Later a helicopter took him to hospital and he survived and we are still good

Foto's:

1. Hidstaka Aso Se dan

2. Willem Raska tijdens een wedstrijd in onze Pro Wrestling Tokyo tegen Inuki 1996.

Willem Raska during a match in the non-sens Pro Wrestling Tokyo against Inuki 1996

3. Bill Backhus als official Olympische spelen 1964. Midden Marty Eder 6e dan

Bill Backhus als an official Olympic Games 1964. Middle Marty Eder 6th dan

4. Laatste meeting met Oyama Seoul 1983. Links gen. Par Ym Chi.

Last meeting with Oyama Seoul 1983. Left gen. Par Ym Chi.

friends but his hand is almost gone and his body full of scrapnell. He lives in Indonesia now for the hot climate softens the pain in his body a bit because he is still full of tiny bits of scrapnell. A Chinese Patrol heard him singing softly to himself and presented him with a handgrenade and like ghosts quietly went away again. Completely screwed up I went to Bugel

and told him that Hans was dying and that it was a bit his own fault because he was always singing and kidding around. That night Corp Bugel exploded and emptied his 45 pistol in the oilstove and was carried off to the MASH with a nasty shock and I became the next CMDt cal 30 and 50 group machineguns. I never made Sgt not even Corp because whe-

never I stood on the promotion list they would find me in the Village, which of course was off limits and usually punching out the lights of especial Korean pimps or loud mouth yankees. And when during one of those lovely rumbles some Korean pimps were knocked off we had to stand on parade the next day because the offenders wore barets. Some ladies??? from the village would look everybody over to see if they could find the culprits. But the ladies, (we helped out of a tight spot) , walked right passed us and that night Dogger, Wijnberg and I got terribly drunk. But it was not really over as I found out later back in Holland. In the mean time I got a new platoon-comdt , a young 2 Lt from the Commando-school, Douna , a hell of a nice guy. Also a new first Sgt , Vreeswijk. Business as usual during rest and training and then back to the line and for me the last stretch. May 1953 I had my bunker at the Chungmokil frontline at the Iron triangle. One patrol after the other with a little probing now and then by the Chinese hills. On the 26th of July 53, Lt Douna asked me if I would come along for it was his first patrol out in no mans land and he would like my experience that night. Of course I liked to go out rather than stand guard duty for 4 hours. But the Comp cmdt (now my friend) Capt Schusler . refused to let me go for my time was UP. I was going HOME. Schusler who is also a Mil Willens Orde man(Dutch Medal of Honor) was a terrific jungle fighter as a commando in the former Dutch East Indies. First I had to sign up again he said which I did not want to do. Very happy I sat on my bunker and stared into the dark valley and thought about home ect. Some time later there was a stiff firefight in the valley and the burp-guns from the Chinks where really at it and handgrenades and the Bar machinegun of 18 year old Hampel fired rapidly. Then it stopped abruptly and there was no answer on the radio. Somebody finally called in and reported an ambush by the Chinese and that there where many casualties. Immediately Schusler send a supportgroup down to help but they only found dead and wounded and two taken prisoner. When they came back they had the bodies of Lt Douna , Sgt Vreeswijk , my pal Samuels, Hampel en Beyerink. with them and the rest was wounded and two taken prisoner. Samuels and I had the only portable recordplayer of

the platoon , bought in Tokyo so I was soul owner now and we all cried when playing the old records. We where sad and mad for the NEXT day there was a armistice and all fighting stopped right there. I looked amazed at the Chinese mountains where hundreds stood waving at us and shouting and running around with flags. I stood there the tears running down my cheeks , for it was total unfair that my friends had to die hours before. They where terrific opponents and we had an easy time compared to them and still, it hurts. And I again thanked my guardian angel for saving my cookies. Begin october 1953 I was back home after 6 weeks on that damn US troops-hip, the General Mc Rae, we called it the Mc Hungry and you know why. But I had a nasty surprise, for I was ordered to present myself right away to a mil camp in Bergen op Zoom by order of the provost marshal. When I arrived they locked me up and nobody knew why except me. I guessed what was wrong. The next day, a Sunday, a Sgt told me that in another cell was a Korean veteran named Dogger and I knew that I guessed right, the frigging Village and the dead pimps. !!! The Weekend Sgt let me talk to Dogger that Sunday and that was that. They kept me another week in jail and then some days house arrest at the camp while waiting for the decision of the Auditeur Militair (Mil court) . Then I was called into the office of the campcmdt who told me that everything was OK but refused to tell me what it was all about. Then he gave me a lot of papers to sign because I was accepted at the NCO school in Weert. I told him that after seeing all those dirty barracks and those uns- haven faces and the lousy selfmade stinking sigaretttes everywhere and the terrible food, the stinking, smelly sleeping section, in that week, that he could shove the papers up that place where the sun does not shine and walked out, I almost heard the man fart. Some weeks later I was a civilian again. I never seen Dogger or Wijnberg again until this day. And I thought about that time some two years ago when Clumckens, now a General, told me that NOT becoming an professional soldier was the best thing for me and he was damn right. I never regretted it.

Foto's:

1. Oyama op de lagere school 3e klas 10 jaar oud 1933 Korea.

Oyama at elementary school 3th class 10 years old 1933 Korea

2. Oyama in de 6e klas 13 jaar oud 1936 Korea.

Oyama in 6th class 13 years old, 1936, Korea.

3. Net in het leger vlak voor zijn vertrek naar Japan 16 jaar oud.

Just in the army shortly after he left for Japan 16 years old

4. De enige die Oyama in zijn herdenkingsboekjes wilde hebben en waar over geschreven mocht worden van de buitenlanders.

The only foreigner the press was aloud to write about in his memory books

Loek Hollander.

Around the end of 1963, my shihandai (first assistant) came to the sunday morning black belt training which was also the teachers training of the Dutch Honbu of the Neth KKK. He brought with him a young 2nd Kyu who was a student of the Dutch sport Academy and was their also 2nd kyu in judo. His name was Loek Hollander. The training however was from 1st kyu on, but Seriese asked me to make an exception because the student was very keen on karate and he wanted him in due time as his assistant. Dont forget that we were still at the beginperiod of developing karate in Holland and Europe. Hollander looked like a clean-cut, sporty, self-assured young man who really knew what he wanted. What he really wanted would have pissed me off bad. For a 2nd kyu he was certainly very good and he was very eager to learn and his fighting in those days was not bad at all certainly not compared with people like Schonewille, Meyers who around 1965 where all kicked out because they where to much coward to fight at all and did most of their karate with their mouths. I accepted him and after watching several weekends during the training I found out that Seriese was right. What happened then during the following years was a well thought and conscious made up plan to take over the Neth karate Association and the European KKK. And how he would succeed and what he needed to do, to attain that goal was none of his business, he would do it. He was only after money and power and would doublecross anybody including his Teachers in Holland and OYAMA with a smile and good manners on the surface. For the rest was his life completely dominated

*Foto's:
1. Afscheidsfoto Oyama Japanse Press*

*2. De nieuwe dojo 1965 voor de verbouwing
The new dojo in 1965*

around and with woman for that was his only hobby. Without several a day he would really drop dead. And I, silly goat, walked for years towards his trap and have in a way, only myself to blame for being not more carefull for I trusted the man for 100% and by that gave him anything he needed to reach his goal. He was very carefull not to be to hasty and really abided his time and schemed like a Stalin in Pope robes. But in that begin period he worked hard and at that time Seriese and I had absolute not an inkling of what he was up to. In no time he did his test for black belt and helped us much with making another, better, written test from material which he took from the Academy. After some years he got his 2nd dan and then opened his own dojo. By that time I had given my dojo in Rotterdam with more than 100 members to Seriese as thanks for all the help he had given me during those early years. In 1967 he planned to go to Japan and study at the Honbu for some time and try to get his 4cdan. Both their dojos where doing well so they could get away for maybe a little less than a year. I asked my friend Bill (he was 4th dan in karate as well as in judo) to keep an eye on them and to give me reports on how they where doing. After some months he wrote to me that Seriese was many a time in meeting with Oyama and an translator. When I asked Loek by letter what was going on he wrote to me, "that on request of Seriese, Oyama had suggested that Seriese take over as organiser of the Eur KKK, because I was not really a good organiser but more a Coach and teacher and an fighter". Well in a way they where right but not in their way but in the political bullshit and backstabbing way. Years later it turned out that those meetings never happened in that way, but that Oyama just wanted to know a lot about Europe ect. Loek kept himself in the background and just set up Seriese and framed him good. But I did not know that at the time and neither did Bill. The whole matter was just one little, but important part Of Loek his strategy. Seriese was a damn good organiser and that was one thing Hollander could do without in his future concept of what he had in mind about organising. However the

seed was planted and I walked straight into the trap. At the same time something happened what Loek did not plan, but was a tremendous help to him. Seriese his 1st Assistant, Harry Couzyn 3rd dan, got into a family affair with another assistant of Seriese and the dispute was so heavy that Couzyn left the dojo from one day to the other. Couzyn had also his own dojo and worked from then on only their and Seriese was cutoff, did not get any money anymore and did not even have money to get back to Holland by Plane. I was still mad about the so-called scheming behind my back and the so-called secret meeting, s with Oyama ect, that I did not interfere in the matter and that was the most terrible thing I have ever done in my life towards such a dedicated shihandai, I left him their with his troubles and did NOTHING !!!, I was such a prick to believe Hollander and so gave him the power for his next step. He came in to Seriese as a so-called real friend and offered him money for his dojo in Rotterdam. The money he offered was something like a dime for a dollar but Seriese had to take it and so lost his dojo in Rotterdam and came back to Holland with the dojo in the Hague left. Seriese was so hurt and shocked after all the things that happened to him so fast that he left the NKA and the EKKK and went his own way. Later when I found out what really happened I could kick myself and every time I thought about the matter I felt sick to my stomach and get all red in the face of shame, for Seriese was always loyal to me and the NKA. It is all water under the bridge and

Seriese is now a 8th dan of the IBK and my Budokai dojo and an advisor. When Hollander came back with a 4th dan from Oyama, because he had beaten 100 man in kumite for his test and had a wooden maquette to prove it, I made him my shihandai because, as he said, he could help me a lot with his CIOS background (Dutch sport Academy) to make a better organisation in Europe and already had told Oyama what our plans where. And their I went again for his smooth talk and was not even suspicious that he already talked about that and had the OK of Oyama. How STUPID can you get. Another matter which threw me off, was that Oyama told me by telephone that he did the 100 man, what he did not say was that it was in parts of 10 man at a time and against white belts. The 100 man kumite was my idee during a meeting in 1960 and later in 1961 when Oyama, Kurosaki and me layed down the rules to become a black belt in the Kyokushinkaikan Honbu, also involved was my lifelong body Bill Backhus espescial as a terrific translator. In naked fact it was nothing else BUT a publicity stunt because as far as I know NOBODY ever did that. Kallenbach and I where not aloud to and

2.

2.

Hollaender certainly could not, for he was NOT a fighter but a moviestar. Eyewitness of the event where Bill, Peter McLean, Kurosaki and of course Harry Seriese. I have the letter of Seriese where he states that he did only 26 and Hollaender 28 and then they had to stop the event because Loek looked completely different and his own mother would not have recognized him. They brought him to a hospital because his eyes were closed, his nose bent, his lips crushed, his ears thick and he had a light concussion. Later they were aloud to make, for days, 10 man kumite's to make the amount of a 100 full. But that is not the same and besides that nothing to be proud of because it were mostly WHITE belts anyway. Very stupid to tell lies like that for even an idiot will find out and sooner rather than later. In 1985 I told Loek to shove that wooden piece of shit up that place where the sun doesn't shine. Loek asked me to give him carte blanche to make decisions for the good of the NKA and the EKKK because I was far too busy with my dojo and demonstrations all over Europe for I fought everywhere to get more countries and dojos into our organisation. I also had to teach the future Sensei's, once again we were still at the cradle of karate in Europe. And that was that, he almost reached his goal. At the same

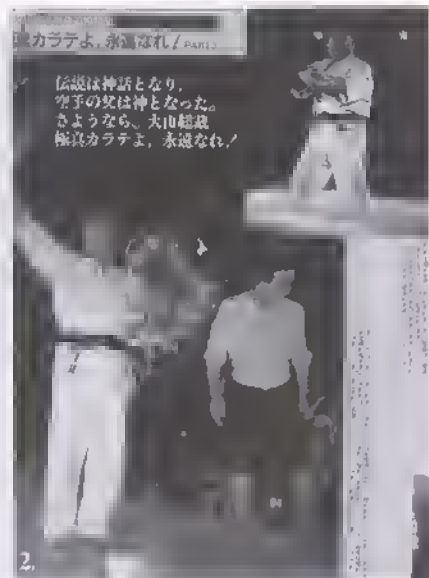
time I wanted to organize a summercamp the way my old judosensei Opa Schutte had done for years. I and NOT Hollaender did that, the first time in Ermelo where I had so many wonderful Judocamps before. Loek said that he wanted to bring Oyama to the camp for a big promotion for European KKK. We had not much money but what the hell I loved to see my old Sensei again. It turned out to be a big debacle, because the more than 50 black belt who attended the camp expected much and much more than Sensei would show them. Kallenbach wrote me already in 1968 from Tokyo that Oyama planned to come to Holland. He warned me to keep an eye on Sensei because he did not do any karate for years and looked like a dancing bear, so please protect Sensei Jan wrote. The letter is still in my administration. First Sensei said that only from 2nd dan on they could attend the very secret training. I told him that we had very few of them and that all the black belts came to see him, so he agreed to all black belts. Up we went to a place in the woods where nobody else was aloud to look or come close or take pictures. After a warming up for at least 30 minutes he lined them all up and started the secret training. LIKE three steps forwards with punches and kicks and of course MATE

and back and forth again. Then the big surprise. Instead of an ordinary MATE (turn) they had to turn TWICE so that they would come out at the same place again. Well that is almost impossible and absolute useless and the boys where stumbling all over them selves and so did SENSEI. At first they thought it was a joke. But then Sensei showed them the Sanchin kata and Ibuki and called it a day to the amazement of especially the foreign students from France and Germany ect. That sort of training was in our dojo voor 9th kyu. The Sanchin kata was and has always been Sensei's baby and until his last demonstration he showed that to his public. But the Europeans did NOT like it a bit. I had a terrible time to straighten things out and it cost us many a member so I run them through the woods and let them fight with the other Kyus and among them selves and I kicked hard ass to keep the discipline and they finally fell into their beds, burned out. For me it was a good lesson, for Sensei was at the time only 46, Chris Dolman (my best all over student) was 48 when he captured his 4th world title and this time in freestyle in Tokyo in 1993. But it was the only thing I could not blame on Loek. In 1970 during a meeting in Holland with Oyama Sensei about the EKKK I exploded a BOMBSHELL. During the meeting I told Oyama that I had no more time to be the European president because I worked almost every night in the gambling casinos where I had a stake in three of them and was making good money. That was not for my lovely face but the owners knew that when I was with them the rough guys would behave or not come at all. I finally made some money and could do Budo as a hobby. Sensei nearly choked and refused to let me go and after a long time and when he finally understood that I meant what I said he nodded sadly. And then I did the MOST STUPID thing I have ever done in my life (and believe me I have done some real lulu's) I introduced Loek Hollaender as the next president for Europe. Again Oyama wanted nothing of the kind because he knew what really happened in Tokyo. But after going over some other candidates he finally accepted and Loek finally had his goal. And I did it with some nice witnesses like R.Schulz my shihandai in Amsterdam. It was really the begin of the END of the European Karate Kyokushinkaikan and the begin of a new millionair in Holland. In my opinion the meanest most cowardly millionair of the many we have in Holland. Loek wanted to go for the next summercamp to the newly opened Neth Sport Centrum located in Papendal by Arnhem. It was from the Neth Sport Federation and also expensive. But classy and everybody had his little stylish room and the big Sensei's a little kind of bungalow with shower, WC and two rooms with TV and Radio. Exactly what Loek wanted because he was still very busy with hunting all kinds of woman. After the Camp he told me that we had a deficit of 7000 guilders. I was real upset because we were very low on money and their was no money in the KKK kitty. But the smoothtalking bastard said that he would pay it and because I was so busy with the casinos and my dojo and being a moviestar with leading roles at that time, he would take on the summercamp next year all by himself so that I did not have to worry. Well next year he made 28000 guilders clean and had me again

Foto's:

1. De laatste zomerfoto van Sensei
The last summerpicture of Sensei

2. Afscheid in de dojo
Say farewell in the dojo

by the short and curly. But I was making a lot of money at that time to, so I did not care. Besides that, I only found out years later. He still had the nerve to ask me in 71, 72 and 73 to give some guestlessons and open the camps with my name and as the only 6th dan STILL of the Kyokushinkai and I thought that we were FRIENDS. I did hear a lot of complaints that the montly fees went up and the DAN certificates went up and that he charged a lot of money to recommend them to the Japan Honbu and that the yearly fee for the honbu went up a lot ect, ect. Oyama got some money, of course, but not the whole amount and Oyama found that out when Siem v.d Nieuwendyk, an 2nd dan from my dojo, who had by than his own dojo in Zaandam, went to Japan and took for some members of his dojo, the money with him to hand it over to Oyama. Oyama said to him, after relieving the money, you have many members??? but Siem said, no Sensei, not so many and told him for how many members that money was. So it turned out that Loek kept a good percentage for himself and when Oyama asked him what was happening, he told Sensei that he needed the money to do all kinds of work for the Eur KKK and that was that. Oyama, I heard later from several shihandais in Tokyo figured that it was better to get a good percentage from a going business as 100% of NOTHING. That their was ABSOLUTE NO CONTROL on the money did not seem to bother any of those bigmouths in Holland who where all packed in by Loek in those days. Anybody who complained or was a pain in the backside in any way was roughly kicked out and those who did not pay Loek, was after years on end, still 2nd dan, like my old shihandai in Utrecht who started with me in 1963 and was already black belt before Loek, was still 3 dan in 1994. Dont forget that the money from the whole of Europe came to Loeks kitty. The big stink was in or around 1970 when Loek gave out certifi-

cates with Oyama,s seal on it, the seal he had copied in Rotterdam and put on the DAN certificates he sold to people who payed a lot of money for that. They looked like Oyama had signed them. In 1985 I got hold of that because Piet Polder a former member of his dojo told me about that and I found several foreigners who wrote me when and how they got them and gave them to me. With all the statements and translated in Japanese I send them to Oyama who again did NOTHING, but refused during his socalled worldchampionships in Tokyo to shake his hand. During my meeting in autumn 1994 with Matsui in the Tokyo honbu, I asked him about those papers. He said that he did not know anything about that hut his Canadian secretary, who speaks, read and write, perfect Japanese said that she had gone through them, when she took over the administration and that it did not look good. Still he kept Loek as an advisor in his new honbu and the smooth talker had KO ed Matsui with his lies. Around that same time Loek called me and we talked. He told me not to believe all those stories and had his own vision but brought it so silly that even my wife laughed in his face and shook her head. That was the last time I have seen him. But than I started to investigate further and found out from many a old student who later went with Loek after I stopped, that he told many a funny lousy tale about me and things I supposedly, did. He even blamed me for the false certificates, but run right into the many witnesses. But they all thought that I was a terrible basterd and not to be trusted ect, ect. How far he will go I found out during one of the first summercamps when Patricia, the girlfriend of one of my students, wanted to talk with me. She asked me if it was standard procedure in the KKK that you had to have sex with the Sensei if you wanted to do a examination. I was stunned and asked WHY ??? She said that she could not do a test for 4th kyu if she did not come to Loeks room and have another test first on her back. I smoothed things out by telling her that Loek was a great practical joker and obvious he was joking now. But when several other girls had the same story I heard also from his shihandai that they always had to look for girls and than be promoted. I had a long talk with Loek but much help it was not for he is still at it. He just smiles and calls them antifuckers. So since I was not in the board of directors anymore I told them to write to Oyama. He must have had some lovely letters. In 1975 Loek called me and asked me to help

him and lent my name to the first full contact karatechampionships in Holland to be held in Rotterdam Ahoy. First price a car which cost us more than 29.000 guilders in those days. Funny part is that Oyama was against this and Loek knew that and I did not. He needed my help and my name for he was for the outside world NOTHING. Also we did the first roller-catch on rollerskates. The Ahoy really filled up but their was a lot of unrest and several small fights among different members of dojos outside the KKK. In the boxing ring where left and right in the corner 4 big ice-blocs to open the show with. During several little fights I intervened and was a bit riled up when I stepped into the ring to do my breaking of the ice. Loek, like always was not to be seen anywhere by the fights. Loek hit the ice like a pro and went through it like it was nothing, WHICH it was really, NOTHING !!! For Piet Polder and the boys had cut through the blocs with a diamondstringcutter and sealed of the cut with iceshavers so the real ice was only maybe a little more than 20 cm thick. That was also why their was always some of his boys standing guard by HIS ice blocs so that nobody could screw around with it. I was of course not concentrated and just hit as hard as I could AND forget to get my underarm out of the way of the sharp edge of the ice. Even a beginner knows that but not ME at that time. So my underarm of course hit the edge of the icebloc first and I broke the ULNA pipe in my underarm. I was so mad that right away, broken or not, I wacked the blocs with the correct blow of my shutohand and they broke. I felt my whole right side underarm freeze up on me. At the same time a real big fight broke out on the roller skating boards between rival dojos. I walked over fast and later they told me that it looked like Mozes walking through the red sea,because everybody moved aside left and right like the red sea waters bible story. But one big and fat young man stood in the middle and refused to move. He asked me who the F.. I thought I was. Obvious he was not very bright especial when he took a swing at me. My best weapon is always my right seiken punch, but this time that was OUT because I could not even move my fingers of that hand. So I hit him with left and his chin is untill this day still cemented between my little finger and my middelfinger. Than I picked him up and threw him over the side of the rollertrack about 4 meters down. Loek of course was nowhere to be seen. Next day they wanted to know why the guy was still in coma. I was in plaster with both hands for 4 weeks. It was a damn good thing that my rightarm was

Photo's:

1. Vlak voor zijn overlijden de vergadering met Akira Maeda (of Rings), Oyama en Matsui zijn assistent om mee ter doen op een veel ruimer vlak

Just before he passed away the meeting with Akira Maeda (of Rings), Oyama and Matsui, his assistant to participate with rings in real fighting

2.

Sensei,s afscheidsdemonstratie 1993
Sensei,s last demo in 1993

frozen, because if I would have hit him with my right seiken I surely would have killed him and that is not the thing to do for a Budo sensei. That Loek is not a fighter was well-known after a while, first during a bar brawl he got hit and then somebody shoved a broken glass in his face and the price tag is still on his nose. During a summercamp around the end of the seventies the class went swimming for an hour. When the time was over Loek blew his little whistle (in Japan they still call him Mr whistle) and everybody came out of the water except one wellbuilt but small young man. Loek went over the side of the pool and hit the guy over the head and told him to get moving. In one tigerlike movement the guy was out of the pool and wacked Loek right between the eyes for the KO. It turned out that the boy belonged to the Dutch national Gymnastics team and did not think that much of Loek and

he was right for the assistants did the rest of the week the training and they sometimes saw Loek behind the curtains with two black eyes and a wet towel on his sniffer. Nope, Loek is a businessman and not a fighter and has not done any karate since he took over in 1970. After all the true stories I finally heard from the members in 1985, Piet told me that their was a meeting in Papendal and that Loek would be their. I told him that I had no business their, but Piet said, yes you do. I make you a member of my dojo and I am aloud to bring another student with me and that is you. Well Loek heard the rumor and was not their and I told the many dojo sensei's what happened all those years and how Hollander had really killed my baby, the Eur KKK. Some sensei wanted to know if it was true what I said and many old students of mine said YES. And that was the end of the EUR KKK for more than 60% stepped out and restarted the old NKA and they still do so. After a spell with Shigeru Oyama, who skinned them just as good as Loek always did they are on their own now and doing OK. Piet told me also about the break techniques of our Loek and when they asked Loek during the Ice blocs breaking in the Ahoy in 75 if they must do the same to my blocs. Loek replied, of course not, they say he is so good so let him prove it. They always had to cut his wood with razorknives so that you could not really see what happened and that their was only maybe 2 MM wood really left and it looked real impressive when he hit 6 cm like that, which was only 6 MM. Have you ever seen those tiles in Japan, any kid can do 25 easy because they bake them with a deep line on the inside which makes the tile only one MM thick, NO WONDER they go with their head through 30 of them. But also lee is one of the easiest breaking objects you can get. Azuma Sensei went to 12 or 15 in 1996 and got the record on that. In 1983 I went to Korea on a invitation of the Korean Veteran Army. During a dinner at HQ I was dining with the president of that KVA and he said that Oyama was in Seoul and he would arrange a meeting. I asked my old

friend Choi In Do 9th dan and coach of the Korean Olympic team to be present as a witness. Oyama asked me to come back and help him again with the KKK. But when Loek found out he went to Tokyo in November 1983 and told Oyama that I was a gangster and bankrobber on a Dutch bank with a drawn pistol and went to jail for some years. No wonder that I got a letter in 1984 from the honbu but only signed by Steve Arneill and Bobby Lowe and Loek Hollander, that I could not come back and should stop with using the name of the KKK. Signed by Hollander and Lowe the biggest cowards I have ever seen in the honbu. To make it even more conniving they acted like it was ME who wanted to come back. So NEVER talk business without witnesses and I had two. Gen Pak Yong Chi and Choi In Do. All important letters are still in my cabinet. No wonder that Oyama did not want any pictures of those phonies in his memorial books after his death. You see nowhere Loek or Bobby Lowe or seen any names or writings about them. I found that out when Matsui told me that I was a legend in the Honbu and that he had deep respect for my reputation BUT that their was one thing he could NOT understand and that was, "why did I rob a bank ect ect.". I was absolute stunned and asked him who told him that stupid story and than it came all together and one thing is for damn SURE, Matsui will never benefit from Hollanders work whatever that is, because in Europe the good Senseis hate his guts, for at one time or another he had them over a barrel and got their money or his wife. For the Honbu and Europe he is absolute worthless. The last former champ who left him is Michel Wedel and he is now a member of the IBK and works out in the dojo of Dave Jonkers 8 th dan, my shihandai. Michel does a good job helping Oyama's widow and Sampei who runs the other seperated KKK Honbu in the same building. Loek really tried his old tricks on that by telling several members that Sampei would kick me out the dojo if I dared show myself their. He almost succeeded for I went their several times to look for Sampei untill I found out that I was being used again by Loeks dirty mouth. Maybe I sound bitter and towards Loek I am. WHY ??? Because I liked Loek and I could for years not believe that somebody I trusted so completely and gave so much, FOR NOTHING, and who made millions, that he would spread for years terrible stories about me in Europe and Japan. I cant figure out the motive for that behaviour. I didnt care if he made money for I made a lot in my business. An old student of mine who became a psychiatrist had his own vision on the matter. He claimed that Loek was very jealous of all the things I had accomplished in my life and that by helping him throughout the years only made him more jealous. But that does not make sense towards all those other devoted students and Sensei's of the EKKK and his first Sensei Harry Seriese in particular. He put the knife in all of them for the most unreasonable reasons. No in my opinion he is and was as a human being rotten to the core and worked only for himself like so many great dictators of the 20th century. We could

Photo's:

1. Oyama 70 jaar kort voor zijn dood

Oyama 70 years of age shortly before his dead

2. Kort voor zijn dood met assistent en huidige president Matsui

Shortly before his dead with his assistant and now president Matsui

have been friends because for me Budo always has been an HOBBY and a way of LIFE like the old samurai and like Budoka as Daigo (judo) , Kuroda (sword and Bo) and especial like Kenji Kurosaki (karate and Kickboxing) Yotski Matsuura, live their lives. That I never asked a dime from students, in the old days, for their DAN certificates and a ridiculous monthly fee for the dojo or a teachers-course was because I made good money in the casinos and let the stupid gamblers pay for all that. Also I worked hard for my degrees and never had to pay when I got them and my boys worked also hard for their DAN and they did not have much money either so what the hell. That's why I could afford to make it my favorite hobby throughout the years. And I never wanted pimps or other human trash in my BUDOKAI dojo and I certainly did not need their money. I did not have to depend on it like most pros do and that is a very nice feeling. People like the Hollanders and Lowes do not belong in BUDO and are the reason that BUDO still is looked upon as suspicious strange people you cannot really trust and in those cases they are right.

Jan Kallenbach

When we started the first karateclub in Europe begin Dec 1961 which also was the first karate union, Jan Kallenbach was one of the first who became a member. He was a ni kyu judoka at the Tung Yen judoclub at the time. From the beginning I really liked Jan for he was everything a teacher could asked for in those days. He was 1,90 and about 100 kg. strong and keen to learn. He was from the begin very helpfull and eager to fight for the Budokai during those early karatedays in that NOW so very old and stupid styl. Because he also comes from a common working family his pocketmoney was very poor so I let him do some classes with kids and woman and gave him more than 100 guilders a month which was not bad in those days. He was also a good teacher which came natural to him for he was also a student at the Academy for School teachers. So it was not so strange that I always put him a notch or two in front of the others for I saw him in those days as a son to me. His friends from the Academy who also trained at the Tung warned me that he was not really all that sweet and warm but I dismissed that as a kind of jealous talk. I should have listened for several of them became the best budoka I ever had, like Chris Dolman. The first big trouble cloud came when Jan went to Japan together with Martin Gravestein to make the 4th dan I gave him, worthy with a long training at the honbu in Tokyo. Very soon they where scared to dead for Jan because he kicked and punched and threw them all over the honbu dojo. Even in those early days we did all round a bit. But than he found it necessary to have a lot of horizontal pleasure with the personal secretary of Oyama himself. That did not go over very well with the old man and you may guess twice WHY ??? Oyama called him in the office for a heart to heart talk and instead of humbly telling Sensei "MEA CULPA" preferably a few times, he told Oyama that he was the master in the dojo but outside he should mind his own business and

Foto's:

1.De herdenkings foto op het dojo altaar

The memorial photo on the dojo Kamizae

2.De herdenkingsceremonie in de dojo

The memorial service in the dojo

kept on dusting the little chick off about every evening and the girl was fired and his wife Els was not really excited the way he trained in Tokyo. The Sensei was furious and called me to expell Jan from the Dutch Budokai and the European KKK. Of course I refused and told the Honbu and my teacher Kurosaki that the Gajin (foreigners) had to learn a lot more than karate and that I would take action. When Oyama insisted, I told him that if Kallenbach goes than I would go and the old man than left it to me to handle. But at the summercamp, of 1969, he again started and I refused again and at the same time made the biggest mistake in my life, I resigned as president of the European KKK because I was too busy being partner in several casinos in Amsterdam and finally making some money. During the European championships karate in Paris I saved his ass again 1970. Ton Heumen, one of my best karatekas, came to me during the shias and told me that the father of one of our opponents was real mad at the way Jan behaved during his match with his son and went home to fetch a gun and fix Jan in a different way. I knew the man well and liked him very

much for his son was also a student of mine in France, so I walked to the entrance and got the man when he walked in. I still don't know what I said for I do not speak the lingo at all, but I got the gun away from him and gave it to a friend of his son to keep. Jan never knew how close he came to being promoted to shodan in heaven (if they accept him that is). But a few years later Jan was kicked out of the Tokyo Honbu anyway after he gave a demonstration of some very stupid styl (tai ji ken) outside the KKK while Oyama was watching at Chrystal palace in England and who turned very red and than exploded and that was it for Jan for he was already kicked out of my org, so there was no way I would help him again. In the mean time I had a dispute with the DA in Amsterdam about my sailing yacht which was stolen. And I won because I found the culprits and they were sentenced to jail terms later. But I was away for a few days because of all that confusion and when I came back, the black belts called for a meeting and told me a very sad thing. During my absence Jan contacted the black belts Ton v Heumen, Rinus Schulz, Jan Plas, Gerry Jonkman ect

and told them that they should take over the dojo because their Sensei had become a criminal. I just got 26000 Dutch as compensation for all the trouble and won colorful my dispute, so for me it was a double blow that the man I trusted with my life stuck a knife in my back (as his own friends told me before, he would) and how stupid can a man get, taking over a business in sport which is recognized by the chamber of commerce in Amsterdam as Budokai Jon Bluming. Which shows again that common sense is much more important than getting an education at some fancy college. I was so sad that I did not want to see him again and called his house to tell him so. Spring 1973 he was officially kicked out of the Dutch and European KKK. And time proved me right, also in this case for in 1990 I gave a stage in Munchen by Dieter Eischeuer 7th dan and several state policeman trained their also. When we talked about the old days the name of my friend Arthur Hisatake came up and I told them I was sad that he died of an heartattack. They looked at me and said DONT you know what really happened and they told me that Hisatake committed HARAKIRI in the old fashioned way and that their was blood all over the place. And it came all back to me. Hisatake called me one night and told me he was very sad because he could trust nobody anymore, not his students and especially Jan Kallenbach. I thought that something happened in his dojo and told him to sleep on it and that the next day things would look different. The next day he was dead. The police told me that something happened between Jan and Arthurs wife and that he could not live with the shame. I felt like a real bastard for not listening to a friend in need for I should have known better and I still think about Arthur many times and feel than sad for he was a terrific budoka and friend. I than was really glad that I got rid of this so-called budoka called

Kallenbach. How childish the man really is and how mean, one can see in the official article of the former BUDO Union Neth / where he wrote the karate history of the Netherlands. Nothing about Bluming only that he and Kurosaki made the Dutch karate union (he never choked on a lie.) The books are still around for anyone to see how rotten some people really are. Now, many good karateka. For that system, in the KBN (so-called official soft WUKO styl Union) are also not to happy with Jan especially when behind closed doors they made him and Rob Zwartjes (who could not KO his granny) both 6th dan and Bontje 5th dan during the formation of that new union years ago. Of course no examination or anything, all very hush hush, they just with the onmost arrogance trampled on all the tradition and etiquette of the real karate sport and put on their new STOLEN belts. Now of course for his karate ability Jan deserves that grade because the KBN doesn't give a damn about their top teachers moral backgrounds for they where much to happy having him at the begin of their KBN promotion for almost anybody else was very poor. Now they know who he is for several matters have happened at the KBN also for a fox loses his hair but never his tricks. And Bontje was and still is a man looking for water in the desert and finally quit the KBN and looked for water in his bar at his restaurant for karate he will never learn YOU NEED BALLS FOR THAT. Jan now is a man who looks much older than he really is. Years ago after my divorce from my Japanese wife, he told my ex that it was much better not to have contact with me anymore (what do you think he had in mind eh????) how dare he while I have two children. That was also one of the very few times my ex got really mad and told me about it and told him off. Now his own wife finally left him and I hope sincerely that she will think the same way for they also have children. One thing I never really understand. WHY ??? Even when you dont see eye to eye you can talk about it but dont stick a knife in the back of your teacher or your friend or anybody, certainly not without GOOD reason. But no matter what, he learned all his karate for what it is worth today, in the old Budokai honbu in Amsterdam even if he does not do any real karate for years now except walking around with his thumbs in his belt like a real old master the way I wouldnt be seen DEAD. Still thinking about the old days it makes me very sad.

Willem Ruska.

After my installation as coach of the NAJA, I gave a stage at the YUAI judoclub in Amsterdam. The Korean Team where their to after their participation in the WC in Paris. During that meeting granddad Schutte interceded me to a burly young judoka and a 4th kyu in judo. His name "Willem Ruska". After I did some randori with him I found out that he had a uncanny feeling for keeping his balance and therefore not easy to throw for most judoka even if he was only a 4th kyu. His groundwork was poor and still is. He asked me what he should do to get somewhere with judo and I told him that I was teaching every monday night at the Tung Yen dojo. After his first training in the Tung he became a member and asked me if I would train him. That was in those days together with Chris Dolman and several other good judoka, which became the best judoteam very soon for years. I also saw a real potential champ in him and trained him almost every morning from than on. Around half December 1961 I started also Karateclasses before or after Judo. Soon I also found out that he was a very difficult chap to get along with and had a very strange sense of humor. He also started karate but at the first lesson with a group of about 40 taxi drivers, I asked him to throw a left hand punch at me to the face. Just to show the students the different defences for that. Than I saw in his face that he was up to something and before I knew it he threw a fast left, halfway and right away a right punch. I stopped both of them easy because he certainly is no fighter and kicked him good and fast in his brash monkeys. He went down like a log and gave a lovely Russian styl dance on his knees all the while screaming for his mother. The taxi drivers had a ball. That was also the last time he ever did karate. It also turned out that he was kicked out of the Navy with a very dishonorable discharge after he punched some officers lights out and more mischiefs like that which does not really go over big in the navy anywhere. He was from than on not aloud to be in any navy base in Holland which was years later confirmed to me by Col Thierens of the Vlissingen Navy base where I taught karate. But soon it became a very difficult feat to throw Willem for he got better and better. Only on the ground he was still a baby. Several months later he was promoted by me to 1e kyu and most black belts where thrown by him. Of course after you train a young strong judoka like that every day it is very difficult to really wack him around. During the Kohaku in Leiden he threw, I believe, 12 1st Kyus and was promoted to Black belt by me. The year after he did the same show against 1st dans and was promoted by me to 2nd dan. The year after he became the official heavy-weight champion of the Netherlands because all judo groups where than working together under the New Netherlands Sport Federation. In 1964 during the competition for a place in the official Dutch team for the olympics in Tokyo he won again from everybody with relative ease. But to the consternation of everybody, not in the least Willem Ruska, they did not give him his place in the team. Some of

Foto's:

1. De begrafenis

The funeral

2. L. naar R. Zijn dochter Grace, de weduwe en Mitsuru shihan die de urn draagt

L. is R. his daughter, the widow and Iwanmura shihan who holds the urn

my students who where standing at the office where the BOBOS talked about it, heard them say that they did not want that basterd from Blumings dojo in their team. So first me and now my student and they where still in power but not for long anymore. In the mean time I found a job for Willem after a talk with Piet Broerse, owner of the Nightclub "Casino" in Amsterdam. He was to work as a doorman and would make about 600 Dutch a week which was a hell of a lot of money in those days. For instance, at that same time the Harbor workers where striking for a clean 80 Dutch a week and they had to work hard for that. But I helped him with that because I was sure that he would take over the position of Anton Geesink in the near future. That was the time that nobody could throw him anymore and he really came along strong in judo. He even one day threw me with a beautiful left osotogari which was one of my own specialities. It pleased me to for it meant that he was really soaking up what I taught and showed him and what more can a teacher want. It also was the only time he ever throw me. Not that that is important, because I was not competing anymore but somebody wrote a paperback booklet for him and he stated that he could throw me around which is a very stupid state-

*Indien je wat geld verliest , verlies je niets .
Als je je gezondheid verliest , verlies je iets*

*Maar als je je karakter verliest , verlies je
ALLES!
(vrijlen Godvader Meyer Lansky).*

*If you lose some money , you lose nothing .
If you lose your health , you lose something*

*But if you lose your character , you lose
EVERYTHING.
(deceased Godfather Meyer Lansky) .*

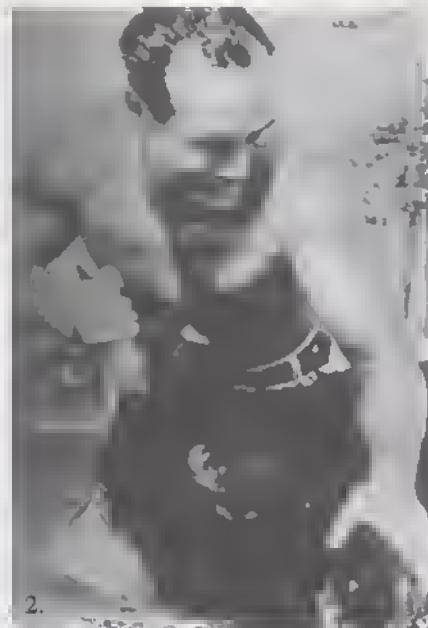
Foto:

De oude dojo achter Rikyu Universiteit 1959

The old dojo behind Rikyu university 1959

ment because all those other judoka I trained where always like Chris Dolman and they wanted to know why he told such nonsense of his old Sensei. I taught those kids and never asked them for any money and even their certificates (I had to print) I gave them for nothing like Willems Shō en Ni dan. I was very proud that Wim became so soon one of the best and champ and still went further for in 1964 he also went to East Germany for the European title and became third, but even his than sworn enemy Anton Geesink said that the referee screwed him out of first place. Of course I went with him and payed my own way while sometimes I did not know how to pay the bills. Well after the Olympic trial competition we all where one day in June at the swimming pool in Amsterdam South. Chris Dolman, Jan Stapper, Frans Meerens, Adri Volker o.a.. Willems wife was also there and told me that Willem would go to Tokyo anyway and that she was going to work and pay for the trip. I was shocked and felt really betrayed by Wim after all I did for him. When Wim came back from the pool I asked him what was up and he said that they could all get some horrible disease and that they all could drop dead. Then I made a big mistake, but you must see that in the light of those days. During my Korean tour of duty I shot several pimps and now I certainly was not going on training one. I hated them. I told Wim that I never wanted him in my dojo again. It was in all the newspapers. Times have changed and what than really bad, seems now normal. (not for me), but in general. For instance Theo Heuftner, so-called Director of the Sex house Yap Yum in Amsterdam is a welcome guest at many social occasions in Amsterdams social life where he would have been in jail in 1964. Even Chris does not like the man and chased him out a restaurant some time ago. I don't hate Willem, certainly not and I still admire his judo championships but he had a easy time not having to work eh??? In Tokyo Wim was aloud to participate in the goodwill games after the Olympics and won in great styl all his matches even against judoka who where never thrown before. He became wellknow and feared. Donn Dreager wrote me a letter and asked me if Ruska was the student I wrote to him about, before. Because he wrote, he works just like you years ago. Also he wanted to know what happened because he talked bad about me. I wrote back and explained the

whole matter in detail and that I kicked him out. Donn wrote back that I was DAMN RIGHT!!! Than Donn did something I never told him to do and untill today I never know why he did that. But he gave my letters to Risei Kano, the president of the Kodokan and they are still in the Kodokan archives. Instead of getting his 4th dan he never even got a white belt from Kodokan and they did not really wanted him in the Kodokan anymore. Donn should not have done that but is was to late. I cannot turn back the clock and for sure, I know NOW. I should have talked to Willem, for he did not know any better and I was the one he trusted and his Sensei and should have known better. But my Korean war background and what happened their plus the morals in those days and for sure my youthfull age as a top teacher and coach made me decide otherwise. Regrets ??? yes and no, I did not tell him to go back to the red light show. Also love cannot come from one side only, I thought and still do that I did more than enough like having to go at least three times a week to that district to get him out of bed, after waiting for a hour at the dojo for him. Of course he was up and around the Zeedyk the whole night and drunk again. Again I have a lot of respect for his sportlife but not at all for his private life which is also the reason that he never made a dime from his two olympic medals where as Geesink made more than a couple milion from his one medal. In later years I tried to talk things over with him through mutual friends but you need two people for that and Willem never wanted to talk. After his Olympic championship the Union made him a coach and than Wim found out the hard way that being a champ was something total different than being a teacher and a coach to your students, talk to them and be there for them. It did of course not last very long and after a dispute about money with the Union Secretary he hit him and knocked him out. He was not only relieved but for a while kicked out of the Judo Federation. After that he never taught again and did not do any judo for at least 20 years. Still in 1998 the Union made him 8th dan which IF he would have done some teaching and other ways of helping out he certainly deserved. But I still think of him as MY BEST JUDO STUDENT and I am proud of that. He was a member of the Budokai Blumings dojo from half december 1961 untill july the 21st 1964. Around August 1999 a Former student

send me a newspaper article from the town of Haarlem and an interview with Willem Ruska. Again he told a bunch of lies which can make a dog sick. Also very stupid because the lies can easily be proved and the many witnesses are still around. First again that I challenged Anton Geesink in 1961 and 1962 while I knew all the time that he could beat me easily and I just did that because I was an ass. But as many of my students know I never said or claimed in any way that I could have beaten Anton Geesink for he was 30 kilo heavier than me who was than 102 kilo (I am still 103 kilo forty years later) and he was at his very top and very experienced. But that should have given me the change to prove myself and they never did. Not the judo union and certainly NOT Anton Geesink. Witness that he was really scared for me I found out by sheer luck when I was at a birthday party of my Korean war buddy Hans Crebas in October 1991 and was introduced to a man named Dries Bouw who happened to be a Judoka who was in that period 1961-1963, Anton Geesinks trainings-partner and once champion of the Netherlands. That was during the time that Willem Ruska was still in my dojo. Dries told me that at the time he was pissed at me and told Anton Geesink to make that shiai with me and wack me under the mat and in doing that he would close my big mouth. Untill his great surprise, Geesink told him that he had seen me work and beat the hell out of most and the best of the japanece and that I was certainly NO

PUSHOVER and that it was not at all sure that he, Anton Geesink could beat me. He also said that he was in noway going to put his reputation on the line because there was certainly no glory in that for him. October the 15th I finally found out where Dries Bouw was hanging out and got him on the phone. He confirmed the whole story so that was again a witness who is undisputed. The second witness is Joop v.d. Linden who was for about 20 years the manager and shihandai of Anton Geesinks dojo untill he was also doublecrossed by Geesink, hit him and left forever and like Dries he wants nothing to do with Anton or the judounion again as long as he lives. As everybody knows after the training and in the dressing room their is a lot of talk about especial judomatters and of course Bluming was high on the agenda, also after that the little pub across the dojo where they had their beer (Anton usually a crate) . Their really hit the spot there and sometimes even told the truth and so I had two more witnesses who said that what Dries said was the absolute truth as they heard that also, they is Joop v.d. Linden and Geesinks old partner and ex personal friend Geurt Dolewaard and old champ and former Marinc. So why a great champ like Willem Ruska after so many years still comes up with this bullshit story in the newspaper those very few times he has an interview bares witness to his state of mind where many says he reacts and thinks like a 15 year old kid. Than their was the question if I could do it over again

would I than again write this letter to Donn Draeger in the Kodokan. Yes and again Yes, but I would make it clear to Donn that it is for his eyes only and NOT the president of the Kodokan or anybody else. I was the one who was conned by Willem and in contrast of Willems idea of loyalty I would NEVER EVER betray my teachers not in Japan and not in Holland. Don't forget Holland is a tiny village and the world is a kind of city now with all the modern way's of communication and rather sooner than later the truth will always come on the table no matter what you do. And than you look like a jackass no matter how great a champion you were in the old days. I shudder to think about such humiliation. His second very stupid lie is that he said that he never made some money because of his medals and that he had to get social help

Foto's:

1. De nieuwe dojo en zoals ik de onwe kende

The new dojo and the way I knew the old man

2. De os in paniek 1952.

The axe in panic 1952

3. De begrafenis

The funeral

from cityhall to make ends meet. That's the cats pyama's. In 1967 he became world champ in Salt Lake city. After that I got a phone call from the famous judochamp and wrestler Gene Lebell, who ask me if Ruska was still my student. I explained what happened and than Gene told me that he wanted to give Ruska \$ 100.000 for one year on the wrestling circuit all expenses paid. That was in those days in Dutch money 360.000 clean. Dicky Baruch a good friend of mine who was the owner of the nightclub Sherezade in Amsterdam was also in those days a friend of Willem. So I told Dicky about that and said that Willem could made now some real money. But Willem told Dicky that he wished that I would get some horrible deceases and I could drop dead. So that was That. I personally did not think that this was a very intelligent answer from a world champion. Than after 1972 after his terrific two gold medals in Munchen he got an offer for a pro wrestling match against Inoki from Japan in Tokyo, kind of demonstration and Inoki must win and he would get \$ 60.000 clean all expenses paid. This time he went for the money and rightly so. That was in Dutch money about 220.000 clean. After that he got a contract for some years at a \$100.000 a year in dutch money in those days 360.000 a year all expenses paid. That he was kicked out is not so strange when you slap the face of the secretary of that Union in Japan. Japanese are very funny that way. Than he entered his old ways again and became floormanager at the famous red light district life sex show named the Casa Rosso. He got Dutch 2000 clean a week for many years. And off course here and there some of the trimmings. After his boss died at the ripe old age of 50? The good life was over for Willem. But he had a percentage in a slot machine hall in Amsterdam and sold that to the new owners of the Casa Rosso for a neat 250.000 Dutch. All together for what I know he made in those years more than 1.600.000 Dutch, wich is more than 35 ardnairy working citizens would make in their whole life. That he never made any money from advertisements or film etc. is his own fault because that kind of people look into his back ground and just fade away. For that he cannot even blame the Judo Union or me. The only thing that is the truth is that Geesink screwed him out of the Olympic team even after he had to enter (as Dutch heavy weight judo champ) the preliminaries and won them all in May 1964. They thought that he could maybe loose from one of the participants, but he really kicked ass. My students heard G behind the closed office door say that he did not want that and so student from Bluming in this team or he would not go. The witnesses are all alive and kicking today. So Willem was really put down like his sensei was put down after he returned from Japan and could NOT participate from the World Championships in Paris december 1961. They had one of the most idiot fables to underline their decisions and when I read the newspaper last week after the World championships of

Foto's:

1. Zijn laatste Demonstratie 1993

His last demonstration in 1993

2. Tijdens zijn lessen helemaal links de beste vechter in die tijd mijn vriend Peter Mc Lean en naast hem Steve Arneil in 1965.

Same during lessons farleft the best fighter in those days, my friend Peter Mc Lean, right of Steve Arneil 1965.

Judo 1999 than they are still at it and nothing has changed in all those years.

The legends "it gets better all the time".

But in reality the Oyama story started long ago and lives its own life now for years and really the story gets more ridiculous by the year. But Oyama Sensei was a terrific teacher and organizer and special in the old days 1959 - 1970 a father to his students and I think for one that he does not deserve to look comical because of the story jackasses spread around because they need that to make money. Shortly ago another lovely story was written to me by several budoka. It seems that that story took its own turn and in due time it gets better and better. Japanese are great storytellers en and with a straight face claim that that is the absolute truth even when you proved with old letters, witnesses and old articles that it is pure bullshit. When during a meeting in 1994 with Matsui, (who claimed that he was ehosen as Oyamas successor but lost the first courtesee because they proved that it was a big fraud) , he asked me if I had written a article with came to his attention. Of course it was Loek Hollander who gave the article to him and it was about the old days and the stories about me and Oyama which was all wrong and many budoka from the old days know that. So I set the record straight and to my great surprise Matsui was very upset. He told me that I

should not talk about the old days and certainly not prove that most of the stories are not thtrue. I asked him WHY, and he said that Oyama was my sensei and the Honbu my home and I should therefore support those stories and keep up the legend. I told him that as soon as my name was in it and the story was a lie that I would set the record straight. I told him I dont need a story to make me a legend. I did enough in budo to prove myself and that their was never a Japanese (maybe except Kenji Kurosaki 10th dan and my real fighting teacher) who could beat me in those days in karate and they still cant if I put my fighting ability against their stupid little game with all the restrictions, like not grappling, not hitting in the face, not this and not that and than on top of that a JAPANESE referee.ha.ha. So I did not see anything in their game and refused to participate and work for a 4th dan who was still in his Dads WILLIE when I was already the first 6th dan ever in the whole Kyokushinkaikan and the first Gajin in the world, from Japan. Matsui also told me that he had to promise Oyama that he never change the styl as it was, when he was dying. The Hypocrite is working now with the former Kyokushinkaikan fighter Ishi sensei, who organized the first "K shiai" in knock out Kick boxing for profs with large money winnings for the winner and up till now all the Dutch fighters have won it. So he joined the Seidokaikan from Ishi who was before seen as a rebel, like Azuma and dozens other very good fighters and champions in that old sys-

tem who went their own way. When I had the meeting and my witness is Akira Maeda 8th dan of the Budokaikan and the 1994 worldchampion Freefight from RINGS Japan, Matsui was a 4th dan in sept 1994, now he made HIMSELF a 8th dan and many others who where 1st kyu, he gave a 2nd and 3rd dan in order that they could open a new branch because he was and still is desperate for new members for many foreigners just dont want to send money to the new Honbu to some sensei they knew as a good fighter but still years younger and three grades lower than most of the old European or American Sensei,s and lighters. Very funny is that NO ONE complains about this (as Oyama would say in the old days) MONKEY BUSINESS. Because he is Japanese he is SENSEI and every gajin who beat the piss out of the lot before, is just a member even if he is 7 th dan or higher and proved his ability in many ways. Dont forget than most Japanese won the championships of the Kyokushinkaikan because the Japanese where the referees and when they dared to give a Gajin the desicion Oyama would blow up and call them to the head judge table and chew them out, all red in the face and they HAD to reverse the outcome. Read the book of Tadashi Nakamura, who had that treatment and finally could not take the insults, the unjust and unfair decisions anymore and left, as one of the first devoted KKK karateka, the Honbu. What happened after that is a dark history but some time after he was shot in the knees. His own styl now, the Seidokaikan USA, in New York is doing very well. He was one of the best in those days and a shodan when I was 6th dan. Some times I wonder if they really despise the Gajin that much and by that I mean the main stream karate sensei or even Budo SENSEI,S, (for in Judo their where also much strange decisions) and not the general public, especial at the freefight and Kickbox gala in Japan. The public adores real fighters from Europe or the Americas. Now think again, is it not strange that now that Oyama passed away, now all of a sudden it is the Gajin who wins. But at the socalled worldchampionships teams from the Kyokushinkaikan of Matsui (yes their are 5 or more different kkk,s now only in Japan) it was again a Japanese referee and when a Japanese hit his gajin opponent three times hard in the face the Japanese referee never gave a chui but as soon as the Gajin made a mistake he was hit with a chui and lost the MATCH, and everybody could see that on TV live from Paris. THEY NEVER LEARN and they dont give a

damn they are just that ARROGANT even in defeat. The Japanese tradition for high grades is up till 5 th dan for your fighting ability and that can go fast even in Judo when you win your shiai all the time. Than when you stop competing they can promote you to 6th dan as a teacher. But after that you have to wait for every grade many years and in those years you must be active in teaching and organizing and being a help to the Honbu. So in less than three years from 4 th dan to 8 th dan is an insult to Budo and to clearheaded budoka who go by the rules. And than to make some 1st kyu kids who, hardly can pee alone, 3th dan and give them a teacherslicense to open a dojo to get more members is a dirty business and has nothing to do with real budo. No, I thank my lucky stars that I did not accept the dishonorable proposition from Matsui in 1994. Than the Brazilian, Filho, who made a very good impression on me and is a good, hard fighter who KO ed Andy Hugh ?? and he is the all over champ of the KKK Honbu now. But he could not hold his own with the boys from my former students who took for years now the K shiai. Like Jan Plas, Johan Vos, Thom Harinck ect dojos. And in freefight the boys from my best student Chris Dolman and from the IBK Sem Schilt. I am so tired of all the stories that dont make sense. Keep your kisser and come on the tatami and show that you can fight and if you are a good teacher, OK, MARVELOUS, of course, but keep your mouth shut and dont make up stories how good you are and how many bulls you have beaten and never forget that a good teacher is most of the time more important than a fighter because the time comes and sooner than later that the shiai days are over and THAN what are you going to do. My former judo student Willem Ruska is a good example of that for he does not do anything anymore after his fighting days where over and as a coach he failed miserably. So now he smokes cigars and drinks. So we come to the socalled 100 man kumite. It was me who brought that up during a meeting in 1960 about the future of the KKK not only in Japan but mostly in Europe where they have never even heard of Karate in 1959. We discussed.... Oyama, Kurosaki and Bill Backhus, (my friend and translator,) the examination packet, to become a shodan in the KKK. I suggested that he had to light at least 30 karateka. Oyama said that was not enough so I said make it 50. The old man who was always a good PR man and loved a good show in public, than said "NO he must fight 100 man". Well I agreed that that was a good thing

at least for endurance and since they did not really have to win any of them it was OK. By my knowlegde and I have many witnesses" NOBODY" ever did it, certainly not before 1975 and I am almost sure not after that either. They claim that Filho, Matsui and Royama did it. Well I asked Oyama in 1983 in Seoul and he just smiled and his famous MONKEY business answer floated in the room. General Chi, of the Korean veterans army and the Korean judo coach Choi In Do 8th dan, where present. For sure the bullshitter" Loek Hollander" did not do it despite the memory plaque he got from Oyama that he succeeded. He came till 29 and than went to hospital because he looked completely different with a torn lip and ear a flat nose and black and blue all over and he fought mostly WHITE belts. Many witnesses where their and are still alive today. Than back to the story which reach me this week. Bluming already a beast at the Kodokan where he beat almost everybody wanted to do karate and went to the Shotokan dojo and beat the hell out of the terrified karatekids in that dojo, so he was a bit disgusted and went to the Oyama dojo of the kyokushinkaikan and beat the piss out of everybody in that dojo. In their despair they called Oyama who rushed to the dojo in a hurry because their was a big gajin who nearly killed them all. When Oyama arrived at the dojo he said, so you want to fight, so light me. And than Oyama showed great superiority in technique and fighting and knocked me out with a final blow to my groin. I was than so f... impressed that I became his student. It sounds very good IF IT WAS THRU !!! But the truth is very much different. Once again the only one who had a change of beating me those first weeks in the Kyokushinkaikan dojo was the Sensei who impressed the hell out of me and who taught me karatefighting from the beginning and who became my best friend

Foto's:

1 & 2 Mijn afscheid in de Honbu in een kamertje helemaal boven alles ging als een film aan mij voorbij en de tranen bleven komen jammer dat alles zo moest gaan

My farewell in the Honbu in the little room in the attic everything went past me as in a film and the tears kept coming Such a shame how everything went the wrong way

and advisor in later years and even taught my dojo for almost a year in 1966. And that was KENJI KUROSAKI 10th dan of the BUDO-KAIKAN and in my opinion Matsui could not shine his boots. The truth is that I just one night after leaving the shotokan dojo In Suidobashi in disgust, for they where arrogant cowardly kids. I went with Donn Dreager and Bill Backhus to the KKK dojo in those days behind Rikyu University and not bigger than a ordinary European Livingroom with the open toilets of the apartment building on top, right at the entrench of the dojo. Bill and I where the first Gajin even to come to his dojo and he was delighted when he heard that a Dutch judochamp wanted to learn karate from him. Not an hour later we both where in karategi and I dont know where they all came from but in 10 minutes the dojo was full of newspaper men and Cameras. THATS ALL !!! And it took me some weeks before I really beat the piss out of everybody but I have never done any kumite with Oyama Sensei. I loved Oyama for the way he taught me the way of life in karate. The way he patiently taught me all the Kata (for I loved to fight and disliked the pissiestyl kata) . And the way he was like a father to me and always helped me out. Sensei was the best karateteacher and maker of champions I have ever seen. He could talk the fear of God and at the same time a terrific spirit into you. In those days you could not help liking him and going through fire for him. But I have NEVER ever seen him FIGHT anybody. The fighting in those days was done by Kurosaki and Fujiwara. Fujiwara and me. Sensei was the great SOSAI above it all and the spirit but NOT the fighter. I have never ever done any kumite or any other fighting with Sensei. And it would be silly to say what would have happened if we did. Dont forget Sensei did not know any groundwork or by bodycontact, any throws and on those techniques I was the expert as Fujiwara was the only one to find out the hard way in 1966, but his weight was only about 65 kilo and I was 102 so it was nothing to be proud of. So you can shove those stories up that place where the sun does not shine. Now that we are at it, on to the next issue. On an event of the New KKK in Paris some Cockirey Englismen who was not even born when I was 8th dan and judo 7 th dan. told the full house spectators that Oyama had killed 47 bulls in his time. I nearly choked on my cognac and worried my wife. Forget this ass and listen to the truth. Oyama was a strong men in his days and he really thought that he could fight a Bull but maybe with a little help. So the event was set up in 1952 in Tateyama city. Now the BULL was an OX and that is something completely different from a BULL. The beast was fat and sluggish because of old age and he liked people because they fed him and took care of him all those years. There was NO fight or anger in the OX. And when Oyama attacked the beast it was simply terrified and did not know what to do, certainly not fighting. All you see on the movie they made on that day is some wrestling which looked absolute stupid and made no sense if you want to kill the beast. Than Oyama set the beast up for a blow to the horn. He made sure that he only gripped one horn

Foto's:

1. Blanning, Cook, Jonkers.

2. Kurosaki's Honbu en de eethoek beneden L. Kurosaki en R. Fujiwara 1977

Kurosaki's honbu and the eating corner downstairs L. Kurosaki and R. Fujiwara 1977

for the other horn, Kurosaki told me in 1995 when he was in Holland, was made loose with a hammer in the early morning by him to make sure that nothing would go wrong. And so the horn came off and that was it. The beast was NOT really killed by Oyama but later in the slaughterhouse. Also that was the FIRST time and the LAST that he fought a so-called BULL. When Oyama showed Bill and me the film in 1959 I was flabbergasted, because it looked so damn poney that I told him, never to show the film to any foreigner because they would laugh him out of the dojo. I have never heard that he showed the film in detail to anyone after that but you can still see tiny parts on tapes on his life story and all you see is the wrestling bit and the blow on the horn. Is their anybody who would doubt for a second that IF Oyama had fought another 46 real BULLS that it would NOT have been on films and everybody and his grandma pestered with those movies untill kingdom come and praised into heaven by all his students NOW who want to make money on his legacy. I told Oyama than that if he wanted to make a real name for himself by killing bulls, that he should go to Spain and fight one of those little ones who weight less than half of the ox but where a bit more lively. Oyama told me than that he was not completely nuts. This is only possible in Japan where they love the legend and take the rest as sweetcakes and NEVER check on the truth. But not only in Japan. When I was going through some magazines on Chinese Budo called "WUSHU", I came upon a article stating that Mr So and So died age 95 and he was wellknown for his strenght and Wushu fighting for in his young days he met a tiger outside the village in the mountains on a sand road and had to fight the beast and killed it easily with his bare hands. In another magazine a famous Wushu master also in his nineties who killed in his young days a mountain bear he could not get away from.

Those bull shit stories you will only find in Asia for Europeans are to levelheaded and thats why the Japanese get their asses kicked espesial in karate and also in freefight and most of the judotitles in our days. I love the Japanese but I cannot get over this kind of behaviour with makes them look ridiculous. Once again, Oyama could pick up most white belts, beginners and over a period of time turn them into a fighter or a man who can take care of himself because of the confidence he had leamed from the old Sensei. It hurts me to hear those stories for everybody knows that it is Bullshit and thus by telling those stories make Sensei look like a jackass AND THAT HE

CERTAINLY WAS NOT > He had his funny ways, especial in later years but that was also because he got screwed and taken for a ride by many of his foreign students who over his back wanted to make a name for themselves. The best in that sense where Loek Hollander and Bobby Lowe. Oyama started with Yamaguchi and had a black belt in that dojo, than decided to make his own styl and called it the Kyokushin. "The Ultimate Truth", and the purpose was to make a big organisation and also make a lot of money and they certainly did that mostly with the help of Kenji Kurosaki because without Kurosaki, Oyama would have NEVER succeeded. IN that order it is absolutely impossible that he had studied for 20 years under the most famous masters to get his knowledge. Oyama was 10 years older than I, thus he was in the Japanese army age 17, getting terrible rough treatment because he was a KOREAN, until 1945. So when he started in 1947 he was 24 years of age and he started his own dojo around 1952 that is only 5 years later and in those 5 years he was in Yamaguchi's dojo. The so-called stunt with the bill was the publicity stunt for the new styl. They claim that he won the open knock out karate championships of Japan in 1947 in Kyoto. Absolute impossible because during the occupation of Japan under general Mc Arthur it was absolute forbidden to do any kind of budo, especial karate. When they finally started again it was like a pussie game and nobody was aloud to hit or make contact during training, or later around 1950, in shiai. I had that problem in the shotokan, Japan Karate Association, in Suidobashi, in march 1959. They where a bunch of sissies than and have still not much improved and never ever won a championship from the Europeans in their own styl. So where the stories come from or who makes them up does a very stupid thing because anybody with a healthy brain can find out that it is NOT true. Oyama and I cleaned out whole bars where the Yakuza where drinking (Japanese MAFFIA) and they made a whole serie of cartoon books out of that and I was the beast from Holland. Can you see it, all those gangsters with their short-swords and pistols, me knocking them out by the tens. And even if you would succeed I would have been arrested and some days or rather weeks later put on a plane home and that was it, you never come in Japan again. That story was told after I arrested two gangsters with little knives, which they pulled on me after I got up with them during a chase and they where terrified looking at the face of this almost 2 meter, 102 kilo gajin, grinning at them. All that was a misunderstanding, because my friend Bill and I thought that they had car trouble and only wanted to help and than we found out that they had stolen the car from the USA basis and they run away, pity for them was that I could almost outrun anybody

in those days and that's when they pull their baby knives and got their teeth knocked in. Bill and I got the gold police medal for valor for that misunderstanding. When I heard years later that he was 10th dan I asked Loek Hollander and Steve Arneill both 7 dans from the honbu if they had signed anything or where told what was up. They where just as surprised as me because they had heard nothing. Typical Japanese. Now don't misunderstand me. Sensei should have been 10th dan years before that. BUT WHY so sneaky and arrogant towards Europe and the Americas by not making them part of a big ceremony and go by the rules... Sensei, Kurosaki and ME made up in 1960 and 1961. It is no wonder that Kenji Kurosaki in the early seventies left the honbu in disgust as he told me in 1995, as so many real good budoka did in later years. When I told Bill about the story he said, I was there and with the 100 man kumite you would have killed the poor bastards because they where all just kids and at any given day or night their where never more than at the most 35 karateka there. No wonder that during my test (I insisted on that) Oyama did not want to hear about the 100 man kumite like he did not want to hear that Jan Kallenbach wanted to do the 100 man, he was my best karateka in those days and would have slaughtered them. Is it not a sign from heaven that you never hear those bullshit stories from fighters like Andy Hugh, Ernesto Hoost, Peter Aerts, Jan Plas, Chris Dolman, Rob Kaman or even their champ now, Filho, of course not, they don't need those stories or legend building because they ARE legends because of all that lovely BUDO they did during all those years.

WITHOUT "KOKORO" BUDO IS BUT AN EMPTY SHELL.

Jon Blanning.

The 18th of oct 1996 there was an interview with Steve Arneil sensei for a Budo mag in England, one part of it was. In 1991 the Europeans and other countries became much stronger and the Japanese could not win just like that anymore. Especial in 1991 was the tournament which got me in hot water with Oyama sensei. First thing was the way they did the so-called draw. Than again the way they overturned any decision when they did not

like the outcome in order to get things in their favor. I did not like the conniving that went on. Their where times when definitely the non Japanese fighters where done in. They could have become worldchampions than. How can you make the draw 6 months ahead and than give somebody (Japanese) a bye ? and when the day of the fighting starts the whole thing is changed again because the Japanese did not like it. Ok, it was an open division so we had to take the way it came. But it was so neatly arranged that the Japanese, and this is No disrespect to the Japanese fighters themselves, they where good, but the Japanese where given an edge, because they fought first the weaker opponents while our fighters where getting hammered by the big stronger opponents. By the time any of our men got through they where so beaten up that they would lose in the end. They always let the strongest foreigners fight each other in the early rounds which was very unsportsmanlike and had nothing to do with the draw. But look for yourself at the tapes of those fights. And that made me very mad because I never thought that that would happen in the Kyokushinkaikan. But than again, politics, sponsorships and all those kind of things were Japanese. I got in a lot of hot water, because I was personally told (as happened many times before when Japanese were referees) to change a decision and I refused

Foto's:

1. Na Fujiwara's wereldkampioenschap Kick bak-sen een toast met zijn sensei Kurosaki

After Fujiwara's worldtitle kick boxing a toast with his sensei Kurosaki

2. Tijdens de training van de beroemde Fujiwara in Mejiro gym Tokyo R. Typies Kurosaki

During the training of the famous Fujiwara at the Mejiro gym Tokyo R. Typical Kurosaki

point blanc. And I made it clear to my teacher, who I loved very much, that I would grab the mike and tell the whole audience what was happening and than I would walk out. He looked at me and said, I know that you would do that so we wont change the desicion. He smiled at me and said afterward, you still havent changed, and he respected me for that. (Jon Bluming. If he respected him that much how come they kicked him out of the KKK for that and mostly because of the conniving wa Look Hollander worked because he hate Steve from the beginning.) I know he was (Oyama) under a lot of pressure from things I dont know about but I would never be persuaded to change a desicion and I objected strongly , so did Nakamura (read his book. why I left the KKK) and so did many other good teachers and fighters. I always said, why dont you do the draw a week before the tournament and do it as it should be done. But they gave us all kind of excuses but it was all a CON. So the western fighter would fight against a Japanese, who would be good, but the western fighter would be BETTER. And than the japanese would swing the desicion on weight, but before they did that, they would look on all the aspects of the thing. So if the foreigner weighted more, they would go on the weight thing. But if it was the other way around they would decide on boards broken like if the Japanese broke more boards he would win ? They would try evry trick under the sun and it burned me up. I protested and argued until, well in my own group people took advantage of that and I was in the hot seat. Even at that point I would not change for it was Oyama himself who taught me to keep my principles. Also the KKK wanted many branchiefs but we did not feel the need for that for we had a very good British organisation and branchiefs was another CON to make even more money in Japan and we refused. Their are many offsprings from the old KKK and they even changed the name I refuse to do that and still name it Kyokushinkai. (Jon Bluming. So did I. Kyokushin Budokai in the IBK). The Japanese do not learn that fast for the same horrible desicions happened during the so called worldchampionships teams of the Kyokushinkai in Paris. It was Matsui who miraculously was promoted from 4 th dan to 8 th dan ??? who organized this event. Matsui also lost the first court case about him being the selfappointed leader of the KKK after Oyama died. Again their where Japanese referees during a boit between foreigners and Japanese. A foreigner who did something (not wrong) the ref did not like got twice a warning and lost. In the same event, the finals against South America, a Japanese hit twice the face of his opponent and got away with it the Japanese referee pretended not to see anything wrong with that and so the Japanese won BUT NOT REALLY ?

Folio's:

1. Bekendmaking van mijn 10th dan in de Martial arts mag te Tokyo Okt 1994

The announcement of my 10th dan in the Martial arts may in Tokyo okt 1994

2. De nieuwe stijl zoals de Daino Juku en de Kyakushin Burlokai het doen

The new style like the Daido Juku and the Kyokushin Budokai

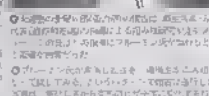
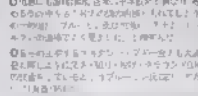
ジョン・ブル―ミンが大道熟
にやって来た!!

6月3日(金)午後
東京都練馬区 空

オランダ格闘技界の父。
故・大山倍達総裁をして
「極真史上最強の外国人」と
言わしめた男

[illegible]

市原と東師範のマススパー。
見守るブルーミシ。

ジョーン・ブルミンが 極真武道会十段に！

・オランダ格闘技界の祖、ジョーン・ブルミンが、彼の流派「極真武道会」の十段に認定された。当然ながら、ブルミンが最高位なので十段の認定者としてクリス・ドールマン・恩賜師範、東孝大道整塾長、バンクラスの見崎社長、前田日明らが署名、認定人となった。ブルミンは62歳になった今でも練習を行っており、日本語のできる彼はこう語る。

でも石の機に面
いデス。
波乱の多いオ
ランダ格闘技界
を築きあげ、今
でも陰で支えて
いるその偉業は
称賛に値する。
筆者からも十段
昇段を心からお
祝したい。

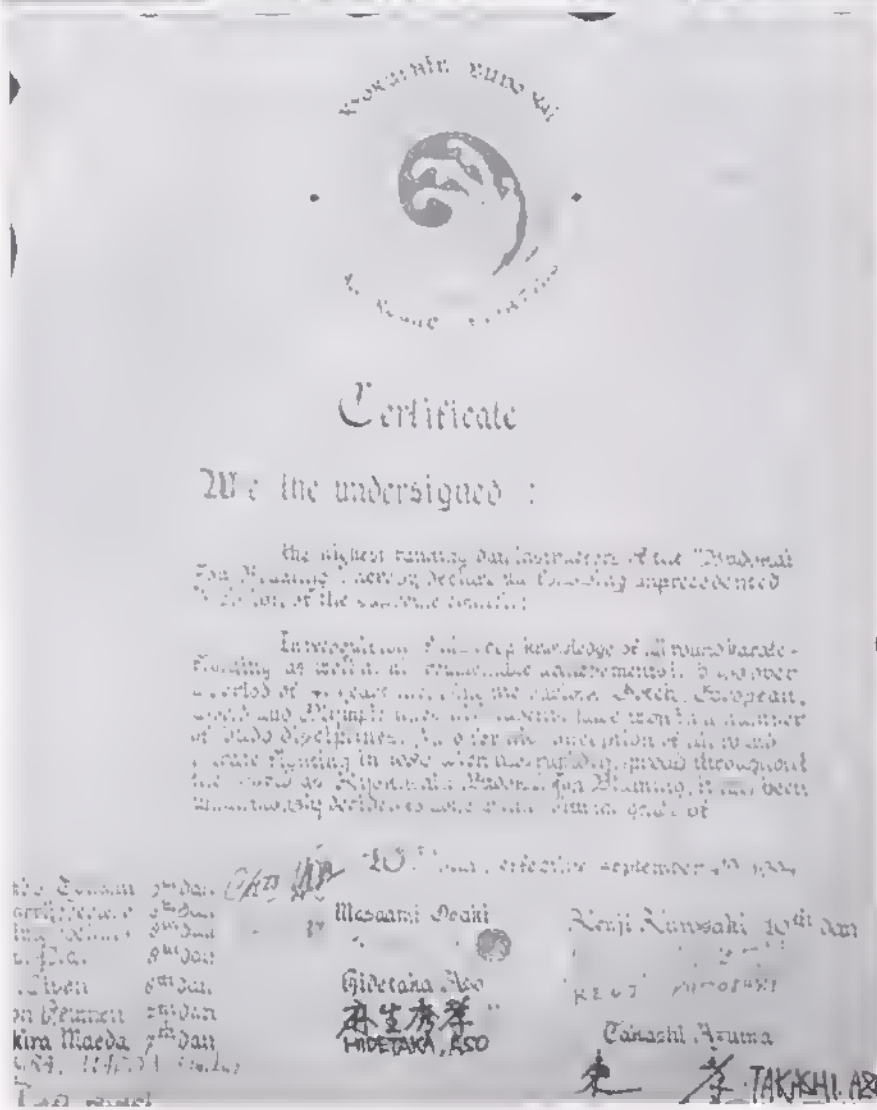
▲62歳でも元氣ハツソンのブルミン、正々一勝ノ

▲「ブルミン、恩賜師範、東孝大、前田の4人がブルミンの昇段を祝う。ブルミンは62歳になった今でも練習を行っており、日本語のできる彼はこう語る。

1.

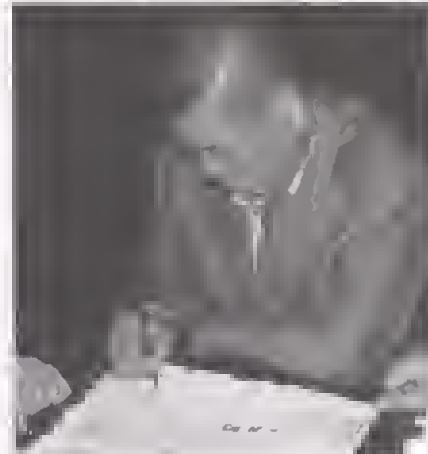

2.

126

3.

Foto's:

1. Bekenning van mijn 10th dan in de Martial arts mag te Tokyo Okt 1994

The announcement of my 10th dan in the Martial arts mag in Tokyo okt 1994

2. Mijn perkament certificaat Sept. 4 1994
My parchment paper certificate Sept the 4 th 1994

3. Kurosaki aan het grappen tijdens het tekenen als eerste van mijn certificaat.

Kurosaki cracking jokes during the signing of my certificate as first Sensei

4. Het tekenen van Kurosaki 10 th dan

The signing by Kurosaki 10th dan

Kodokan Tenth Dans at may 1996

Nakano Shozo

Jan. 6th 1888 - Dec 22nd 1977

10th dan - Dec 21st 1977: aged about 89

Okano Kotaro

Apr. 24th 1885 - June 2nd 1967

10th dan - June 2nd 1967: aged about 82

Samura Kaichiro

Nov. 13th 1880 - Nov 6th 1964

10th dan - Apr. 4th 1948: aged about 68

Nagaoka Shyuichi

Sept. 17th 1876 - Nov. 22nd 1952

10th dan - Dec 22nd 1937: aged about 61.

Isogai Hajime

Oct. 26th 1871 - 1947

10th dan - Dec 22nd 1939: aged about 68

Yamashita Yoshiaki

Feb. 16th 1865 - Oct. 26th 1935

10th. dan - Oct 24th 1935: aged about 70

Tobata Shotaro

Apr. 6th 1884 - May 25 th. 1950

10th dan - May 4th 1948: aged about 64

Lizuka Kunisaburo:

Feb. 13th 1875 - Jul. 25th 1958

10th dan - May 4th 1946: aged about 71

Mifune Kyuzo:

Apr. 21st. 1883 - Jan. 27th 1965

10th dan - May 25th 1945: aged about 62

Shoriki Mazutaro:

Apr. 11th 1884 - Oct. 9th 1969

10th dan - Oct. 9th 1969: aged about 85

Kurihara Tamio:

May 21st 1896 - Oct. 8th 1979

10th dan - Oct. 7th 1979: aged about 83

Kotani Suniyuki:

Aug. 3rd 1903 - Oct. 9th 1991

10th dan - Apr. 27th 1984: aged about 81

Matsuura Yotski

It is a real mouthfull but than Matsuura Sensei is NOT an ordinary person, but one of the real Tycoons of Japan after the 41-45 war wich left Japan in ruins. He was the founder of a method to freeze, especial fish, more than 60 degrees under zero and his small enterprise he started out with very soon became so big because the whole world bought his invention that he could expanse into onther business arrangements. By the time he was not even 30 years of age he had more than 20 compagnies and was also one of the richest man of modern Japan. Matsuura himself was always a ultra right wing very PROUD Japanese who refused to dress into western styl cloth. He always walks through Tokio dressed in the old styl Samurai dress from the yester years and it looks very nice on him. The first time I met this kind gentleman I was greatly impressed it was like meeting a Daimyo of the old days and that is really who he is. He is a Daimyo not from yester year but from TODAY. His office is a beautifull museum with more than 50 suits of armor and several of those are national treasures. 20 years ago he called it a day and stepped into politics and of course he became President of the newly founded Ultra right government party. He still is today and on several occasions he appointed the prime minister of Japan. In politics he is still one of the most powerfull Samurai in Japan and one can see just that looking at him. He is also the president of the UWKA with dojo over the whole world except Holland wich is now solved because I promised sensei to work together with and put myself to work for him like I did in the old days for Oyama Sensei and the Kyokushinkaikan Honbu. The styl is like the old styl karate wich means, no low kicks, but an improvement is that the fighters have vinger cloves during practice and championships and are aloud to strike the face. A very good thing for one can than see who really won. The yearly championships are held in Chicago USA. sensei is now 60 years of age but looks like a 40 year old. He does his exercise on a daily basis and specializes in the old Okinawa styl kata of wich he is an expert.

The aftermath.

Like they saying "everything is possible in this crazy world". On the other hand in old Japan some matters are never for sure. From Februari the 20th untill March the first I was again in Tokyo on a invitation from the old Free fight champion Akira Maeda from Rings japan. He was promoted to 8th dan from the Kyokushin Budokai and the presentation was during a big free-fight event in Tokyo. During my stay I was told that the selfproclaimed Sosai of the Kyokushinkaikan honbu in Japan, Matsui, was again working together with Oyama Sensei's widow and that after all the court-cases fought on the sharp edge of the knife and completely lost by Matsui for the higher court in Tokyo. Matsui who made himself from 4th dan to 8th dan left the Honbu with a lovely sour face. Now he is back again after an agreement with the widow Oyama to pay her every month \$10,000 and you cannot blame the widow for she is old now and completely broke. For Sampai, who stayed behind the widow those last 5 years, it must be a good slap in the face, so much for loyalty. But looking at the procedures those last years it was to foreseen. Matsui who kept Loek Hollander under his wings and even promoted him to 8th dan (the man has not done kurate for almost 30 years) even though he completely destroyed the European Kyokushinkai so that very few dojos still believe the KKK fairy story. My question is who is making up for the 10 grand, the foreigners at least those who stayed which is NOT very much and getting less every month, from the 70 dojos in 1972 their are about 7 left in Holland and things are not much better in the rest of the world. Well I certainly will never, ever have anything to do with them again because I still see that mighty organisation from 35 years ago when the famous Kenji Kurosaki still had the reines in his hands together with strong personality and PR of Mas Oyama Sensei. Now it looks like a very bad stage play and I don't think that either Oyama Sensei, Kurosaki Sensei or ME deserved that out come and certainly now, I cannot blame all those tenific teachers and fighters in Japan and abroad who left the sinking Honbu.

VERY SAD INDEED.

Mijn nieuwe shihandai tevens vice voorzitter en dir techniek van de Int Budokaikan DAVE JONKERS 8e dan AllRound karate en 6e dan judo 1996

My New shihandai and vice chairman and Tech Dir of the Int Budokaikan DAVE JONKERS, 8th dan all round karate and 6th dan judo

I.B.K

The 4th of sept 1994 is in my computer between my ears as one of the most emotional days of my turbulent life when out of my fax machine rolled the message from Tokyo that Kenji Kurosaki my old Sensei and friend had decided together with four other big fighting organisations to give me the grade of Mas Oyama who had passed on, on april the 28th of that year. A boys dream came through and their are right now only three 10th dans in the world. Kurosaki, Matsuura and me, in karate and I am very honored for all the trust they bestowed upon me and I will fight until my dying day to be more than worthy of that trust. Jan the 9th this year another dream came through the founding of the International Budo Kaikan. And that after exactly 30 years from the first time I showed Oyama my idee of all round karate in the Honbu He wanted no part of it and see what happened to the Kyokushinkai as a world power. It crumbled like the Roman Empire so many years ago. And now they are even fighting among themselves and split up like a soft cake, their style a foolish sort of kickboxing and they even lost their match against shootboxing two years ago in Tokyo. On the 9th of Jan this year Dave Cook 8th dan and Dave Jonkers 8th dan held a meeting at my house and we decided to put our strenght together and work from that day on for the Int Budo Kaikan and to promote the fighting sports like all round karate 1/3 karate and kickboxing, 1/3 by bodykontakt throwing and 1/3 when on the ground, groundwork like armlocks, chokes and leglocks. Full kontakt karate like the old Kyokushinkaikan style but than with the introduction of shotei to the forehead and the side of the face, NOT the nose, eyes or lips. Than of course the Ashirara style wich has been made so populair by Dave Cook shihan and Dave Jonkers Shihan and several other ways we are

working at. The president of the I.B.K. is Jon Bluming 10th dan The Chairman of course Dave Cook 8th dan and the technical Director is Dave Jonkers 8th dan. I like to introduce them to you for I know them from more than 30 years back. Dave Cook shihan has been more than 30 years in fightingsports and 29 in karate. He is one of the very few who in the old days fought 50 karateka at the honbu and is a first class organisational worldwonder. He helped organizing Kyokushin karate and Ashihara later on in many countries and proved himself as a absolute first class HONEST budoka. Now at age 54 he is still a karateka to be aware of and I have him seen him fighting again last year at the summercamp with 54 karateka one for every year of his age. I am very, very happy that we see eye to eye with him for without him we could absolutely not have established, FINALLY, the International Budo Kaikan, my life dream to give all we have learned in all those year) me 47 years to the students of the new I.B.K. so when I pass on that I leave something behind for others to have fun with and show the new generations and after me of course Dave Cook will take over with Dave Jonkers together with the Sensei,s who come forward and put their seal on our style group. That way our work and training and expierementing with all whats their in budo will not be in vain and lost after we go to another place to train, for their must be somewhere behind the horizon, a Budn heaven. Than Dave Jonkers shihan, as soon, several years ago when I met him I was sad, WHY ?? that I did not meet him 20 years ago for than I would have met Dave Cook also much sooner and our IBK would have been right now the biggest and the best in the WORLD. And I would have been still young!!! But dont worry better late than never for now nothing really is lost for we be born again in our students who can go on and on forever. Dave Jonkers is a delight to work with for he is a terrific Judoka, karateka and all round fighter and more important a TEACHER, who can bring over the things he sees and have learned onto his students in a hard but pleasant way, he can keep them together and still can beat them if necessary. If it was not for Dave Jonkers we would not have had such a terrific and for the Japanese HORRIFIC success in Tokyo last Nov at the Daido Juku all round karate championships wich Sem Schilt 3th dan really won as everybody saw with their own eyes. He won after that outright in 1996 and 1997. It was again Dave who was on the tatami with Sem and beat him into a real fighter and a pleasant human being and that is important. It is sometimes difficult to do your work day in day out espescial when you sometimes dont feel so good or your old injuries bother the hell out of you but despite all that Dave is their for ME his BOYS and also for you, dont you ever forget that you can always call us for you are one of a big, rough, but beautifull family and the world will absolutely hear more of us in the near future.

Their I was, a second hand so called war hero, with 14 medals like, the most coveted, the Combat rifle, for more than 6 weeks combat and meeting the enemy, (I had in two years about 370 combatdays) The cross for right and freedom 2x, the Korean brous war medal 2x, The UN medal 2 x, the American purple heart 3 x, (for being wounded three times during action.) the presidential unit citation from the USA (for gallantry in action, Hoengsong and Hill 325 and Inje given to the Dutch battalion) 2 x and the Korean presidential Unit citation 2 x . and I did not want to be a professional soldier after all. And 40 years later the Dutch Government, who never really did much or cared much for their veterans gave me in their great wisdom finally the Dutch, newly made, wounded in action cross. Right after that I met my first fiancé who lived in the poor but famous neighbourhood called the JORDAAN. Her father was a fanatic communist which did not help much for me to get along with him. Many arguments and then I would show up in his favori bar with all my medals, in uniform which really pissed him off in front of his drinking buddies ALL COWARDS. He worked in the old paper branche as kind of a foreman and then he told me that if I really wanted to work I should come to his place on monday and he would show me. Of course he was completely drunk again. That monday I was there in working clothes and he nearly shit himself. But he did send me to a dependance and so I was in the old paper branche which really was hard work. I made \$ 7.- a week which made it kind of hard to become a miljonair. Many a time I looked out the window at the sun and the skies and felt really like a caged animal. On a night when I walked home again from my fiancé's place to Amsterdam South about 40 minutes walk, for money to pay for the streetcar, which was only \$ 0.05, I did not have, I saw a poster of the judoclub called the "Tung Yen". I remembered the show I had seen in 1951 in the Japanese judo building called the Kodokan, during a trip around Tokyo for the wounded and thought this I have to see. On a rainy wednesday night by the end of November 1953 I looked into this dojo but only one guy with a green belt around his gi (3rd kyu) was doing some excersise. It was Eddy Roosterman and about 11 months later we would both pass our test for black belt. The next night I came back and Ge Giebels 1st dan, who was the son in law of the founder of the Dutch Amateur Judo Association, Ger (Opa) Schutte, was my first teacher. After the lessons it was common practice that the Sensei would take on all students of that night. I was of course the last one and since I did not know breakfalls he did a standing choke on me and that was the first time my lights went out on a judomat. From that night my whole life changed. I lived for judo only, I eat, I thought and I dreamed of judo together with my fellow students of which several became my good friends, and of course we talked only judo. It was no wonder that my fiancé gave up after a while and that would happen many times after that again. After my work I could not go fast enough to the dojo and after only a few months I got my 4th kyu. It was Granddad Schutte who took a real liking to me and helped me in many ways, especially getting me on the right track of life again after the 2WW and Korea which did not really much good to the human side of me. He really turned me into a human being again. God bless that old gentleman, my Sensei and my friend who died to young at age 76 on the 17th of July 1978. My first official judo contest was against Germany and he was kind of a double German of 110 kilo and I threw him with my left hipthrow. I was a 2nd kyu and 78 kilo, 1,96 cm at that time. That same time I saw Korean judo for the goodwill team of Korea came to our dojo and stayed for several days. For the first time I saw judo so powerfull and effective that I thought I will never learn that with my 78 kilo. Big Suk Sensei was the 8th dan and the champ was Lee Suk Too 5th dan. When I did randori with him I learned how to fly and crashland in seconds. I found out that besides a good technique, power and

speed where really essential in Judo. Also in real life, that a good lightweight would never win from a good heavy weight. I.e. was not really very tall but had a barrelchest and big arms and legs. When I tried my hipthrows he just picked me up by putting his arm between my legs and lift me up, turned me midair and whacked me on the tatami. Funny thing is I really liked working with him. When I stopped attacking him he just turned and throw me with anything like harai goshi and Uchimata and changed than with osotogari. After about 25 minutes he got bored and I swore that one day I would be as strong as he was although I did not know at the time HOW. The 19th Of december 1954 I got my 1 e dan after throwing several 1st Kyu's and some 1st dans. I was as proud as a moukey with three willics. The year after I was selected as Captain of the famous judoteam of the Tung Yen. Opa Schutte told <the ken am ju> had never lost a team match against any team in Europa but finally we beat them at the European team championships in Bellevue, Amsterdam in 1956. In the finals I met the Ken am ju captain Kees van Elk who at the time was as famous as Anton Geesink later, for he was the best Judoka I have ever seen in Europe in those days and even for years to come. He was a special student of Tokyo Hirano who in turn was one of the best Judoka Japan ever had, even getting the golden samurai from the Emperor Hirohito after beating 16 districtchampions in 26 minutes, the last one with a broken collarbone. Kees went on a special tour with Hirano that lasted two years and he was my idol those days. I threw Kees with a hipthrow for waza ari and right away I armlocked him for ippon and we won the cup. I got the idee that at least for European standards I got somewhere. I took my walking papers from the dirty old paper business and applied for a job with the IBM an American Co in Amsterdam. They did not wait for I had not much education. I went home and stuffed all my medals in my pocket and went back to see the director. They showed me into his office and I put the medals on the table and asked them if that was the promise they gave me after serving in the US army 2nd division for two years in combat. They where very impressed and I got a job. The salary was not the big money but I had to start somewhere. I got dollars \$ 8.- a week, the dollar was 3.60 Dutch for a dollar in those days. When I read in the IBM magazine that the big boss in the US was making hundreds a second which meant as he took a long crap he would make many years my salary. So my experience during the years in 2WW and Korea came in handy. I had a pipe but seldom smoked it anymore but I brought the tabaccobox with me to work and filled it with the old brons bearings from the machines which had to be renewed. I always observed that the shop manager made some deals with a scrap dealer so I made my own deal and every day I took 4 brons bearings in my tabaccobox home. My stepfather sold them for me at \$ 2.50 so I had some pocketmoney on the side line even if it was not as much as the so called IBM boss. I changed profession again in 1956 when one of my students gave me the opportunity to learn a real trade as Tile setter. I was at that time amateur head Sensei of the Tung Yen dojo after I went to a summercamp in La Baulle, France, with one of my friends, Pict Vega. We of course went hitchhiking for again the money was very low. I fought at that camp with almost everybody and beat them all. The camp was run by Ichiro Abe sensei, a soft spoken gentleman with a terrific legthrow who is now the head official for foreign affairs at the Kodokan and Mizuno sensei and I was surprised that I threw them both and they could do nothing with me. Abe sensei told me that I could do an examination for 3th dan so I went for it but I did not know the Kimi no kata so they gave me 2nd dan. But this time it was Kodokan and Japan and I was the first Dutchman to recieve that honor. Thats how I became head Sensei of the Tung Yen. My Mother who did the cleaning for the Tung for a small salary told me that she could not do it anymore for she was tired and her reuma became

bad. I told her that I would tell them but instead I took over as cleaning boy and put the money away for I made up my mind that I would go back to Japan by way of Canada. I first would emigrate to Canada, make money by teaching Judo and then go to fulfill my dream. Funny thing is that the night the Tung gave a good hye party for me they gave me flowers for my Mother because she has kept the dojo so nice and clean all that time. I only told them what was really going on after I came back from Japan 4 years later as National coach. Cleaning was not really easy for right after my work I would rush over to the dojo in the meantime eating some sandwiches and vacuumclean the place and washed windows and cleaned out the showers and the toilets than while cleaning the showers I washed myself and that was also the warming up under the hot water. They always admired that I was the first their which was no wonder. July 1957 Opa Schutte organized his famous summercamp and judoka from many places would come over for a whole week to do nothing else but judo. Also Tokyo Hirano than 6th dan was teaching and he was still terrific. Opa was made a 5th dan by the Korean Yudo Association. During the training my toe came under my foot and I broke the cartilage all around my big toe of the right foot which was my standing foot. It looked like somebody had hit it with a hammer all blue, yellow ect, plus twice as big. Kees van Elk made a competition special against a small group of judoka in his spectacular way and Opa said, looking at my toe, that it was a pity that it was all broken up otherwise I could try also to make a good show. That did it, I was pissed and told him that the toe had nothing to do with it and that since he wanted a good show he should line up everybody in the dojo. That turned out to be 75 judoka ranging from 4th kyu to 3rd dan. I threw them all with different throws in 26 minutes and Hirano was so impressed that he made me right ther 3rd dan which in those days from him was a great honor indeed. He told me to find a way to get to Japan and I told him that was what I was doing all the time. Tokyo Hirano died age 70 summer 1993. After my promotion the Berlin group asked me to come over to Berlin to teach them and the German police. Aug and Sept. I was in Germany on my career as a professional judo teacher. The money I saved again to get to Canada. When I came back to Holland my boss from the tile setting business was hopping mad and did not want to see me anymore so I went to the Canadian Embassy to apply for Canada and finally get on my way. After filling in some papers I was asked what my profession was and I said "judo instructor". Than they told me that they only wanted Carpenters and crafts man like that and that Judo instructor was NOT a profession. Very angry I went home and picked up my medals again and ask to speak with the secretary of the embassy. While I emptied my pockets on his table he looked in amazement and at that moment some conservative dressed gentleman came in the office, looked at the table and wanted to know what was going on. When he was told that they promised the Korean veterans all the help in their civilian life he said, and the man is right, we need people like him in our country, so see to it that his papers are ready for the emigration. I could pay for the boat to Canada with the money I made with cleaning the dojo and the Berlin event. But first I had to have a operation on my right knee because the medial meniscus was broken in two. After 10 days I was home again and sore as hell. My leg looked very thin after being in a cast for 10 days and I could wait to get on the judomat. In Haarlem their was a big tournament and I went over to present myself and see the matches. Opa looked at me and said, a pity of the knee otherwise you could make a line up against 10 judoka. I told him to line them up while I changed and rapped the inner tube of a bicycle wheel around my knee and threw them all within minutes. That was the last of my judo I did in Europe for the next 4 years for at the begin of 1958 I went aboard the ship set for Halifax, Canada and my old friend and coach of the NAJA Choi In Do saw me off

after he gave me some introduction letters for the Korean Yudo Association. During the voyage I was kicked out of first class several times and had my last warning, well first class looked so much nicer than third for a streetkid from the "pipe" in Amsterdam. When I arrived I thought that I would get 800 Can \$ as starting money but it turned out that that was only for married families so that left me with 3 can\$ in my pocket which was not enough to paint the town red or anything else for that matter. In Holland I was engaged before, again, but broke up, again, when my ex fiancée went to Canada 6 months earlier so I was not really surprised to find her at the boat to welcome me to Canada. I went to the YMCA and took a room which cost me two dollars and had a tomato soup and apple pie and I was completely broke and saw the future a bit darker than before. The next day my ex fiancée came to see me and introduced me to her brother who was in the army by the Black Watch regiment, as a musician. I could sleep in his rooms (he rented) and pay as soon as I made some money so I started out in Canada sleeping on a couch in the livingroom of an old wooden house. I went to Dalhousie University and asked them if I could teach their Judo. They were happy to have me and so I really started my career as a prof Budo teacher at Dalhousie University in Halifax. Because of my military history I later got from Stadacona Navy base a dojo in their Seagull club, downtown and from there on it went really smashing after the town got to know me. My boys and I won all their was to win in those days and I became heavyw. Cleanup even if my weight was only 78 kilo. I worked on day time for a gardner who payed me one dollar an hour and in summertime I was two months life guard at the Halifax bay. Then I made a very stupid mistake again. I ask my girlfriend (of course we made up) to live together which would cut our expenses. But in Halifax in those days that was impossible and would cost her her job and me costumes for they were a bit of the religious types in Halifax in those days. So I said, <lets get married>, the hell with them. But before doing so I told her that nothing could change my mind, I would absolutely go to Tokyo and study for several years in Budo. Of course she accepted that (even if getting married in WHITE was out) and one could see her thinking, "once he got his dojo going really well and buys a car, and rent a house, furniture ect, he will forget that silly idee." With some other dojos in the Maritimes I founded the Maritime judo federation. The team went to St John for matches and there I got my first experience with a pro wrestler. He really challenged me and he weighed 152 kilo and was over two meters tall. We started out in wrestling style hands behind each others neck and before I knew what happened he picked me up with one hand in my crotch the other in my neck and I was airborne and hung above his head. Then I felt that he wanted to throw me away like a ragdoll and as fast as possible I put both hands around his throat and held on as strong as possible with the sharp side of my wrist on his adam's apple. Wrestlers have a very strong neck but a weak throat and I made a kind of vice and held on for dear life. He turned nice and blue and started to mis some steps and put me down, he looked nearly out and wobbly and as fast as possible I threw him with left Osotogari, backwards big legthrow and he went down like a log right on his head and that was that. I got a big ovation and felt very good. From the beach that summer I kicked out the bodybuilding champion of Canada who liked also to pick up teenage girls and threw them in to the sea from a raft in the water which was really dangerous and I was responsible because I was also the lifeguard. It was very comical this big bunch of muscles and me a skinny mere 78 kilo but after looking into my face he did not really like what he saw for I was very angry and he remembered the articles in the newspaper and left. Jan 1959 my wife came home and fell over my suitcase and was not happy at all. But I left that same day with 3000 can \$ in my pocket (I gave the rest to her) with one of my students who drove me in his big

truck to Maine in the USA and from there on I went all throughout the States from Maine to San Francisco. In Maine I was a guest at Peace Airbase and had a good time with Roby Reed, a Afro American and 2nd dan and earned my keep. I fought in all the dojos I visited on the way and was never beaten, in Chicago I beat James Colgan 2nd dan who was second in the heavyweight division champion of the States and weighed 120 kilo but I choked him out after throwing him to the ground with a hip throw. In Salt Lake City I tried to sneak into the Mormon Church but they spotted me and I was thrown out even when I told them that I was prepared to have 6 wives. In San Francisco I got the scare of my life in the person of Miki Tetsusida, middle weight champion of the States and the same weight as me so I had no excuse at all. He threw me around with his beautiful hane goshi, lift leg hip throw, like I was not there and it pissed me off bad. I threw him a few times but he made me look like a beginner. It was in Mitch Kimura sensei's dojo. He was in the old days, before the war one of the famous Japanese Judo champions. I had a really swell time at his dojo. Via Hawaii I arrived in Tokyo febr 1959 and went straight to the Kodokan. There I took a room and went to the restaurant. While I had a bite to eat I met two persons who became very important during the rest of my life. The first was a American, Bill Backhus, who came to my table and started to talk to me and after a while told me that he was just divorced and had a nice room free in his big house with use of the kitchen, bathroom, livingroom ect. I jumped at that for it was a lot cheaper than staying at the Kodokan. Besides that nobody was looking down your neck. That was the beginning of a beautiful friendship which is still stronger today than it was ever before. Without Bill I would have never stayed that long in Japan and we had besides the hard training also a terrific student time on the town. YES I mean with all the TRIMMINGS!!! He stood behind me all those years like a solid rock and pulled me thru many times, his friendship is far above and beyond the call of friendship and I love him dearly, as family, not by bloodline but by all the things we went thru together in all those years. He is a 8th dan in the IBK now and his groundwork is still superb at age 61. The second person was a beautiful waitress at the Kodokan restaurant who served me my first meal. Masuko Saito 21 years of age, yes I know that is old but you have to start somewhere eh??? After the meal Bill and I went to the main dojo and he introduced me to many different Senseis and fighters who later became good friends of mine. In the dojo in those days it was like an ants nest, with judoka from all the universities in Tokyo and the Keisho (politic dojo) milling around and fighting like it was for the finals of a WC. It all looked like no pardon was given and none asked. At that time I met Donn Drager, one of the most famous Americans in Budo in Tokyo and the world for that matter, who lived there until his death at age 61 because of liver cancer in nov 1983. He fought the Japanese in Guadacanal and was wounded there by a sniper very severely and for his bravery was given a silver star and a field promotion from Sgt to second LT. After many weeks in hospital he was on the island hopping course, fighting until the end came and he was with the first Marine party to get on shore and went to the Imperial hotel and disarmed the Japanese officers there. During his duty in Japan he fell in love with the country and after several years in Washington he resigned his commission (he was a Lt Col by then) after he fought also one year in Korea in 1951 as a Captain. From then on he stayed in Japan. He asked me to take part in his work to prove that weighttraining was perfect for Judo like in any other sport and especially the Russians had proved that. I gladly accepted for he promised me that I would be more than 100 kilo by the end of the year with his program and he sure as hell kept his word. He also asked me some months later, to come along and study the background of Bushido, like Bojitsu, Iai Jitsu and Kendo with some famous police instructors.

Bojitsu is fighting with a large stick like the farmers did in the old days and Iai Jitsu the art of drawing and using a sword. Donn became not only a dear friend but also my top mentor in weighttraining and Judo. The lessons were given by the famous 10th dan Shimizu and his shihandai Kuroda 8th dan both of the Keisho (police). My schedule became kind of busy but I loved every moment of it. From febr 1959 until nov 1961 my training schedule was as follows. Monday, wednesday and friday from 9 until 10.30 weighttraining at the Korakuen gym which used to be the old Kodokan. Then we had supper and from 14.00 until 15.00 Bojitsu at the Tomisaka police station or the Daigo Kidotai (police academy). After a hour or so resting on the floor of the Kodokan locker room we went upstairs to the main dojo to fight as many judoka of all sizes and heights and weights as you could handle that day. Usually from 16.30 until 18.00 hour. Then a fast bite to eat and on our way, Bill and I, to the Mas Oyama Dojo and train there from 19.30 until 21.00 hour and very often we rushed over to the Air force or other US forces living compounds to sell encyclopedias, insurance on appointments Bill made during daytime and later when I layed my hands on leather white Bibles from the Tuttle press co, I sold those to. We had to make a living especial later when my dollars went kind of fast under the sun. Also in the weekends we went out selling. Tuesday and thursday morning from 9.00 until 10.30 we went to the police dojo, the Keisho, where the fighters were rough and usually heavier than in the Kodokan. Yearly the police against the students was a lovely spectacle to watch and many times the police won. Then back to the Tomisaka police dojo for Iai Jitsu or kendo, from 13.00 until 14.00 hours. Back to the Kodokan a little rest and up to the main dojo. And after that again to the KKK honbu. Saturday morning we went to the KKK dojo for two hours and in the afternoon of course the Kodokan again and then selling at the US basis around Tokyo. Sunday morning the same routine. And so came my first official day in the main dojo of the Walhalla of judo in the world in those days, the KODOKAN > I had a kind of heavy feeling in my gut, like in springtime at the outside pool, you know the water is cold but you have to get in anyway other wise they call you chicken. The other foreigners, many famous names today, like Dough Rogers, George Kerr, George Whyman, Donn Drager, Maurice Gruell, Jimmy Bregman, Benny Lephkofker, Ben Campbell, now a US Senator. They said, better be prepared for they don't like Dutchman since Anton Geesink beat them up in 1958. At that moment I was not really happy with Anton and in the years ahead that feeling would be a lot worse and with very good reason. When we entered the dojo, Bill introduced me to several well-known Senseis and fighters who all looked me over like some price beefsteak especial my leight interested them and from Holland ringed a bell by them especial after Geesink took third place in the WC 1958 in Tokyo after being screwed by the referee before, other wise he would have done even better. Bill walked over to a little grubby looking sensei with big cauliflower ears he certainly did not get by listening to the radio. His name was old Sato and he was called the watchdog of the Kodokan because he was always standing at the entrance to the main dojo and looked after everybody. He was one of the last students of the founder of judo, Jigoro Kano and promoted by him to 6th dan in the old days. Because of a terrible accident he got brain damage which really screwed him up bad and he became one of those many vagabonds in Tokyo and slept under bridges and in carton boxes. They let him be in the Kodokan and some Senseis helped out a little bit by giving him some food ect. So did we in those days because he was a lovely good natured man. A funny thing was that it had not really affected his judo for he was still a tough cooky. In the next years he would be a great help to me for when nobody wanted to fight me anymore, he would go around the dojo and drag judoka from behind

pillars and anywhere where they were hiding and dragged them over to me kicked them in the ass and told them to fight. To the wellknown judoka he would say, be Japanese and not a coward, FIGHT. And I loved it. He listened to Bill who spoke very good Japanese and he shook my hand and welcomed me in the dojo and asked, YES, if I knew Geesink. I told him, very well Sensei and he asked me to say Hello to you for he remembers you well. He gave a big happy smile took my hand again and brought me to some young student named Ohasse 4th dan and of the famous Meiji fighting team of the University. I heard again "Heesing" and Ollanda and the boy looked at me like I came from another planet and did not smell to good. We bowed to each other and off I was, Ohasse attacked typical Japanese style fast and frequent especial with small inner and big inner reaping leg throws and until my great surprise I stood my ground and did not fall for it and thought, shit, not all of them are unbeatable and attacked him with my hipthrows and he went over especial when I also kept going with Uchimata after missing a bit with the hip and my harai-goshi. Again a hip leg throw and I knocked him on his kisser a few times and he thought the best of it and bowed out. You could read from his face, bastard Dutchman. I was in the cold water and survived AND liked it. I felt I finally arrived HOME. Sato was elated and told Bill that I must be their every training, summer and winter training and fight in every shiai. I told him that was why I came to Japan and he said that he would help me all the way to get to the top. This simple, honest old student of Kano, who by now died 35 years ago, kept his word and was a great help to me. Dreager helped me along and I became much stronger than I hoped for and than one day, Odate Sensei walked into the dojo. He lived for many years in the USA and spoke english like a native. He was, after Kimura, for many years second in the All Japan before the war. Now at his old age still nobody could throw him and his weight was 110 kilo and as tall as I was. He showed me the way, how to use my height and strenght and told me not to listen to senseis who tell you to get DEEP UNDER your opponent, because if you do so you are on your opponents ground and he will beat you especial if he is short and heavy. Just pull like hell with your arms so he has to come a bit towards you and than put your hipside under him just 10 cm and straighten out while turning a kind of pirouet all the while keeping a floating leg for assistance if the hip only, does not work. I could do a knee-bend with almost 180 kilo so getting 10 cm under a belly and coming up was not to difficult than, for most judoka weighted only between 80 and 110 kilo. Later when I got still stronger, not only with weights but also in judotechnique, I could really get under the guys and was strong enough in my legs to get up with them on my back. My basic starting of a technique was mostly tsuru komi goshi and when that did not go smooth I followed up with harai goshi or Uchimata. Of course other throw like Osotogari and side bodies where my tokui waza. It is strange that a tall judoka does tsuru komi but I was by than so strong in my legs and pulling power that it did not matter that I went low. Also I was a hcm middle weight, so as fast as a good middle weight and got even faster now that I became rapidly a heavyweight. I could throw them so fast sometimes that Odate and Dreager shook their heads and walked away smiling. Later a famous pre war Judoka from England Trevor P Leggett, the first European who became 6th Dan from Kodokan before the war, wrote to Opa Schutte and wanted to know who that Dutchman was who, won all his matches in Japan, which delighted Opa. In those days a real pisser was that a foreigner was not aloud to participate in any kind of Japanese championship, that changed finally during and after the Olympics in Tokyo in 1964 which was to late for me. The only shiai for us where the tsukinami shiai, which was every third thursday of the month and the Kohaku shiai which was held every april and October. In the Kohaku you got promoted right away if you threw 6 judoka in

your own grade division and by 12 you went 2 grades up. I believe the record is still 13. You must see it like team red and team white. The first from every team meet and the winner stays on until he is beaten or hikiwake. So in principal one judoka could beat the whole team, even if their where 100 sitting opposite you. The only one who ever did that during university team shiai was Dough Rogers when he was 1 e dan and started the first shiai and beat the whole team of the other side so none of his team mates had to fight. But that was in 1965. My first shiai was in March 1959. See picture. I gripped his gi and with everything I had I threw him with a leg throw, Okuriashibarai and he was gone. But I got a surprise, the referee gave only waza ari, so Real mad I wacked the guy with a haraigoshi and bored him almost under the tatami for Ippon. Later when we had the picture, Donn took, we went to that Sensei and ask his opinion. He looked and said beautiful throw and I asked him if that would be a ippon or waza ari and he said, no, no, IPPON. Donn, Bill and I looked him in the eye (Japanese don't really like that) and said to him why did, you gave than a Ippon for you where the referee. He looked red in the face and sucked air through his teeth, a sure sign that Japanese don't know what to do or say anymore and we left him there. It is no wonder that after the Geesink affair during the 1958 WC and other embarrassing happenings later, that the European Judo Federation made the decision that during the WC 1961 in Paris NO Japanese referee would be aloud if a Japanese was fighting. In 1959 I was asked, on a recommendation by Donn Dreager, to be the advisor on European affairs for Kodokan and had many meetings with their president who was the founders son, Risei Kano, a nice sophisticated soft spoken gentleman. I told him that in the future their would be mayor changes and that a European would be President of the Worldjudo federation and that it would be one country, one vote. He said that would never happened but in 1966 he thanked me for my dedication towards Kodokan and that I had it right all the time but that the Japanese where not really ready for that than. Also that their would be weightelasses after Paris. Well thats evolution for you eh? One of the big trouble spots was Kodokans promotionspolities to foreighers like they never even made Donn Dreager 6th dan while he was better and certainly a hell of a lot better educated than any Japanese 8th dan at Kodokan. I believe that their are only three 6th dans from Kodokan in those days, like Trevor P Leggett and O'Neill before the war and Anton Geesink Dec 1961 after he beat their best judoka like they where babies. Their hesitation and arrogancy in that field really cut their own political throats, for most Foreign Judo Unions dont valudate Kodokan grades anymore so if one comes with a 5 th dan from Kodokan they say SO WHAT, we have all the champions and good coaches so you HAVE to take your examination HERE and the trouble is that they are right about that and it makes me a bit sad. And not every change was for the good, thats for sure. In march 1959 I was asked by a young judoka from Tokyo University to be his training partner the next few months and train with him every day for at least 15 or more minntes. It was Isao Inokuma who would be one of the most famous judoka after the war and the lightest in weight to win the all Japan in 1959. I believe about 87 kilo. He told me that he had to fight his first match against Oda from the police dojo in Kyoto. Oda was as tall as I was and worked, like me, only leftsided and had about the same throws. He was only heavier for I was still about 84 kilo than. For me it was a great way of getting to know real Japanese judo and was very honored. I certainly learned something and that was that I would never be THAT good. The first time we trained together was a very one sided affair. Me always airborne and Inokuma grim faced under me. It was so fast and technical, like a great elastic handgre-nade blowing up under you and most of the time I could not even have both hands on his gi or I was in the air and had another crash landing and it did not even make me mad. I was really

enjoying it for I was also learning. I have never in my life been thrown so fast, so hard and so many times a minute as that whole first week with Isao Inokuma. After that I got used to the movements and could even resist some of the throws, me throwing Isao or even getting to him was completely out of the question. After weeks on end I finally could stop most of his ferocious attacks and do something myself. The most frustrating thing was, that also on the ground, where I was pretty good, I felt like a baby with Isao. But one thing was for sure, after all those weeks, until the first days of may, I was really getting good and started to beat up some very good names in the Japanese judo world. Names I could only dream off during my Tung Yen amateur time. Talking about groundwork, it was Donn I also could never do anything with on the ground and I am convinced that he was one of the best newaza man in his days in the world, he was 36 at that time and beat up anybody who came along. Well Inokuma threw Oda and went on all the way to become the all Japan champ for the first time on 87 kilo by throwing Kaminaga with a perfect Ippon seoinage (one arm shoulderthrow) so deep under his opponent that his one knee was on the tatami. When I fought Isao in the dojo in summer 1961 He could not throw me than and I finally had him one time with my uchimata makikomi and the knowlege that that would never happened in a real championship. We still are very good friends and whenever I am in Tokyo I always look him up and we have a good laugh or two together and he always tells everybody that I am his Kenshusei brother. Today he is a very rich successful business tycoon. My first Kohaku was in april 1959. It was the red team against the white. they start with the 1 e dans and so on. I fought in the 3 e dan division. Here was my change to get a fast promotion again but it was not to be for I could only fight 5 man and that was the end of the 3e dan team. I did throw them all but 5 was not enough to get a higher grade. After that I never got another change in Kohaku for I was always up the line so that I could only fight 2 judoka and in 1961 I only fought one for I was captain. After several months with weight-training, Donn told me that now was the time to get stronger and heavier by doing a power routine before the summer training. We trained especial with Isao Inokuma, George Kerr, Bill, jimmy Bregman ect. The routine begin with knee bends. 20 with 70 kilo or so and than 18 and 16 and so on until one and that with as much weight as your legs could handle. Of course every other set more weights was added, mostly 10 kilo more. The first time after the routine I went for a orange drink and had to go three steps down to go to the juicibar. I did that in one step for as soon as I stepped on the first one I tumble right over, head first, down. My legs where as rubbery like I was knocked out. No power at all. That day in the Kodokan I felt miserable because every body and his grandmother throw me even if they put their big toe against my ankle I fell on my knees or was looking at the ceiling again and hated the polite smiling faces after they beat me bad and bowed out. Dreager had a lot of fun kidding me, but also said dont worry in a month their all yours for almost nobody can stop you than for you must train your judospeed and certainly not depend on your new strenght only and slack in your judo speed or technique. Never change your speed and technique for power only but the combination of those two together with your natural fighting spirit you will become almost unbeatable. He was right after about several weeks I really kicked ass and felt that I was finally getting somewhere. We ordered protein from Bob Hoffman in the US and wheatgerm oil and all kinds of health food. In those days we never even heard of steroids. The first time was in my own dojo in Amsterdam in 1965 and I kicked them out for I wanted nothing to do with any kind of drugs or people who use them. Old Sato the watchdog really had to help me out many a time for their where less and less judoka who would ask me to do randori with them so I just looked at the Sensei and he would shove some

poor bastard into my hands, what lovely days that where. March 1959 when Bill and Donn and I where sitting at the Kodokan restaurant, some American came in, sat down and put his fists on the table like he wanted to impress the hell out of us. His name was Peter Urban and he was a black belt from the Yanaguchi dojo and behaved a bit like a prick. The Sensei his nickname was "the CAT". He did Karate!!!!. Right away I became very interested and ask Donn if their was a dojo where I could start. Donn introduced me to the Japanese Karate Association which, he said, was the shotokan system. Head master was Nakayama 8th Dan. The dojo was right above our weight gym and used to be the old Kodokan dojo before they moved to the new building one block up the road. The training after several weeks was kind of boring and a lot of bickering about the stance of a foot, or the way a toe should point and especial those loud screams and more of those things good for kids. I had the strong impression, certainly for foreigners, that they where needed as milkcows. It was the 29th of march and that day I ask why it was that I could not participate in the Randori which they called kumite. They told me that that was much to dangerous for a white belt for they did not think much of my Kodokan 3th Dan. Most of the black belts that walked in that dojo behaved like they where the right hand soldiers of the Lord and where very young indeed and they really PISSED me off with their behaviour and I really could not see that they even could come close in beating me with their silly game of not touching and all. Finally I got fed up and told Nakayama and his other sensei that they could line up their black belts and if one would beat me than I would believe them. They did not take kindly to that suggestion and I told them what they could do with their system and left. Years later in 1971 Nakayama Sensei would stand up for me during the WC karate in Paris over a dispute about referees (the French wanted me to take a test) and threatened to leave if they did not accept me for I was a government recognized sensei and 6th dan in Japan and we had mutual respect for each other. Its a pity that he also passed away for I later on did like his spirit. In 1970 I had the same experience with a Dutch black belt of the shotokan during a referee course in Ajaccio, Corsica. He stood real wide stance and had the stupidity to tell me that I could not get to him because he would make a score with a long punch to my stomach. I just stepped on his forward foot and wacked him hard with a shotei on the side of his head whereupon he said (after quit a while) that that was not aloud. Some never learn. Also in later years I proved right for they have never ever won a championship and get their asses beaten everytime they come to Europe or anywhere else for that matter. That night I told Donn what I thought of the shotokans old ladies dance team and he smiled his famous marine smile. Bill was there to like always we where almost twins. Donn said he would bring us to a real tough dojo, the best their was at that time in Japan. That was the famous Korean master Mas Oyama than 8th Dan. On a miserable rainy night he took Bill and me of the main road into some very small back alley behind Rikkyu University like a scene of a old gangstermovie. Suddenly Donn stopped and sniffed the air, laughed and said, we are almost there. We also sniffed and only smelled some sad old, and very stale piss perfume like a open pissoir which has not been cleaned since the Roman empire. That, Donn said, is old fashioned Japanese piss. And sure as hell when we went around the bend we came to the dojo entrance and to the left of the dojo was an open urinoir of the apartments above the dojo. The stance was horrific but after a while you dont know any better and after some years you even miss it. A short stocky and strong looking man in karategi came forward to greet Donn who's reputation was also well-known in the Kyokushinkaikan dojo, and rightly so. He was a bit balding but had a very friendly face. It was the famous master himself, Mas Oyama than 8th Dan. Donn told him who I was and the Sensei seemed very happy that I wanted

to study in his dojo all the way from Amsterdam in Ollanda. When he was told that I was already 3th dan in judo he said that that would not really help in karate. Little mistake from Sensei as he was to find out soon after. Bill and I signed up right away and when we heard that Sensei did not want any money from us and even gave us a nice KKK karate gi present we where very happy because money was always a problem in our Tokyo days. Before we know what happened we where taken in and stood their in our brandnew gi amidst our future new friends doing what a karate ka was supposed to do. A little while after some people of the press came in and Oyama presented himself as a real good PR man. Donn told me later that Oyama said that I was the future chief for Europe and more. It turned out that Bill and I where the first foreigners to train at the Honbu. I think it was april 1959. Oyama and his shihandai, Kenji Kurosaki, than 5th Dan started their karate careers by Yanaguchi "The Cat" but the hot headed Korean master and the Japanese technician, who always walked in the old samurai dress of the old days, could not really get along and so Oyama decided to start his own style together with Kenji Kurosaki and called it the Karate Kyokushinkaikan and founded the very small pissysmell dujo behind Rikkyu Un. Kurosaki years later would become the most legendary fighter Japan had in those days and even today nobody wants to make him angry. The KKK would become the hardest and most famous style in the years to come until the 80 ties when especial, with the unfortunate help of the so-called European branchief Lock Hollander, it really went down the drain. Hollander did nothing else as making money and had not a karategi on or been on the tatami in 25 years or more making a farce out of the whole European KKK. And sadly enough Oyama who also went in kind of a dream land and really forgot about the evolution of karate, lost touch with reality. When he finally woke up it was to late for without knowing it himself he was dying of lung-cancer. He dismissed or kicked out so many real good and devoted karateka that it astounded the outsiders. But in those days he was like the father, I never had, to me. He helped me with everything and as soon as he saw that I had what he called a, worried look, he demanded to know what was the matter and really helped me out. He took us to dinner many times and we always had meetings and talked about the future of the KKK in the world and for me especial Europe. Not in those days that I even dreamed of going back to europe and when I sometimes did it was a nightmare because I loved Japan and wanted to stay their, I really saw Japan as my second country. Well the first lesson was really tiresome and for a while I thought that I landed from the rain into heavy drops. But than half of the students started to molest the Makiwara, to train their knuckles of the first and the other half did what the Judoka call randori and the karateka, Kumite. To my delight I was aloud during my first training night to participate in kumite and Sensei told them to take it easy with me for I did not know any karate. But as I said before I was not greatly impressed with most of them in any karate dojo. I was just carefull with them like you would with a cat when you know lie might scratch you with his claws. After that first session I knew that I finally arrived at a dojo where I could learn the real art of fighting. Especial two karateka impressed me, that was Kenji Kurosaki and a student of his dojo (he had his own dojo to) called Fujihira, who later became a real worldchampion kickboxing when Kurosaki seperated from Oyama and the Honbu and made his own dojo "Mejiro Gym". In the years to come it was especial Kurosaki who showed me the WAY. He was and still is hard as nails like the oldfashioned Samurai of yesteryear. I than never dreamed that he one day would become my dear friend and advisor. The next day my right hand looked like a cooked ham with big watery blotches on my knuckles I showed them in disgust to Sensei who laughed and said, go and hit the makiwara 50 times or so a day and after some weeks it will go away and

you will have a hammer instead of ordinary weak knuckles. And of course he was right for even today I can hit the wall a 100 times, really wack it and feel good for I know that I have a hidden price weapon as I in later years would prove in several (not asked for) fights with hoodlums and other people who really need glasses for I was wellknown around town than in Amsterdam. But those early days was no fun and when after that first day I hit the Makiwara again I felt it from the top of my head right thru my ass. It also was a sickening blob sound when my watery fist hit that wood. As much as possible I watched Kurosaki fight and his technique and his style and copied it and adjusted it a bit to my weight and lenght. Later in 1966 when he gave his famous instruction in my dojo in Amsterdam I learned a lot in teaching from him. Oyama sensei was mostly a teacher and a terrific PR man for the KKK. I personally have never seen him fight but he sure had many good fighters and champions in his days. After some weeks Oyama organized some matches between the students just for practice and for the first time I was put up against a karateka named Ozawa, I think, and he was third in the students championships of Japan as the story went. Now that is not such a big feat because especial in those days they where not aloud to hit and touch, so to me it looked like a ferocious dance in some Chinese opera. Oyama was seated at his little desk by the door, dont forget now that the dojo was all but a normal big room in a normal house, so when 25 karateka trained their it was filled to capacity and I have in all those years NEVER seen more students than 25 or 30 at the most in that dojo. After bowing to each other I saw in his eyes something I would spot many times in the next years in Japan by opponents. FEAR !!! So with the very meagre karate movements I learned in that short time I jumped forwards and hit him with the back of my left hand on his left cheek and he was stunned a bit. The same time I gripped him by the lapels and threw him with Hane goshi, leg hip throw, and up he went legs way above my head, I was 1.96 at the time, and Oyama nearly choked on a minor heartattack and screamed "stop" and I just put Ozawa back on his feet again in the amazement of the other students. From that day Oyama knew that their was more to judo, especial in combination with karate and later kickboxing, than the silly game they call judoshiai, (his opinion in those days). Thats also why later he wanted for shodan also judo throws included. From that day on the kids, for they mostly where between 60 and 80 kilo, did not want anything to do with me as far as a good fight was concerned. For the rest they where wonderful trainingpartners and most of them hard as nails but 102 kilo and 4th dan judo included was to much for them. Donn also took me to the dojo of a famous aikido sensei called Ueshiba. Sensei was already very old but his son, also famous, was not that old and I wanted to have a friendly go with him, but my ideas against his and was greatly surprised that they dont fight at all. They kept insisting how terrible dangerous aikido was. After watching them for a while running around and taking dives and falls they really did not have to, I said that if I wanted to take up dancing that we had better schools for that in Holland. Everybody must do what he likes but I came to learn the art, in different ways, of self-defence and a change to fight different budoka in a friendly way to find out as much as possible in that way of life. NOT dancing. And than a new surprise came along. THE GANGEIKO, or the summertraining of the Kodokan in 1959. From july the 6th until August the 5th from 5 o'clock in the morning until 6.30 it was randori, fight and fight again. Same training again in the afternoon from 15.00 until 18.00. That of course on top of my normal schedule. Only good thing about that was that your really sleep good. The same thing would happen during the SJOCHUGEIKO or the wintertraining. Same hours from Jan the 6th until febr the 5th. I have a total of 5 certificates of them. One must not forget that their is no heating system or in summer air condition in the Kodokan. You sweat a

lot or you freeze your brash onions off. By the end of november 1959 I stood on the weight scale but could not see the kilo numbers, for the Japanese scale have that on the backside ??? So I asked George Whyman from London to tell me the news. He looked and said matter of fact like, 102 kilo. I said George dont screw around let me have it. It burned old Georgy and he said really pissed off. 102 kilo and you become to bloody big and to bloody strong, you bloody Dutch bastard. I was in heaven, finally at 26 years of age I was a heavy weight like I always wanted to be and not the undernourished skinny kid right after the war or even after the Korean war. Thanks to Donn I was on top of the judo-world and also in the karate dojo and with weighttraining I got stronger and stronger and with the help of Odate sensei and Donn again. I kept my judaspeed of a middle weight and my technique really came along thanks to my Japanese friends I trained with at the Kodokan and the police dno. That same month I was called in the office of Risei Kano, the president, who told me that I could join the KENSHUSEI class. The best 25 judoka of the Kodokan are in that class and get as much as possible special judotraining from the best 7th, 8th and 9th dans of the Kodokan under the master Mifune 10th dan. I told Kano that I was very honored and that I would do my best to promote Kodokan and gave them honor. The watchdog Sato was also very happy he saw me like his special protegee and rightly so. He looked behind pillars and in the corners of the hall brought them to me told their names and where their from and said "go kick ass". And I loved it and wanted to live forever and was never so happy in my life as in those days. Dec 1959 I was told that my visa was expiring and that I had to go to another country to renew it. I was not really happy but knew right away what I would do. I had promised my Dutch sensei, Granddad Schutte, that I would go, if possible to visit our Korean friends. In 1954 the Korean good will team came to Holland and showed us a different kind, but very strong, judo. At the time they send us a instructor named Choi-In-Do, than 5th Dan and former champion. He became a very good friend of mine and gave me some letters for the President of the Korean Yudo Association, Sensei Suk than 8th dan. (passed away). Around the 19th of dec I arrived once again in Korea. I felt a strange emotion standing on Korean soil again and many flashbacks sped through my mind. I did not know what to expect at the Korean Yudo Association but remembered some of the friendly faces in Holland in 1954. At hq their was a whole welcome committee with Suk sensei of course and Park - Yong - So. They had also recieved a letter from Choi that I was to come to Korea. For my stay I was lucky because I could sleep at the USO of the US Army when I showed them my 2nd Division papers and my purple hearths, (for getting wounded three times). I could also eat their free of charge. During the welcome dinner of the Korean Yudo Association, I saw all of the old teachers who where in Holland before and they ask me many questions about Holland and Opa Schutte. I was the first European and Dutchman to visit their dojo. The Korean food is very spicy and the Kimchy smelled like the old days, like carbide, but I loved it. Seoul did not change to much since the last time in 1953 except some new hotels, but the streets where still unpaved and muddy, so your shoes where not worth much, and the old style houses, I liked so much, where still their. The Honbu dojo was very old and smelled like old wood but was very stylish in a romantic old way. The tatamis where old and hard but good for fighting. The windows, very strange, where at the bodem some inches above the tatami and where mostly broken and the snow came partly through the open holes on the tatami where also the wind had a free hand on kissing your ancles. It was about 15 under zero. Like in the kodokan, they had never heard of heating in the dojo. I could see that I was about to enter a very challenging week or so in a completely different environment. Especial the many young fighters who milled around the

dojo looked me over with faces, like they could wait to get hold of that tall Ollanda fellow and wack him on his ass. The old scousei where all very friendly and helpfull and that gave me strenght. After the meal I went to the dojo to look things over and saw that Donn was right when he told me that their judo was rougher than the Keisho and a throw was followed up, good or not. Maybe they where in those days not as technical as the students in Tokyo but they sure put up a good fight. Now on the whole, the Japanese also hate to loose from a foreigner (by now they got used to that) so it was nothing new for me. The following day I still felt like David in the lion den. They stood in line to get to me with the diplomacy of a bulldozer and they trembled from chagrin when somebody beat them to it. Suk Sensei introduced me to all and gave kind of a speech and judging from their faces he made me look good. It did not really make me happy to get a feather stuck into me where the sun doesnt shine while everybody was waiting to butcher me. Suk Let me warm up a bit which was really nessecary for it was bloody cold and my feet turned nice and blue and I was stiff and in my pants I had about 2 cm left. I wanted to play a bit first with some beginners to get the hang of it but Suk led me, past the aching line of fierce looking faces, to a kind of tall judoka with a unyielding face whose name was Kim. At that moment I remembered Donn telling me to watch out for their national champion by the name of Kim and I just knew thats HIM. He was well build kind of hard lean muscled. More time I did not get for after bowing to me he stepped forward and put his hands out, all the while looking to the teachers who where all seated at the side of the mat. He smiled, like the speech was good but he wanted to see for himself, still looking at the senseis. At the same moment I threw him with derutippou, with means grip and throw. Left osotogari and he crashed right on his head for Ippon. Like one man, all the teachers stood up and I heard a great sigh all around me. I was more astonished as anybody else, I completely surprised him with my left style judo for he was expecting a right side throw like most did in those days. It also was the last thing what was easy with Kim for after that he completely vacuumcleaned the mat with me and also convinced me that he really was the champ. After a while he tired of me and left me in a big rice dust cloud. Their was no time to get a breather, for now the waiting row moved forwards and I was kind of busy. Thank God that they where not all like Kim for now it was my turn and I happily bored one after the other under the tatami. They where a lovely lot, with terrific fighting spirit and once you got to know them, a nice attitude. But my guardian Angel must have taken a wink or two for all of a sudden I found myself with a tough judoka on my back after I took him for a ride with my uchimata and couldnt really turn him all the way. He rode me like a horse and pushed my head forwards so that the back of my head hit the mat first with him pushing me further into that mat. I heard a loud noise in my head like a twig that broke and felt my whole neck stiffening. Also a kind of orange flame passed my eyes. I had to bow out after I fought about 10 judoka and struggled of the mat. I wanted to take a shower but forgot that I was in Korea right after the war and the only little room in the building was a toilet with smelled of 2000 year old piss and looked that it was build that long ago. I right away got homesick for the old Honbu dojo of the KKK. A good thing was that the ice was broken and they all wanted to know as much as possible about Holland and Choi, who was still our head instructor in Holland ect. The whole crowd went to the Ofuro (hot baths) through the muddy, frozen streets in our wet gis. It is a miracle that I did get a cold or worse. In the hot tub I started to feel a bit better but could hardly move my neck. After we had dinner in a place right out of a book of Pearl S. Buck complete with all the Korean goodies, many people shudder from, but I loved it. Years later in 1985 when I had a part in a movie about the Korean war called "Field of Honor" I went over one day to

Seoul to visit my old friends and was surprised to find them in a beautiful building worthy of their work and many titles they captured in the past years. Choi picked me up and we went to see the selection shiai for send of to the championships. Choi told me that Suk sensei had a stroke and was not well at all but would be in for a while anyway. When he came in the dojo Choi went over to him and told Sensei that I came back to visit them. He looked genuine surprised and happy. I walked over to him bowed deep for this unique human being who was by now the first 10th dan in Korea. Than something happened you seldom see with Japanese or Koreans. He spread both his big arms and gave me a powerfull bearhug and said "what a nice surprise that I am able to see you one more time, for I see you as family". He looked me in the eyes and tears came down his face and I to had tears in my eyes seeing the damage his sickness did to this once fierce fighter and kind Sensei. I had to sit beside him and all the while he held my hand which is a sign of great affection with Koreans. He wanted to know how Opa Schutte died and what became of all the judoproblems in Europe. It was than already 31 years ago that I first met him as a 2nd kyu in the Amsterdam Tung Yen dojo when I was 21 and he a 8th dan. Back to 1959 dec 23th. After dinner I was told that I could do a examination the next day for 4th dan. In 1959 their where only 4 of those grades in Holland. Anton Geesink after his 3th place in the WC, Tokyo 1958 N. Age and Ge Koning both after telling Kodokan that they where Geesinks teachers which was a not a little white lie but a BIG one, for Geesinks Sensei was Jan v.d. Horst from Utrecht. The fourth was Opa Schutte who had his from the legendary Tokyo Hirano in 1952. So for me it was a great honor and I really cursed my injured neck. I took a cab to the USO and went to bed early but could not sleep because of the pain in my whole upperbody and a noise outside like their was rapid gunfire every so often in the near distance and I thought "would it not be my luck that just tonight the whole fighting starts all over again and with that uneasy thought I finally had some shuteye. The other day it turned out that some wood they layed over big pot holes sounded like gunfire when cars passed over it. Well arriving in the dojo I found out that the Koreans also had "DOMBOTTE" or keep going mentally and physically no matter how, in their banner. The morning of the 24 th of dec 1959 I stood in the dressingroom and the thought of that ice cold tatami with the snow on it and about 15 under zero gave me gooseskin and I felt really miserable. After some cups of mais thee I felt a little better and walk over to the dojo. I must have looked a sad sight for some even asked how my neck was. When I started to warm up and the pain shot through my body I saw some grim faces who looked me over and I got really mad. The more I moved myself the madder I got and so my fighting spirit came back and I did not want to screw this great opportunity up. They even gave the class from the judocollege free to see the show and of course all the sensei and everybody else where their to see this Hollander fight. I had to make three matches and all that I remember is that their where two second dans, one a student champ and one a 2nd dan champ both called Kim and the Korean student champion Sup Lee 3 th dan By this time I was really ripped up and could have clobbered a gorilla. The first I threw right away with tsurikomi goshi (hipthrow) for half point and an armlock for the score. The second I threw with two half points with Uchi mata, hip legthrow. Sup Lee attacked right from the start as a man with a holy mission and left and right he fiercely attacked my legs with Ouchi and kouch gari, little and big inner leg reaps, and I needed all my wits to keep him away from me. My own throws he stopped like a pro. Than he attacked again with Kouchi gari, gripped my leg in the progress and bored his head in my stomach to run me onto my backside. I put down my hand at the same time getting into the position for my two handed choke which went like a charm and his lights went out. I got a big ovation and everybody wanted to

shake hands. I felt like a million dollar. The rest was just formality and in the end they gave me my certificate for 4th Dan as first European from Korea and my teachers license. That night there was another wonderful party for me and I was ready again for Japan because I also had my visa fixed with the help of Sirk Sensei. May the Gods bless this lovely sensei for he died shortly after I met him for the last time in 1985. I was back in time for Kegami Beraki, or the opening of the New Year in the main Kodokan dojo with beaneurd paste and fruit juice and seeing all my old friends and my Japanese senseis I felt really at HOME again. My money was going fast down the drain and when Bill asked me to come with him on his trips and appointments for selling encyclopedias and insurance to the Army and Airforce troops still in Japan in their own barracks around Tokyo, I gladly accepted because one has to make a living. It was, in a way tough work and Bill told me just to sit there and give them the so called straight honest look. And many a time it worked like a charm and we sold quite a lot. Bill with his smooth salestalk and me just looking solid and honest Jonnetje. Later on I had a deal with the book company Tittle, who told me that I could sell of their surplus white leathered bibles which I got for \$5.- a bible and sold for at least \$ 15.- or more to mothers for their children. The approach was always, Sir or Mam, I am representing the biblehouse in Tokyo of which you certainly must have heard. They always nodded that they did even if there was never a biblehouse in Tokyo. Bill had an old studebaker and of course it ran on gasoline. Even in those days gas was very expensive in Tokyo and so Bill always carried a jerrycan and a hose with him in the car in order to stop US forces personal cars and tell them that we where out of gas and if we could have some out of their tank. When they said how?, Bill came with the little hose. Many a time they did not want money either, for the gas at the base was almost for nothing for them. Only bad thing about it was that Bill had to suck the hose first and had a 50% change of getting the gas first in his mouth which made him see quite red in the face and he would have a very smelly kisser after that and bit of a bad temper. By the end of Jan 1960, thanks to Donn and his weight training program and Odate Sensei with his technical advise and the Kenshusei training, all together brought me finally to the top and I would by then throw about 90% of those names in Japanese judo that sounded some years ago like Gods in our amateur ears. The days where wellfilled and sometimes really tiresome but I really loved it even if sometimes as Bill would joke me up in the early morning to go to the keisho dojo I cursed him when I saw his grinning face telling me to get or he would throw a bucket of water in my bed. Since he had done that one time before I thought that that was more than enough. We had a great time going together everywhere except the Bo and Iaidojo. The grins on the faces of Donn and Odate sensei were bigger than before when one unfortunate judoka did not want to do his breakfalls or did not want to give up by a choke or an armlock and was carried off to the hall. A good test came the end of may 1960 when Kaminaga won the All Japan. Inokuma was in hospital with a bad back injury and they welded two backbone vertebrales together under in his spine in order to get him on his feet again. After that he won the All Japan again and was world and Olympic champion and Anton Geesink stepped out the heavyweight division in Rio to avoid fighting him. Kaminaga entered the Main dojo of the Kodokan and there where a lot of judoka waiting to get the honor of fighting with him. As soon as Sato, the watchdog, saw him he gripped him by the sleeve and told him to fight with me. I went up to him and respectfully bowed and said "Onegaishimasu" with means, please do me the honor. He laughed and bowed and screamed "TSUGOI" which is sort of sporty challenge and as soon as he had his grip seconds later he threw me with his famous Taiotoshi, hand leg throw, on my knees, what would now be a big advantage but under a waza ari. Little later he did the same thing and it

annoyed the hell out of me. His weight was at the time 101 against me 102 kilo and he was not really much smaller. When he attacked again and again I had his number and could resist and consolidate. Then I attacked with everything I had and down he went with my tsurikonigoshi and followed up with harai goshi or uchimata. I had him on his knees twice and then went into groundwork while I was between his legs and on top of him. I put both my hands for my leared choke and while vielcelike my hands where around his neck I let myself fall off and twisted. I had the inner circle and Kaminaga the outer and could not get away. I felt him tremble and let go for I knew that he was out cold. Sato had a big grin on his face and said over and over again ok, ok, good boy, good boy and wiped the spot of Kaminaga his face. They put him then in the outside hall to recuperate. From that time on his University team wanted to have nothing to do with me and avoided me like the pest on the tatami. Aug 1960 there was the first Olympic training for the kenshusei and other training partners of the universities and it was fighting and again fighting and in between or after, exchange of techniques and methodes under the super vision of many famous old senseis who in their days where great champions. During that training I fought a very young 1st dan a big fat kid of about 130 kilo. When I tried to throw him with a left osotogari, big outer leg throw, my foot went faster than the rest of my body and hooked after his left leg and my toe went under my foot and the fat kid just sat on it like he had a comfortable small chair instead of my calf. It gave a sound like they broke a big dried stick and I nearly fainted from pain and despair. Every foreigner, studying Budo in Japan, his biggest worry, besides money problems, always where injuries which could put a end to his dreams or to the study altogether. Especial knees, ankles, backs and wrist injuries where feared. Before I even walked out of the dojo the foot was swollen twice its size and became dark colored and I could scream with chagrin thinking about the weeks ahead of pain and not been able to train. Next day Donn looked at the foot and said that he had a kind of old fashioned horse medicin which would cure the toe a hell of a lot faster than what I had in mind. The colors where dark green with yellow and dark blue and Karel Appel, the Dutch painter, would have loved it but I just said like a second hands Indian. HOW??? Well, Donn said, instead of behaving like a old lady we can now see if you are a man or not. A bit annoyed I said, lets have it then. But lets do it upstairs so we all went up to the main dojo where Donn told me his medicin. Bill was there and a hunch of Japanese when Donn told me that I must take my toe firmly between my fingers and swing it around and around untill it was loosened up and the nerves a bit dead and the brittle bone around the joint became loose again. You must of course do that more than once in the days ahead except when you fall over than you stop for a while, GRIN, GRIN, US marine hunter taken from the Iwo Jima and Okinawa days during 2 WW. We all stood in the famous fighting corner in the main dojo and the Japanese teams from the universities showed their sympathy with the toe by shaking their heads and hiss a lot through their teeth, like they wanted to say, what a terrible toe but it looks really good on him. They did not understand what Donn was saying, for English was very poor in those days so Bill translated for them and that aroused their interest. But first I asked Donn if he was kidding me but he said, No Jon, it works, but you will not have much fun doing it. When I saw all those grinning faces I got the spirit and wanted to hit them, instead I gripped firmly my toe and started to turn the damn thing like my life depended on it. A red hot flame shot through my toe and through my body and a nauseating pain took over and I nearly passed out. Bill told me later that my face was as dark blue as my toe and I almost wet my pants while the tears run down my cheeks. A few Japanese nearly threw up when they heard the sickening crackle of the brittle bone coming loose the rest just stared in amazement like a

horrorshow. Then a strange thing happened, the pain went away and I really felt almost nothing anymore and tough, now I will make a real show for my Kenshusei brothers. I stood up shook my head and asked the biggest lighter I could spot and said "Onegaishimasu" and bowed and screamed "TSUGOI" and attacked him like a mad ape and got wacked on my ass. I realized that I needed a few days more but I got their respect anyway that day and from then on they nicknamed me (behind my back) Oranda no Dobutsu, which means that animal from Holland. It sure made my day. Donn was right, after a few days it still hurts but I could train and fight and threw almost all of them again. The Jujitsu lessons with Kuroda Sensei went OK and I could put the sword away by then without loosing some of my fingers and most of the time even without a little cut in my hand. Kuroda was one of those very patient teachers very serious and devoted to his Budo but always with a smile and a kind word and never ever did I see him being annoyed or anything else but love and respect towards his students no matter how clumsy they be. Together with Donn we felt that we where getting some where with the stick and the Kusari Gama, the sickel and ball on the chain. We kept going at it at least twice a week. Once when I did not go simple because I did not have the money, as little as it was, to pay the Sensei, he wanted to know why I did not come. When I told him the real reason he smiled and said that money was not IMPORTANT and that I could come anyway and if I did not have the money he would teach me anyway. That was Kuroda all the way, no wonder he was really admired, loved and respected by all of his students. The meetings with Oyama about the KKK development became more often and many important matters came to order and always my opinion asked for Sensei did not know the mentality and customs of the Europeans, later he would find out the hard way for almost everybody screwed him one way or the other especial out of money. What sensei did not know was that I had no plans whatsoever to go back to Holland and it was that strange unexplainable twitch of life that finally made me sign a contract to be coach by the Neth Amateur Judo Association end 1961. Only Bill and Donn knew that I loved Japan so much in those days that when I had to renew my visa again because another year was gone by I went to Manila to teach and applied by the Japanese embassy for Japanese citizen ship. Yes I know, how NUTS can you get. Of course the Japanese where not really waiting for this mentally disturbed Dutchman and flitly refused and almost laughed me out the door. Around april 1960 Donn suggested that we, the ratpack, Donn, Jimmy Bregman, Dough Rogers, George Kerr, Bill and me, pay a friendly visit to the Imperial police dojo at the the palace grounds. What happened their one must have seen to believe. After the visit it looked like Djengisz Khan went through a nice friendly farm village. We knew the Keisho but where not really prepared for the low standard of judo by the imperial police. It was one big feast of throwing and wacking them around and everything worked. The teachers in their frustration and panic tried to give them some instruction but Donn and Bill translated right away and the flying lessons and the crash landings kept going. I even could do Ouchi and Ko uchi gari, the inner big and small leg throws and one or two ippon seomages, one arm shoulder throws. One time a husky police man tried to resist my tsuri komi goshii, hipthrow, by putting his straight arm on my hip and pushed me away. But I was so strong and fast that time, that I threw him over his straightened arm anyway and he nearly dislocated his whole shoulder while flying through the air. Donn really liked what he saw because it was his weight training with all those guys what made them better than most of the judoka in Tokyo. Especial Isao Inokuma proved him right he became so strong that he did a kneebend easy with 220 kilo several times. Later we where very polite informed that we could not fight anymore in their dojo because they had to with draw their whole team

from the yearly national team event of the Police. On advice from Donn who was also a special advisor to Rieji Kano the president of Kodokan for US and world affairs, I was invited to be an advisor especial on European affairs to Kano. I gladly accepted for I was then informed about important judo business which I could write back to my Sensei Opa Schutte in Holland. That was the day that I told Kano that the time would come that the European judo federation would take over world judo affairs and that a European would become president of the world judo federation and that after the WC in Paris their would be also weight divisions only in world championships like their where already in Europe for many years. Kano got a bit red in the face and I could see that he did not really believe me and told me that Judo was a Japanese invention and ruled by the Japanese and that they would always have the finger on the judo-wrist and control THEIR sport. I told him that that their would be meetings in the near future of the newly organized world judo federation and that their would be ONE vote for ONE country and that Japan was only ONE country and so had no say at all if the other countries did not want to. That the message came true I saw in the summer of 1960 when Japan organized the first weightclass shiai Light, middle and Heavy. Some years later the English Judoka Charlie Palmer became President of the WJF and in 1996 would be the first European 10th dan in judo and the whole affair disturbed the Japanese real bad. The last open WC (no weight classes) was in Paris where Anton Geesink won in a powerful way and where I was really screwed bad by the Dutch political Judo board of directors of the Netherlands Judo and Jujutsu union (of which Anton Geesink was their price member) and not one of them had ever been on the mat to fight a shiai but they sure controlled their business. In 1966 when I again studied for about 6 months Budo in Japan I had my last meetings with this nice gentleman Rieji Kano and he admitted that I was right all the time and that my advice to him was always correct and I politely asked to be relieved of that duty for everything changed and their was nothing I could help Kodokan with anymore because it was ONE country ONE vote. And the end of real judo was as soon as the east block and Russia joined the WJF around 1964 I think. After the summer training in 1960, Donn and I went to Okayama city where their was the dojo of the legendary groundwork sensei Kanemitsu 9th dan. Of course we travelled 3rd class (no money) and had to sit in those days in the little kids seats they had on the trains and that for more than 20 hours. No bullet trains then. At every little village or hole in the ground the train stopped and some times had to take in water ect. The Japanese are great relaxers for almost everybody on that train and that where many, was fast asleep and snoring away in the August heat. They also are great picknickers for they ate and ate and threw the boxes, perles and all that was left over, just on the floor which gave mighty big piles of smelly dirt in all the gangways. In between, many where sleeping on their backs on newspapers and did not have a care in the world. By every stop the conductors swept the passages clean and that gave hilarious moments because the conductors did not give a shit about those lying on the ground and swept right over and thru them when they did not get out of the way. The sight of all those sweaty and smelly people in their underwear did not do really much for your appetite and the mostly stale foodboxes with rice or rice balls did not help much either so we eat mostly fruit. So short after WW2 Japan was really trying to connect with the west but I loved the way they where in the old days and of course I don't mean the WAR. I eat some oysters, which you should not do in Aug and felt lousy / Donn ordered 4 little pots Of green tea and after that I felt good again. The rest of the trip was terrific with Donn and his stories of Japan and Judo, he also NEVER talked about the war even to a veteran of the Korean War. When we arrived we went to a police box (Koban) which are on every block in

Japan and asked for the Kanemitsu dojo. They smiled and brought us their personally for the Sensei was well known in the city. His wife had to wake him when we entered the small dojo and a small but stocky wellbuilt man came to welcome us. He was bald headed and had a very kind and friendly face. Now we where tired and wanted a hotel and some shuteye but the Sensei said, you came all the way from Holland and America to see me and do groundwork, how nice. Their you can change and lets do newaza. And their we where blairy eyed doing ne waza and getting our ass kicked by a more than 60 year old Sensei and found out the hard way why he was so famous and 9th dan. We had a terrific week and learned a lot of different techniques. When the last day I tumbled with sensei and had him in my special choke they call in the Kodokan the Bluning choke and even took a film of that, he just threw out his barrel chest and broke the brittle bone around the joint of my pinky on my right hand and that hurt like hell. I never tried that again on him. We slept at a old fashioned inn (ryokan) and ate their toji, it was very romantic really old Japan. A funny thing in the dojo was that in the left corner was a kind of wooden structure with a kind of door in it. That was the toilet and when you where in that little place you looked at a hole in the wooden boards and down that hole was a big iron barrel nicely filled with urine and other deposits which really should have been emptied already. Doubtfull I squatted down and let go with a sigh for it was very necessary. I heard a mighty splash and at the same time a big load of piss and the rest hit the back of my neck and flowed down my back. It took all my nerves not to cream in disgust but I knew that Donn was waiting out side and I wanted him to have the same pleasure. I stumbled around that hole and Donn told me to hurry for he was in agony. When I came out he rushed in and I heard him go down and than the splash and the door opened and Donn's face appeared still squatting down and he said, you bastard, I am full with piss. Both of us run after that to the Ofuro and that was very necessary. When we had to go back to Tokyo, Sensei wanted my gi with my signature (his sill hangs in the dojo over their) and gave me a new judogi. The dojo now is run by his shihandai for Sensei died some years after we where in his dojo as the first foreigners. He also wanted to make us both 6th dan, but Donn told me not to accept that because Kodokan would not like that and I would be in trouble. Later I heard that Kanemitsu had sent his 9th dan certificate back to kodokan because Kodokan did not follow the way anymore of Jigoro Kano's judo and became a commercial institute according to Sensei. I should have taken it from this formidable Sensei because it was a great honor. I felt very sad that even in the Walhalla of real judo their where at each others throth for whatever differences instead of talking things over. Autumn 1960 a meeting with Oyama and Bill translating, Sensei wanted to discuss the rules for examinations for 1st dan and higher. Now a funny thing was that I was still a white belt even if I was a 4th dan judo but that did not bother sensei at all for I was definetely to become the big chief in Europe. My first suggestion was that every karateka should fight at least 20 or so opponents and the higher the rank the more they must fight. Sensei liked that idee and said, they must fight 100 man for we are the best in the world and we must keep up the standards. I agreed and so it was written down that even for 1st dan one must fight 100 karateka but one did not have to win every match, which was to be 1 minute for every new opponent. In later years they played that up to heaven but in reality it was a great lie for their was NO ONE who ever fought 100 man on the same day and one after another untill the 100 was over. The biggest lie was Loek Hollander. See profile Hollander. In later years the story would even get better for than names turned up from karate who not only fought 100 opponents but also beat them. Ha.Ha. In 1961 the requirements for black belt would even include an understanding of Bojitsu and Iaijitsu and I am sure Oyama put those demands in the examination just because

Donn and I made 3th dan in those disciplines and also some judo throws. It all looked than very promising especial as far as the evolution of karate was concerned but it was all talk as usual and never ever anything came of it. October 1960 I was reminded by the immigration office that I had to apply again for a new visa outside Japan again. Donn arranged for me a teaching trip to Manila where I was to train the Manila judoclub for some weeks and they would pay my way and my stay. In november I got a bit of the old trouble from Korea back, namely malaria. I was good sick and lost more than 10 kilo in weight which really made me sick after working so hard to get to the 102 kilo. After getting on my feet again even the sissies threw me at Kodokan and it was no fun at all for me. So I really looked forwards to my little holiday in manilla and a change of scenery. Half of december I arrived and was put up in a small hotel with no airco so I layed many a night awake from the heat and the noise on the streets like they never stopped screwing around. The food luckily was very good in a German style restaurant and I got some pocket money. The training was absolute a joke and I really wondered why they asked for me. Their where mostly white Spanish rich people who hated doing anything but screw each other in business all the while in nice expensive cloth. Their was one 3rd dan from Japan who worked for his company in manilla and with him I trained a lot to get my speed and technique back. I had free access to the manilla Hotel and the pool and lay their mostly all day while doing my weight training with some old iron which layed around their so called gym. I eat much fruit and ate like a pig and I got my strenght and speed and my 102 kilo solid back. I trained on the sack for my karate and banged the wall at least 300 times a day to keep my hammer in shape so as to not disappoint the kids in the Honbu when I came back. The day I made an 225 kilo kneebend I knew I was back and could not wait to show Donn and the Kodokan judoka that I was on top again. In the mean time a funny thing happened at the hotel pool. The crew of the KLM in those days stayed over for a week in between trips at the hotel and on daytime the girls would lay around the pool and the little horseshoe bar outside. In 1952 on my way for a second tour of duty in Korea we stopped over in Ceylon and in a moment of sheer imbecility I let some scrubby looking character at the docks put a tatoo of a Dragon on my right bicep with the letters Korea Japan 1950 -1953 above it. So naturally the chicks thought that I was some nutty American soldier on leave. That I had a crewcut on my cocos not also helped that imago. So very freely they talked about me while I was relaxing at or in the pool. It was great fun and I never dreamed that such beautiful girls where so foulmouthed when they talked about a man when they thought he would not understand them. Some said what nice things they could do with me during horizontal pleasures and others shuddered by the idee of having sex with such a big ape. This went on for several days. When I talked to the Captain I asked him to keep his mouth shut for it was so much fun. When they all stood packed for departure by the bar, I went over to the Captain thanked him for his company and wished them all well, of course in perfect Amsterdam dialect that could not be misunderstood by them. Some screamed and some just fell of their bar stool and shoved off. The biggest mouth which I thought was also the homiest I told that I might look her up in Holland. And I learned a lesson to never talk in your own language when you're not sure about the others around you. On one of those days a big kind of fat husky man came in and introduced himself, it was Al Verrier, he was the big chief of the diplomatic courier service of the US embassy, but years later I found out that he was also the CIA boss far east and just before his retirement he was one of the big bosses in Washington. He wanted some private lessons and I found out that he was just a pure beginner when the next day I showed him a simple hipthrow and when he landed he cracked two ribs and that was the end

of the lessons. We have been friends since then and in the 70ties I lost track of him. In the 60ties I did odd jobs for Al after I introduced him to former Captain Raymond Westerling, of the English Commando group and later of the Dutch Commando in the former Dutch east Indies. It was adventure but years later I realized that it was also highly dangerous especial the East German caper in 1963. Al let me stay in his beautiful house with airco and all the trimmings, includief a maid (he told me to lay OFF of her for she was for cleaning only). I was introduced to the richest people of Manila and the whole country, the Aranetas. I went to WC boxing matches and dinners and had between the training a smashing time. During the training I only saw some expensive kids who looked on from the benches and never even touched the tatami. We went duckhunting at night, very strange, and crocodile hunting and had a meeting in the woods with two of the last communist resistance fighters everybody seemed to be scared off. Later I heard that the troops shot them. When I was about to leave they came and asked me if I would promote them to black belt or something. I told them that they only had to throw me once and they would be 2nd dan and they left. The dojo saw to it that I got home again and brought me to the harbor and I was introduced to the captain of a coaster that was bound for Yokohama. The man and the crew where right out a terrible pirate movie, real cut-throats. And I found out that they would first go island hopping for cargo and that they would be in Japan after 6 weeks. I left and went back to the airport by taxi and after a talk with the KLM office they put me on a plane for Tokyo and I could pay in Tokyo. Which shows that you cannot even trust the rich boys their real dirty minded lousy mentality. Saved by the bell I came again just in time for Kegami Beraki, which as Kenshusei member I had to attend and this time I was real happy to be back with my friends and in the Kodokan. The next training with Donn at the gym I could not wait to show them my progress during my stay in Manila. Inokuma was also there and when we started out with kneebends we went way up tot 180 kilo for 6 repetitions and then I was warmed up and casual put 260 on the bar and went under it and nearly shit myself going down and coming up but I did it and put the bar down. Donn was amazed and happy, so was Inokuma who said "oh you got so strong, very good" and stepped under the same bar and did without blinking a eyelid 12 repetitions and said "heavy eh ????" and smiled at me. I felt like a kid caught with something bad. No wonder he got Kaminaga with that terrific shoulderthrow. After the wintertraining of which I only got the last days this time Oyama told me that I had to come to the dojo every afternoon for about one hour and that he would teach me the special KKK kata's so important for a real good teacher. I did already the kata's of judo with Donn who was the best expert on judo kata I have ever seen in my life. He did in 1961 during the All Japan the Nage No kata, the throwing forms of judo, for the thousands of onlookers as first foreigner who ever got that honor. Jimmy Bregman was his Uke. Very soon I found out that all kata in Karate was about the same as the other. Only difference was between a traditional breathing kata and kicking and pinching plus defending techniques kata. The last kata was always the same but in another performance of execution. In my opinion a kata must be a show of basic techniques in a pre arranged form as perfect as possible executed in all the aspect of karate fighting, that even a layman in karate understands what is happening. I brought the first 10 kata to Europa in nov 1961 but on the other hand I have never seen a kata champion who could beat his grandmother if she has a umbrella in her hands. Nowadays it is greatly exaggerated usual by karateka who have never fought in their life and usual behave like they are the most dangerous fighters in the world. Sensei really went out of his way to teach me and it was especial those days I want to remember him by the kind and always helpful man who was a father to me and I will dismiss the garbage can

KKK became some years before Sensei's Dead. During the summer training their would always be many teams from the diverse universities of Japan visiting the Kodokan for special training especial with the Kenshusei, who where famous throughout Japan. Bill came in the dressingroom and told me they where their again. He suggested that I put on one of the judogi's left behind by foreigners who left already in disgust, because the different name on them. Also a white belt knotted like a stupid beginner high on your belly. Then walk in the main dojo looking a bit out of place and with a kind of timid look in the eyes. Of course the other foreigners would walk in after me looking innocent. As soon as the captains of the teams saw me they told one of their team mates to get a hold of me because I looked like I could take nice long falls. The first came running up with his cager "onegashimasu" cry, and went to work on me. No matter what he did I stumbled and flew right over like a swan lost at night. The little bugger really beamed and smiled to his team-mates every time I hit the deck with a great bang. After a while he tired it did not look like fun anymore, to easy. Then his captain came over and bowed to have a go. He screamed "tsugoi" and tore into me. But was stopped dead in his tracks and no matter what he attacked me with he was stopped hard and hurtfull. He did not know what the hell was going on and got very red in the face and started to sweat and even fainted a few times when he was running into the concrete wall again. Then I really worked him over and throw him with my best throws as much as I wanted and when he finally dragged me to the ground I choked him out cold a few times and after politely bowed to him and thanked him for his time and the lesson. He was completely destroyed especial in front of his whole team and asked me what grade I had. I replied 4th dan and 5th dan from Holland. He asked my name and when I told him that he smacked his forehead with his hand and laughed turning to his mates and said, he played a trick on us it is the Dutch animal back; Bluming. They then told me to wait and bated other team captains but very soon the word was out and the fun over. Next day I was summoned to the Office of Risei Kano and Daigo was their to and they told me that as Kenshusei member I had to go by the honor code and wear my own gi with my name on it and my grade and stop behaving childlike. Febr 1961 Anton Geesink came to the Kodokan for a week or so. We met and he fought to the left and I to the right side of the main dojo. Kodokan still has a film taken of that event. I also saw what a terrific judo technique Anton had and how he played with Judoka I really had to concentrate on to throw them, he sometimes throw them with one hand. His weight was about 124 kilo at the time and not as they wrote in Holland 110. But he was so supple like a young dog puppy playing. At the Keisho he threw a guy who was hardly ever thrown before because he was build as wide as he was tall with 100 kilo to beg that up. But Anton threw him on one knee with ippon seoi-nage it was unbelievable. I really wanted to be friends with him but life would play dirty tricks on me in that matter. My teacher Odate 8th dan said to Geesink, work a bit with Bluming. It was in the dooropening of the foreign dojo and Donn was their to. Geesink flatly refused and said, Jon is a worthy future member of our national judo-team and I see him then. Weeks later Opa Schutte send me newspaper clipping where Geesink told the local press that I was a big mouth and not worth much. I was really hurt and did not understand this at all. I gave the clipping to Risei Kano and Donn and felt miserable. Now Geesink and Ruska are not aloud to be in Kodokan for their behaviour especial with Catch wrestling and Geesink also when he told the old Senseis of Kodokan, after his winning in Paris that he was champion and they where 10th dan so that now he should be also 10th dan because he was much better than they where. That did not go over big with the old famous sensei's and was not very clever of Anton. Ruska who is 8th dan from the JBN since jan

1998 is not even 1 kyu in Japan. Geesink is 6th dan of Kodokan. Chris de Korte I believe is 7th dan and I am 7th dan, not from Kodokan but from Shigematsu in 1976. I also have the letter from my old friend Choi of Korea that I can have my 7th dan years ago but I did not have the \$1000 they wanted for the certificate ect, at the time. Kodokan tradition is that you get a 6th dan when you stop fighting after a good career or when you teach and do a lot for Judo in general over a period of many years. But for fighting and championships you can only become 6th dan. If after that period you teach and help judo in general you get promoted in time to higher ranks and most of my Kenshusei friends of yesterday are all 8th dan now. So if you do nothing anymore but attend a championship once a while you will never be promoted. And in that light Japan and Korea would never promote or sanction the promotion of Geesink to 10th dan or Ruska to 8th dan for they have not been on the tatami for 20 years or more or done anything more for judo than being kicked out of the JBN several times and Geesink even lost his honor membership. Summer 1961 Donn suggested that we all play in the movie "the last Voyage" because they needed foreigners as entourage and some minor actors. Now I had already played in several Japanese TV and films for several Studios just to make a little money. My most famous movie was "Buta to gunkan" with means Pigs and battleships. I had a good role in that. On my birthday party Febr 1998, Chris Dolman gave me as a present the whole film which now is a evergreen in Japan. Another US movie was "Marines lets go" with a newcomer named Reese, I taught him how to punch. In those days I played and met a lot of famous moviestars and later in Holland I would even become a star myself for Dutch standards anyway. We would go to the Kyoto police dojo after the film work was over. The film work was lousy the management cheap the food bad and I met Edmond O'Brien (lots of fun), Dorothy Malone (a darling), Robert Stack (a complete prick) and Woody Strode the colored actor who was a real gentleman and a friend. When we did not want to participate anymore because of the bad management we where on our way to Kyoto from Osaka harbor. They welcomed us very warmly and after the warmup by Donn we went to work. In Kyoto it was clear that they where not the Tokyo Keisho. Oda, who after his defeat from Inokuma in the all Japan, had still a little bene to pick with me came over and we had a rumble. He was a very strange fighter with his long legs he would rap around your leg and kept going until your lost you balance and you would land flat on your back. It felt like fighting a wet blanket around you. It took me a while to get used to his style for he also worked left sided only, like me. When I could resist his attacks I tried my haraigoshi and that worked like a charm and I had his number. Donn screamed that he had 36 photos in his camera so I should get on the ball and show what I learned. Oda who got wilder with the minute was ready for mistakes but still he would not go over for the full ippon. Just when Donn screamed I came in and he went over like he was not their and Oda turned red. When he tried to step out I kept going and changed from harai to Uchi mata and had him again. After about 10 minutes the throw came which Donn claimed was the nicest he had ever seen me do and he took the perfect picture of that throw to. See photo. Haraigoshi in perfect balans, terrible fast and full of weight-training power executed. The dojo sensei yelled that they where even taking pictures on demand and after some of my special chokes we stopped and Oda congratulated me on my judo progress for he sure was a hell of a sport. Another compliment I got from the dojosteward who said "for us you have become a Japanese". The others also had a ball and I think it was old George Kerr than 4th dan who really bored into them with that strange jujutsu like throw kani basami. He sure was a very tough middle weight in his days. He is a 9th dan now and rightly so. Back in Tokyo I got a invitation to fight a Go,nin gake, a line up of 5 Kansai district Judoka I had

to fight one after the other. Inokuma was supposed to do that but he was still in hospital after a bad back injury followed by an operation. Donn said, you cannot refuse and it is good for your preparation for the WC in Paris which was to be in Dec 1961 in Paris. I certainly did not want to refuse but it kind of took me by surprise because it meant that I was now at the top of Japanese Judo and that made me very happy. I got a warm welcome by a sort of shiai committee and told that during the intermission I would be on against vyf third dans from different kansai dojos. It turned out to be the Kansai championships. They looked a lot more jittery than me and it went like clockwork. Not one stood more than a few seconds on his feet before taking of due to my Haraigoshi and tsurikomigoshi followed up usual with Uchi mata. They certainly were not the tough judoka from Meiji or Nichidai in Tokyo. In those days I found myself about third in the Kenshusei after Kaminaga and Inokuma. Dont forget that we where not aloud to participate in any championships local or national in those days. With the other foreigners I could play in those days and that made me very confident for the WC in Paris. Only Donn I still could do nothing with he was on a lonsome height in those days. Also he was a better teacher than I ever have seen compared even with the best Japanese masters. After the shiai I got a colorful traditional envelop and when Later I opened it their was a 10.000 yen note in their which meant that I could eat again for some time. After the summer the national team of the USA came to Kodokan to prepare for the WC Paris. We loved that for that meant also fresh meat to jump. I especial looked forward to meet Miki Tchutchida again after the terrible beating in SF jan 1959. The famous lightweightis Seino and Nishioka where also with them. Dreager told me that Nishioka was a very bigheaded guy because he beat the heavyweights in the States and even captured the All Cat title one year beating all the giants with real judo. They of course heard of me and the first who came real casual to fight with me was Seino. Not in the main dojo but in the children dojo opposite the foreign dojo downstairs. I think that Bill was their and Seino made sure that noody else would see what was happening. Hy jumped me like a crazy man with a mission and attacked with the typical throws of the lightweightis like Seionage, o uchi and Ko uchi gari. His first seoi nage, shoulder throw I stepped around him and he threw air. The next one I stepped over his straight arm and armlocked him standing up. That made him desperate and he tried the inner-leg throws again and again. He could not understand that nothing worked and that I stopped him with casual tai sabakis turning of the hips so that he bumped hard into nothing but a sharply turned hip. Again he tried his seoinage and nearly ripped himself in two so fast did he tore into me and I stepped over again. Next time I stood my ground and stopped him hard again with the hip and heard his bones scream. Now Seino,s weight was only about 60 kilo against mine 102 so in reality it was nothing to be really proud of never the less I was determind not to give him any change of bragging that he beat that Dutch animal at least once. In the mean time I threw him with everything I had with all kind of throws I would never even try in the main dojo and I very soon took all the fighting spirit out of him and he stopped. laughed and said, This is a impossible mission and left. Not even 5 minutes passed or their was Nishioka and wanted to work with me. Hy had a real arrogant look on his face and I am convinced that Seino told him he should take a crack at me for he had thrown me to. From the start I gave him no change and handled him like it was a worldchampionship finale. He also tried his famous shoulderthrow and I just stepped over and armlocked him to or stepped out of the way whereupon he would almost fly away so fast and hard he applied his waza. When I armlocked him again while standing their smiling at him he was really pissed of because by than his teammates came in and looked on of course Seino must have told them what was going on. When after some minutes

he was really exhausted I came in with my big guns and vacuum cleaned the mat with him. Donn told me it looked like you where playing with a little kid. All of a sudden he stopped and while the tears of frustration where running down his cheeks he told me never to asked him again and after that never spoke a word with me again either. Donn said, that it was a good thing that I didnt gave him a change because I would have never lived it down if he would have thrown me even once. After that I did not really felt good about it for the weight and height difference was to much and they where really terrific Judoka in their own weightcategory. But I do hate arrogant people no matter what they are. I rushed up to the main dojo to find my old friendly foe Miki. When he saw me he came over and said lets have a go again. I had a great time with him and than found out that I really had learned something in those past years since SF. I threw him time and again with all kind of throws and he really did not come even close to moving me. After some minutes he stopped and said, Jon what you did is still my dream, to come to Japan and do nothing but study Judo, but I have to work and it will never be for me. The way you light is absolute wonderfull and I can only dream about that kind of judo. When he asked if I or when I would be back in the USA I showed him a letter of my sensei from Holland and told him that I was thinking of taking their offer of a contract for one year because they gave me my start in Judo and I wanted to give them something back in return. I walked over to George Harris, the US heavyweight negro judoka and asked him to do randori but he said that I could drop dead and laughed and we became good friends, the same happened with Ben Campbell, who is a US senator now. Dreager said, you can have them at the Paris open. The end of aug 1961 Donn and I where invited to give a demonstration Bojitsu during the All Japan Police kendo championships in Hibya hall. The Japanese TV was there and the show was broadcasted directly to the Japanese homes. It was a great success. What we did not know at the time was that it was also our examination. After the demo we got a big hand from the old sensei,s of the police dojo and in the end got our 3rd dan and the lowest teachers degree. All by all a wellspend day since we where the first foreigners to make such a Bo show. Sept. 1961 Donn and I went a couple days to Ninomiya about 40 km outside of Tokyo. A lovely Japanese oldfashioned Inn with a beautiful garden at the beach. We swam a lot and talked and took our wooden swords with us to practice. The waves where sometimes 8 meters high and I would dive under them and was picked up with a giant hand, scraped over the shells on the bodem turned upside down and than thrown on the beach like a rag doll and dead tired for you cannot fight a high wave. After a while I was so tired that I offered my breakfast to the little crabs on the beach. It where days one will remember the rest of ones life. Thinking about returning to Holland especial after that lousy article Geesink put in the press about me, I got a belly ache and told Donn that I surely would come back to Japan and only stay in Holland for one year. But YOSH played strange tricks on me later on. Opa wrote me that they could give me a contract for 300 Dutch a week which was very good money in those days for they where having a strike in the harbor one year later to get 80 Dutch a week. That kind of money was possible because the newly founded Dutch Sport Federation gave the Neth Amateur Judo Association, to which I belonged, a large yearly subsidy from than on. They also worked on getting the different judo unions together so that in the short run their would be only one Judo Union in the Netherlands. The NJJB, the Union Anton Geesink belonged to was not really happy with the going of events and did everything to keep their so called suprematie. I sure did not know than what would happen later with all the dirty politics. I ask Donn what I should do and he said, do it for a year and play it by ear and than see what you want to do. The Kodokan review wrote a interview with Kaminaga (all Japan champion) and the coach Kawamura

during their goodwill trip to Egypt, that the best change for the WC title by the foreigners was Jon Bluming. they wrote my name like Jon Blooming, because they said that he already had beaten in practice the best Japan had in those days. But I still had Inokuma in the back of my mind and was not that sure myself. When they asked about the Dutchman Geesink, they told the press that Geesink did not really know the Japanese style. Well Anton shoved that remark down their throats in Paris. But I again thought about the great time I had as a amateur in the Tung yen dojo and my old friends and made up my mind to accept for one year only. Also to be with my fantastic Mother did a lot to that matter after all that remarkable woman, that had gone through with me. The only one who was in heaven was Oyama who finally saw his dream of a big organisation in Europe for the KKK come through. The training on kata and instruction was almost doubled and I had no time at all for anything else but several examinations and preparing for that. Also I was still all that time a white belt what was very funny if karateka from the country or another style joined the Honbu and thought that that big white belt was good practice when they where black belts and if they where beginners they thought I was one of them. After somebody told them my name or remembered it from the articles in the sportpress they all called me Sempai. Either way funny things happened. But now it was about time Oyama said, to have my official test in the Honbu. October 1961 I took my test with permission of the Kendo federation of Japan at the Tomisaka police station dojo under Kuroda Sensei for Iai Jitsu. Without any trouble that went well and I got for that also my 3rd dan. Finally the day came when I had to appear before the committee of the KKK honbu to do my black belt examination. In typical Japanese style Oyama sensei had invited several important people in big business and politics like the honorable Mr Mori of the diet and others. Oyama really went out of his way to launch his new European president of the KKK in great style. He was terrific in PR. I really loved the old man and did not want in any way to disappoint him. I went on my best behavior with a lot of cow-towing and being very humble as to be a credit to Oyama after he was so good to me during all that time. Bill also whispered in my ear that I must put on a good show for that was very important for Sensei, you know the Japanese and all that. Normally I have no examination fear and I certainly had no reason for that either, but now I started to get a bit nervous and riled up for it looked so comical and out of reality. I was introduced and than they all sat down with real solemn faces and hands on their thighs like old samurai before an execution with seppuku.(hara kiri). With stony stared faces they looked at me preparing with a warmup before I heard what I had to do. Kurosaki sensei also, as Oyama,s Shihandai, (second in charge) looked at me like lie wanted to rip me apart and that day I would have never believed that one day we would be such great friends or more like family. I was prepared for anything real difficult for I had seen some of the tests before like fighting waza, the big kata or the breaking techniques sensei liked so much. But I was absolutely unprepared for what he first asked me to do. He wanted me to start with the most simple beginners kata their is in the KKK "the Tai kioku sono ichi". When my amazement was slowly going away and looked at the stiff faced line of dignitaries I could scream with laughter and when Bill showed me his tongue in his cheek that was the start of a complete nightmare. I made one mistake after the other and the most simple waza went just wrong. By the first fault Oyama looked with a apologetic smile at the row of people he invited and said something I couldnt hear but they all nodded like they understood. I could have knock them out I was so frustrated, wich made things worse. After some more stupid mistakes Oyama really thought that I was deliberately making fun of the whole kata to make the crowd laugh. He barked at me to stop being a clown and even Kurosaki looked like I gave a strip show. Sensei

let me stop and told me to drink some water take a deep breath and than come back. Bill came along and asked me what the hell I was doing. When I told him about all those stern looking faces like it was a conference about the next worldwar he too said that he had a bad time from keeping his face straight. When I was cool-off after a few minutes I went back inside completely ignored everybody and did my thing which went well this time. Fighting techniques with some of the students and Bill where impressive, judging by the sound of the row. They even gave me a dignified applause at the end. After the test I asked Sensei where the students where for the 100 man kumite. Lets face it when I helped making the rules you cannot get out of it, besides I loved to fight and I did not want anybody talking behind my back if I did not do the kumite, years later. But Sensei said that that was not necessary but later I heard that he could not get even half of them together when they found out what was going to happen. I have seen the test Bobby Lowe did and that stank like a sewer, he was so bad that when he did kumite with Kurosaki he was all the time laying on the ground with every movement Kurosaki made he would drop on the ground with his legs up as the defence of a cowardly dog and he sure was that. Finally Kurosaki kicked him hard in his ass and told him that Karate was done standing up. No wonder that they did not let him do it in 1960 for they would have killed him. What did me good was that in 1967 Jan Kallenbach wanted to fight the 100 kumite in order to get his 4th dan but Sensei did not let him for he had no stomach for a lot of hospital cases. Jan was a very good fighter in those days. Years later Kurosaki told me that he had a good time watching me making a fool of myself at the start. Later Oyama told me that for a start I would get my 2nd dan and my teacher license and that the committee later would decide my definite grade. I never believed the committee bullshit for it is only Oyama and nobody else who decided what happened in and with the KKK. Under the cameras of the press I got my certificates and they made pictures from me together with Oyama. Risci Kano who read the sportpress called me in his office to say goodbye and once again made me his advisor on European judo matters and asked me to keep him informed which I did until 1966. With Donn I had a long talk and he said to me that it was certain that I would be the object of abuse and political bull, standing between the different judo unions with my reputation and that a lot of common cowardly so called judoteachers would be very jealous indeed for all that I achieved in remarkable little time. So try to be yourself dont let them walk all over you and keep always your principles, go you own way. Dont trust anybody and keep your eyes and ears open and than those you can trust you will recognize. Dont ever forget you are a fighter but with fighting alone you cannot beat those rats. GOD, I miss my old friend for he sure was right about those matters and I am fortunate that I have still Bill who lives in Frankfurt Germany now married with a purser of the Lufthansa and a 8th dan of the IBK. I made many stupid mistakes and had to learn the hard way, fell many a time on my behind but always crawled back again and stood my ground. From the Kenshusei I got the new Kodokan book and they all signed it and now when I look through it, it all comes back and I get tears in my eyes for so many have passed on and it was the most beautiful time of my life the Japan and Kodokan and KKK years of 59, 60 and 1961. For Opa Schutte and my Mother I also had a surprise for I did not come back alone but I brought with me my new wife Masuko Saito who would become the Mother of my two children, Tehiyo and Jon Mas Jr. Also my cat, sneaky, I took back with me. And their I was in the plane on my way with a terrible feeling about leaving all my friends and Japan behind me for a uncertain future in a hostile environment. When we arrived at the airport their was a whole welcome committee with Opa and his wife, Dick Schilder, a very good judoteacher of the Judokwai Netherlands and several press

people. With Dick I would be in a elinch for some years before I understood that he was one of those Donn said would come along as real friends and that he still is. Under the first cup of coffee in Holland I was filled in what was going on with the organisation of one Judo federation and that their was still a long way to go. The press was almost daily at the controversie Geesink -Bluming and the WC in Paris in dec 1961. I got a letter that I could not participate because I was not a member of the NJJB. I could than and also now still prove that that was a big lie. Than they told me I was not their when they selected their team and I replied that I would like to fight everybody except Geesink, for he deserves his place as captain, and if I would loose or hikiwake only one I would forfeit my place in the team. They would have nothing of that. I was a member of the dojo of the real teacher of Anton Geesink, Jan v.d Horst in Utrecht since 1959, and they knew that, for it was in dec 1959 in all the newspapers when I got my 4th dan in Korea. Than the biggest bullshit "I was expelled from the NJJB because I wrote lies about the NJJB while I was in Japan. They meant the articles I wrote in the monthly magazine of the NAJA. When I wanted to know where that letter was about that matter, they claimed that was send to the wrong address and they never answered any other letters after that. Now I never wrote any lies in my article in those days and neither later in my memoirs. Even if old students wrote or told funny lies I could prove that, because I still got all the articles letters and the witnesses who where their at the time and are still alive like Chris Dolman and Nico Bladt the secr of the fed in those days. For if you ever write one big lie or several small ones they will find out and they will never believe you again, besides that wisdom, the thruth is much more dirty than making up lies, after all they said lied and wrote about me from the BOBOS of the NJJB. You cant win from that kind of sporting judoka for time was going on and they all went to Paris and I was not in the game. Begin december 1961 the NAJA gave a big instruction day for the black belts in Bloemendaal and interduced me as their new coach. Their where about 85 black belts, ranging from first to 3th dan. The press where also their and they saw how I took on all comers and threw them with a variety of throws and most of them stood no more than two seconds on their feet. The press wrote that it was a big injustice to Bluming to leave him home after all those years in Japan and certainly after what they saw in Bloemendaal. But nothing could change the minds of those senseis who where after money and power only and so I saw in Paris. Anton Geesink win with a great show of suprematie and rightly so for he was absolute without any doubt the best in Paris. What really did me in was that Kim U Tai, who was one of my trainingsbuddies in Tokyo and I could throw quit easily, came in third (he fought for Korea and studied in Tokyo). It made such an impact on my health that by spring 1964 I got a big case of yellow jaundice (hepatitis A) and was sick as hell, I lost at least 12 kilo and could hardly walk. In May 1964 they held the mateshes for a place in the team for the olympics and I was really depressed for even if I was not in the same mint condition as in 1961 I was still better than the judoka they send besides Geesink, to Tokyo. But now I could forget my last change. The judo unions where together thanks to me coming back from Japan, the directors of the Neth Sport fed saw that the NJJB did not only have all the good judoka and told the NJJB to work together or they would loose the change of the subsidy with was very large indeed. Today the president of the New one judofederation in the Netherlands, the JBN, is Koos Letterie, a very well university educated professor and a former student of mine who also did several years karate. Already I decided that I would stop competing and start my career as a teacher and make champions, my last competition was in Kerkrade end of 1963 as captain of my team, again for old times sake. We won very easy. Even if I could not compete myself I still went

with my students to the competition to give them mental support. Geesink wanted to know if I would compete but knew damn well that I had yellow jaundice and was very sick. And instead of blasting Bluming the NJJB now really screwed Willem Ruska who was already Heavy w. champion of the Netherlands by beating the best three judoka the NJJB could bring, like Gouwleeuw and van Ierland and who did the same at the Olympic trials. But he was not chosen in the National team and they refused to give a reason but one of my boys heard them talking in their office that they did not want that hasterd from Bluming.s dojo in their team. Lovely sports eh ??? That Geesink was being manipulated by his union was clear but he knew what he was doing for he is a very cunning guy and certainly not stupid. After the founding of the first karateunion in Europe january the 2nd 1962 we called the Netherlands karate association I gave the first karate demonstration during the NAJA team event in the Haque Zoo on april the 4th 1962. It was also the first real karatedemo in Europe. The president of the newly founded Neth sport Fed was also their and was really impressed, but also told us never to apply for membership in the NSF for this was not really a sport it was to brutal. Funny thing is that every year they kill several boxers and shortly ago even 6, but nobody ever complains. Our secr of state for sport, Erica Terpstra, put in a motion to forbid full contact karate and Freefight but loves boxing and taking pictures together with boxing champs, all 120 kilos of hers. How hypocriet can you get. It is a known fact that in the Netherlands you need a government certificate for almost anything even being a plumber or electrician. But NOT for sportteacher, anybody can open a sportinstitute or dojo, and NOT for parliament or government, every IDIOT can get in their if lie is chosen and they almost every day prove that I am right. I have put something in motion in 1961 that will be a Olympic sport soon one day. My first success in judo was Cees Jahtenberg (passed away) who was our first NAJA member who became heavyweight champ by the NJJB. My old teacher and friend Choi In Do also helped a lot by giving private lessons to Cees until he got sick. The second was Willem Ruska who did the same in 1963 during the open championships the NJJB was forced to hold. So after all the problems with the NJJB I hit back in a different capacity and loved it. My dojo team beat several times the NJJB team champion like Geesinks dojo during the Vlerland memorial competition and dojo Luiten during a challenge we gave them which he thought he could easily win because he had three champions in his team. HE LOST. De Budokai dojo founded in 1964 lie 4 th of jan won after that almost everything their was to win. In judo, karate, powerlifting and even one time mr junior bodybuilding. Highlights of course Willem Ruska who first became heavyweightchamp in 1963 and than European champ and than in 1967, Salt Lake city, worldchamp. Martin Poglajen became second in the middleweigh class. Peter Adelaar European and Dutch champ. Soft style WKO, Otti Roethlof, worldchamp karate. Jan Kallenbach heavy w. champ of the NAJA and later many times Duteh Hw and open champ karate and finally European champion karate. My karatekas who later won the world team title karate in the National world team event, soft style. My A team of the Budokai stood against my B team for the national team title in the finals and the year after they became first and third in the 60ties. Besides that we won almost all individual titles. My judoteam won almost all other events. Chris Dolman Dutch champ several times the only one who once beat Ruska before the Olympics and European champion judo in Jr and sr. When he was 41 years of age he won the Spanish Open judo. Besides that he won more than 40 titles in Greece and Roman wrestling and in free style. Won the Dutch title powerlifting several times and went to Russia and beat the Russian superheavyweight clamp in their own sport, SAMBO. during their worldehampionships at the black sea resort.

Later he won two more times the worldtitle. Finally close to 50 years of age he took the first open worldchampionships freestyle in Tokyo in 1993. Many more we had, but the latest champ from the Iri Budokaikan is Sem Schilt who took many European titles in fullcontact karate, than followed the All round karate course with throws and groundwork and went to Japan with me and became third in the open Japanese KO allround karate matches. In 1996 he became first and in 1997 again and than they asked him not to come anymore. Now he fights prof by Pancrase and is high on their list and has beaten their champ Suzuki with a KO hiza geri and the 1998 champ, King of Pancrase, Guy Metzger, with KO in 13 minutes. In the 60ties the Judounion tried once more to cut my throat by convincing the Netherlands Sports Federation that Karate was too dangerous and that they had already a budo sport organisation and that it was better and safer for all concerned that all budo would be under their supervision because they had a State recognized union with the WORLD champ Anton Geesink. The NSF fell for it and so the Budo Union Neth was started and everybody had his own budo discipline in that Union. If you did not participate than you could not fight in the so called official competition. So we also went in with the Neth Karate Association. Kyokushinkaikan style because I did not want to screw my boys out of any competition I knew they could win. In those days we won about everything their way was to win. In 1970 I was asked to be coach for the Belgium National team and the Captain was Geert Lemmens in those days, a European champion, (now 8th dan of the IBK) when the press wrote about the best karateka being in Belgium instead of being coach for the Neth team I was asked for a meeting at the BBN office. I resigned in Belgium and became coach for several years in the Neth. Except a few karateka from other styles (who trained every week several times in my dojo (when I was coach) the whole team was from my dojo. Still it was very difficult for me to train karateka in this soft style in which the competitors where many a time on the mercy of very incompetent referees mostly because they never fought themselves. When after the WC in Paris, karate, I saw what a farce this kind of karate was, I stopped and only run my own dojo from than on. I had by than and was the only one in Europe, who had all the official certificates from Japan in Judo, karate and from the Japanese Kendo federation in grades and teachers licenses. Also I had my so called official state license for Judo and karate also of the Netherlands. That does not mean as much as it sounds for their is freedom of teaching in the Netherlands by law so anybody can teach Judo and karate, ect, anyway. During the WC karate in Paris in the 70ties they tried again to nail me. The French wanted me to do an examination for world referee even after I got my license in Ajaccio, Corsica. When the Japanese delegation heard that, they told them that Blumling was a state recognized karate sensei in Japan and the only foreigner who held a 6th degree in Karate and if they enforced that test that they would not compete and go home. It was Nakayama Sensei of the Japanese karate Association who stood up for me instead of the Dutch officials or Europeans. They where all scared to dead for me and did not know what to do but loved to humiliate me because most of them had never really been on a tatami for a rough competition. They withdraw their silly request and than a real funny thing happened. The match Japan - France. Both sides did not trust any referee and they both asked me to be the referee. France won, who's NUTS now. I left behind a very strong team, Jan Plas, Jan Kallenbach, Ton Heumen, Lobman, Otti Roethof, Reeberg and several others. Later Rob Zwartjes who to my great surprise took over as coach would claim that he was the best coach in the world when MY TEAM WON the world team event soft style. They where All karateka who joined my dojo as beginners and became blackbelts and champs in MY DOJO. Roh is kind of a nice guy who by profession was a school teacher, but in a fight he could not beat his grandmother when

she has a umbrella in her hands. The BBN was blown up by the Judo discipline because the old judo teachers where not really happy by all what happened around them and they found out that they would never have a hold on karate and went on their own again, like judo only, by the name Judo Union Neth and is still in big business today. Karate also went on its own and I was asked to participate but could not get myself to do so after hearing that Bontje, an old style judoteacher who never fought a match in his entire life and a man who hardly could spell the word karate would be for sure the first president. Also that Jan Kallenbach (See profile Kallenbach) and Rob Zwartjes would be running most of the show. When they made their new union called the Karate union Netherlands, they went into the office and closed the door behind them, Bontje, the slick one. Kallenbach, expelled from the NKA, the Budokai and the Kyokushinkaikan Honbu in Tokyo and Rob Zwartjes, when they finally came out of that office Bontje was 5 the dan (had about 5 hours karate training mostly a written cursus) and the others both 6th dan. No examination or aproval by a grading committee or anything. Just the three of them giving each other presents. The only one who really was worth it was kallenbach for in his days he was very good and as a teacher also because he is a high schoolteacher for his profession. I had enough of that kind of people and went my own way. On my way back from Japan in aug 1966 I had a stop over in Paris for my connection to Amsterdam when somebody called my name. It was Kase from the Shotokan, Japanese karate Association who congratulated me with my 7 th dan and when I told him that I only made 6th dan last year and no 7th dan, he laughed out loud and said, well they made me 7th dan because they thought that you also made 7th. So politics was more important than a honest grade and that is why 80% of the so called karateka in the world get their ass beaten in a real streetlight because their grades are not worth the paper it is written on. Than I asked him why he made Bontje and several other old judo teachers black belts even if he knew that they where not worthy of a 6th kyu in Japan. He said he had to because they told him that if he did not, they would boycott his efforts to establish his style in Holland. "Shotokan". But he smiled, they all know what asses they are so they all disappeared and nobody even knows them anymore. That was how Shotokan was made in the old days. Kase is a real character and a good Sensei. Just to think that I had to work with and be friendly to people like that gave me sheepbush. Later they even made Bontje, whom was still president of the so called official Dutch WKA soft style karate union, 6th dan as a honorary degree which I thought was very funny for a man who never ever showed any honor in the way he behaved. In 1966 I went to Japan again part because I was tired of all the political bullshit and certainly because I was homesick for my friends, old Senseis and Japan. I did not really train that hard anymore but went all through Japan and visited my old friends and the things I had not much time for in my study days. Going back to Holland was a bit sooner that I planned for disaster struck again and nearly killed me. I still loved to have a go with so called champions and thats how I met Jimmy Stewart, middleweight champ of Canada and a expert on the ground they told me. So I went with him on the ground and had him every time between my legs as to control him, lying on my back. He would grip both of my legs trying to pass me and than apply his holding technique for the court. But every time when he gripped my legs I had him in my special choke and let him turn me on my neck and around me. Because when he did that he put on the choke himself like he closed a vice around his neck. I had his lights out for about 5 or 6 times when he again gripped my legs and put me on my neck and wanted to turn me but I could not get my neck moved and Jim put so much pressure on my neck, standing upright with both my ankles in his hands and all his weight behind it, that it was a necklock and I could not move and I

heard a loud crack and saw a big orange kind of flame for my eyes for the second time in my career. I screamed "STOP" and luckily Jim who was a real sport stopped right away and most probably saved my life that way. I could not move my head for it was all stiff and very painful. That night I could not lay down because than I couldt breath and Bill drove me to the Police hospital, they said after looking me over that they could not do much and suggested that I return home as soon as possible and go their to the hospital. I left in a hurry for the pain was killing me and I got a bit scared also. In Holland I went to the Valerius clinic in Amsterdam and Prof Stieltjes had a real treat for me. He told me that he had to check my nerve system with kind of a big electric machine. Attached to that machine where electric wires and at the end thick needles. He said that it was impossible to give any kind of injection against the pain for it must be done in the live flesh. He put one needle in my finger tip of the indexfinger and one on the thick mouse part of my hand and one in the other thick part of my hand. Than he told me to close my hand and open again several times and I never had so much fun in my life. Than he took many pictures from different angles. After some time he showed me the pictures and congratulate me for he said a millimeter or so left or right and I would have had a broken neck and would have been from the neck down completely paralyzed. I thanked my guardian Angel many times after that. He told me also that when I get older that it would really bother me and he was right for it bothers the hell out of me especial at nights. The cartilage between two vertebrae where completely gone and from one vertebra a bit was broken off and one show in length a big crack and must heal first. And they say that soccer is dangerous. During my second stay in Japan in 1966 I studied some more Bo and sword techniques with Kuroda Sensei. After we had some nice green tea in his office and he said something about the Japanese police being so alert and on the ball. I laughed and kid him about their police by telling him an event that happened in autumn 1961 at the outskirts of Tokyo. Bill and I came back from selling out in the country and when we reached Tokyo we saw some American car standing on a deserted street half dark and a person standing by. Bill said that is a American forces license plate so they probably need help, lets have a look. We got out of the car and we walked towards the guy by the car. When I almost reached him he took of like a bullet. Now I was a terrific runner in those days so I was right on his ass. He run of the main road in to a small side street and at the end their was a open sewer and he could go right or left in to another street but he choose the sewer, which was about two meter wide and run along the whole street against the back of houses. In between their where tiny little gardens and he was about to jump over one of those fences into a garden to get away from me. But he jumped against the fence and balanced on the edge of the sewer and pulled a kind of a small knife and that pissed me off bad and I hit him with a seiken on the side of his head and he went backwards into the sewer with a loud dark splash. Bill who was right behind me could just jump out of the way for the sewer was kind of loaded. The man than scurried in the thick muck to the other side under the road but found a smiling Bill waiting for him so he went back again. At the same time a police officer with drawn revolver showed up out of nothing, it was a bit dark. He took over the smelly scared man and walked away. We also walked back to our car and when we where back by the American car we saw another person putting gas in the car from a jerry-can. They had run out of gas after they had stolen the car from a US living compound. When he saw me running towards him with Bill on my heels screaming mad he threw the jerry-can towards me and took off as fast as he could which was not fast enough for me. He run exactly the same route and jumped at about the same place over the sewer and again a little knife appeared and I hit him. This time he went first and I lost my balance and also went in that damn

sewer. Almost to my knees in shit. That same cop took him also in and that was it. We where in the big newspapers and it turned out that they where quit a pair of bastards and the police where looking for them for some time. Kuroda looked amazed and asked me if it was, and he told me some district at the outskirts of Tokyo and I said yes. He laughed and went to the phone and I heard him talking to some police boss. It turned out that I left Japan shortly after this happened and that they where looking all that time for those two brave foreigners who got their prey. Next day I stood in front of the high police commissioner of Tokyo with Don Drager and I got the gold medal for valor from the Tokyo police. Bill got his later because he was in Korea at the time selling. When I came back from my second stay in 1966 I brought with me the latest kata and the boys had something to study again. Every week I would go to the honbu and study under Oyama Sensei again in the so called new dojo with was bigger in several stairs but the dojo was again very small, it used to be some kind of zipper factory before. The water would drip off the walls and their was nothing they could do about that (the only real improvement was that Oyama had now a nice office on the top floor and down was a small office to register ect. I also went to Korea in March 1966 with Bill and we had a good time because my whole trip was payed for by 7 diamonds I bought from one of my students who worked in that branche and I sold them with a very large profit in Japan and Korea. In both countries they where not aloud to buy or sell them in those days but they really loved them. I got my 6th dan in Judo from my old sensei Shigematsu just before I left for Holland. In 1976 during my invitation to the Korean Veterans Army in Seoul I went for a week with my wife to Tokyo and got my 7th from him. So in 1978 I had just my pockets full with all the political bull and the untrustworthy cowards around me who run their little petty dojos and fought among each other because a real match on the tatami would kill them just to think about it. I stopped and took time out for a while. A horrible incident took place about some time later in Sept 1978. I was to stupid to let myself being involved in the dispute between the Dutch government and the Moluccans (they got a real lousy deal from the Government after serving them for almost 200 years faithfully in the Dutch East Indies). One of my friends who had the Dutch Medal Of Honor, deserved against the Japanese in ww2 interduced me to his son and thats how they asked my advise. Besides that I served in Korea with many of them and they where real pals and brave soldiers. But when the police arrested some of them for other things than I knew, they where interrogated. Than the detectives of the case told them that I was not their friend but that I had sold them out to the cops. Well they where not to bright and believed the police and of course became very agitated and mad and started to make up stories which really put me in a very bad light. After they signed their statements I was arrested and that was what the detective named "Calf" really was after. Now calf in my book is a small COW and that was just about the brains that detective had for he had no case at all. The arrest itself was for Dutch standards very raw. Two detectives had small machine guns because they where told that I was very dangerous and could kill a man from 10 meters distance. Yes Bruce Lee, who never fought himself sure did a lot of damage by the simple people with his bullshit movies and his drugs habit after. Because he figured, once they had me under lock and key he could maybe find out what I was made of and what I had done or was up to. They have a lot of simpel people in those days working. When I finally came in court they where quickly found out and told the court what the policeman had told them and than that they made up the stories. Of course I was acquitted and got 280.000 Dutch compensation. The press had a field day and when I was back I just sat home, licked my wounds and wondered how the hell I got into this shit to start with. So in 1979 I gave my dojo to one of my

students and went my own way. I worked again in movies and TV series like "Dutch Glory" about the tug boat business in the book of Jan de Hartogh. In 1980 a student named Jan de Bruin, who is a corporal by the Dutch Navy, asked me to give a stage at the naval base in Vlissingen. I did so and they asked me to take over again and help them on their way like I did for many years before that. Thats really how I started the Kyokushin Budokai, the all round system. Jan is now a 6th dan. From than on I taught again in many dojos, showing my system with was lots more fun and interesting than the soft style or the former KKK style. In 1989 my best all round student Chris Dolman got a invitation to fight a prof match against Akira Maeda in Tokyo in a so called free fight which took on real well in Tokyo. It fitted in a way into my system so their was no problem their. Chris asked me to come along as his coach and friend. And so I was back in Tokyo and in the middle of the prof business. He fought for the UWF which later became the famous group of "RINGS". The evolution certainly was not at a standstill by other japanese who saw big business in free-fighting and they where damn right. In Jan 1993 I went with Chris again to Tokyo for the competition worldchampionship Freefight. His student Dick Vry fought the B selection and Chris the A selection and both fighter beat everybody in their selection and where in the final. Well Dick had no change against his sensei Dolman and so Chris became the first worldehamp in freefight and his student second. The Japanese where stunned and both fighters an overnight sensation and they still are today. After the fight I stayed on for another week just to visit old friends like Isao Inokuma, now a famous businessman and Professor by the only martial Arts university in Japan and Kuroda and the Kodokan ect. Especial my visit to Kuroda was very emotional. After a terrible run around between those tiny little lanes outside Tokyo I finally located his new little flat. I knocked at the door and his wife opened and I put my finger on my lips and slipped past her into the tiny living-room. Sensei already came to the door and asked who was their. Than he saw me and turned completely red in the face called my name and threw his arms around me than looked into my face all the time crying. I could help myself and also cried. It was 27 years ago that I last saw him and in the mean time he had a stroke which made an end to his Budo days and he only taught Calligraphy now. He is one of the highest teachers in Japan on that and a 10th dan and professor Also he got the highest medal for his service to the people from the Emperor of Japan. We had a great afternoon talking about the yesteryears and he sat behind his low table like in those days and made me some beautiful calligraphies. Some of them in the old style of 1000 years ago. In later years I visit him again, he is 88 years of age now and I love that kind old sensei. Also in 1993 I heard that a old champ of the KKK Takashi Azuma also left the Honbu and made his own style and I was really looking forward to see him for in my time he was still an very young kid. I found his dojo at the outskirts of Tokyo went in and sat down on a chair besides the tatami. A brown belt was teaching and he did a gbooi job ignoring me so I waited to see if the Sensei would show up. When that took to long I asked the brown belt if the sensei was in and he wanted to know why. I gave him my little name card and he looked and nearly jumped out his gi. He screamed at the karateka on the mat to stay at attention and yelled "Rei" whereupon they all bowed very politely to me. Than he apologized over and over again for ignoring me and the hot tea and towels where brought and I was told that sensei was called and if I please would wait for it wont be long. Azuma was very surprised to see me in his dojo and called the press who took pictures. We went for a late dinner and we talked and talked. It turned out that he also talked to oyama after he won the KKK worldtitle. He also wanted to change the style to go along with the karate evolution he saw coming all around him. But again Oyama refused and so Azuma left the KKK honbu and

made his own style which looked a bit like ours especial in principal. Since he is also a 3edan of the Kodokan he brought throws and groundwork in his style and for protection a helmet so that anything to the face was aloud without really change that face except for a headache when you got one real hard in the kisser. We got along fine and the next day I taught in his dojo and showed my idee while the TV cameras took it on tape. He also invited me to Japan and take a student with me to fight in the yearly Hokutoki the championship of his style "the DAIDO - JUKU". I went their with a karateka of the dojo of Dave Jonkers (my shihandai) named Sem Schilt. The first time was not easy for Sem because the helmet bordered the hell out of him and groundwork was a stranger to him and throws he did not know very well and stopping the throws was very difficult for him. It was no wonder that he lost even if he is 2,10 cm and 110 kilo and was than 20 years of age. He won many kickbox and full contact titles but this was a total different game altogether. We trained after that for a year on my system and I gave a instructors course in that year almost every 14 days where as much as a total of 70 karate black belts from all styles participated. The Kyokushin Budokai finally broke through. We went to Japan again in nov 1995 and Sem fought his way to the finals but was made third place after they explained that he made a fault by hitting to late ?? and his opponent stayed on the mat for almost 20 minutes mostly OUT. But it was their rules so we had to abide with them. Funny end of the competition was that the final was not fought for Sem really screwed them up good, they could hardly walk and could not shake anybodies hand. Not such a satisfying end that year. In the mean time we put our dojos together and made officially the International Budokaikan with the old timer David C. Cook from England, who had his big organisation in Sweden who formerly made the so called Ashihara style. He became the chairman and Dave Jonkers my shihandai and coach and vice chairman. I became as kind of grey eminence now. The President of the IBK. Kenji Kurosaki 10 e dan became our Honorary president. We did than wonderful international summer and winter camps. In 1996 we went again to Tokyo for the Hokutoki and this time Sem went through them like a hurricane and won outright the title for the first time in the history of the 19 year old Daido Juku and under die watchfull eyes of my old sensei Kenji Kurosaki. The same thing happened in 1997 and than I was told that we could not participate anymore for the next two years. One thing I found out again the hard way. The so called established karate sensei all over the world, if he ever fought or not in that old pussylike system is very hard to pull over to follow this new and popular style especial in Japan. He does not want anyoody to see that he does not know what to do in the new situation and cannot bring up the stamina to break through and better himself and be a real sensei after some study. Most of them are like little kings in their own dojo and rule like that and make money mostly the easy way and dont like to sweat or be tired if they can help it and that is the reason that they could not defend themselves in a real fight not even against a strong woman for their karate if mostly a farce. The same goes for judo sensei, who have to undergo the same problem but than with karate and kickboxing. Sem did not mind and proved that it can be done so did Dave Jonkers who is a terrific teacher and fighter and a 6th dan in Judo and 8th dan in all round karate for he bit himself firm into the matery and came out on top and so did many more of the older Sensei. Sem is now a professional fighter with the Pancrase group and after two years is now at the top. In 1993 Oyama sensei also woke up and had a meeting with Akira Maeda from Rings and now a 8th dan of the IBK. They talked about integrating some of the KKK into fighters for freefight. He also send Maeda to Holland to talk to me, autumn 1993. Chris Dolman called me and told me that Maeda wanted to talk to me and was really send by Oyama. During that meeting at my house Maeda told me that Oyama found out that after

all those years he was screwed by most of the foreigners who where out to make a dollar and a name, only for themselves by using his Kyokushinkaikan and above all his NAME. He told Maeda that only Jon Blumling gave him always good advise and never doublecrossed him. Now KKK was really going down the drain and he wanted me to come back and take the position of honorary president of the world KKK. And of course work hard to pull KKK out of the big hole they where in. I said that I had two conditions before considering that proposition. First a change of style so that we go forwards instead of all that standing still all that time. Second, Loek Hollander OUT. It turned out that the first we could talk about. I did not know for sure but thought so at the time, that Maeda and Oyama talked about the change already. The second was NO problem because Oyama knew very well what Hollander did all those years especial after Piet Polder sensei send him all those papers about falsifying official certificates ect. The DAN certificates especial Hollander sold for a lot of money to innocent students who thought that they where original Oyama certificates. I was very liappy that finally after all those wasted years we could go fullspeed ahead again. In spring 1994 I would go tot Japan to finalize the details. On the 28th of april Chris Dolman send me a fax he recieved from Rings and I read that Mas Oyama Sensei passed away that day after a short illness because of lungcancer. I went cold all over and than a tremendous sense of grief, despair and rage went through me and the tears came and I could not stop. For hours I just sat there and cried and for weeks the whole life of the yester years kept going through my mind. Life is many a time not fair and this was one time life hit me right in the kisser and really knocked me out. When I was in Japan again in Nov 1994 I called the new president of the KKK Matsui and asked for a meeting and if it was possible for me to pay my respect and say Sayo nara to Seisei who's um with the remains was still in the Honbu. During the meeting Matsui told me that I was a real legend in the honbu after all I did in all those years. That he was just a baby when I was the first 6th dan in the Honbu ect,ect. But he said,one thing I cannot understand, WHY did you rob a bank with a drawn revolver, was arrested and went for a long time to jail. I was completely taken by surprise and asked him if he was joking. He said NO it is here in the archief of the honbu. Than all of a sudden I understood why Oyama stopped the invitation when he offered me the same position in 1983 after I met him in Seoul Korea. It was Loek Hollander all the time who cut my throat and really tried to bury me in Tokyo. See Hollander Profile. I asked him in turn if he had read the papers Piet Polder send to Oyama years ago and he asked the Secretary if that was true. She said that she had read them when she took over and that they where not nice at all. After that I was taken upstairs to a little room in the attic which was converted into a kind of temple. Under a big picture of Oyama was his urn and the whole sphere took over my body and I trembled all over. I looked into the eyes of that picture, those piercing eyes that always took over when he talked to you and I layed both hands around his urn and strange enough I had to talk to him. The tears where running down my cheeks again and I dranked him from the bottom of my heart for all he did for me. I apologized if there was anything I did wrong, for I swore that it was not meant to hurt him. It felt like there was a kind of electricity running through me and like he said, we always had mutual respect for each other and we where really great friends and loved each other even if we did not always saw eye to eye. at least we where honest with each other. It is good like this I knew you would come, you hardhead. Somehow it put me at rest and I left more at ease than when I entered the room. I went into the old dojo and smelled the smell of hard work and dedicated karateka and the tears came again when the yester years passed by again and all those wonderfull times floated past my eyes. I had a lousy day that day. I am not a old woman

and certainly (after Korea) NOT really religious. I believe in the old Bible an eye for a eye ect and that when you are a louse that it will always get back to you. But Sensei,s dead really threw me off balance. Some days after, Maeda fax me at the hotel and proposed a meeting with Matsui that evening in my hotel. It turned out, against his earlier remarks, that there was a possibility to come back to the honbu. But I would NOT get any position untill at least a year and than they would see. Also that he did not want to get rid of Hollander because he still was of value to them. I thought he better see his phychiatrist for he is not really on top of things. What he probably did not know was that I recieved a letter from Oyama,s daughter Grace, sometime ago where in she stated together with her mothers, that Matsui had taken over the Honbu in the old mafia style and that the whole last will of her fathers has been proven FALSE.(much later Matsui lost the case in court.)!!! I did not want to get involved. for this was Japan and besides that if her Mother wanted to talk to me she only had to contact me. I met the widow in sept 1994 and closed her in my arms and told her that she always could count on me. So she KNOWS > Up till now I have not heard anything. Than Maeda said, you cannot do that to Blumling, he is the oldest and now a 10th dan. Matsui said than that I was NOT a 10th dan of the KKK honbu which I thought was very insolent and stupid and funny also from a 4 th dan who was in his fathers binoculars when I was already the only 6th dan in the Honbu and Japan of the KKK. I told him that I would accept his proposal on only one condition. And that was that he would put together a 10 man team of his best fighters and I would do the same. Than they would fight in Tokyo against each other. But only in a RING so that they cannot run away around the tatami. And of course since they where so dami good they could fight anyway they wanted in their NOW silly style but we would fight OUR style and we would find out once and for all in few of the public who the real fighters are. And of course I would be CAPTAIN, for at that time I was only 61 years of age. Matsui looked if they put him on fire and asked Maeda if I was serious. He nodded for he knew my boys and that Chris Dolman 9th dan would be a happy second in the team. And I said, you damn right I am. Than I also told him that I knew that they lost already a team match against Shootboxing, which is a very weak kind of freefight. When Maeda asked if that was true he sadly nodded. YES. I stopped this kind of foolish talk and told him what I told other so called big shot Japanese Sensei,s before, that I will NEVER again work under a Japanese sensei or organisation (except Kenji Kurosaki 10th dan) but might work on equal with them. No Japanese is going to the bank again with the money I earned for them unless they can beat all my students.HAHA. And I am sure that very few overseas dojo will send money to te honbu like in the old days and if they do only little for the big time is absolutely over and nobody is going to listen to a 4 th dan who was a kid when most of the old sensei in Europe where years ago already 6 and 7th dan. Nowadays the whole of yesteryear is water under the bridge which was proved on a day in april 1998 when I run into Anton Geesink on the streets in Utrecht. He was genuingly liappy to see me and bearhugged me. Since I always admired him as a judoka I to was happy for it is better that two old senseis respect each other instead of hammering away at each other. Time have certainly changed me, even if sometimes the heartache takes over remembering matters from the old days because of something that happens. But time also made me mellow and I certainly can see that I also made many mistakes. But one thing is for sure I rather have friends or be friends with everybody than not. On the other hand it is impossible to be friends with every body for many people always want to be friends for other reasons than being a friend or working together. I always said that even the Lord Jesus had enemies and because of trust,that cost him his life and Gandhi they shot and he was goodness him-

self in the light of those events I rather be a honest SAMURAI. Now I play a lot of golf and have a handicap of around 24. Why I play golf "because you need Balls to play that game "and that is right up my street. I also have my scuba diving license and for other relaxation I have one of the most beautiful Japanese gardens in Holland. When I bought 16 years ago the whole sending from the Japanese to the world fair, when that was over my garden was complete. Especial when I bought two 300 year old big garden lamps at a auction in a old countryhouse from the VOC years ago. The lamps where taken with the old ships 250 years ago from Deshima island to Holland. When I met my Kenshusei sensei Mifune 10th dan at his home on his 75th birthday he was working in his garden cutting little twigs from trees and I told Bill, it must be a real pisser to get that old and all you do is cutting twigs. Some time ago I was working in my garden on a nice summerday and admired the scenery and cut some twigs and it hit me. that day in Tokyo in the garden of Mifune Sensei and I had to laugh for than I understood how nice life can be and how stupid I was that day with Mifune sensei. And it is good that way. Than one day I read in a newspaper about some of the injurie of a prof soccer player. That really annoyed the hell out of me. They make millions and complain about a ridiculous injury like a knee. If they had to take over my injuries overal those years I am sure that most of them would get out as fast as possible even if they got twice as much money. Almost all my toes are busted and four broken. Two fractured joints of my left hand pinky and three on the right hand by the indexfinger and two fractured joints on the same fingers. Broken bone in the right underarm. Left shoulder completely worn out and the right half way. Two broken vertebrae in the neck and the earilage in between gone. Same in the lower spine for years I could hardly walk but got over it after homeopatric treatment. Twice concussion. Three times a broken nose. Two times medial minuscus broken in the knees and the right knee operated on in 1957. Two broken ribs on the left side. And all the blue spots and bruises we dont count, that is for pussies. Also the shot and scrapieell wounds from the Korean war we dont count for that was my own fault and had nothing to do with Budo in that sense, on the other hand ??? But I learned to live with that and still love to have a go with my students and show them what I learned in those past 45 lovely years and hope that they will have as much joy out of Budo as I had. What really worries me many a time is that my body complains bad when I really get going even with golf because of all those old injuries my body needs a slow start and I hate that. My mind wants a fast start and really knock them out and my body says what the F... is this get real. But I still manage up till know and just the thought that one day I have to say Sayo nara to the one I really loved and really cared for "BUDO " makes me cloke with fear.

Retrospect or summing up?

Oct 1 got a phone call from my Sensei Kenji Kurosaki who told me to come right away to Tokyo for some important business, since right away was impossible it was two days later that I was on my way to Tokyo and even traveling businessclass it still is about 28 hours from the time you close the door behind you at home until you open the door at my favorite hotel in Shinjuku. The meetings were usual until late in the night and about 40 km outside Tokyo at Kurosaki's home. During those meetings it turned out that there was a new Budo organisation in the making and I was on the board of directors for Europe and especially Holland for that's where the best fighters are. The New Budo organisations name is the TOKO FOUNDATION INTERNATIONAL MARTIAL ARTS PROMOTION OF JAPAN. Also on the direction board is the famous Kenji Kurosaki 10e dan. A month later again Tokyo, again meetings and I was surprised with a 9th dan in Judo after 45 years of study and fighting and teaching and still the only one in Holland who studied for 3,5 years in Japan and being a Kodokan Keasusui member in this art. The Japanese are not to keen on giving high grades to foreigners especially Kodokan has a very bad reputation in this regard. The highest grade they ever gave to a gaijin was 7th dan to the English judoka Trevor P. Leggett in London. He was already 6th dan from Kodokan before the 2 WW. Also his friend in those days the American O'Neill was 6th dan. Anton Geesink was the third after his world title in Paris, dec 1961 and that was the last grade he even got from Kodokan especially after a visit when he told the old crew 9th dans and Mifune 10th dan that he was much better than they even were and he deserved their 10th dan, they did not think that the remark was very funny. The biggest humiliation they gave a gaijin was the case of my teacher and friend Donn F Dreager who was the only gaijin sensei in the Kodokan and he could run circles around most of the 8th and higher dans of the Kodokan, he had his mastersdegree from Sophia UN and was a master in History of all buido disciplines and absolute never passed in Judokata or newaza in the years I was under his supervision and he is really the one who made me and Inokuma and several others but never got more than a 5th dan from Kodokan where he should have been 8th dan like if he was a Japanese a terrible mistake from Kodokan where upon in the late 1960 or begin 1970 he left Kodokan for the Kendo union where he made 8th dan. I got my 6th dan in 1966 in Japan from Shigematsu and my 7th dan from the same sensei in 1976. My 8th dan from the budokai sensei's so for me it was a funny feeling to have the highest Judo grade as well, because they told me at Kodokan a few years ago that they will not give anybody a 10th dan anymore and I really don't know why. My old kenshusei sensei Kotani was the last one and when he died in 1991 they decided this matter. Than the newaze specialist who studied at Tenri UN was given by them a 6th dan his name. Chris de Korte and that are the only high grades from Japan to Holland I know of and believe even in the world. They also very strongly denied that they had given their OK or their support for the 10th dan the Dutch Judo union gave Anton Geesink last year he is still a 6th dan for them and Willem Ruska never ever got even a 1st Kyu from them and you know the reason for this. As far as I know also in Karate there are only three Japanese 10th dans and that is Kenji Kurosaki and myself. Kodokan's Takata sensei (nick named in my days Mr Hanegoshi) told us, Geert Bodde 6th dan, Joop v.d. Linden 6th dan, Frans v. Wijngaarden 6th Dan and me, during our visit to the beautiful Kodokan museum that Geesink as well as Ruska where not allowed to go their??? So their is no love at all for those two in Kodokan. Now to set the record straight in Japan by tradition from the early days off when grades where given for various reasons like teaching and fighting the highest grade for fighting was really a 5th dan and when the fighter stopped with competing he was usually given a 6th dan and than he was obliged to start his teaching career and helping the organisation and the young fighters with their experience and be every week at least some days on the tatami. In that way he will be judges for a 7th dan by the promotion board for high grades. The same for his 8th dan but he must also be more than 40 years old. For 9th dan the same procedure and in the old days

they looked for the best example among the 9th dans for the coveted 10th dan and as you can see on diclist their where not really many throughout the last 100 years. If you were not a fighter you were judged by other abilities like especial teaching and working your ass off for the organisation and the waiting in between grades was very long. So in that respect it is absolute impossible that Geesink got a 10th dan for he has not done any teaching or whatever other things in Judo for the past 25 years, than annoying and teasing a hell of a lot of people especial in the Neth Olym Committee and the Judo union. As for Ruska, he has not done any Judo for at least 20 years, failed miserably with the two dojo's he had before and failed also miserably as a coach for the Judo union, for teaching was certainly not his best side and keeping people together was a disaster. So after knocking out the secretary of the judo union, because he could not give him an advance on his salary, he was kicked out with a sight of relief from the union. So why the 8th dan??? he had his 6th the correct way after he stopped competing in the 70thies. So the real tradition and the way of Judo is trampled on with total disregard and as usual Holland made their own rules based on the results of championships from long ago. Well back from Japan the second time aov 1998 I was in bed at home and heard a funny noise in my head like the blood was rushing through my veins in a fire fight way. The doc also thought it funny so I went to the hospital and took a big examination of the heart. They wanted to keep me but since my wife was in China with a group of people I could not stay and they gave me heavy medicines, for it turned out that my Sinus node had run amok and was complicated by a chest flutter and the pulse rate was 140 instead of my usual 65. As a result the bloodpressure was up to 190 to 130. It scared the daylight out of me and I went home with the thought, Oh Boy now it's my turn. A few weeks later I got an cardioversy and everything looked ok. Two days later at a Amsterdam reunion of Korea veterans I felt my pulse and it was all back to very bad again and in the following months and with heavy medicines I felt like a zombie and told the doc I was going to stop with that stuff and take whatever happens after that. He did not know what to do anymore and send me to the famous AZU hospital in Utrecht to a prof named Hauer and nicknamed the wizard. Well I came on the list to be operated on through my veins and burn some kind of hill in my heart with a laser to stop the flutter from going around in my heart. A new kind of treatment wich had very good results but I had to wait a while for my turn. I went to New York for interviews and movie about my budo life act with Pacific Street Films and my pulse went up to 147 during the New York heatwave I was so lucky to arrive in. Back in Holland I got a phone call from the Prof and he told me that they helped me right away on aug the 17th I had to check in and they helped me on the 18th, resting on die 19th on the monitor and back home on the 20th. Saturday the 21st I played golf like I was never away. I was born anew again. The operation itself was like a surrealist scary movie in that little room on that white stretcher under all kinds of big lamps and rontgen and all kinds of tv circuits and I was waiting for the sedative but was told that I could not get one because for the good results they had to do their thing WITHOUT any anaesthetic besides the two cuts in my groins. They went in with 4 long thin snakelike tubes on the left side and with one on the right side and the whole thing took 4 hours and some minutes. Finally they told me that they were going to burn wich did not sound at all good to me and I braced myself with tight ass and nails in the palm of my hands and rightly so, because as soon as I heard something like give me a 150 I heard a machine start zooming and the pain was really something for a few seconds and again a few seconds and I started to sweat like a malaria patient. Than I heard them say lie needed more, like give me 500. Now even the village idiot can figure out that that is more than three time 150 and I got a bit panicky and again rightly so. For when the zoom started again it felt like my chest was exploding and the pain went to my groin and into my throat and my chest felt like they blew it up with a hand grenade. After die second time I just wanted to scream that I had enough when the Prof came at my side and asked how it was going, I answered that time flies when you have fun whereupon he told me that everything was OK but my

heart rime disorder had come back so they would give me another cardioversy to set the clock straight again. When I woke up, because for that they put you under for a little while, I was wheeled to my room and told that everything was lovely again. And so was my bloodpressure again 135 over 78 and my puls an average of 65, I figure that I had a close call and that I am also the luckyist budoka in the world. From Japan I got the message that Matsui, the selfappointed leader of the Kyokushinkai honbu after Oyama died, was finally kicked out of that Honbu after the Japanese high court so ordered. Last picture in the magazines was Matsui walking with a carton box out the Honbu and face like a whipped angry doggy. So Oyama's widow has all the rights again like it should have been from the start. But not before Matsui again did a very dirty trick. For Japanese law when somebody takes over a business he has to take over also everybody working in that business. So a week or so before the court decision, Matsui knew he had lost and appointed 12 new workers and of course his young cronies and as a result of that the widow has to pay those useless cronies every week their NOT earned salaries in the old fashion methodes the Yakuza always uses. So again the widow had to go to court to present this lousy harassment and have it again undone by court decision with must be still peading. I only hope that the foreigners stop sending money for useless membership cards to that kind of sensei??? so that they can drive their cars and dine in their fancy restaurants ect. Funny is that a reunion of old Kyokushinkai students and Sensei's oct the 10th 99, some sensei who finally also left Loek Hollanders idea of the Kyokushinkai did not know any of those things happening in Japan they still payed crazy prices for nothing. After 47 years in Budo the years played tricks on my body lately while the mind goes like, get him and do that famous throw or groundwork technique, my body at times now plainly says, the hell with you Tarzan! But old age also made me aellow so that I see things completely different as the hot shot from the younger years saw them. And one thing is very, very clear to me after all those years. It's absolute impossible to get all the unarmed fighting disciplines into one big union with a good board of directors and a very honest board of promotions. I tried, together with Oyama in the old days but their where so many funny budoka who really could not claim that budo title who just went their own funny way so it was bound to fail. The reunion made me happy (I was invited as the guest of honour) especial when one oldtimer said you must feel great when you look around and see all those budochildren of yours and you grandchildren and how they made their own champions and their own good sensei's and how they have grown themselves into famous Sensei, and he was right it gave me a feeling of great satisfaction and I know now that I have accomplished many good things, things others can only dream off. And together with Kurosaki Sensei I hope the rest of my winter years to work to make it even better and teach those who want to learn and the old sensei's with advise. At the end of the reunion they made me a honorary member of the Neth karate association, the same NKA I made Jan the 2nd 1962 in Amsterdam Tung Yen dojo together with Harry Serise and Rinus Schulz, both who are now 8th dans. Well in the end, now that my body is present again in good health I don't want to worry or lay awake when some matter did not go the way I would have liked it so back to the tatami a little teaching, fighting to give to others what I learned in those long years, play my lousy game of golf and enjoy my Japanese garden with my 30 kois in the pond and, my beautiful collection of art and most of all having the finest wife in the world. For all my loyal students thanks for those years and I love you all.

May the Gods smile upon you.

Sensei.

*Voor de tweede maal body guard op de verjaardag
van Prins Bernhard voor de strijdkrachten in juli
1991*

*For the second time bodyguard by our beloved
prince Bernhard on his birthday for the combined
mil forces July 1991*

*Met mijn oude opperste commandant
With my old supreme Commander*

Wederom op paleis Soesnbijk juli 1996

BRIEF VAN H. SERIESE 8TE DAN BUDOKAN OVER DE LEUGEN VAN DE 100 MAN VAN HOLLANDER.

DE LEGENDE VAN DE 100 MAN.

Al vier uur en later hoens mijn verblijf in Japan samen met Loek Hollander werden we geconfronteerd met de meest kwele verhalen over de speciale Kunst Tegen 100 Man.

Als je deze Test met goed gevolg aflegt, behoort je tot de Beste Vechters van de Kyokushinkai, de elite van OYAMA. Sensei.

Tot mijn stomme verbazing bleek hier niets van waar, er zijn ooit 2. Mensen geweest die het hebben gepresteerd. Dit in een keer 100 partijen achter elkaar af te werken.

Hier is helemaal geen officiële Test, maar OYAMA met zijn jodel voor publiciteit en Theatier heeft dit uit P.R. oogpunt goed gespeeld ^{en} een hele Legende om heen gebouwd, wat het goed deed in de jaren 60.

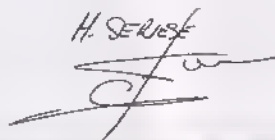
Hollander en ik deden deze 100 Man Kunst ook doen, de eerste.

30 Telde als actie Kunst partijen, die ik ook heb afgeleverd in Augustus 1967. Loek Hollander heeft deze 30 partijen ook gedaan de Reserende 70 partijen werden verdeeld over de Rest van de Week. (7 dagen Had je Hierover doen)

Als je van 100 30 partijen voor mij voldoende.

Zelfs onze Onbepaalde Ton Bluring. Lange tijd Behorende tot de Groep van Elite Vechters van OYAMA word dit onzin evenals de Legendarische Don Dropper

Op Bijgave Test L. Hollander en H. Serieze in de Testen van 30 partijen Het Vert. ik Test Bull. de Meestere Trainingspartner van Ton Bluring.

H. SERIESE

DE VALSE VERSIE VAN ONS JANIJE

Karate-do in Nederland

Omstreeks 1960 kreeg het karate in ons land bekendheid door een vertegenwoordiger van het Kyokushinkai karate-do (Oyama) die later met behulp van Kurosaki Akira het karate verbreidden.

Heel vaak verliep de kennismaking via het judo en ju-jutsu. Veel karate-ka waren nl. met judo begonnen.

Toen in 1963 de N.K.A. (Nederlandse Kyokushinkai Associatie) werd opgericht en de eerste karate-scholen werden geopend, kon de ledenaanwas rechtstreeks plaatsvinden.

Andere Japanse top-instructeurs kwamen de Wado-stijl van Ohstuka introduceren (Kono en Fuji). De Shotokan-stijl (Funakoshi, Nakayama) kreeg pas bekendheid toen Hollandse karate-ka er in het buitenland mee kennis maakten en les kregen van de Japanse instructeur Kase.

Daarna ging de ontwikkeling snel; in 1965 werden in Amsterdam de eerste nationale stijlkampioenschappen gehouden. In 1966 werden de eerste derde-dan examens afgenomen en uitgerijkt aan de heren Schulz, Serieze en Kallenbach.

Iedere stijlgroepering was zo bezig met het opbouwen van de eigen groep, dat er aan samenwerking werd gedacht maar niet gewerkt. De N.J.J.B. probeerde er wat aan te doen en organiseerde de eerste gemeenschappelijke nationale kampioenschappen op 12 maart 1967 in Den Haag.

Van boven naar beneden:

1. 4e dan Judo december 1959,
Korean Yudo association

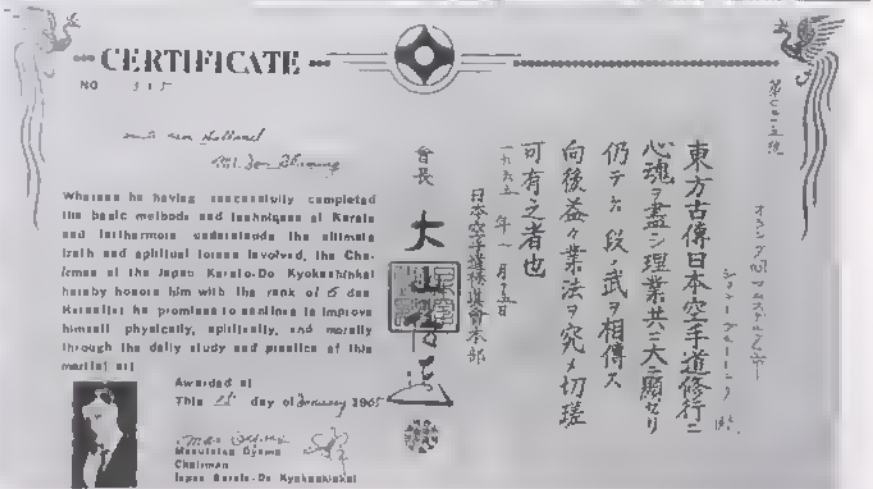
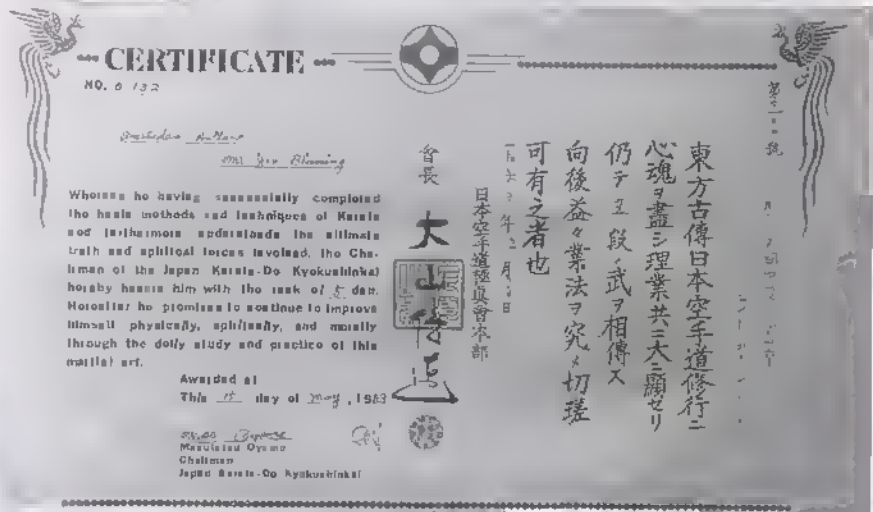
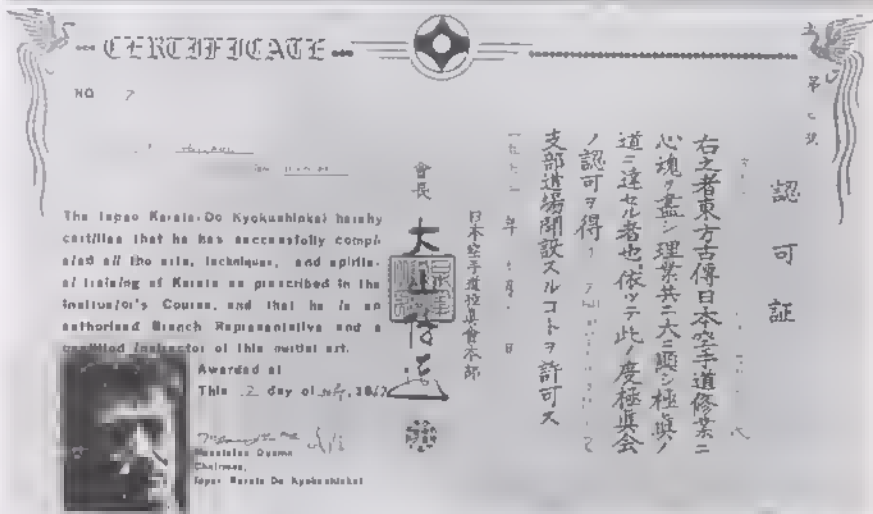
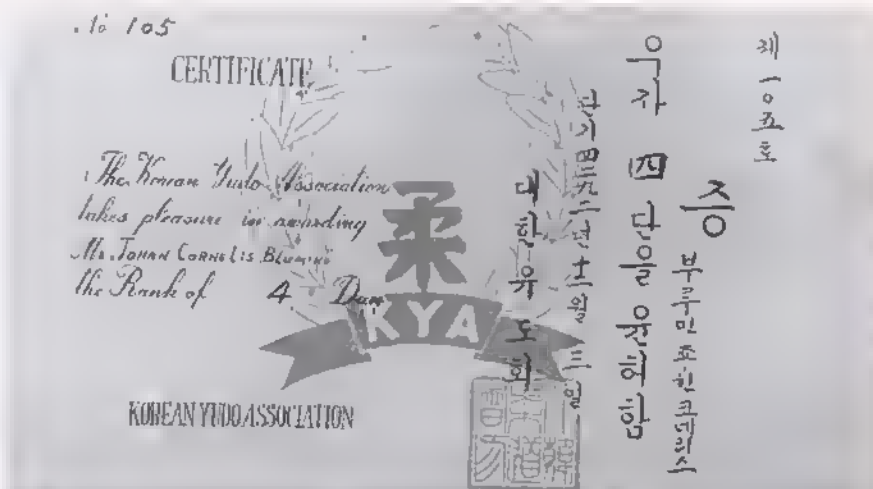
4th dan Judo december 1959 of the Korean Yudo
association

2. Leraars diploma 1962

3. 5e dan Kyokushinkaikan, mei 1963

4. 6e dan Kyokushinkaikan, jan 1965
Eerste van de Honbu, en eerste buitenlander in de
wereld van Japan

First 6th dan of the Honbu, and first foreigner in
the world.

Duizend droevige gedachten wellen in
mij op, als ik naar de herfst maan kijk ;
Ook al weet ik dat voor iedereen de
herfst komt ,
en niet voor mij alleen .!

A thousand sad thoughts arise in me ,
When I behold the harvest moon ,
Although to all men autumn comes , and
not to me alone .

Ah, when I count the years still left ,
I find them quickly told ;
In all the world is nought so sad
As growing OLD !

参段ブルーミング

本年柔道寒替古ノ
定日悉皆出席セリ
仍テ茲ニ之ヲ證ス

昭和三十一年二月五日

講道館長嘉納履正

4.

ブルーミング殿

居合道参段

右授與する

昭和三十一年七月八日

今日本剣道連盟副連盟長
神道夢想流技道部長
大木清居合道師範

黒田市太郎

5.

ブルーミング殿

杖道三段

右授與する

昭和三十一年二月十日

全日本剣道連盟

會長木村萬太郎

6.

感謝状

ジョン・C・ブルーミング殿

昭和三十一年三月五日、窃盗
犯の逮捕に際し御協力いただき
すむやうに事件の解決にたいは
誠に感謝に堪えません
ミに深く謝意を表します

昭和四十一年六月二十四日

警視總監中原清

7.

1. 2e dan Judo september 1956,
Kodokan als eerste Nederlander

The first Dutchman to get a second dan from
Kodokan sept. 1956

2. 6e dan Judo augustus 1966

3. leraarsdiploma Bo Jitsu van de Japanse Kendo
Federatie 1961

Teachers licence: Bo Jitsu of the Japanese Kendo
Federation 1961

4. winter Kenshmsei training 1960
zelfde certificaten 3 x zomer & 2x winter

5. 3e dan Iaido herfst 1961

6. 3e dan Bo Jitsu herfst 1961

7. Hoogste burgermedaille Japanse Politie
Highest Japanese Police award.

第四号

ヨハン・コルネリス・ブルーミング

日本傳講道館柔道ノ

修行ニ精カヲ盡シ大ニ其ノ

進歩ヲ見タリ依テ貳段ニ

列ス向後益々研磨可有

之者也

昭和三十一年九月十三日

講道館長嘉納履正

Diploma
Mr. Johan Cornelis Bluminy
is herewith licensed to work on the second grade of
the Kodokan Judo of Japanese origin in recognition
of the great progress that he has made by his diligent
study of the art.
We expect him to endeavour for further progress
in the future

Tokyo September 13, 1956

Dr. H. K. W. B.
President of the Kodokan Judo Institute

第一号

ジョン・ブルーミング

多年日本傳講道館

柔道ノ修行ニ精カヲ

尽シ技熟達ニ至レリ

依テ六段ニ列ス向後

益々所磨シ新道ニ於テ

可期為師範者也

昭和四十一年六月五日

重松道端

重松一雄

2.

印箇手形之事

神道夢想流杖秘傳

除奥入令相傳候早

以後守五常專深志於

有之者目錄條相傳

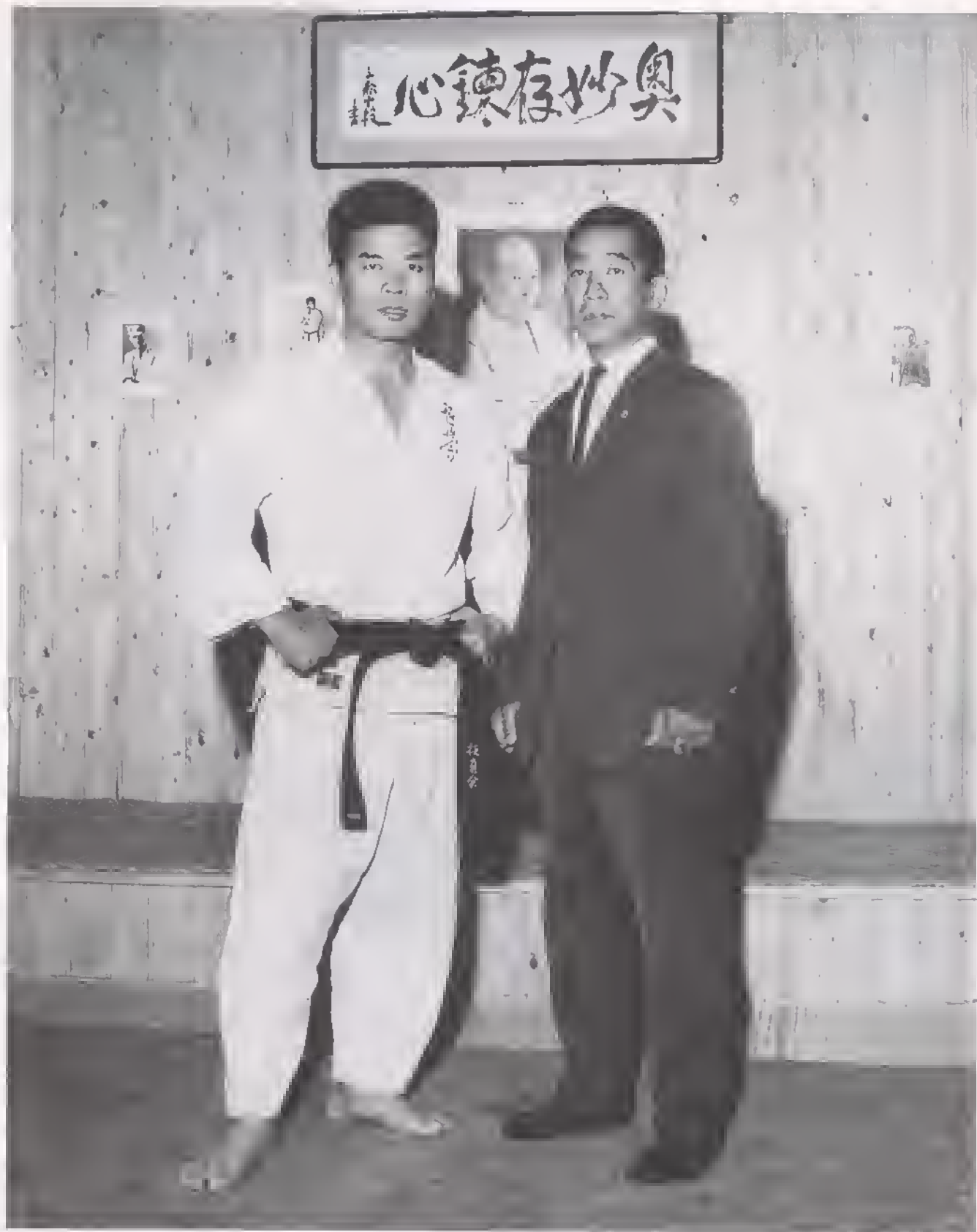
可致者也仍如件

昭和三十一年七月八日

清水隆次

ブルーミング殿

3.

*(L) Kenji Kurosaki (5e dan) (R) Arthur Hisatake(4e dan)
zomer 1966*

Wanneer ik mijne ogen sluit
en heel dat ruige, mooie leven,
weer als een storm door mijn geest heen fluit,
zou ik alles weder willen geven,
dat nog eens - zo intens - te mogen leven.

En waar ik doordring, diep in de schudwingingen
van mijn ziel en vindt een tonneloos verlangen,
als een fel brandend vuur, dat
woest zingend door mijn geest
al laat zien, wat is geweest.

En waar ik eindloos jaag op 't andere geluk,
wat vaag voelbaar is en kan veranderen
doch dat men nooit voelbaar ziet
en onvermijdelijk zal eindigen
in een machteloos verdriet.

En diep in mijn bewustzijn, beseffende,
dat al dat groots gebeuren, binnenin mijn geest
niets is dan een droom, die is geweest.
Daar wij eens niets meer zullen wezen
dan, een zacht gemurmer en gefluister,
door de winden meegenomen, over de lande,
dalen,, door de bomen van het eeuwige bos
en wegvloeit in het duister.

Dan zal ook verdwijnen,
de stille weemaed, het peinzende kwijnen
het adembenemende verlangen, het stoten,
naar wat in een verre horizon, onbereikbaar; ligt versloten

Jon Bluming, 10 e Dan

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Jon Bluming', with a long, sweeping horizontal stroke extending to the right.

DE LA TOUR FINE ARTS B.V.

*Gespecialiseerd in Franse + Nederlandse schilderijen
uit de periode 1860-1940.*

Wij hebben werk in stock van onder meer:

**Emilé Bernard
Maximilien Luce
Maxime Maufra
Paul Sérusier
Albert Lebourg
Henry Moret
Ker Xavier Roussel
Julien Dupré
Paul Gauguin
André Beaudin
Henri Martin
Emile Othon Friesz**

**Openingstijden: ma t/m zo: 12.00-18.00 uur
Kerkstraat 149
1017 GG Amsterdam
Tel: 020-4234311 Fax: 020-4234312**

RETINA Total Eye Care

Traay 42 3971 GP Driebergen

Tel. 0343- 51 67 18

Fax. 0343- 51 66 24

E-mail: oogzorg@retina-tec.nl

Retina 8.V. / Total Eye Care / Postbank 39 90 78 / ABN AMRO Bank 55 88 31 478

HTTP://www.retina-tec.nl

Retina Total Eye Care is een uniek oogzorgcentrum in Europa, waar men zich gespecialiseerd heeft in contactlenzen, brillen en refractieve chirurgie. Refractieve chirurgie stelt ons in staat om verschillende correctiemethoden te vervangen door een definitieve laserbehandeling.

Goed zien zonder bril of contactlenzen!

Jon Bluming draagt al ruim 15 jaar naar grote tevredenheid, disposable contactlenzen voor veraf en dichtbij. Jon Bluming kiest duidelijk voor kwaliteit en draagcomfort.

Ons centrum beschikt over een Sport Vision afdeling. Met speciale Sport Vision apparatuur, kan er een grondige analyse gemaakt worden van het zien en reactie/snelheidsermogen.

Dit zijn verschillende oog/hand- voet coördinatie testen.

Wat kan Sport Vision voor u betekenen?

Voor een sporter is het gezichtsvermogen enorm belangrijk. Winnen of verliezen, het kan een kwestie zijn van goed kijken, inschatten en beslissen. Via de ogen komt 80% van alle informatie binnen.

Samen met andere prikkels wordt dit omgezet in een reactie. Beter zien is beter presteren.

Daar draait het toch allemaal om in de sport!

In ons oogcentrum werkt een speciaal opgeleid team; bestaande uit H8O-Optometristen en een Oogarts. Laat uw ogen deskundig screenen en doe de Sport Vision test. Vraagt u vrijblijvend advies.

Op vertoon van Jon Bluming zijn boek ontvangt u een kosteloze Sport Vision Test.

*Retina Total Eye Care Member of sports vision NOC*NSF KNVS*

BENIMA SPORT

IMPORTEUR - DISTRIBUTEUR VAN

Sei Shindo

BENIMA

**ALLES VOOR DE
ACTIEVE VECHTSPOORTER**

KIJK OOK OP ONZE INTERNET SHOP

www.benima-sport.nl

ZOWEL VOOR PARTICULIER ALS SPORTSCHOOL

SHOWROOM:
UTRECHT

MIN. TALMASTRAAT 28 TEL.: 030 - 2433933

ROTTERDAM

1e MIDDELLANDSTRAAT 104

TEL.: 010 - 4778979

KAMAKURA

FULL-CONTACT KARATE - KICKBOXING - FITNESS

Schoorsteenvegers en C.V. Onderhoudsbedrijf

Antonio Leonardi

Alphen a/d Rijn

Schoorsteenvegen

schoonmaken van olie-kolen gaskachels en haarden, onderhoud C.V.-installaties, gas en olie-geisers en boilers.

Reeds vele jaren hebben wij het onderhoud van alle scholen, politiebureau's, zieken- en bejaarden tehuizen en crematoria voor de gemeente Amsterdam en diverse andere gemeenten.

Wist U, dat U ons kunt ontbieden voor o.a.

- het uitruimen en schoonmaken van vervuilde ketelhuizen
- het opknappen van ketelhuizen, schilderwerk, witten
- het schoonmaken van dakventilatoren en ventilatiekanalen
- het uitslopen van oude bemetselingen en het leveren en plaatsen van nieuwe.

Wat U nog niet gelezen heeft doen wij ook!!!

Bel vrijblijvend om advies.

A.J.v.Dalen

STELLING SPORT

Toon Stelling 6e Dan

84-86 wereldkampioen karate
Top 5 Pancrase Prof. Fighting

Kyokushin Budokai

Eusebiusplein 161
6811 HG Arnhem
026-4433038

Karate-club

'Mas.Oyama'

Kyokushinkai-karate

De Bilt & Utrecht-Overvecht

Jeugdkarate (jongens en meisjes vanaf 6 jaar)

Waarvan het doel is om de motoriek te verbeteren en de jeugd te leren wennen met sport bezig te zijn in een strakke (gedisciplineerde) aanpak. Het spelelement heeft een belangrijke functie, terwijl ons jeugdkarate een sportieve uitlaatklep wil zijn, waarbij de jeugd

een "teveel" aan energie en vooral innerlijke spanning kwijt kan. Met ons jeugdkarate krijgt het kind een gedegen lichamelijke en mentale scholing.

Dojo (oefenzaal) De Bilt:

vrijdag van 19.00-20.00 uur gymzaal Buys Ballotschool.

KYOKUSHIN KARATE

Seniorenkarate (jongens en meisjes vanaf 14 jaar en ouder)

Dojo (oefenzaal) De Bilt:

vrijdag vanaf 20.00 uur gymzaal Buys Ballotschool.

Nadere informatie is te verkrijgen bij: Frits Jaspers, tel. 030-2203810

De karatelessen worden gegeven onder leiding van Sensei Frits Jaspers, die in 1964 bij Shihan Jon Bluming in de Valkenburgerstraat te Amsterdam zijn kyokushinkai karate opleiding is begonnen. In november 1994 werd sensei Frits Jaspers door Shihan Jon Bluming tot 6e dansgraad van de internationale Budokaikan gepromoveerd.

Sportschool Güçyetmez

**5e Dan
Kyokushinkai**

Kick boxing
Bokser A klasse en worstelen
Freefight
zelfverdediging

Korfmakerstraat 129
Rotterdam tel: 010-477B034

氣
間
居
多

Sportschool Kimaita

O.l.v. Peter & Thea van der Sluis

Lessen voor:

Beginners en gevorderden
Kinderen vanaf 4 jaar
Volwassen

KYOKUSHIN BUDO KARATE

Leslokaties:

- Schiebroek-Hillegersberg
- Crooswijk

**Tel: (010) 433 46 66
Fax: (010) 433 29 00
E-mail: kimaita@bart.nl
www.bart.nl/~kimaita**

極真

ROWA SECURITY

Rowa Security voorziet in wereldwijde persoonsbeveiliging. Al ons personeel wordt volgens de hoogste eisen intern opgeleid en van alle nieuwe methodes op de hoogte gesteld.

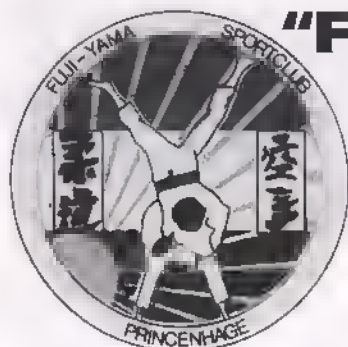
Rowa Security
Persoonsbeveiliging
Artiestenbeveiliging
Evenementen beveiliging
Horeca- Portiers
VIP- Chauffeurs

Info:

Barwoutswaarder 114 3449 HR Woerden

Tel: (0031) (0) 654391024/ (0) 297593736

"Fuji Yama" sportclub

Princenhage
Trouwslagerstraat 7 4813 KK Breda

Tel: 076-5215104

Indoortrainingen:

- Kyokushin (Budo) Kara-te
- Ju-Jitsu
- Judo
- Opleidingen tot 5e Dan

Outdoortrainingen:

- Parachutespringen
- Survival
- Pistool & Geweer schieten
- Opleiding tot scherpschutter

As a mark of honour to "Jon Bluming" The man who gave us the opportunity

SPORTSTICHTING ROTTERDAM

Aidagara

Kyokushinkai karate

Verschillende leeftijdsgroepen vanaf 6 jaar
o.l.v.

Sensei A. Seltenrijch-Fellinger 3e Dan
en

Sensei R. Seltenrijch 3e Dan

Lid NKA en IFK.

Ook voor zelfverdediging en step-aerobics.

Voor meer informatie
010-4329590.

Budo Kai Zuid-Holland

Ashihara Karate
Rotterdam-Beverwaard
Maandag van 18.00 tot
20.00 uur jeugd
Woensdag van 18.00 tot
20.00 uur jeugd
Gymzaal van Haerenstraat
te Rotterdam-Beverwaard

Ashihara Karate Krimpen aan den IJssel
Donderdag van 17.00 tot 18.00 uur jeugd
Dinsdag van 20.30 tot 22.00 uur volwassenen
Gymzaal Buys Ballotsingel te
Krimpen aan den IJssel
Woensdag van 20.30 tot 22.00 uur volwassenen
Gymzaal Tuinstraat te Krimpen aan den IJssel
Onder leiding van:
Sensei Ed van der Ster
4e Dan Ashihara Karate
2e Dan Kyokushinkai Karate

Voor informatie:
Tel. 010-210 06 01

Budo Kai Zuid-Holland
is aangesloten bij de
International Budo Kaikan

KAM LUNG

MARTIAL ARTS SCHOOL

Disciplines:

Gham Long Pai Kung Fu
Muay Thai (thaiboxing)

Kickboxing

Pancrase

Taido

Free fight

Self defence

Special Combat

Survial training

Forms

Demo team

Private training

Seminars

More Info:
Founder Sijou
John B. Van der Spek.
Phone/Fax:
0031 (0) 181-662528
The Netherlands

Kam Lung is aangesloten bij: FIMAC, MTBN,
NKKB, FFU, FFF en via de BBN, SJK/FOGINOC
en *NSF rijks erkend.

極真武道会

Muramachi-Kyokushin

Spijkenisse-Oud Beyerland- Hellevoetsluis

Frans V. Wijngaarden en Tom Eikmans beide zijn
vanaf 1999 7e Dan Kyokushin/Budokai van John
Bluming Sensei. Muramachi is ontstaan door een
groeiproces, nadat beide leraren zich samen van
jongst af aan bezig hielden met haast alle
Budostijlen om zo tot deze combinatie van MURA-
MACHI KYOKUSHIN Allround Fighting te komen.
Met als doel niets van het bestaande Kyokushin
Karate af te doen, maar er een stukje aan toe te
voegen. En deze kennis weer op hun beurt door te
geven als erfenis aan de volgende generatie.

Voor kwaliteit en gezelligheid.
(leveranciers van div. kampioenen)

"MURAMACHI" al meer dan 10 jaar een begrip in
de vechtsport wereld.

Spijkenisse: Woensdagavond en Zondagmorgen.
Oud-Beyerland: Maandagavond.
Hellevoetsluis: Dinsdagavond.

Informatie: 0181-630686 0181-415103

Kyokushin-Karate KVC Peek

*Sensei
Peet Peek*

*4e Dan Kyokushin
1e Dan Judo
1e Dan Karate-Jitsu
1e Dan Jiu-Jitsu*

Voor meer info.:

Tel.: 010 - 458 92 99

Nieuwerkerk a/d IJssel

Goes, Geldeloozepad 7

Tel. 0113-223505

Instructor's:

Jan de Jong

Kees Kooman

Domingo Gomes

Pretoria Aquarium BV

- * **Grote sortering tropische zoet & zoutwatervissen
watervissen, planten**
- * **Reptielen & schilpadden, terraria**
- * **Meet en regelapparatuur, pompen, filters**
- * **Aquarium in iedere vorm & maat**
- * **Specialist in projektinrichting
advies & onderhoud**
- * **Inruil & financiering**

tel. 010-4850843

Pretorialaan 22, Rotterdam

OPLEIDING VOOR VIP-BEVEILIGING EN ANDERE BEVEILIGINGSACTIVITEITEN

- **EIGEN OPLEIDINGSCENTRUM**
- **PRAKTIJKOEFENINGEN**
- **HOGESLAAGKANS**
- **WERKGARANTIE**

BEL MET COOPER: 0591 - 624319
WEBSITE: WWW.COOPER-SECURITY.NL

浪人
RONIN
Leverancier Budo-Equipment & Fitness Materialen

RONIN BV

De Kolk 26
8255 PE Swifterbant
Tel : 0321 - 32 33 19
Fax: 0321 - 32 33 87

Uitsluitend verkoop aan
sportscholen en detaillisten

AIKI BUDOSPORT

Burg. van Leeuwenlaan 59
1064 KL Amsterdam
Tel.: 020 - 613 67 64
Fax: 020 - 611 66 41

Verkoop aan sportscholen
detaillisten en particulieren

Website: www.aiki-budo.nl

E-mail: info@aiki-budo.nl

Bij ons kunt u vrij parkeren !!!

MUSASHI

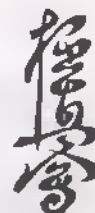
Strijen - Oud Beijerland - Westmaas - Numansdorp
Traditioneel Kyokushin Karate

Jeugdkarate vanaf 7 jaar en senioren o.l.v.
Sensei Sjâak van de Velde, 4e Dan Kyokushin
en Shihan Marius Goedegebuur, 5e Dan Kyokushin

Aparte Kader training, Gevechts training- en
Kata training.

Tameshiwari- en Kumite toernooien,
Kyokushin Reunie, Strandtrainingen,
Budostage's, Karate Kampen, Seminars.

Ieder kwartaal een uitgave van het Musashi blad
met 60 pagina's informatie over Kyokushin Karate.

Tel : 0626-152500, 078-6744248 of 010-4326726
Postbus 5761, 3290 AB, Nederland.
Internet : www.musashi.nl, kyokushin@musashi.nl

Sportcentrum

DAVE JONKERS

•JUDO•ASHIHARA-KARATE•BUDOKAI•PANCRASE/FREEFIGHT•KICKBOXING•

ONDER LEIDING VAN DAVE JONKERS

8 th DAN ALL JAPAN OPEN HOKUTOKI

CHAMPION PANCRASE RANKER SEM SCHILT CHAMPION

KICKBOXING MARTIN VAN EMMEN

BEL VOOR MEER INFORMATIE: 050 - 40 90 347

SPORTCENTRUM DAVE JONKERS: ZUIDLAREN

De Nederlandse Karate Associatie (N.K.A.) sedert 1962

Koninklijk goedgekeurd bij koninklijk besluit 210 op 28 juli 1965 te Porte Ercole.

Lid van de International Federation of Karate, en de Holland Karate

Kyokushinkai.

Doelstelling N.K.A.: De Mas. Oyama's Kyokushin karate-Do in stand houden in alle facetten. Het niveau van de aangesloten leden op een zo hoog mogelijk peil brengen. Het organiseren van allerlei activiteiten op nationaal-en internationaal gebied.

Voor wie:

Iedere Kyokushinkai school in Nederland die geïnteresseerd is in de doelstelling van de N.K.A.

Bestuur N.K.A.:

Mr. Lourens ten Have	2e Dan (voorzitter)
Peter Fens	3e Dan (secretaris)
Koos van Berkel	4e Dan (penningmeester)
Henny Ruberg	6e Dan (bestuurslid)
Roel Wildeboer	6e Dan (bestuurslid)
Wijnand v.d. Broek	4e Dan (bestuurslid)

o.l.v. Shihan Henny Ruberg 6e Dan (President Holland Karate Kyokushinkai),
Max Havelaarweg 40, 3193 VB Hoogvliet Rt. Holland Tel./fax (0)10-438 45 66

De Nederlandse Karate Associatie is opgericht door Shihan Jon Bluming die het Mas. Oyama's Kyokushin Karate in 1961 van Japan naar Nederland bracht.

Shihan Jon Bluming heeft altijd een specifieke kijk op karate gehad en heeft vanaf het begin het karate willen completeren met de voordelen van het Judo. Altijd zoekend naar een zo realistisch mogelijke gevechtssport heeft hij dit gestalte gegeven in de Kyokushin Budo Kai.

Kyokushin betekend: "de Uiterste waarheid"

De Kyokushin Budo Kai is dus zijn uiterste waarheid die zo langzamerhand over de gehele gevechtssportwereld bekendheid heeft gekregen. Met dit boek geeft Jon Bluming dan ook op niet mis te verstane wijze, zijn uiterste waarheid over alles wat hij op zijn pad is tegengekomen en gevormd heeft tot datgene hij nu is: "De Nederlandse Samurai" die letterlijk en figuurlijk zal blijven strijden tot het bittere einde om zijn budohart- en gevoel tot recht te laten komen.

Namens de N.K.A.,

Henny Ruberg

Secretariaat N.K.A.

Hof van Spinoet 12

4941 AT Raamsdonksveer

Holland Tel. (0)162 52 08 83

N.K.A. Headquarters: Hontai-Dojo

The Netherland Karate Association (N.K.A.) since 1962 Royal incorporated by Order in Council 210 on July 28th 1965 at Porte Ercole. Member of the International Federation of Karate and the Holland Karate Kyokushinkai. Aims of the N.K.A.: To endure the Mas.Oyama Kyokushin Karate-Do in all facets. To bring quality of the affiliated members up to the highest level as possible. To organize a variety of activities in National- and International domain.

For who:

Each Kyokushinkai Dojo in Holland which is interested in the above mentioned aims of the N.K.A.

Board of the N.K.A.: Mr. Lourens ten Have 1st Dan (Chairman)/Peter Fens 3rd Dan (Secretary)/Koos van Berkel 4th Dan (Treasurer)/Henny Ruberg 5th Dan (Member)/Roel Wildeboer 4th Dan (Member)/Wijnand v.d. Broek 4th Dan (Member)

Secretaryship N.K.A.: Hof van Spinoet 12 / 4941 AT Raamsdonksveer / Holland tel. (0) 162 52 08 83

N.K.A. Headquarters: Hontai-Dojo / Shihan Henny Ruberg 6th Dan / (President Holland Karate Kyokushinkai)

Max Havelaarweg 40, 3193 VB Hoogvliet RT. / Holland Tel./fax (0) 10-438 45 66

The Netherland Karate Association is founded by Jon Bluming, who brought the Mas. Oyama's Kyokushin Karate from Japan to the Netherlands in 1961. Shihan Jon Bluming has always had a specific view on full-contact Karate and from the beginning he tried to complete Karate with the advantage of Judo. Always in search of the most realistic fighting art, he shaped this into the Kyokushin Budo Kai.

Kyokushin means: "The Ultimate Truth"

Therefore the Kyokushin Budo Kai is his ultimate truth which became a wellknown reputation in the world of fighting art.

With this book Jon Bluming therefore gives his ultimate truth in a very direct and no misunderstanding way about all he was confronted with in his life and which made him the man he is today: "The Dutch Samurai" who literally as well as figuratively will keep on fighting until the bitter end in order to appear his Budohart- and sensation to full advantage.

In behalf of the N.K.A.

Henny Ruberg

SYNPOWER

Budo Supplies

**ALLES OP GEBIED VAN VECHTSporten:
KARATE - JUDO - KICKBOXING**

SYNPOWER

SYNPOWER EEN VERSTANDIGE KEUZE

Nijverheidsweg 9f 9482 WB Tynaarlo (Dr) Tel.: 0592 - 544 252

JOHN BLUMING KWAM TERUG IN AMSTERDAM

Geesink is een goede judoka, maar een slechte sportman

Japan bracht lawine van graden

(Van een onzer verslaggevers)

SCHIPHOL, zondag. — „Anton Geesink wordt volgens mij wel wereldkampioen in Parijs. Hij is de beste judoka, al werkt hij te veel met zijn enorme kracht. Hij heeft nu al veel titels en terecht. Maar Geesink heeft één titel, die hem absoluut niet toekomt, die van sportman van het jaar, want hij is geen sportman.“

Deze woorden sprak zaterdag bij aankomst uit Tokio de 28-jarige Amsterdamse judoka John Bluming. Hij is teleurgesteld en verbitterd, deze 1.97 meter lange en 102 kilo zware atleet. Hij had een keiharde praktijk van vijf jaar judo achter de rug, werkte zich als eerste buitenlander in de geschiedenis in Japan op van tweede tot vijfde dan. Hij had erop gerekend mee te kunnen doen aan de wereldkampioenschappen op 2 en 3 december in Parijs. De kinderachtige strijd in onze judowereld, met als kernpunt het „duel“ NJJB-NAJA, had hem die illusie ingevormd. En volgens Bluming had Geesink, die hij in Japan tweemaal had gesproken en die hij als vriend was gaan zien, daar een rol in gespeeld.

John Bluming was bereid om op Schiphol voor de fotografen zijn 23-jarige verloofde Masuko Saito in winterkimono — even op de arm te nemen, maar verloor was de Amsterdammer serieus. En in de woordenstroom, die daarop volgde, semt in gebroken Nederlands, dan weer helemaal in het Engels, vertelde Bluming zijn tragiek. Hij ontving tegelijkertijd de illusie aan degenen, die nog steeds wachten op een treffen tussen Geesink en Bluming, de enige twee Nederlanders, die in Japan hun vijfde dangraad kregen.

„Ik heb van de amateurbond (NAJA) een contract gekregen om de komende drie jaar als coach van de bond op te treden. Daaraan ga ik mijn sandachi besteden. Ik wil inderdaad wel tegen Geesink gaan, maar dan niet alleen met judo. Ik wil alleen een all-out gevecht.“

ALLE ONDERDELEN

Dat betekent géén gevecht Geesink-Bluming, want een all-out gevecht behelst alle onderdelen van aanval en verdediging, dus judo, jiu-jitsu, bo-jitsu, karate, zwaardvechten. Bluming is in al die onderdelen een meester. Hij wil dat bewijzen, want ook over zijn graad van vijfde dan schijnen in ons land vreemde verhalen de ronde te hebben gedaan en ook daarbij is de naam van Geesink gevallen.

Op het tafeltje in het restaurant van Schiphol stapelen zich dan de certificaten, in het Japans geschreven documenten, waaruit blijkt, dat hij in Japan als vijfde dan is erkend, in Korea als vierde dan, dat hij leermeester was, tweede dan karate, derde dan jiu-jitsu (zwaardvechten), derde dan bo-jitsu (stokvechten), derde dan kwari-gama (vechten met sikkel en stok).

Soms wisselt Bluming wat Japans met

zijn verloofde, maar dat is welig, want hij blijft vertellen over zijn tegenslagen.

Zes jaar geleden verliet Bluming de Carillonstraat in Amsterdam en ging naar Canada. Een jaar later vertrok hij naar Japan om er de gehele judoschool door te lopen. Hij vermoedde niet, dat al zijn moeite vergeefs zou zijn, hoewel al vóór zijn vertrek het verschil tussen NJJB en NAJA had ontdekt. In Japan had hij alles gedaan om aan de kost te komen. In wat films gespeeld en verder als portier, leraar Engels en judolessaar gefungeerd. Hij werd de eerste buitenlander, die in elf competitiewedstrijden 26 punten bij elkaar kon krijgen en die in Japan ongeslagen bleef. Hij voelde zich in die lange periode door Geesink én de NJJB in de steek gelaten.

Bluming wil nu proberen iets aan een betere gang van zaken te gaan doen. Wanneer zijn leermeester, de achtste dan Tachino, tijdig uit Mexico in Nederland kan zijn, wil hij daarbij ook deze vicepresident van de internationale bond inschakelen.

JOHN Bluming heeft een tafeltje in het restaurant van Schiphol overladen met documenten. Zojuist heeft hij er een begin mee gemaakt. Links zijn toekonstige vrouwe in winterkimono.

JOHN BLUMING
... Vijfde dan ...

Willem Ruska: Ik wil vechten voormijn kans

JUDO-WONDER IS KLAAR VOOR DE GROTE SPRONG

(Van onze speciale verslaggevers)

AMSTERDAM, 17 dec. — Tijdens een internationaal judotoernooi dat vorige week in Freiburg werd gehouden, heeft Willem Ruska, een 20-jarige Amsterdamsse heiner, voor een ongekende vermaatsing gezorgd. Met nog enkele andere Nederlanders moest hij de strijd aanbinden met top-judo's uit Frankrijk, Zwitserland, Joegoslavië en West-Duitsland. De volkomen onbekende Ruska presteerde het zijn vermaatsde tegenstanders met het grootste gemak te overwinnen en ongekende winnaar van het toernooi te worden. Judo-grootheden en Jean-Pierre Desailly, vierde dan en ex-Europese kampioen, en de Duitser Ferdi Miesbach die al zeker is van zijn plaats in het Duitse team voor de Olympische Spelen, hadden geen schijn van kans tegen de kracht en de techniek, waarmee Willem Ruska zijn superioriteit bevestigde.

Willem Ruska werd twee jaar geleden ontdekt bij de Amsterdamsse Judo-vereniging Yu-Ai door John Bluming, de coach van de Nederlandse Amateur Judo Associatie. Deze maakte het grote talent van Ruska en haalde hem over lid te worden van Tung-Jen, waar de kansen om op beter niveau te trainen veel gunstiger lagen.

„Ik zag dat Willem een bijzonder sterke jongen was, die echter niets kon presteren“, zo zegt Bluming. „Toen zwakkere broeders speelden bij goede wedstrijden, maar had geen enkele kans tegen de top-jonges. Vooral zijn grondwerk was uitgesproken slecht. Bij Tung-Jen, waar ik ook los gaf, heb ik Ruska flink te pakken genomen. Vooral door middel van een wetenschappelijke trai-

ning. In Freiburg... Ik verlang er naar, bij de Europese kampioenschappen mijn kansen te verdienen. Of ik mee zal mogen gaan naar Tokio hangt van de selectie af die door de verschillende judobonden nog verricht moet worden. Als we straks eindelijk voor een plaatsje in de ploeg voor de Olympische Spelen kunnen vechten, dan zal ik zorgen daar bij te komen.“

KAREL DOORMAN

Willem Ruska vertelt dat hij voor het eerst kennis met de judosport maakte op de Karel Doorman. Hij heeft lange tijd op dit schip gevecht en was bijna elke avond in gezelschap van kwartiermeester Kokke, een judo'er 1e dan. Deze wilde niet liever dan van Ruska een minstens even sterke vechter te maken. Maar Willem zwaaide af en stoot zich aan bij Yu-Ai waar hij in een half jaar de bruine band veroverde. John Bluming bracht hem ten slotte over naar Tung-Jen, waar hij nog steeds lid van is.

„Ik ben nu tweede dan geworden, na pas in juli mijn zwarte band te hebben behaald. De toekomst zal moeten leren of ik in staat ben, en vooral ook of ik de kans krijg, om nog een paar stapjes hogerop te komen.“

Willem Ruska wordt in de dojo van John Bluming wetenschappelijk getraind. Oefeningen met halters moeten hem straks in staat stellen de krachteloosjes te ontketenen welke nodig zijn om nog grotere successen te behalen.

ning, met gewichtheffen als hoofdschool, heb ik zijn prestaties langzaam maar zeker kunnen opvoeren. Dat kon bij Willem Ruska, want hij is een zeldzaam gemakkelijk te heelen, die zich helemaal aan een trainingschema weet te onderwerpen.“

Het blijkt dat de talentvolle pupil zijn trainer uit het oog verloren heeft, toen deze eenzijdig kreeg met het bestuur van Tung-Jen. Ruska bleef, maar John Bluming zocht zijn heil elders.

Enige tijd geleden heeft de jonge judocrack zijn leermeester weer opgezocht, en nu traint hij weer regelmatig in de dojo van Bluming aan de Valkenburgweg.

„Na de wedstrijden in Freiburg kunnen we wel zeggen dat Willem Ruska officieus Europees judo-kampioen is“, zegt Bluming met een zekere trots. „Ik wil echter dat hij dit officieel wordt, en de training in mijn dojo is daar helemaal op gericht. Bovendien wordt hij nog enkele keren per week in zijn vereniging Tung-Jen onder handen genomen door de Koreaan Choi-In-Do, vijfde dan, zodat er voor Willem alle kans is zich te ontwikkelen tot een judo'er van wereldklasse.“

NAAR JAPAN

John Bluming wendt zich nu tot Ruska, die zich gereed maakt om een uurtje te gaan trainen: „Als jij toert in het voorjaar van 1964 2.500 gulden tot je beschikking te hebben, dan gaan we voor drie maanden naar Japan. Ze zullen zich daar een hoedje schrikken, omdat na Gekink en Bluming nu een derde Nederlander gaat bewijzen dat de Japanse hegemonie op judogebied voorbij is.“

Willem Ruska lacht maar wat. Hij heeft voorlopig plannen voor een meer nabijge toekomst.

„Ik hoop dat we nu eindelijk de gelegenheid krijgen ook eens onze capaciteiten te demonstreren. Dat is het grote voordeel van het ontstaan van de judo-federatie! Hoewel ik al een behoorlijke tijd goed kan meekomen, heb ik tot nu toe slechts aan één internationaal toernooi meegedaan

Van een onzer verslaggevers

Jon Blumling (36) staat op zijn blote voeten en met ontbloot bovenlijf in de „sushibentokamer“ van zijn pas geopende, nog naar verf en al naar zweeft reikende dojo in de Valkenburgstraat. Een van zijn leerlingen luistert gelaten toe. Hij wil sterk worden. Daar vanuit het midden van zijn budokai geeft Jon Blumling hem het recept hoe hij dit ideaal zo snel mogelijk kan verwzenen. „Goed is niet, maar de dingen en mijn aanwijzingen altijd opvolgen. Als je dat laatste niet doet, dan kan ik er ook niets aan doen.“

In die laatste woorden klinkt een bittere bijmaak. Immers, Jon Bluming heeft enkele weken geleden zijn ontslag genomen als full-time trainer bij de Nederlandse Amateur Judo Associatie, kortweg de NAJA.

Rechts: De drukte in zijn eigen sportlootje, maar ook het feit dat de jonge Judo's zijn aanwijzingen niet wilden opvolgen. Het resultaat was, dat de toernooi van de NAAJ vorige week tijdens selectiewedstrijden in Overveen door de Judo's van de NAAJ werd afgebroken.

Allen de jonge Wim Rusbeck, die sinds de aanwijzing van Blumling was blijven opvolgen, kon zijn tegenstander tegen de mat werken. Blumling zegt daarover: "Te veel mensen willen een vinger in de pot hebben. Op een schip is één kapitein. Als ik nu ingesloten als bondstrainer, dan ben ik die kapitein." Anderen moeten zich er niet mee gaan bemoeien."

[illegible][illegible]

DE PERFECT Engels, Duits en Japans sprekende Blumling wil aan zijn toekomst gaan bouwen. Hij heeft drie jaar in Japan gewerkt en kwam anderhalf jaar geleden als een beroofd man terug in ons land. Hij had geen cent. „Alles heb ik van de grond af met mijn blote handen moeten opbouwen,” zegt hij. „Gelukkig heb ik onlangs een flat in Buiten-

[illegible]

veldert gekregen (geheel in Japanse stijl ingericht) en heb ik deze dojo geopend. Voor wedstrijden heb ik de laatste anderhalf jaar geen tijd gehad. Conditie heb ik niet veel meer en ik zie eruit als een tik."

Op onze vraag hoe dat nu zit met een gevecht tegen Geesink zegt Bluming: „Ik begrijp niet waarom hij nog tegen mij wil vechten. Ik heb hem zessmaal langs de meest officiële weg uitgedaagd. Zesmaal zag hij de een of andere slinkse wijze kans om mij te ontlopen. Ergens wel begrijpelijk. Ik had immers niets te verliezen en hij wel.

• Er is opnieuw een stap gezet in de richting van verdere samenwerking tussen de vier Nederlandse judo-organisaties. Zowel de NJSB, de NABA, de JudoKwal als de Katholieke Judo Bond, hebben zich akkoord verklaard met de nieuwe examenselen voor dan-graden. De nieuwe bepalingen uitge- werkt door het Nationaal Technisch College van de FNJB treden onmid- delbaar in werking.

meer aan wedstrijden — dan weet Geesink drommels goed — en nu kom hij met een nieuwe uitdaging. Hij wil nu, op het tafaard dat ik hem heb geëerd naar aan de selectiewedstrijden vorige week in Overveen. Maar ik ben nooit van plan geweest daar op de mat te verschijnen. Dan weet Geesink ook wel.

MAAR JA, ALS hij dan met alle geweld tegen mij wil uitdagen, zal ik wel. Maar mijn uitdaging zal dan naar zijn dojo in Utrecht komen. We zullen de pers uitnodigen en Geesink mag mij dan tegen de mat gooien. Valbreken kan ik nog wel." Bluming

Overigens zou hij het liefst nu

Samenwerking met Anton Geesink zou beter zijn

In de Utrechtse Beatrix-hal komt een Nederlandse judo-pluier vandaag uit tegen een sterke team van de Verenigde Staten. Voor de gehele Nederlandse judo-afdeling is het een belangrijke wedstrijd. Immers voor de eerste maal staat de judoka's van de Nederlandse Jiu Jitsu en Judo Bond, de Judo-afdeling van de Nederlandse Judo Associatie naast elkaar op de mat. Zij zullen het aवार te verduren krijgen want in het verleden waren de Nederlandse judoka's in Amerika studeerende Japanners op-gesteld. Een belangrijke wedstrijd, ook eigenlijk voor de hand. Toen de judoka's aan het feit dat de judoka's van de drie concurrerende landen de wedstrijd gewonnen hadden, "En is niet met een overwinning die veel meer waard is!" zei Jon Blumming met, toen ik hem in zijn judokid in Amsterdam.

heb ik veel hoop in de toekomst van het Nederlandse judo gekre-

Over Geesink gaat Bluming verder: 'Ik hoop voor hem dat hij wordt uitgezonden naar de Olympische spelen. Hij heeft er reuze zijn best voor gedaan. Of hij een amateur is? Ach mijnheer, iemand die voor een paar duizend gulden een reuspeletten stel klaar en een udoosje doet, heet hij een amateur? Maar dat is mijn zaak niet. Ik wil zoals ook de judo-organisaties dat doen samenwerken.

En, om een stel chauvinisten, een stel diefisch aangelegde mensen een plezier te doen, wil ik kan ook nog wel eens een keer tegen een judo-organisatie uit Nederland, ik doe dat anderhalp jaar niet meer actief aan judo. Alleen... valbreken kan ik nog wel.

ANTON GEESINK
...samenwerken...

maar eens gezellig willen samenwerken. „We zijn eindelijk zo ver gekomen dat de verschillende Judo-bonden elkaar de hand reiken. En waarom wij dan niet? Samen moeten we bouwen aan een nieuwe jonge ploeg. De wedstrijden in Overveen vorige week hebben mij goedgeedaan. Er werd prettig en sportief gevochten en ook de scheidsrechters waren correct. Ik had dat eigenlijk niet verwacht na die jarenlange concurrentiestrijd. Na deze wedstrijden

Judoka rekent af met „delegatie” Haagse penose

Gevecht met sleutels en krikken op klaarlichte dag

Twee gewonden in ziekenhuis

(Van onze verslaggever)

AMSTERDAM, 13 april — Vandaag vlak na het optuimur brak „de hel” los op de Nieuwe Zijds Voorburgwal. Twee vijf potige Haagse mannen probeerden hun komelijk door pech getroffen auto weer op gang te krijgen, stopte er met knarsende remmen een kleine criminele sportauto. Uit het wagentje klommen snel en slagvaardig twee nog zwaarder gebouwde mannen. En toen was het verder geen woorden maar daden. Binnen de kortste tijd had elke man een sleutel of een krik in de hand en ontstond er een gevecht dat omstanders niet verstaanden. Er werd met grote kracht getrupt en geslagen en nadat de „kruiddampjes” eindelijk waren opgetrokken moest er een ziekenauto aan to pas komen om twee vrij ernstig gewonden weg te brengen.

Toen bleek ook al gauw dat er hier een treffen was geweest tussen een „delegatie” van de Haagse onderwereld en de eigenaar van de Amsterdamse Zeedijk-dancing Casablanca, Joop de Vries, dezelfde die colarans bemiddelde in de scarabeet-affaire. Deze had zich verzekerd van de machtige steun van judo- en karate-instructeur John Bluming. Naar het schijnt boert het al lang niet tussen de sterke mannen van de Haagse en de Amsterdamse onderwereld. Over en weer zouden aan elkaar bezoeken worden gebracht, die telkens voldoende zijn om de gemoederen nog meer te verhitsten. De vijf Hagenaars waren gisterenavond naar Amsterdam gekomen en hadden o.a. ook Casablanca met een bezoek vereerd. Daar had, zo vernamen wij, een meisje, een glas bier in het gezicht gekregen. Het bier was door een Haagse hand geworpen, dat had zij duidelijk gezien. Het gooien met bier is een bekend gebaar in deze kringen, dat aan duidelijkheid niets te wensen overlaat. Sommigen beschouwen het werken met bier zelfs als „een uitdaging” een uitdaging tot grotere actie. Welnu, de vijf Haagse mannen hebben die gekregen.

't Kleine petje

De „afrekening” geschiedde op klaarlichte dag en onder de ogen van tientallen onthutste voorbijgangers, terwijl al heel gauw het publiek zich verdring achter de ramen om toch maar niets van het gevecht te missen. Toen de criminele sportauto even voorbij de grote zwarte „Amerikanen” van de Hagenaars stopte, doken de vijf mannen direct in de achterbak van hun auto. Daar lag een heel arsenaal aan sleutels en krikken en er was zelfs een zeng bij. Ook in de sportauto was een flinke sleutel voorhanden. Bovendien hadden de mannen al heel gauw gezien dat zij vlak voor een garage stonden, waar natuurlijk ook het zware materiaal aanwezig was. Om beurten renden ze er naar binnen om er een groep uit de collectie te doen. De twee Amsterdammers waren van de overmacht. Een moment onder de indruk. Vooral de ruimschalige judoka, met een klein wollen petje schuin op het hoofd, weerde zich gucht. De jages gingen uit en „toen kwamen de grote kansen bloot”, vertelde ons de pompbediende van de garage. „Man wat waren die kerels gespierd en wat sloegen ze er op los”. Zijn relaas was zeer gedetailleerd. Het gebeurde voor mijn ogen. De grote reus wierp zich onvervaard in de strijd. Een van de vijf zette het al meteen op een lepen. Bij de hoek van de Nieuwe Nieuwstraat had hij hem te pakken. De man werd kansloos neergeslagen.

Al heel gauw sneuvelde er een tweede Hagenaar. Een derde wist te ontsnappen en de twee anderen konden bijtijds worden ontzet door de in de alle haast gealarmeerde politie. In korte tijd waren vier auto's van de vijf maal recht en ageren op de motor aanwezig om dit geweld de kop in te drukken. De gewonden werden een kantoor aan de Nieuwe Zijds binnengebracht en even later per ziekenauto weggebracht. De vechterbussen, die nog op de been waren gebleven, moesten mee naar het bureau Warmoesstraat. Opmerkelijk was het feit hoe weinig van de toch identificeerbare getuigen bereid waren om hun verhaal aan de politie te vertellen. We hoorden hoe de agenten vergeefs riepen of getuigen zich wilden bekendmaken. De getuigen stonden zwijgend rondom de grote zwarte wagen van de Hagenaars, die door de Amsterdammers bepaald niet zachtzinnig behandeld was. Met een geweldige klap was dwars door de motor kap heen geslagen. „Totals los”, fluisterde een van de omstanders.

JOHN BLUMING:

„Karate waterdichte zelfverdediging”

KARATE is voor mij de belangrijkste vechtsport, omdat het de enige zelfverdediging is gebleken die waterdicht is. Het is geraffineerd, het is een ontzettend harde training voor nodig, het sterkt lichaam en geest en kweekt een keiharde zelfdiscipline'.

Jon Bluming, een 31-jarige Amsterdamse reus (1,95 meter lang) kan bewijzen dat de Japanse vechtsporten hem goed hebben gedaan. Hij vertrok jaren geleden als lange, schrale jongen via Canada naar Japan en keerde vijf jaar later terug „als een boom” (van 102 kilo).

Jon Bluming versleet zijn tijd in Tokio niet in ledigheid. Hij voorzag in zijn onderhoud door het optreden in enkele films, door het werk als personal trainer, als leraar Engels en als Judo-leraar. Het geld werd in hoofdzaak besteed aan de beoefening van de sport. Bluming werd de eerste buitenlander die zich in Japan opwerkte van tweede naar vijfde dan Judoka. Verder ontwikkelde hij zich in andere takken: zede dan karate, derde dan bu-jitsu en kusari-gama (stokvechten en vechten met siekel en ketting met een stalen bal) en derde dan iai-jitsu (zwaardvechten). Geen jiu-jitsu dus. „Dat is in Japan al bijna vergeten. Karate is de enige zelfverdediging die waterdicht is.” Karate wordt, zonde, wapens, met handen en voeten beoefend.

De flat van Jon Bluming in het Amsterdamse Buitenveldert is volkomen Japans ingericht ten behoeve van zijn vrouw (Masuko Saito). Het dichtertje Tchiyo is nu twee jaar.

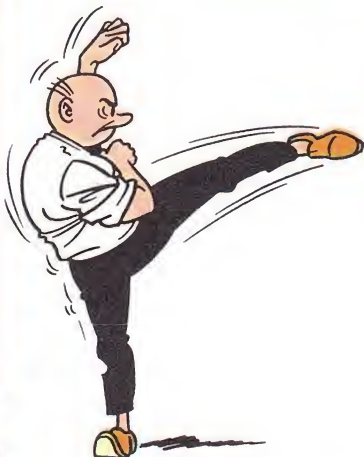
De liefhebberijen van Jon Bluming: Japanse schilder- en tekenkunst, Japans antiek, houtdrukwerken en het verzamelen van wapens en wapenuitrustingen.

Vervolgens verschijnt Bluming voor de televisie in het wetenschappelijk programma van George Noordhoff, „Hoe bestaat het”.

Foto: Ed Suister
Tekst: Joop Ruwekamp

Zes dakpannen en de zesde dan

(Van een onzer verslaggevers)

Zes zware dakpannen liggen opgestapeld op 't podium. Ervoor staat een rijzige gestalte, een man wiens spieren ongetwijfeld uitstekend ontwikkeld zijn. Een berstensvolle zaal kijkt met ingehouden adem naar de man. Deze staat op zijn beurt naar de stapel dakpannen 'n gezicht is een atalen masker. En dan... een doordringende kreet, een explosie vanuit de spieren. Met zijn blote vuist slaat de reus in één klap de dakpannen doormidden.

Wat u hier leest, is geen stukje uit het draaiboek van een nieuwe James Bondfilm. Weliswaar verlichte de man een bijkans bovennatuurlijke deugd, maar vele Rotterdammers hebben het toch met eigen ogen gezien. Plaats van handeling: de Mauritsaal van het AMVJ-gebouw aan de Mauritsweg. Daar heeft Rotterdam zaterdagavond kennisgemaakt met één van de spectaculairste takken van sport: karate.

Voor de eerste maal werden er in de Maastad karatewedstrijden gehouden. Het waren de open kampioenschappen van Rotterdam. De organisatie was in handen van de Rotterdamse karateclub Oyama, onder auspiciën van de Nederlandse Associatie.

Sensatie

De belangstelling voor het evenement was enorm. De Mauritsaal was propvol; velen moesten genoegen nemen met een staanplaatsje. De meesten waren ongetwijfeld gekomen voor de demonstraties, en niet zozeer voor de wedstrijden zelf. En deze op sensatie beluste personen kregen waar voor hun geld.

Ze zagen karatespecialist John Blumming (zesde dan) in een klap zes dakpannen breken, zonder 'n hand te bezwijken. Ze zagen Henri

Een wel zeer realistische demonstratie van John Blumming (links) en Henri Serieze.

Serieze (derde dan) hetzelfde doen met drie stapels van elk drie dakpannen. Even later brak deze Serieze een plank met de duim doormidden. Een collega sloeg een twee centimeter dik stuk hout met de vingertoppen kapot.

John Blumming en Henri Serieze legden aan de hand van verbluffende demonstraties de spelregels van het wedstrijdkarate uit. Ze hoonden het publiek de vele manieren, waarop men een mens met de blote hand (of voet) zou kunnen doden. Blumming liet voorts niet na, een vurig pleidooi te houden voor zijn sport. Hij nam hierbij geen blad voor de mond.

Deze man trad tevens op als hoofdscheidsrechter van de wedstrijden om de Rotterdamse titels. Hiervoor werd vaak felle strijd geleverd. Met de hand of voet probeerde ieder de slagen, nek, maag, ribben of andere vitale lichaams-

delen van de tegenstander te treffen en hiermee punten te veroveren.

Splinter

Verder was er ook een dokter in de zaal. Een keer moest hij ingrijpen: om een splinter uit de voet van Henri Serieze te halen...

De uitlagen van de wedstrijden, die golden als voorselectie voor de open nationale kampioenschappen in februari in Amsterdam, waren:

Lichtgewicht: 1. J. Tighele (Rotterdam), 2. P. Jordaan (Den Haag), 3. F. de Rooy (Rotterdam). Middengewicht: 1. R. Slitrop (Den Haag), 2. M. Loer (Rotterdam), 3. R. Hensen (Rotterdam). Zwaargewicht tevens alle categorieën: 1. J. Stoker (Rotterdam), 2. P. Polder (Rotterdam), 3. J. Tighele (Rotterdam).

Politie: (nog) geen sprake van verbod

(Van een onzer verslaggevers)

TIJDENS de karatewedstrijden zaterdagavond in de Rotterdamse AMVJ-sportzaal ging het gerucht dat de politie de wedstrijden onverhoeds zou hebben verboden. De heer John Blumming lachte dan ook een felle aanval op „een hoge politie-ambtenaar.“

ER IS geen sprake geweest van een verbod," zegt hoofdinspecteur F. B. T. Perdik van de afdeling Bijzondere Wetten, „het was uitwendig zo, dat de Nederlandse Karate Associatie voor het gebeuren geen vergunning had aangevraagd, zoals te doen gebruikelijk is.“

IN AMSTERDAM en Den Haag zou de politie er niet aan denken karate te verbieden, aldus de heer Blumming. Het blijkt echter dat men ook in die steden nooit een vergunning heeft aangevraagd.

DE WEDSTRIJDEN en demonstraties in Rotterdam zijn toch doorgegaan. „We zijn deze mensen bijzonder ter wille geweest," aldus de heer Perdik, die voor 't eerst uit de kranen hoorde over de Rotterdamse karateactiviteiten, „bovendien wilden we zelf ook wel eens zien wat deze sport inhoudt. Het leek ons macht gezegd wat minder esthetisch dan boksen. Een beled voor de toekomst wat karatewedstrijden betreft hebben we nog niet bepaald.“

Karate: luguber en veilig

„Lege handen’ brengen evenwichtige karakters

(Van onze sportredactie)

HEERENVEEN — „Oesh”, stoten de fors gebouwde H. Th. Seriee en de kleine, tenger M. J. Schulz elkaar vriendelijk en beleefd toe. Op de mat in de „dojo” van Sportschool Ebert schuiven zij niet een dierlijke, sluipe gung naar elkaar toe. Een ijselijke kreet uitstotend, direct overgenomen door de partner, stort de een zich met bliksemende bewegingen op de ander, hem bijna de ogen uitstekend, op de nieren of in de maag schoppend en hem bijna een oorschelp afrukkend. De wat luguber aandoende vertoning is enkel een vredelievend en karaktervormend spelletje karate.

Ingeleid door majoor mr. A. J. Dek raven de heren Seriee (2e dan) en Schulz (2e dan), pupillen van de reussachtige Joka Blumming (6e dan), als afsluiting van het judo- en jiu-jitsu seizoen voor de soms wat onzeker lachende rijkspolitie mannen uit het district Heerenveen een indrukwekkende demonstratie schijnvechten.

De sport ontstond in Tibet, waar een monnik naast de geestelijke ontwikkeling zocht naar een lichamelijke training. Uit dierenvechten distilleerde hij een vechtsport, die overwaarde naar China en daar vermengd werd met reeds bestaande vechtsporten. Over de grote karavane weg drong de sport door tot in Okinawa-Te, waar de monnik Funagoshi rond 1870 deze vechtsport aanpaste en verder uitwerkte tot het karate, zoals het nu is.

„Kara” betekent leeg en „te” wilt zeggen hand. Met deze lege handen weet een ingewijde verrassende resultaten te bereiken. De Japanner Ojama moet eens een stier de horens van de kop geslagen hebben en het dier daarna met een slag hebben gedood.

Iets minder spectaculair maar voor de leek toch nog sterk tot de verbeelding sprekend is het stuk staan van een stapeltje dakpannen of planken met de blote hand. Voor de karate-man is het alleen een bewijs, dat hij de techniek goed onder de knie heeft

Het karate kent 3 principes, nl. snelheid, speerpunten (bal van de voet of knokkels van de hand) en kracht, gemeten in termen van snelheid. De belangrijkste ver-

HENRI SERIESE, karate-leraar in Den Haag, probeert met een flitsende zijwaartse trap zijn partner Schulz, rijkspolitie man te vater in Amsterdam, te treffen. Beide heren geven een indrukwekkende, soms wat luguber aandoende demonstratie in de „dojo” van Sportschool Ebert van het vredelievende vechten met „lege handen”.

en zijn zijn, dat de man de techniek zijn spieren en zijn geest volledig moet beheersen.

• BLOEDNEUSJE

De karate-man leert al spelende te vechten met zijn benen, de handen worden alleen gebruikt voor de zogenaamde afwerking. Bij trainingen en wedstrijden is het moedwillig staan of trappen verboden. Slechts een enkele keer ontstaat er daarom een bloedneusje of een blauw oog.

De heer Henri Seriee gaf toe, dat het allemaal wat ruig en wreed klinkt en aandooft, maar dat het in wezen een van de minst gevaarlijke sporten is. De boefenaar die als preventieve maatregel is aangegeven bij de politie, kan zich volkomen naar geest en lichaam uitleven in het karate.

„De lege handen” schenken de karate-boefenaar een vol en evenwichtig karakter, al doen de termen en handelingen in deze Aziatische vechtsport dat op het eerste gezicht niet vermoeden. Het doet daarom een beetje vreemd aan, dat de Nationale Karate Associatie in Nederland niet erkend wordt. De reden hiervan is misschien, dat verschillende „beunhazen” als leeraar gaan optreden en het oorspronkelijke doel van het karate wat gaan vertroebelen.

In sporthal GHBS Leeuwarden

Karate-demonstratie van Bluming wekte verbazing

Assistent Jonkman „velde” met hoofd steen van zeven cm dik

In het gymnastieklokaal van de Gemeente HBS te Leeuwarden hebben zaterdagavond een vijftigtal belangstellenden met stomme verbazing een demonstratie gevolgd in het karate, die gegeven werd door de bekende karate-leraar John Bluming uit Den Haag, zesde Dan, en zijn assistent Gerard Jonkman. Karate wil zeggen „lege handen” en het is een ontzaggende manier van vechten. Dat met geen enkel teravond weer eens duidelijk gedemonstreerd. Alsof met een luitferhoutje werd voorwerp in de handen in het karate ongeloflijke staties mogelijk zijn, is gisgesepeid, zo sloegen zwaargewicht Bluming en de veel liefter gebouwde Gerard Jonkman stukken hout en stenen door midden.

Vel geconcentreerd, begon Bluming met het door midden slaan van twee houten plankjes, die op elkaar werden gehouden door twee assistenten. De felle concentratie werd gevolgd door een explosie van kracht met de vuist en een tel later lag het hout gebroken op de grond. Ook een zeven cm dikke steen leverde voor Bluming geen enkel probleem op. Een heel steek staaltje leverde wel Gerard Jonkman, eerste Dan en oud-kampioen van Nederland in zijn gewichtsklasse. Hij presteerde het met zijn hoofd de steen van zeven cm dik te doorklieven. Een andere zaak is of dit karate onder sport moet worden gerekend. Volgens de heer Bluming wordt men door het karate een „kerel”.

Na een inleidend woord over het karate demonstreerde John Bluming met Gerard Jonkman — door de geuite krenten was het alsof de Indianen-tijd in

Niet alleen met de vuisten, maar ook met de voeten is het voor karate-leraar John Bluming maar een klein kunstje om twee houten plankjes door midden te breken.

Leeuwarden beleefde — o.m. het basis-verdedigen, een aantal korte vechtechnieken en de „been-aanval. Met grote interesse werd dit alles gevolgd, maar nogmaals sport kunnen wij er bestist niet in zien.

1500 leerlingen

De bedoeling van het optreden in Leeuwarden was de karateschool van John Bluming bij het Leeuwarder en Friese publiek te introduceren. De heer Bluming start namelijk maandag over een week in de sportschool van de Leeuwarder GHBS met karate. De school in Leeuwarden wordt de 31ste Dojo van de organisatie van de heer Bluming en zal zeker het aantal leerlingen, dat nu in totaal 1500 bedraagt, gaan nithreiden. Behalve op maandagavond, sal ook op donderdagavond les worden gegeven. De leiding in Leeuwarden is in handen van de heer Jonkman, terwijl John Bluming zelf eenmaal in de veertien dagen naar de Friese hoofdstad komt.

ETERNA:MATIC
3000

automatisch
met kogellager

Bluming stapt uit Judobond

Zij gooien
mijn naam
te grabbel

Van onze verslaggever WIM JESSE

Jon Bluming, zonder h, 'Keizer' van de karateka, judo-expert en verder nog gespecialiseerd in vele mysterieuze vechtsporten uit het Verre Oosten staat weer in het brandpunt van de belangstelling.

Een klein bericht, dat overigens alle kranten in Nederland haalde, bracht de bijna twee meter lange en bijna honderd kilo wegende Bluming weer in het nieuws. Daarin stond: 'Jon Bluming heeft de NJJB verlaten. Volgens zijn zeggen, omdat zijn naam door velen in die bond in het buitenland te grabbel wordt gevoeld.'

Jon Bluming, een naam die vele malen in gunstige, maar ook in ongunstige zin in de krantenkolommen verscheen. Wanneer je het dossier-Bluming openslaat lachen de vette krantekoppen je toe.

Twee slechts: 'Bluming moet bevestiging schreefzitten.' 'Strafzaak tegen Bluming: B. weer uitgesteld.' En nu wéér Bluming. Als buitenstaander denk je dan: 'Vast een publiciteitsstuntje.'

Dat woord doet zijn gezicht verstijven. We zitten in zijn dojo aan de Valkenburgerstraat in een wegkwelende, vierdeklassige volkshuis, nu naast de ingang van de bloeiende Jijunnel.

Geen stunt

Bumstijn: 'Hoe komt u erbij. Voor een publiciteitsstunt heb ik de NJJB niet nodig. Ik heb leerlingen genoeg. Maar ik ben het gewoon zat, ik heb geen zin meer in ellende. Mijn naam wil ik niet meer verbinden aan de NJJB. Met een dergelijk stel wil ik nooit meer samenwerken. Echt, ik ben het beu.

Ik begrijp niet dat de NSF en het NOG noch achter deze organisatie willen staan. Het is een zaak die stinkt. Voor mij is het al verloren. Op 15 januari in Brussel is de oprichtingsvergadering van de EBU. Moet je eens kijken hoeveel topjongens uit Nederland lid worden.'

Het gaat weer mis in ons judo-wereldje. De fusie van alle bondjes

die na de Olympische Spelen in Tokio een fliet werd, heeft blijkbaar reeds te lang standgehouden. Want de federatie, zoals de nieuwgeborene werd genoemd dreigt over nog geen twee weken met een grote klap uit elkaar te spatten. Bluming is daar heilig van overtuigd.

Hij durft te stellen: 'Dick Schilder van de Judokwai is één van de grote mannen achter deze actie. Ook hij is het gekulp van de voormalige NJJB-leden moe. De federatie, de FNJJB, was nog maar koud van de grond of de F verdween. Het werd gewoon de NJJB.

Wij, mensen van de NAAJ, de Judokwai en de Katholieke judofederatie voelden ons genomen. Maar daar bleef het niet bij. Het werken werd ons praktisch onmogelijk gemaakt. Toen ik uit het buitenland hoorde wat door sommigen over mij verteld werd, heb ik mijn besluit genomen: wegwezen.

Feiten op tafel

Jon Bluming komt met de felten op tafel. Hij houdt niet van halve maatregelen. Mondje dicht is er niet bij. 'Kijk ik ben door de jaren heen wat wijzer geworden. Bewijzen heb ik niet in mijn handen en daarom kan ik geen namen noemen. Maar de felten liggen er. Lulster:

1. Peter Menz een karateleraar uit Zwitserland kreeg daar bijna geen toestemming om demonstraties

te geven, omdat hij in contact stond

2. Bigoureux, eens manager van Geesink in Frankrijk, maar dat is reeds lang geleden, werd verteld toen hij naar mijn adres informeerde dat ik dood zou zijn.

3. De Zweed Durewal die mij wilde uitnodigen kreeg van de judobond aldaar te horen dat dat niet kon. Uit Nederland had men de Zweese judobond minder vriendelijke inlichtingen over mij gegeven. Ach en zo is er nog meer gepasseerd. Ik ben het flauw. Mijn vechterjaren zijn voorbij. Mijn nachtrust gaat de komende jaren voor!

In Japan

Zo omstreeks september 1961 wordt de naam Bluming een begrip. Vanuit Japan, 'mijn tweede vaderland, ik heb nog vreselijk heimwee, zegt hij 'komt bij de NJJB het bericht binnen dat ene Bluming aan de wereldkampioenschappen in Parijs wil deelnemen. Bluming heeft weinig zin meer, dat verleden nog op te rakelen. 'Zolang geleden eigenlijk. In Ja-

'Zolang geleden eigenlijk. In Japan had ik genoeg geleerd. Ik wilde best meedoen. De NJJB weigerde. Toen stelde ik: 'Geef me een kans door een selectiewedstrijd tegen Van Ierland en Essink. Ik was er van overtuigd dat ik die twee met één pink de baas was. Over Geesink, toen al een 'zware' jongen wilde ik niet eens twisten.'

Jon Bluming in de oppositie

Biuming haalde Parijs niet. De NJJB steide: 'We kennen zijn prestaties niet. Hij moet hier maar eerst iets laten zien!'

Van die tijd af is het tussen Blumming en de organisatie, waar hij toe van was, de NAJA, een ongemeen felle strijd geweest. De verwijten vlogen over en weer. Er werd gesproken over een gevecht tussen Greesink en hem. Maar dat gevecht kwam nooit. Aan wie lag dat?

Niet tegen Geesink

'In 1962, bij de opening van 'Het Dorp'. Je weet wel die toestand met Mies, is het mij gevraagd. Ik had geen bezwaar. Van Geesink hoorden we niets. Later wilde de boksbond ons, tussen twee hoofdpartijen, op de mat zetten. Maar ook dat ging niet door.

Toen ben ik me helemaal gaan concentreren op lesgeven. En ik kan zeggen dat ik kampioenen gemaakt heb. Want ze moeten natuurlijk wel bedenken dat een Ruska, Doiman, Jagtenberg en Letterie, jongens met wie nu kapsones gemaakt wordt, door mij zijn opgeleid.'

Jon Bluming is er stellig van overtuigd dat de nieuwe organisatie fervent van de grond komt. Volgens Bluming komen uit vele landen vele vertegenwoordigers. 'Natuurlijk zullen we de eerste jaren niet de grootste bond zijn, maar ik verzeker je dat we heel rustig de NJJB zullen leeghalen. De Judokwal komt met 8000 leden, de

NKA met 2000, de NJJA met 2000, de Vrije Nederlandse Judoorganisatie met 2000 en ga zo maar door. Daarbij nog alle karate- en kempojongens. Want ook die behoren sinds de federatie tot de NJJB. In artikel 3 staat het allemaal heel fijn. En juist deze mensen laten hun hun hielen zien. Als we eenmaal de grootste bond in Nederland zullen zijn, brengen we de zaak aan de orde. De NSF namelijk erkent slechts

Blumling spaart zijn kritiek niet. De volgens hem zo op geld beluste judoleraren van de NJJB laat hij in de toekomst links liggen.

Mijn eigen gang

'Normaals, ik ga mijn eigen gang. Van mij horen ze niets meer. Toen ik een paar jaar geleden voor mijn leven moest knokken op de Nieuwezijds Voorburgwal tegen de Haagse penose, gewapend met krikken en ploertendoders riepen ze allemaal in de bond dat het schandtal was, dat ik de spijl in de goot had geleegd. Ze widen me zelfs de velden. Maar nu zijn het allemaal schijftubben. Het enige wat ze kunnen is praten. Weet je wat Michigani, de man die jarenlang de keermester van deze klink was, mij eens vertelde: 'Jon weet je wat mij opvalt als ik hier eens in het jaar terugkom. Nee? Al die kerels hebben ieder jaar een andere auto en een andere vrouw. Hoe kunnen die nou hart voor jou hebben.'

Karatespecialist op de vuist met toneelgroep

(Van een onzer correspondenten).

De in De Bilt wonende karatespecialist John Bluming is van plan 'n kort geding aan te spannen tegen Studio, omdat deze toneelgroep, naar zijn zeggen, niet bereid is een rekening te betalen.

f 33,- per uur, nadat hij de acteurs, die „De Nonnen” spelen, les had gegeven in vechten. Bluming: „Ik ben er 14 keer voor naar Amsterdam gerezen en voor de generale repetitie en de première ben ik twee dagen in Brussel geweest. Ik heb ze van te voren gezegd: ik bind me niet aan een vaste prijs, jullie krijgen wel een rekening van me. Daar is verder niet over gesproken, dan hadden ze maar een contract moeten maken. Bovendien heb ik gemerkt dat ik niet in het programma genoemd word. Kees van Iersel, de regisseur, gaat nu strijken met de eer van mijn gevechtscènes. Hij zegt dat ik adviseur was, maar dat is onjuist. Ik ben opgetreden als fight-arranger. Dat betekent dat ik de regie van het gevecht had en daar wil ik m'n credit voor hebben.”

Han Surink, zakelijk leider van toneelgroep Studio: „Ik wist dat zijn uurprijs dertig gulden zou zijn. Toen schrok Van Iersel al zo, dat hij het aantal uren zoveel mogelijk beperkt heeft. Omdat van te voren niet duidelijk was hoelang het instuderen van het gevecht zou duren, hadden we een all-in-prijs kunnen maken. Omdat dit niet meer aan de orde is geweest, gaan we uit van dertig gulden per uur. Wat neerkomt op f 420,-. Omdat Bluming in Brussel nog een paar adviezen heeft gegeven, rekenen we één uur extra: vierhonderdvijftig gulden. We hebben hem geen opdracht gegeven om naar Brussel te komen. Daarvoor rekent hij 25 gulden. Wij zijn bereid hem zijn reis- en verblijfskosten te betalen op basis van de bij ons geldende regels. Wat de vermelding in de programma's betreft: onze bewegingslerares Henk van Iersel staat er ook niet in en de deorschilder al evenmin.”

Onenigheid over „De Nonnen”

Sportleraar John Bluming wil de Toneelgroep Studio een kort geding aandoen. Aantekening is een conflict rond de regie van het stuk „De Nonnen”, waarvan de première in Brussel is gegeven. In een van de scènes komt een fikse vechtpartij voor. Dit deel van het stuk is onder leiding van Bluming ingestudeerd. Volgens Bluming is de volgende afspraak gemaakt: „Mijn naam zou

worden vermeld op de aanplakbiljetten en in de programma's. Voorts zou ik een aanmerkelijk hoger honorarium krijgen, dan achteraf is gebleken”.

De lezing van de heer H. Surink, directeur van Studio: „De repetities voor „De Nonnen” waren al een tijdje aan de gang toen regisseur Kees van Iersel tot de overtuiging kwam, dat enkele scènes waarin wordt gevochten, wat professioneler moesten worden aangepakt. Wij vroegen toen John Bluming wat hij rekende voor zijn lessen, en gingen akkoord met zijn tarief.

Op de rekening die hij ons later stuurde, stonden ook zijn reis- en verblijfskosten voor Brussel, waar de première van „De Nonnen” was. Aangezien hij in het Brusselse Hilton gelogeeerd had, werd ons dat wel wat duur, vooral omdat wij hem niet gevraagd hadden te komen.

RIJ 2

Vijftig van de tachtig karateka's onderbreken even hun meditatie op het sportveld in Ellecom.

LOEK HOLLANDER: "HET IS HIER GEEN JEUCDHERBERG" karateka's verslinden veel energie in Ellecom

Van onze verslaggever
JAN D. SWART

ELLECOM — Die karateka's zijn weer bijna twee weken, daar in Ellecom, in een naar milde meningen van de Kyo-kushin-kaikan-matse, niet minder en niet meer dan tachtig in geel. Ze zaten broedend bijeen. Zvreden, Spanjaarden, Denen, Fransen, Belgen, Hollanders, daar op een eilandje voetbalveldje, de handen op de dijken, de hiden onder de bibe en de borst een witte rase vorm. Ze namen er de ogen gesloten, de gesichten op diep geïnterveerd, alom in een hoogste grad van meditatie.

Het gebied is geen symbool, geen onderdeel van de totale Kyo-kushin-kaikan-matse, het gebied is noodzaak. Het waarborgt de voortdurende opmerkzaamheid van de handen en geest. Snel Loek Hollander kan het zo mooi zeggen: geestverrekening dat is wat een karateka nodig heeft. Alleen wanneer sport en mens één is, kan er gewerkt worden. » Morgen, » middag, » avonds en wanneer het nodig is » nachtje.

En er wordt gewerkt in Ellecom, zo hard niet, dat enkele Spanjaarden al vanwege nabije uitsluiting afmaken hebben geroepen. Maar Blumling en Hollander zijn onbespreekelijk. Wie zich groepen voert om aan een trainingkamp te moeten deelnemen, moet mediatie of hij het bijbenen kan of niet. Het zijn enerzijds verslindende dagen in Ellecom, er wordt door de bende's naderhand gewerkt, maar men weet het vooruit. Wie op ideale wijze in het heel wil komen van banden en verdere gradueringen, weet dat daar een bijna gruwelijke misspelling van vooraf gaat.

Het is hier een jeugtherberg. Het heeft ook niet met vakantie te maken. Een ieder, die hier komt betalen 175,- voor een week goed, goed slapen en goed trainen. Wie niet er of slaapt moet trainen.

voor zichzelf weten, maar wie niet traint kan naar huis. Zachte breimemories maken minstens wonderen. We verdomden het om met een leger rekening te houden. Karate is een hardje, maar eerlijke sport, de benadering even zo.

Barbaars

Loek Hollander, organisator van de jaarlijkse trainingsovereenkomsten, had even voor zich komend een nachtje slapen overgeleverd. Met het complete gevechtshand, hij, bij heldere licht, een bijna barbaars nachtschouwspel gemaakt.

Modder in, modder uit. Het was aan de gita, de met Japanse letters volgezakte pakken, te zien en ook te ruiken. Sies is niet als bij het zwemmen", vindt Hollander, "je moet even door ik heb er waarschijnlijk genoeg gezien, die twijfelen. Die leker aan de kant bleven lopen en die voor pekte Henke speelden. Maar dat luten we niet. Wie bang is voor een beetje amurrie, kan beter ineens naar huis gaan."

Geen protesten dan? H: "Er zijn vijf-tien jeugheffers, die het vier vinden. Maar na twee dagen spreken ze er over alsof ze het nooit hadden willen misen. Dat is altijd zo." Aan dringen, die je niet mag of waarvan je twijfelt, betref je later de meeste herinneringen."

Loek Hollander overwinnaar in een demonstratie.

vechtluus zijn ze niet. Nocht niet bloed ontfangen. Maar niet schrijven. In de karate-wereld is niets geen blundersheid. En is altijd onmiskenbaar geweest en het zal er altijd blijven. Als men weet dat er in Japan karate door veertien verschillende organisaties met voor eenzelfde specialiteit benaderen wordt en men ook weet, dat tussen de Japanse karateka's een bijna daadsele laas en nijd bestaat, behoeft niemand verbaasd te zijn, dat het bij Heerlands karate niet veel beter is.

Hollander krijgt altijd: "Het onderschiet voren, alleen maar op je quivete zijn. Goed het verschil weten tussen zelfverdediging en training. Zorgen dat lichaam en geest één zijn."

De bruine en oranjeblenden kennen de voorwaarden van hun en van buiten. Niet zonder deugdelijke reden je collega's tegenstander lichamenlijk met toedien. Je alleen maar lijden op hoort en stoort."

Dreigement

Oor vredesdam geproken. Zijn Blumling heeft weer eens een dreigement gehad van een oude vriend, die zich is gaan specialiseren in een master-sport en die zijn vorm van actieve recreatie belangrijker noort dan die van Blumling. Een

keurig gesehreven briefje met bloed ontfangen. Maar niet schrijven. In de karate-wereld is niets geen blundersheid. En is altijd onmiskenbaar geweest en het zal er altijd blijven. Als men weet dat er in Japan karate door veertien verschillende organisaties met voor eenzelfde specialiteit benaderen wordt en men ook weet, dat tussen de Japanse karateka's een bijna daadsele laas en nijd bestaat, behoeft niemand verbaasd te zijn, dat het bij Heerlands karate niet veel beter is.

John Blumling, 37 met: "Er is een tijd geweest, dat er in Nederland veel te veel specialiteiten waren. Iedereen noemde zich gevechten, maar veertien bleken uitverloren. Ik heb in mijn dode jongens gehad, die enkele lesjes volgden en daarna een schoolje openden. Ze kozen dan een andere uasun, so Japans mogelijk en begonnen met lessen. En ook met de gradueringen is vreselijk geknoeid. Ik heb iemand gekend, die naar de West ging om daar karate te verbreiden.

Na een jaar kwam hij terug met de papieren van vierde dan op, dat, terwijl daar nog niemand van karate had gehoord.

Ze zijn er ook jongens naar Ja-

pan geweest voor een paar maanden. Ook zij kwamen met de meest gewedde papieren terug, in het Japanse geschreven. Later bleef dat er spreken op stonden, zoets van "met welk meer mens". Als ik die vroeger niet dan waren er direct mensen, die kankerden van "Daar heb je Blumling weer, zeker Japloers."

Nu ruzig ik er verder over, ik laat het mooi aan de NJJB over. Ze is een karate-sectie, die alles in handen heeft. Men laat die de bestaande bonden binnen de NJJB autofoon, maar kan begrijpen wanneer dat nodig is. Zodanig komen ook de papieren op tafel.

Dan wordt er gekoken wat men ervan kan. Vanzelf vallen de kanten, die op ideale wijze aan hun documenten zijn gekomen, door de maand. Ik ben erg blij met die karatevete. Het heeft wel lang geduurd, maar het is er toch van gekomen."

Hollander (sarcasmisch): "Bent wilde de NJJB alle organisaties in één pot doen, alles doormoeren en kijken wat voor bijt eruit kwam, maar daar is men van afgepast. Een samensmelting was onmogelijk."

• Een zoon van de overleden kapitein Westerling (midden) draagt samen met oud-strijders de kist.

Begravenis van Westerling loopt uit op protest tegen Indië-geschiedschrijving

door Jos Hagers

AMSTERDAM, woensdag

De begrafenis van de oud-commandant van het Korps Speciale Troepen, kapitein Raymond Westerling, is gisteren op de Nieuwe Oosterbegraafplaats in Amsterdam uitgelopen op een massaal protest tegen de geschiedschrijving van dr. Lou de Jong.

Ruim achthonderd oud-commando's, oud-strijders en vertegenwoordigers van het Molukse verzet brachten Westerling een indrukwekkende laatste hulde.

Volgens de commandant van het Korps Commandotroepen, luitenant-kolonel Dirk Verbrugge wordt kapitein Westerling in de discussies over de gebeurtenissen in voormalig Nederlands-Indië op de tv en in de media het ogenblik meer verweten, dan destijds door zijn tegenstanders.

Westerlings vroegere adjudant, J.H.C. Ulrici, ridder in de Militaire Willems Orde, stelde vast dat dr. De Jong „Westerling kapot heeft gemaakt door hem op smerige wijze te bekladden. Westerling was geen moordenaar,

maar de echte moordenaars waren de Rode Jakhalsen in Den Haag, die Nederlandse militairen met slechte wapens de rimboe instuurden”.

De weduwe van generaal Spoor, de opperbevelhebber van de Nederlandse Strijdkrachten in het voormalig Nederlands-Indië, noemde het ronduit stijlloos, dat de AVRO een discussieprogramma over de door dr. De Jong beschreven gebeurtenissen in verband met Westerlings

• Voormalig karate-kampioen John Bluming, trouwe vriend en ondergeschikte van kapitein Westerling salueert bij het graf van zijn voormalige commandant.

overlijden niet heeft uitgesteld.

Volgens de voorzitter van de OSL-Stichtingen, Prosper Ego, blijven talloze militairen die in Nederlands-Indië hebben gediend, hoe er ook met modder wordt gegooid, pal achter Westerling staan.

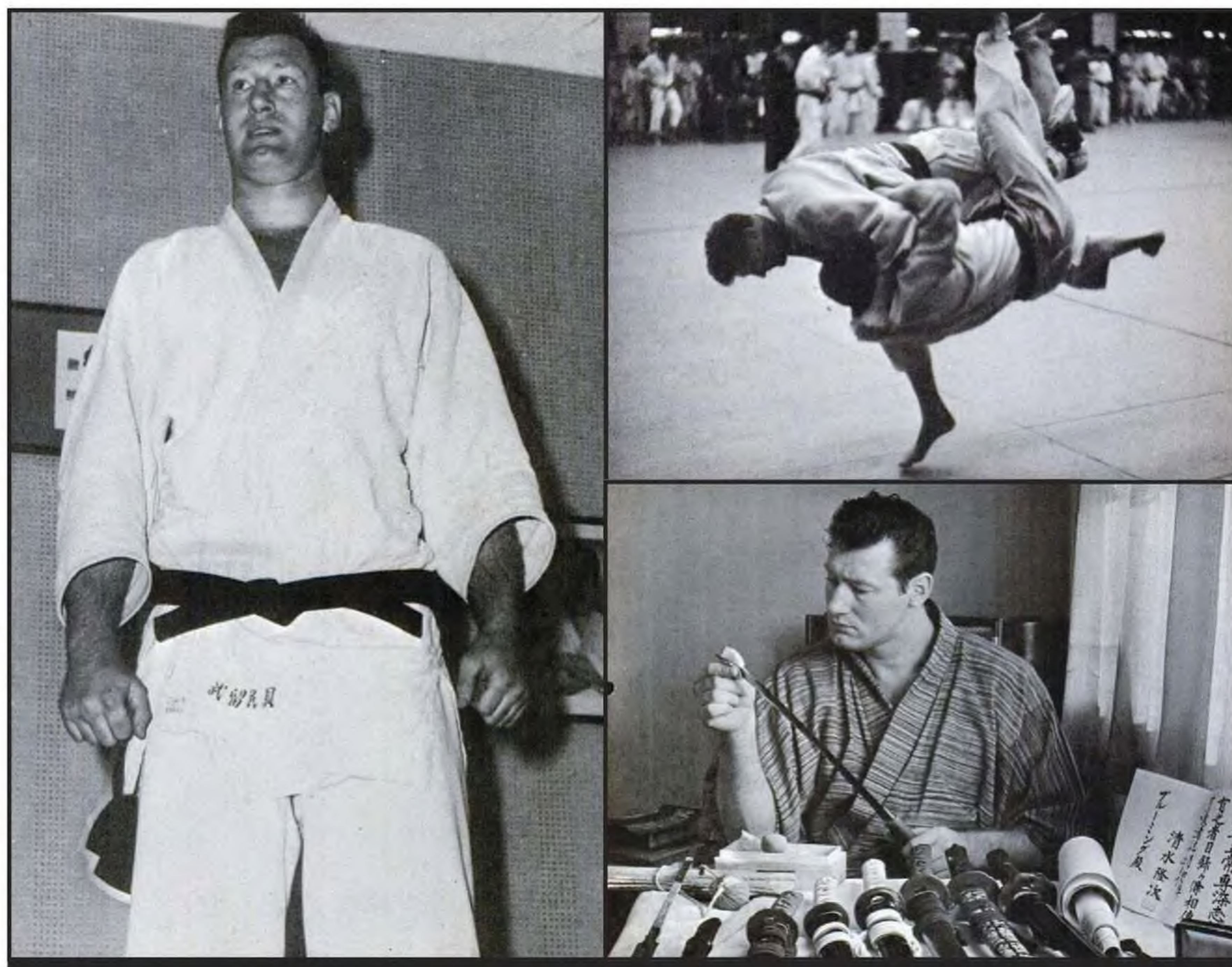

Het onverslaanbare team v.l.n.r. Kallenbach – Sibbald – Van Groningen – Plas – Van Heumen en coach John Bluming

Martial Arts Leader **JON BLUMING** Passes Away

December 2018 saw the passing of one of the true giants of the martial arts world, Dutch instructor Jon Bluming. The decorated combat veteran was a pioneer in the martial arts community of Europe, where he worked incessantly to popularize judo and karate.

Known in Japan as the “Dutch Beast” and regarded as a classic tough guy in martial arts circles, Bluming had the background to back up the hype. On the mat, he was renowned for defeating some of the best martial artists of his era. Off the mat, he possessed a reputation as a fearsome street fighter whom even organized crime figures held in high regard.

Born in 1933, Bluming spent World War II in Nazi-occupied Amsterdam. He lived in the Jewish quarter of the city, where he once witnessed German soldiers tossing a Jewish neighbor out a window and to his death. “You see something like that at age 10, and it sticks with you your whole life,” said martial arts historian Joseph Svinth, who worked with Bluming on a documentary film and became a lifelong friend.

Bluming had to scrounge for food, sometimes resorting to stealing. After the war, he joined the Dutch marines at age 16. A year later, the teenager was sent to fight in the Korean War. He was

wounded in battle and subsequently sent to Japan to recuperate. There, he witnessed a demonstration of judo that would change his life. Intrigued by what he saw, Bluming decided grappling was for him. But after briefly returning home, he volunteered to go back to Korea and once again saw combat. It was only after being wounded a second time that he finally returned to the Netherlands, where he began to study judo in earnest.

Bluming progressed quickly and, within a few years, became the coach of the Dutch national team. But he couldn’t seem to shake his wanderlust, so he moved to Canada in the late 1950s and started teaching judo there. However, his bluntness soon brought him into conflict with Canadian judo authorities.

“The story is that one of Bluming’s brown-belt students sparred with the head of the Canadian Judo Association and kept slamming him,” Svinth said. “Nobody liked this guy or thought too much of him, but they were all scared to say anything because he controlled all the promotions in Canada.”

Bluming could not have cared less about that and openly belittled the senior man’s skill. Soon after, he ended up leaving Canada for the

United States. But he was dissatisfied with the level of judo in America, as well, so he returned to Japan for further training in 1959.

Back in Japan, he began his long association with the man he would consider his primary instructor and closest friend, American martial arts pioneer Donn F. Draeger. It was under Draeger that Bluming began to seriously lift weights, bulking up from a tall, lean middleweight to a powerful 220-pound heavyweight. His muscle mass, martial arts skills and natural ferocity proved a formidable combination.

“I loved Bluming because he had a nice sadistic streak about him when he fought,” Gene LeBell said. “He’d do an *osoto gari* throw, but instead of grabbing the judo *gi* like everyone else did, he’d grab people by the throat and squeeze their larynx as he threw them.”

LeBell had met Bluming at the Kodokan judo headquarters in Japan, and they instantly hit it off. Draeger was already friends with LeBell, and the two held great respect for each other. When Draeger told Bluming he should train with LeBell because LeBell was one of the best judo men he knew, the Dutch martial artist quickly introduced himself and began asking the American to show him some of his wrestling holds, which were illegal in judo. Years later, Bluming traveled to Los Angeles to train with LeBell.

“What I also liked about him was he was open-minded and wanted to learn from everyone,” LeBell added.

Draeger encouraged Bluming’s curiosity about martial arts by taking him to a variety of *dojo* in Japan. However, the younger man’s enthusiasm — and sometimes his tactlessness — occasionally caused problems.

“Draeger took him to train at the Tokyo police headquarters, and Bluming did *kendo* with one of the instructors,” Svinth said. “He was a guy who apparently liked to go hard on the new people and embarrass them. He hit Bluming a little hard with his *shinai*, and Bluming warned him once, then warned him again. The third time the guy did it, Bluming broke his own *shinai* over the guy’s helmet, then twisted the helmet around, grabbed him by the *gi* and choked him unconscious.”

When Bluming expressed an interest in karate, Draeger offered to take him to the headquarters of *shotokan*. Bluming, however, expressed concern that the sparring might not be to his liking. According to Svinth, Bluming sure enough was unimpressed with what he saw and told instructor Shigeru Egami that he'd bend over and kiss the rear of any man there who could beat him.

"Egami wasn't too happy, but [all-Japan champion] Hirokazu Kanazawa was there, and he supposedly burst out laughing," Svinth recalled. "Draeger just said, 'This isn't the place for you,' and took him over to Mas Oyama's school instead."

The hard sparring at Oyama's dojo was more to Bluming's liking, and he began a long association with the legendary karate instructor, becoming one of his senior foreign students and later spreading Oyama's *kyokushin* style in Europe when he returned to Holland in the 1960s.

Bluming had hoped to represent his home country at the 1964 Olympics, where judo was being contested for the first time, but controversy over his status as a coach and a professional prevented him from competing for an Olympic spot against fellow Dutch judo great Anton Geesink. Bluming attempted to challenge Geesink on several occasions, but nothing ever came of it. His rival went on to win a gold medal in the Olympics, and Bluming retired from competition.

As great a martial arts competitor as he was, Bluming shined even more as an instructor. His list of students reads like a who's who of martial arts champions, including Olympic double-gold-medalist *judoka* Willem Ruska, *sambo* and free-fighting champion Chris Dolman and many of the early Dutch kickboxing greats. It's possible no person ever had as much influence on the martial arts of a single country as Bluming did. Most of Holland's best martial artists, including K-1 champs like Semmy Schilt and UFC stars like Bas Rutten and Alistair Overeem, can trace their lineage back to him.

"If Bluming was in his prime competing now, I think he'd go into the UFC and be one of the best out there," LeBell said. "Most of the fighters you see today are great strikers but they can't grapple very well, or they're great grapplers who can't strike very well. But Bluming could do both. He was a truly outstanding martial artist."

— Mark Jacobs